

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Clark_Simon-Noc_trifidu.pdb

PDB Name: Clark, Simon - Noc trifidu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon Clark
NOC TRIFIDŮ

„Těch posledních pětadvacet let nebylo nic než poklidná mezihra. On...“ pan Hartlow ukázal k obloze, „...ted’ dokončí svou práci. Vzpomeň si na knihu Exodus v Bibli. Jednou z ran, které postihly faraona, byla temnota. Hospodin řekl Mojžíšovi: ‚Vztáhni svou ruku k nebi a egyptskou zemi zahálí temnota, taková temnota, že se dá nahmatat.‘“ Stařec měl v očích podivný lesk. Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout okolní temnoty. „V každé kultuře temnota předchází Armagedonu. Vikingové předpověděli, že konec světa začne tehdy, až nestvůrný vlk Fenri spolkne slunce a uvrhne svět do tmy. Staří Sumerové vyprávěli, jak skoro všichni lidé na Zemi zahynuli, když se denní světlo změnilo v tmou a jejich bůh ‚rozbil zemi jako pohár...‘ Zapamatuj si, co říkám, Davide. Dobře si to zapamatuj... toto je začátek konce.“

Náhle svěsil hlavu. Musel jsem ho chytit za ramena, aby nespádl. Ale panu Hartlowovi už na tom stejně nezáleželo. Už ve chvíli, kdy jsem ho pokládal bokem na lavičku, jsem instinktivně věděl, že je mrtvý.

Zvedl jsem lampu, abych si prohlédl jeho tvář.

V záři lampy jsem jasně uviděl rudý pruh, který se starému muži táhl přes tvář.

A hned jsem věděl, co ho zabilo.

Památce Johna Wyndhama
(1903-1969)

PROLOG

Je to již pětadvacet let, co tři stovky mužů, žen a dětí opustily britskou pevninu, aby vybudovaly kolonii těch, kteří přežili, na ostrově Wight.

V každé knihovně a v každé škole tam mají cyklostylovaný přepis líčení Velkého oslepení, příchodu trifidů a pádu civilizace, jak jej sepsal William Masen.

Tvoří jej něco přes dvě stě stran kvartového formátu, vázaný je v deskách z tuhého oranžového kartónu. Uvnitř nenajdete žádné ilustrace a ani jednu fotografii.

Přesto je to dost živé vyprávění.

Toto je poslední odstavec z knihy Williama Masena:

Musíme tudíž na úkol před námi pohlížet jako na úkol výhradně náš. Domníváme se, že už víme, jak na to, ale pořád nás ještě čeká spousta práce a výzkumů, než nadejde konečně den, kdy my, nebo naše děti nebo snad děti jejich dětí, překročíme mořské úžiny a podnikneme velké křížácké tažení proti trifidům a poženeme je dál a dále, dokud nevymýtíme i toho posledního z tváře země, kterou si uzurpovali.

Tak končí svědectví Williama Masena. To, co následuje nyní, je začátek nového – ve světě, jenž stále leží v područí strašlivých trifidů...

PRVNÍ KAPITOLA

Příchod temnoty...

Když v létě v devět hodin ráno oči nevidí nic než tmu jako o půlnoci uprostřed zimy, muselo se někde stát něco velice vážného.

Bylo to jedno z těch rán, kdy jsem byl okamžitě po probuzení čilý, odpočatý a připravený na nový den. Jak by řekla moje matka Josella Masenová, byl jsem jako čiperka.

Potíž byla v tom, že kdybyste mě zabili, nevěděl jsem, proč se tak cítím. Opřel jsem se o jeden loket a rozhlédl jsem se po pokoji. Nebyla to jenom tma. To je slabé slovo. Byla to naprostá absence světla. Neviděl jsem nic. Ani mihotavou záři hvězd za oknem. Ani světlo lampy z domu přes cestu. Neviděl jsem ani svou ruku před obličejem. Nic.

Jenom tmu v její inkoustové celistvosti.

Vzpomínám si, že jsem si odhodlaně řekl: Co blázníš, ještě je noc. Probudila tě nějaká kočka, která se vypravila za svými přirozenými pudy. Nebo možná stařík v sousedním pokoji musel z nějakého důvodu vstát. Ted’ znovu spí.

Lehl jsem si na záda a zavřel jsem oči.

Ale něco nebylo v pořádku. Hluboko v hlavě mi zazvonil vnitřní poplašný zvon, tiše, ale naléhavě.

Otevřel jsem oči. Pořád jsem nic neviděl.

Nedůvěřivě jsem poslouchal, ostražitý jako majitel domu, který zaslechl vrznutí prkna pod kradmou nohou vetřelce.

Teď jsem si byl jistý, že je ještě noc; oči mi přinášely nezpochybnitelný důkaz. Neviděl jsem dokonce ani nejnepatrnější náznak jitra, prosvítajícího závěsy na oknech. Přesto se mi v tom okamžiku konečně rozsvítilo: zvuky, které jsem slyšel, patřily k letnímu ránu, kdy se měla ostrovní pole koupat v paprscích slunce.

Slyšel jsem klapot koně, který minul srub, a potom rychlé ťukání hůlky jednoho ze slepých, který někam šel. Pak se ozvalo zarachocení domovních dveří. Voda stekla do odpadu. A co bylo možná nejnápadnější, bylo slyšet nádherné prskání slaniny, kterou si někdo smažil k snídani, doprovázené mučivým závanem její vůně.

V žaludku mi okamžitě zakručelo hladem. Ale zároveň s prvním hryzavým pocitem hladu jsem si uvědomil, že se světem se stalo něco špatného. Velice špatného.

Byl to okamžik, kdy skončil můj život, jak jsem jej znal posledních dvacet osm let. Přímě tam, v tu středu 28. května. Nic nebude už nikdy stejné. Neoznamovalo jej žádné vyzvánění umíráčku. Jen zvuky, které se neměly ozývat – nemohly ozývat! – ty ranní zvuky, tak podivně nepatřičné v půlnoční tmě: klapot koně, který táhne vůz na pláž, energické ťukání holí slepců, kteří šli do kopce k Domu matek, veselé loučení muže s manželkou na odchodu do práce.

Ležel jsem tam a všechno jsem to dokonale slyšel. Ale přiznám se, že mi to nedávalo nejmenší smysl. Dobrých pět minut – pět zdánlivě nekonečných minut – jsem zíral před sebe a doufal jsem, že mé oči přivyknou šeru.

Ale ne.

Nic.

Stále byla tma, jako by mě zavřeli do rakve a zahrabali hluboko pod zem.

Začal jsem být nervózní. A v několika vteřinách se ta nervozita rozlezla jako pekelné svědění do celého těla, až jsem zjistil, že už tak ležet nedokážu. Rychle jsem se posadil a spustil jsem nohy z postele na chladivé linoleum.

V pokoji jsem se vůbec nevyznal. Nebyl jsem si jistý ani tím, kterým směrem jsou dveře. Ocítl jsem se tady řízením osudu. Pilotoval jsem hydroplán při krátkém přeletu ze Shanklinu přes šest kilometrů široký pruh jiskřivého moře do Lymingtonu na pevnině, kde jsem měl naložit zásobovací skupinu.

Pilotoval jsem jednomotorové letadlo sám – tyhle krátké přelety mezi ostrovem a britskou pevninou nebyly po všech těch letech dramatičtější než jízda na voze po okolí. Nebe bylo bez mraků a hladké moře odráželo tu modř bez poskvrny; byl dokonalý letní den a já jsem se radoval z představy bezstarostného letu.

Jenže osud stále číhá, aby nastavil nohu těm, kteří podlehli přílišnému uspokojení. Následky bývají komické, rozčilující – nebo smrtelné.

Jakmile jsem nechal za sebou pobřeží ostrova Wight, velký racek se rozhodl vyměnit svou pozemskou existenci za naději nějakého ptačího ráje jednoduše tím, že vlétl do jediné vrtule, kterou můj stroj měl. Dřevěný list se okamžitě roztříštil.

A hydroplán bez vrtule se udržel ve vzduchu asi tak stejně jako cihla.

Naštěstí se mi podařilo při klouzavém letu dolů otočit nos letadla o sto osmdesát stupňů. Pak už jsem mohl jen poslouchat, jak proud vzduchu hvízdá ve vzpěrách křídla.

Přistání sice postrádalo jakoukoli eleganci, ale bylo přinejmenším uspokojivé – to znamená, že jsem si nic nepolámал, když sebou hydroplán plácl o mořskou hladinu jen několik metrů od pláže.

Zbytek tohoto incidentu se už obešel bez dramatických okolností. Rybářská plachetnice mě odtáhla k molu, kde jsem hydroplán uvázal. Potom jsem došel do Bytewateru, vesničky na pobřeží, odkud jsem vzkázal rádiem, že mě sestřelil racek.

Poté, co jsem si vyslechl povinný smích a vtípky na svůj účet, jsem se dozvěděl, že mechanika s novou vrtulí dovezou do Bytewateru další den ráno. Prý si mám někde najít nocleh.

Potom jsem strávil nepříjemnou hodinu tím, že jsem z motoru letadla odstraňoval to, co z mrtvého ptáka zbylo.

Ale měl jsem si z něho nechat pírkó pro štěstí. Vážně měl. V tu chvíli jsem to ještě nemohl vědět, ale ten pták mi právě zachránil život.

A nebýt jeho oběti, jistě byste teď tato slova nečetli.

Seděl jsem na posteli a moje nepříjemná situace nejevila žádné známky obratu k lepšímu. Oči mi stále říkaly, že je hluboká noc.

Moje uši – a nos – přesto důrazně namítaly, že je drahně po svítání.

Bylo slyšet, že lidé už pracují. Bylo slyšet, jak chodí venku. Běžný bzukot a šum bílého dne.

Pak najednou ke mně dolehl odněkud z dálky nesrozumitelný křik. Možná je to jen nějaký manželský svár, napadlo mě. Dokonce jsem čekal, až prásknutí dveřmi oznámí dramatické finále sporu.

Hlas najednou prudce zmlkl.

Stejně rychle utichlo ťukání hole.

O několik vteřin později se pravidelný klapot jdoucích koně změnil v prudký rachot kopyt na dláždění cesty, jako by se zvíře splašilo.

Potom i tento zvuk zanikl ve zlověstném tichu.

K tomu ta všepronikající tma...

Bylo toho opravdu příliš.

Byl jsem pilot. Muž s pevnými nervy. Ale ta tma mne začínala užírat, znervózňovat mne víc, než bych dokázal vypovědět.

Zkusil jsem zavolat na svého domácího.

„Pane Hartlowe... pane Hartlowe?“

Čekal jsem. Předpokládal jsem, že každým okamžikem uslyším, jak se otevrou dveře a vřidný hlas pana Hartlowa řekne:

„Ale copak? Proč ten povyk, Davide?“

Jenže se neobjevil žádný pan Hartlow, jenž se po třiceti letech slepoty pohyboval po svém domě stejně jistě jako mladý muž, který nepotřebuje brýle.

„Pane Hartlowe...“

Ta hladová tma nenasytně pozřela můj hlas.

Začal se mě zmocňovat nepříjemný pocit. Intenzivní. Nepopíratelný. Návrat strachů z dětství, které člověk odloží, když vyroste. Najednou se vracely s novou silou.

Hrůza ze tmy. Kdy se silueta na stěně může stát krutým, bezejmenným zvířetem, které čeká, až na vás skočí a rozpárá vám hrdlo... a zavržení podlahy – to oznamuje příchod šilence, jenž s krvavou sekerou v ruce otevírá dveře...

V tu chvíli jsem si uvědomil: tyto strachy nemizejí s věkem, pouze se ukládají k zinnému spánku. Potřebují jen to správné prostředí a vrátí se, vyskočí jako přízrační psi z odlehlých koutů mysli...

A to, že nevidím, ale přesto slyším lidi, jak se pohybují, jako by byl den, je tím...

Ta slova se pomalu avšak neúprosň vynořila odněkud z hlubin mé hlavy a mým tělem proběhlo silné zachvění. Nevidím, protože jsem slepý.

Jako nově slepý jsem postrádal jistotu starých slepců, kteří přišli o zrak před třemi desítkami let, když noční obloha vzplála podivnými zelenými světly.

Musel na mne být žalostný pohled, když jsem se s rukama nataženýma před sebe belhal po pokoji. Jediné, co jsem teď slyšel, bylo hlasité bušení mého srdce.

„Pane Hartlowe... slyšíte mě?“

Nedostal jsem žádnou odpověď.

„Pane Hartlowe... pane Hartlowe!“

Ani teď se nikdo neozval.

Vyšel jsem dveřmi na chodbu, stále pohlcený tou všeobjímající tmou. Teď jsem měl pod bosýma nohama měkký koberec. Šouravě jsem postupoval dopředu. Konečky prstů jsem narazil na hrubou texturu tapet z dřevitého papíru. Potom jsem nahmatal chladivý, tvrdý dveřní rám a následně vlastní dveře.

Otevřel jsem dveře a zavolal jsem: „Pane Hartlowe? Jste tam?“

Žádnou odpověď jsem ale nedostal. Můj vystrašený dech, který přehlušoval bušení srdce, byl příliš hlasitý, než abych mohl zaslechnout jakékoli tišší zvuky, jež by mohly rozechvívát vzduch.

Vrávorat jsem dál. Otvíral jsem dveře, volal jsem.

V tu chvíli jsem začal být dezorientovaný. Nebyl jsem si jistý už ani tím, kterým směrem je můj pokoj.

Tak takové to je být slepý, pomyslel jsem si. Svět nekonečné noci.

Hlavou mi proběhla zlověstná myšlenka.

Vrátila se snad na oblohu ta záhadná zelená světla, která před lety oslepila více než devadesát procent populace? Ten zvláštní kosmický ohňostroj, který uchvátil tolik lidí, zatímco můj otec, Bill Masen, trávil tu noc na nemocničním lůžku se zavázanýma očima, protože se mu do tváře dostal trifidí jed?

V duchu jsem se vrátil zpět.

Spát jsem šel po příjemném večeru. Poslouchal jsem klavírní recitál vysílaný Ostrovním rádiem a povídal jsem si se svým hostitelem, panem Hartlowem. Nalil mi jednu dvě sklenky svého znamenitého pastinákového brandy, aby mi nebyla dlouhá chvíle, dá-li se to tak říct. Za nic na světě jsem si nedokázal vzpomenout, že bych na nebi zahlédl něco, co tam nepatřilo.

Ale třeba ani nebylo nutné vidět zelená světla – (pokud skutečně byla odpovědná za mou žalostnou slepotu). Třeba se mihala po obloze ve dne, aniž by si jich lidé pracující na ostrově vůbec všimli. Bylo možné, aby jejich neviditelné záření dokázalo spálit zrakový nerv?

Jau.

Schody jsem našel tak, že jsem špatně došlápl na konec jednoho z nich. Noha mi sklouzla ještě ze tří dalších, než se mi podařilo zachytit se zábradlí. Sice jsem tak zabránil tomu, abych se zřítíl a srazil si vaz, ale bolestivě jsem si vymkl kotník.

Prudká bolest, která vystřelila klenbou nohy, přesto mým nervům trochu prospěla. Vybídla mne k tomu, abych zkontroloval svou představivost, která neklidně a neplodně bloumala kolem toho, co se mi mohlo či nemohlo stát, a sakra něco udělat.

Když jsem došel na rovnou podlahu pod schody, zastavil jsem se a zkusil jsem poslouchat. Kamenné desky na podlaze kuchyně mne studily do chodidel.

Ne. Neslyšel jsem nic.

Díky zvrtnutému kotníku jsem sice trochu kulhal, ale s rukama nataženýma před sebe, abych nahmatal překážky, jsem přešel přes kuchyni (a po celou dobu jsem instinktivně čekal, že se dotknu měkkých důlků a kontur živé lidské tváře). Skopl jsem si palec o nohu stoličky a zásluhou bolesti jsem na několik vteřin ztratil zájem prakticky o všechno ostatní. Proto také z mých rtů splynulo několik slov, která bych nikdy nevyslovil v přítomnosti své matky, třebaže ji sotva mohlo něco šokovat.

Opět jsem nahmatal zeď. Opatrně, jako by z ní znenadání mohly vyskočit tlamy plné ostrých zubů a ukousnout mi prsty (slepota ve mně každopádně probudila stovku iracionálních představ!), jsem začal pomalu postupovat podél ní. Nejdřív jsem nahmatal okno zakryté závěsem (slepci je ze zvyku stále zatahovali); rychle jsem závěsy rozhrnul v marné naději, že do pokoje vtrhne oslnivé slunce.

Povzdech! jsem si.

Tma – pořád tma.

Postupoval jsem dál, dotýkal se rendlíků zavěšených na háčcích, řady nožů, svazků sušených bylin. Někde nedaleko tikaly tíživým, zlověstným rytmem hodiny.

Tik... tak... tik... tak...

Byl to nesnesitelný zvuk, k němuž jsem – opět iracionálně – pojal vášnivou nenávist.

Tik... tak...

Kdyby se mi hodiny náhodou dostaly pod ruku, mrštil bych tím krámem o zem.

„Pane Hartlowe?“ zkusil jsem znovu. Potom jsem trochu nelogicky dodal: „Slyšíte mě?“ Přece kdyby mne slyšel, určitě by už odpověděl.

Tik... tak...

„Pane Hartlowe?“

Tik... tak... tik...

Když jsem došel ke dveřím, zavadil jsem rukou o elektrický vypínač. V malé vesnici, jako byla tato, samozřejmě elektrina nebyla. Elektrina byla vzácná komodita vyhrazená dílnám, nemocnicím, klinikám, spojům – a laboratořím, jako byla otcova. Přesto jsem vypínač horlivě stiskl. Evidentně se nepoužíval desítky let; když jsem jej stlačil dolů, bylo slyšet, jak kovové kontakty dřou o nahromaděnou špinu.

Světlo nikde.

Racionální část mé mysli ani žádné neočekávala. Ale mučivý hlas uvnitř mé hlavy spustil hlasitě a jasně, že světlo – spousty a spousty krásného zářivého světla – ze žárovky se rozlilo po celé kuchyni. Jenže ty je nevidíš, protože jsi doopravdy slepý, Davide Masene... slepý jako jedna ze tří slepých myšek... ze tří slepých myšek běžajících za selkou...

Nech toho, pokáral jsem se ostře a potlačil jsem vlnu paniky, která se mnou nebezpečně šířila. Okamžitě toho nech.

Znovu jsem tápavě vykročil podél stěny.

Dřez. Sporák.

Další kredence s talíři z–

Zastavil jsem se.

Sporák?

Rychle jsem zašmátral tmou zpátky, až jsem nahmatl hořáky a litinové stojánky, na které se dávají hrnce. Potom jsem ucítil pod nervózními, pátravými prsty kulaté ovládací knoflíky.

Plyn. Ano – ano.

Začal jsem tápavě hledat zapalovač, který musel být nedaleko – alespoň jsem o tom byl přesvědčen.

Po chvíli marného pátrání jsem začal klít – i když to bylo stejně marné počínání.

Uvědomil jsem si také to, že někde blízko musejí být i svíčky a lampy. Samozřejmě ne pro pana Hartlowa, ale pro vidomé hosty, kteří k němu mohli přijít.

Ale kdyby byly schované na odvrácené straně Měsíce, vyšlo by to nastejno. Slepě jsem šmátral mezi nekonečnými policemi talířů, přibory a zeleninou v koších. Svíčka musela být přímo přede mnou, jen jsem ji nedokázal za nic na světě najít.

Nakonec zachránila mou nahlodanou přičetnost moje typická netrpělivost.

Znovu jsem nahmatl sporák.

Nebo spíš jsem jej našel – tím, že jsem slepě položil ruku do horkého tuku ze slaniny na pánvičce. Otočil jsem knoflíky na přední straně sporáku a okamžitě jsem uslyšel syčení metanu unikajícího bez zápachu z hořáků.

Pravda, bylo to primitivní... ale kdyby se to podařilo... bylo by to jediné fajn.

Znovu jsem zašmátral po pracovní desce. Mé prsty našly pánev – dostatečně těžkou – a zvedly ji. Syčící plyn jsem nechal unikat z hořáků a pánvi jsem prudce praštil do kovových stojánků.

Náraz hlasitě zazvonil.

Ještě jednou jsem shora udeřil do sporáku.

A kovový zvuk mi znovu zazvonil v uších.

Pak, na třetí pokus – tentokrát jsem švihl dolů vši silou a rozbil jsem dřevěnou ručku pánve – se můj plán zdařil.

Dva kovové povrchy, které se srazily, vykřesaly jedinou jiskru.

S hlasitým bafnutím, po němž následovalo zahučení, mi pod nosem vykvetla ohnivá koule.

Couvl jsem před prudkou vlnou žáru, ale zápach mi prozradil, že jsem nebyl dost rychlý, abych si zachránil obočí.

Ale nevadilo mi to. Nevadilo mi to ani trochu. Stalo se totiž něco nádherného.

Viděl jsem.

Viděl jsem v dokonalém detailu kratičké vzplanutí oranžovo-žlutého ohně. O chvíli později opět uhasl až na čtyři kruhy modrého plamene, kde hořel plyn unikající z trysek.

Plameny nebyly zdaleka jasné. Přesto zalily kuchyni slabým namodralým světlem a ukázaly mi schody, stůl, rádio – a tady, na polici u okna, ležela dýmka pana Hartlowa a pytlík tabáku.

Co bylo důležitější, na zdi jsem viděl hodiny, které vyluzovaly to ponuré tikání. V první chvíli jsem si myslel, že mne skutečně šálí zrak.

Jestli šly hodiny správně, bylo podle nich deset minut po deváté.

Podíval jsem se ven.

V tom okamžiku jsem pochopil, že jsem buďto zešilel a tohle všechno si jen představuji – nebo že skutečně nastal konec světa. Jediné, co jsem totiž viděl za oknem, byla absolutní tma. A ten mučivý hlas nerozumu neváhal ani okamžik a zašeptal: „Máš pravdu, Davide Masene. Vyhaslo slunce. A tohle je začátek věčné noci.“

DRUHÁ KAPITOLA

Starý nepřítel

Místo aby se mi zatočila hlava úlevou, že znovu vidím, opanoval mne absolutní, ochromující zmatek.

Bylo květnové ráno po deváté hodině. Vesnice a okolní pole mělo zalévat denní světlo. Jenže venku byla jen sametová tma. Kam se tedy podělo slunce?

Mozkem mi trýznivě probleskla myšlenka, že třeba jednoduše nevyšlo. Nemohla během noci nějaká katastrofa kosmických rozměrů vychýlit Zemi z oběžné dráhy? Nebo co když se Země přestala otáčet a od nynějška bude ukazovat Slunci stále stejnou tvář, tak jako Měsíc zůstával věčně otočený jednou stranou k Zemi?

Ale to bylo příliš fantastické. Katastrofa takových rozměrů, například kometa, která by se s naší planetou srazila rychlostí tisíců kilometrů za hodinu, by vyvolala vlny tsunami, zemětřesení, exploze, které by rozbíjaly kontinenty.

Ale tady na ostrově Wight vládl všude klid a mír, jak se na letní ráno patřilo.

Hlavou mi vířily zmatené myšlenky. Vzpomněl jsem si totiž, že když jsem se probudil, slyšel jsem, že lidé zahajují pracovní den, jako by se nic nestalo. Ale proč dělali svou práci, jako by všechno bylo normální? Jako by se svět neobrátil vzhůru nohama? A nezůstal uvězněn v naprosté tmě?

UVědomil jsem si, že všechny tyto otázky mají velice jednoduchou odpověď: Bytewater byla komunita slepých.

Jak by poznali, že není světlo?

Tma přece není nijak znát na kůži. Nedá se ucítit nosem, nedá se ochutnat. Pokud je někdo slepý, nedokáže poznat rozdíl mezi světlem a tmou. Pokud samozřejmě nestojí na tak silném slunci, aby mu zahřálo kůži. Nezbyvá mu než se spolehnout na odbíjení hodin a svět těch, kteří vidí.

Tak se stalo, že slepci z Bytewateru se jednoduše probudili do naprosté tmy a s představou, že je den jako každý jiný, se nevědomky pustili do práce.

Civěl jsem ven do tmy za oknem celé tři minuty. Potom jsem zavrtěl hlavou. Musel jsem něco udělat; nemohl jsem jen čekat a doufat, že slunce se z ničeho nic vrátí v plné nádheře. Prvním krokem, který se nabízel, bylo obléknout si něco na sebe.

Teď už jsem snadno našel svíčku. A její světlo – krásné, nádherné světlo! – zářak ve tmě, mi ozářilo cestu zpět do pokoje.

Poté, co jsem se oblékl, jsem rychle prohledal dům. Pana Hartlowa jsem nikde nenašel. Možná odešel nakrmit králíky. Musel mě mít za lenocha, který si ráno spokojeně vyspává, když ostatní už pracují.

Vyměnil jsem svíčku za jasnější petrolejovou lampu a vyšel jsem z domku ven. Pečlivě jsem za sebou zavřel dveře, neboť můj hostitel by mi jistě nepoděkoval, kdybych mu do kuchyně pustil všechny kočky z okolí. Pak jsem vykročil po cestě, která vedla do vnitrozemí.

Lampa přede mnou vykreslovala žlutou šmouhu; v té všepohlcující temnotě to nebylo víc než kapka světla. Ale vzpomínám si, jak jsem si říkal, že třeba má toto opožděné ráno na svědomí jen nějaký abnormální mračný příkrov, který dočasně zakryl slunce a zanedlouho odtáhne zase dál.

Čas od času jsem se zastavil a zvedl jsem lampu, abych se podíval, jestli nespátřím někoho ze slepců, jak se stará o dobytek na poli, aniž by tušil, že je tma.

Nezablhl jsem nikoho.

Podél kraje cesty se táhla bíle natřená vodící zábradlí, jichž se slepí vesničané drželi. Byla ze dřeva a sahala do pasu. Tu a tam byly cedulky s Braillovým písmem, které slepcům říkaly, aby zahнули doprava nebo doleva, chtějí-li dojít k nějakému konkrétnímu domu, hostinci nebo Domu matek. Slepce chodili vždy tak, aby měli vodící zábradlí po levé ruce a vyhnuli se tak čelní srážce se sousedem. Ve skutečnosti se však dokázali svému stavu natolik dobře přizpůsobit, že se po svém teritoriu pohybovali čile a zábradlí se sotva dotýkali konečkem prstu.

Přidal jsem do kroku.

Petrolejka neměla žádnou odraznou plošku, kterou by se světlo dalo zaostřit. V důsledku toho jsem neviděl dál než na pár metrů před sebe.

Proto mne překvapilo, když jsem narazil na pana Hartlowa, jak sedí sám na lavičce u cesty.

Pan Hartlow byl statný muž kolem pětadesáti let, s bílými vlasy ostříhanými nakrátko. Kdysi dávno byl právním poradcem v Londýně, specializujícím se na autorské právo.

Zvedl hlavu hned, jak jsem se zastavil a zvuk mých kroků utichl. Svým bystrým sluchem musel slyšet, jak dýchám.

„Kdo je to?“ zeptal se. Z jeho hlasu zněla nesmírná únava.

„To jsem já, David Masen,“ řekl jsem a přistoupil jsem k němu.

„Hm, David... pojd' sem, prosím...“

Vzal jsem ho za ruku, kterou ke mně zvedl. Okamžitě ji sevřel, překvapivě prudce.

„Co se stalo, Davide? Stalo se něco zlého, že?“

„Je tma. Všude je tma, jako by nevyšlo slunce.“

„Tma. Hm...“ Mluvil, jako by chraptel vyčerpáním; jako by právě svedl nejdivočejší bitvu svého života. „V první chvíli mě napadlo...“ zavrtěl bělovlasou hlavou. „Napadlo mě, že se vrátila ta zelená světla.“ Zvedl k nebi své slepé oči. „Zaslechl jsem Toma Atkinsona, jak něco křičel... ale ty Toma neznáš, že?“

Řekl jsem mu, že neznám.

„Je tady ve vesnici jedním z mála vidomých. Je rybář – a patří k největším kverulantům, jaké jsem kdy potkal. Pokaždé je moc horko nebo moc zima, nebo ryby neberou, nebo vítr fouká špatným směrem... Hm...“ Odmlčel se. V prvním okamžiku mě napadlo, že tam na lavičce jednoduše na chvíli usne. Zvedl jsem lampu, abych si ho prohlédl, ale hlavu měl unaveně svěšenou.

„Pane Hartlowe?“

Zdalo se, jako by se trochu vzpamatoval. „Promiň... Nevím, co to se mnou dnes ráno je. Před chvílí jsem spadl do živého plotu. Musel jsem zakopnout o vlastní nohy. Stává se ze mě nemotorný mrzout. To jsem nikdy dřív nedělal...“ Najednou jako by ze sebe setřásl ospalost. „Vlastně jsem začal o Tomu Atkinsonovi, že? Křičel venku na ulici, že nevidí. Jak říkám, nejdřív jsem si myslel, že se vrátily ty padající hvězdy, nebo co to tenkrát bylo – to svinstvo, co nám před třiceti lety vypálilo zrak.“ Odmlčel se a pak se zhluboka nadechl. „To je tak, Davide.“ Stiskl mi ruku ještě víc a začal tiše mluvit. „Znovu jsem dostal strach. Jako tenkrát před lety, když jsem v noci zůstal venku. Proboha. Dokonce jsme při té příležitosti udělali párty se sousedy, protože říkali, že něco takového už nikdy neuvidíme.“ Bezbarvě se zasmál. „Už nikdy neuvidíme. Netušili, jakou mají pravdu. Protože ráno jsme byli všichni slepí. A já už jsem samozřejmě nikdy nespátřil členy své rodiny, třebaže byli doma se mnou. Ale slyšel jsem, jak křičí. Bože na nebi, dobře jsem je slyšel... jak křičí zoufalstvím a strachem, protože přestávají vidět.“

Stisk mé ruky, který během smutného vzpomínání pana Hartlowa maličko povolil, teď znovu zesílil. Obrátil ke mně své nevidoucí oči. A i když jsem věděl, že je jedním z původních slepců, v tu chvíli jsem věřil, že se dívá nejenom na mne, ale přímo do mne, do hlubin mé duše.

„Davide. Víš, měl jsem krásnou, chytrou ženu. Měl jsem dvě hezké dcery – bylo jim teprve deset a třináct. A před třiceti lety najednou osleply... dočista osleply... a já jsem se každý den postavil do dveří našeho domu a volal jsem o pomoc. A další tři měsíce jsem den co den poslouchal, jak pláčou, dokud neusnou. Pak nám došlo jídlo. Nedokázal jsem žádné sehnat...“ zavrtěl hlavou. „Nenáviděl jsem se, Davide. Byl jsem moc slabý, nemohl jsem jim pomoci. Proboha, kéž bych tak mohl vrátit čas... kéž bych dostal jedinou šanci pomoci jim: skončit jejich utrpení... protože...“ Hlas mu vypověděl službu.

„Odvedu vás zpátky do domku,“ nabídl jsem se.

„Možná za chvíli. Víš, nezbyla mi v těle ani špetka síly. Co se to se mnou stalo, Davide?“

„Nedělejte si starosti, pane Hartlowe, to bude určité leknutí z toho, jak jste spadl, nic víc.“

„Spadl do křoví? Je čas, aby mě poslali na pastvu, nemyslíš?“

„Brzy budete zase zdravý jako řípa, pane Hartlowe.“

„Možná, Davide. Možná. Teď mi ale řekni, vidíš někde nějakou stopu po tom starém reptalovi Tomu Atkinsonovi?“

„Nevidím skoro nic. Ta lampa moc nesvítí.“

„Ale jak se proboha mohlo tak setmít? Nevypadá to, jako by mělo pršet, takže to nemůže být jenom mrak, který... hm...“

Sevření mé ruky znenadání povolilo. Znovu svěsil hlavu.

„Pane Hartlowe?“

„Ach... hm? Promiň, Davide... točí se mi hlava. Mám pocit, jako bych do sebe obrátil o jeden nebo dva džbánky piva víc, než jsem měl. K tomu ta temnota... co myslíš, že za ni může?“

„Nevím – možná nějaký mrak. Ale musí být neuvěřitelně hustý. Bez petrolejky si nevidím ani na ruku před obličejem.“

„Taková tma nás oba staví do stejné pozice, ne?“ Nebyla v tom žádná škodolibost; stařík to řekl stejně vlídně jako všechno ostatní.

„Pane Hartlowe, pomůžu vám zpátky do –“

Mávnutím odehnal ruku, kterou jsem mu podával. „Ne, Davide. Ještě ne.“ Zhluboka se nadechl. „Davide... víš, vždycky jsem tušil, že se něco takového stane. Celé ty roky sedím ve svém domku a přemýšlím o té strašné katastrofě, která svět postihla, a o tom, jak lidé jako tvoje matka, otec a Ivan Simpson dokázali zázraky, jak zachránili spoustu lidí – slepců i vidomých – a jak na tomto ostrově zasedli semínko civilizace.“ Povzdechl si. „Ale už dávno jsem došel k závěru, že to všechno bylo plýtvání časem a námahou. Před třemi desítkami let matka příroda, osud nebo sám Bůh usoudili, že člověk vládne této planetě dost dlouho; proto se pokusili vyhubit ho, vyhladit ho. A téměř se jim to podařilo. Přesto, jak jsem řekl, zásluhou hrdinského úsilí Masenových a lidí jako oni jsme unikli vyhynutí. Ale já ti řeknu jedno, Davide.“ Podíval se na mne a ty jeho slepé oči jako by mi znovu probodly duši. „Já ti říkám, že Bůh se nenechá oklamat. Člověk nemůže udělat nic, čím by zmařil jeho záměr. Všichni zemřeme. On tak rozhodl. Těch posledních pětadvacet let nebylo nic než poklidná mezihra. Přestávka mezi dvěma polovinami titánské katastrofy, která zničí veškerý lidský život. On...“ pan Hartlow ukázal k obloze, „...teď dokončí svou práci. Vzpomeň si na knihu Exodus v Bibli. Jednou z ran, které postihly faraona, byla temnota. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vztáhni svou ruku k nebi a egyptskou zemi zahálí temnota, taková temnota, že se dá nahmatat.“ Stařec měl v očích podivný lesk. Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout okolní temnoty. „V každé kultuře temnota předchází Armagedonu. Vikingové předpověděli, že konec světa začne tehdy, až nestvůrný vlk Fenri spolkne slunce a uvrhne svět do tmy. Staří Sumerové vyprávěli, jak skoro všichni lidé na Zemi zahynuli, když se denní světlo změnilo v tmu a jejich bůh „rozbil zemi jako pohár...“ Zapamatuj si, co říkám, Davide. Dobře si to zapamatuj... toto je začátek konce.“

„Jste unavený, pane Hartlowe. Nechte mě, abych vás odvedl domů.“

„Díky, možná... Ach...“

„Co se děje?“

„Bolí mě obličej. Asi jsem se poškrábal, když jsem upadl.“ Sáhl si na tvář.

„Podívám se na to... pane Hartlowe... pane Hartlowe?“

Náhle svěsil hlavu. Musel jsem ho chytit za ramena, aby nespádl. Ale panu Hartlowovi už na tom stejně nezáleželo. Už ve chvíli, kdy jsem ho pokládal bokem na lavičku, jsem instinktivně věděl, že je mrtvý.

Zvedl jsem lampu, abych si prohlédl jeho tvář.

V záři lampy jsem jasně uviděl rudý pruh, který se starému muži táhl přes tvář.

A hned jsem věděl, co ho zabilo.

Rychle jsem se shýbl a použil jsem opěradlo lavičky k tomu, abych si chránil alespoň část těla. Potom jsem zvedl lampu nejvýš, jak jsem se odvážil, a rozhlédl jsem se po tmavých siluetách keřů a stromů. Světlo však bylo příliš slabé na to, abych mohl rozeznat jednotlivé druhy. Mohly to být obyčejné olše, sykomory, nedospělé duby, mladé kaštiny – ale také to mohlo být něco úplně jiného. Něco nekonečně děsivějšího.

Věděl jsem, že pro pana Hartlowa už nemohu nic udělat. Teď bylo především důležité varovat krizový štáb v Newportu.

Rozběhl jsem se, přikrčený co nejvíce k zemi.

A začalo to hned, jak jsem se rozběhl. Duté bubnování dřeva o dřevo. Zvuk, který se naučilo rozpoznat každé dítě na ostrově.

V živém plotě vedle mě něco zašelestilo.

Sklonil jsem hlavu ještě víc a pospíchal jsem dál.

Přede mnou ležela tmavá masa koně. Zvíře bylo mrtvé.

O kus dál jsem uviděl, jak z vysoké trávy vedle cesty trčí vysoké rybářské holinky. To byl určitě Tom Atkinson; stříbřité ryby z jeho koše se povalovaly po zemi. Přivezl svůj poslední úlovek.

Bubnování zesílilo. Ťuk-ťuky-ťuk-ťuky-ťuk bylo k zešílení.

Před sebou jsem spatřil domek, na němž visel znak poštovního úřadu. Rozběhl jsem se k němu a v tom samém okamžiku jsem koutkem oka zahlédl nestvůrný stín, který se trhaně pohyboval tmou.

Vtrhl jsem do budovy a rozkřikl jsem se do ticha: „Haló? Je tady někdo?“

Ticho – stejně tíživé jako tma.

Zdálo se, že jsem zůstal ve vesnici sám. S pomocí lampy vrhající stíny, jež skákaly po zdech jako šílené, jsem hledal tak dlouho, až jsem našel místnost, která sloužila jako radiokabina. Posadil jsem se k malé vysílačce a zapnul jsem ji. O několik vteřin později se z větracích otvorů začala linout žlutá záře elektronek.

Něco zaťukalo na otevřené okno nade mnou.

Použil jsem příručku s instrukcemi v Braillově písmu jako improvizovaný štít, abych si chránil obličej, vyskočil jsem k oknu, zabouchl jsem je a pak jsem je zajistil. Teď jsem konečně mohl zavolat o pomoc.

Stiskl jsem tlačítko pro vysílání. „Haló, tohle je nouzové vysílání na frekvenci devět. Volám krizový štáb v Newportu, slyšíte mě? Přepínám.“

Odpověděl mi šum.

Chvilí jsem byl přesvědčený, že odpověď nedostanu. Bylo už pozdě – ostrov byl obsazen.

Zkusil jsem to ještě jednou. Byl jsem tak napjatý, že mi hlas přeskočil výš. „Krizový štábe v Newportu, haló, slyšíte mě? Přepínám.“

„Volající na frekvenci devět. Slyšíme vás; prosíme, opusťte éter.“ Z hlasu operátora čísla únava. Vypadalo to, jako by měl za sebou dlouhou noc.

„Ale já potřebuji ohlásit naléhavou věc. Přepínám.“

„Tmu? Jistě, děkujeme vám, volající, o tom už víme všechno.“ Ten člověk mě evidentně měl za pitomce. „Momentálně čekám na počet ohlášených požárů. Musím tuto frekvenci udržovat volnou. Proto vás prosím, opusťte éter. Přepínám.“

Zapomněl jsem na radistickou etiketu. „Pane na nebi! To nemyslíte vážně!“ vykřikl jsem.

„Pane, chápu, že jistě cítíte úzkost z té tmy. Oficiální doporučení je zůstat doma. Pravděpodobně se jedná o nějakou neobvykle hustou vrstvu oblačnosti, která zastínila slunce. Takže buďte tak laskav a vypněte –“

„Ne... poslouchejte mě! Chci ohlásit něco jiného. Přepínám.“

„Mluvte, volající,“ řekl hlas zdráhavě.

„Jmenuji se David Masen, volám z Bytewateru. Chci ohlásit vpád trifidů.“

Nastala odmlka. Z éteru se ozývalo praskání.

Nakonec štáb odpověděl hlasem, který neměl daleko k ohromené nedůvěře. „Opakujte ještě jednou, pane Masene. Znělo to, jako byste se zmínil o trifidech. Přepínám.“

Něco švihlo do okna.

„Slyšel jste správně. A dokud mi to někdo nevyvrátí, troufl bych si tvrdit, že nás právě napadli.“

TŘETÍ KAPITOLA

Oko bouře

Před více než dvaceti lety můj otec Bill Masen sedl ke stolu a za jednu dlouhou zimu, kdy napadlo hodně sněhu, napsal hluboce osobní líčení toho, co se mu přihodilo v chaosu, který nastal s Velkým oslepením a příchodem trifidů. Dnes je to jistě kniha, kterou znají všichni kolonisté, a to nejenom na ostrově Wight, ale také na ostrovech Scilly a na Normanských ostrovech. Ten cyklostylovaný svazek kvartového formátu vázaný v jasně oranžových deskách se dá poznat na první pohled.

Společně s Dějinami kolonie od Elspeth Caryové a dokumentárními filmy Matta a Gwynne Lloudových, které nadále zaznamenávají každodenní život kolonistů, je to neocenitelný dokument o tom, jak jsme se ocitli v naší ostrovní pevnosti, když celý svět padl do strašlivého područí trifidů. Tato botanická zrůda, kdysi halasně opěvovaná jako ‚zázračná chodící rostlina‘, se během několika krátkých let stala nemesis člověka – jeho zhoubou.

Přirozeně jsem si otcovo líčení přečetl, když jsem byl kluk. Bylo to zvláštní objevit ve svém otci Billa Masena, specifické složité individuum, a ne jenom veselého, většinou optimisticky naladěného – i když občas ustaraného – ‚tátu‘, jak jsem ho znal od narození.

Nikdy mě nenapadlo, že se pustím do psaní něčeho, co by se s jeho knihou mohlo srovnávat. Až dosud se mé texty

omezovaly na předletové poznámky týkající se zpráv o počasí, rychlosti větru a navigačních výpočtů, načmárané na zadní strany starých obálek či obalů od svačiny, a proto poměrně často pitoreskně zdobené nějakým tím mastným otiskem.

Teď sedím tady u stolu a před sebou mám tučet prázdných bloků. Klepu si tužkou o rty. Vraštím obočí a přemýšlím, jak bych proboha mohl znovu zachytit psanými slovy všechna ta zvláštní dobrodružství – někdy jako z těžkého snu – která ovládla můj život od toho osudného 28. května tři desítky let po zhroutilí civilizace.

To byl ten den, kdy jsem se probudil do světa ponořeného do tmy. A to byl den, kdy trifidy znovu napadli náš ostrovní domov, do té doby bezpečný.

Někteří tvrdí, že druhý příchod trifidů v neblahou dobu, kdy noc odmítla ustoupit dni, nemůže být obyčejná náhoda. Někteří za tím vidí čísi ruku – možná nějakého pomstychtivého boha. Bohužel, tuto okolnost nemohu osvětlit (snad mi odpustíte tuto neúmyslnou slovní hříčku). Vybavuji si však jednu pasáž z otcovy knihy, v níž se zamýšlí nad tím, že k nenadálému oslepení celosvětové populace došlo ve stejnou dobu, kdy nespočet trifidů uniklo z farem a zahrad. Napsal: „Jistě, k náhodám dochází neustále – ale člověk si jich všimne jen občas...“

A tak, ať to byla náhoda, nebo ne, sedím teď ve světě, který se velice liší od světa, v němž jsem vyrostl.

Do budovy se opírá nejstudenější vítr, jaký jsem kdy zažil. Jekot meluzíny mi znovu a znovu připomíná, že sice nejspíš nemám žádné přirozené literární vlohy, ale na napsání své knihy mám tolik času, kolik budu chtít.

Proto sepišu, co se mi přihodilo.

A začnu od začátku...

Prožil jsem idylické dětství. Vyrostl jsem v mírně zvlněných křídových pahorcích a věčně zelených kopcích ostrova Wight. V pásu úrodné půdy, který se stal ostrovem teprve před nějakými šesti tisíci lety, kdy se zvedla hladina moře a zaplavila údolí, které je nyní známé jako úžina Solent. Od té doby ostrov hostil pravěké lovce a sběrače, římské zemědělce, kteří jej nazvali ‚Vectis‘, a nakonec viktoriánské výletníky včetně lorda Tennysona, jenž prohlásil, že ‚pinta vzduchu z Downs by se měla prodávat za šestipencil!‘ A v nedávné době se stal domovem hrstky nás šťastlivců, kteří jsme sem uprchli z pevniny. Překvapuje mě, že jsem si tato historická fakta zapamatoval. Pocházejí z nějaké dávné hodiny dějepisu, kdy pan Pinz-Wilks vynakládal takové úsilí na to, aby do mne dostal trochu akademického vzdělání. Dokonce jsem si jist, že by to překvapilo i pana Pinz-Wilkse (který si jistě již dávno došel pro poslední odměnu). Až příliš živě si vzpomínám, kolikrát zoufale zvedl své slepé oči ke stropu. Bohužel, má hlava v sobě dokázala udržet historická fakta stejně dobře jako síto vodu.

Tam, v srdci ostrova Wight, jsem obýval velký dům v malebné vesnici Arreton (čtyřicet tři obyvatel) spolu se svou matkou, otcem a dvěma mladšími sestrami.

Jakmile jsem byl dost starý, začal jsem se toulat po polích osetých mákem a pátrat po ‚Mantunu‘.

Tak jsem říkal ztracenému pohádkovému městu, které jsem si vymyslel – a často jsem touto svou dětskou představou vyváděl rodiče z míry. A když mne děšť nebo rodičovský trest za plody mého přirozeného uličnictví donutil zůstat ve svém pokoji, chytil jsem do baculaté ruky tužku a kreslil jsem obrázky, na kterých se to hemžilo budovami vytáhlými jako bambusové stvolky. Když se mě rodiče zeptali, co jsem nakreslil, samozřejmě jsem hrdě odpověděl: ‚Mantun‘. Má fantazie byla tenkrát mladá a živá. Pro mne zábavná, pro jiné nepochopitelná.

Otec pracoval převážně doma ve svých sklenících a v laboratoři. Přepečlivě pěstoval trifidy, které pak se stejně úzkostlivou citlivostí pro detail pitval. Když mi bylo nějakých pět nebo šest let, pozoroval jsem ho, jak míchá živiny. Rozpustil je ve vodě a potom konvicí nakrmil rostliny. Hladil přitom listy stejně, jak byste vy nebo já hladili kočku, a občas rostlinám něco šeptal, jako by to byli jeho nejlepší přátelé.

Dlouho jsem věřil, že je má rád – jako by to byla nějaká hýčkaná větev naší rodiny – takže pro mě byl do jisté míry šok, když jsem v osmi letech zjistil, že hledá způsob, jak je usmrtit. Měl jsem z toho v hlavě zmatek. A ten se ještě zvětšil, když mi řekl, že mu nestačí zabít jenom trifidy z našich skleníků, ale že chce zničit všechny trifidy na celém světě. Prsty si pročesával šedivějící vlasy a vyprávěl mi o defoliantech, růstových hormonech, buněčných degenerátorech, pylových inhibitech a zmutovaných odrůdách trifidů s nulovými reprodukčními schopnostmi.

Tak z toho už mi šla hlava kolem. Hatmatilka, jak se říká.

Pak jsem ho zatahal za rukáv bílého laboratorního pláště a poprosil jsem ho, aby mi šel pomoci pouštět draka.

Většinou mi věnoval široký, veselý úsměv a řekl: „Za deset minut se sejdem na kopci, platí?“

Tohle všechno mělo otci přinejmenším naznačit, v čem spočívá má budoucnost. Botaniku jsem nechápal (dokladem budiž nedostatek zájmu o obor) a na humanitní předměty jsem neměl hlavu. Shrnutí: bylo mimořádně nepravděpodobné, že bych se vydal v jeho šlépějích.

Otec určitě snil o tom, že mou kariérou bude aplikovaná botanika – speciálně zaměřená na likvidaci trifidů hrozby. Ale i když jsem ho miloval a i když jsem se opravdu snažil pochopit tajemný jazyk botaniky a neproniknutelnou složitost zkumavek, křivulí a Bunsenových hořáků, musel jsem pro něho být záhadou. Říci, že se ve mně zklamal, by však byla příliš silná formulace.

Bill Masen měl totiž své děti jednoduše rád. Dovoloval nám pěstovat vlastní zájmy a ani na okamžik nezatoužil po tom, abychom byli pouhými přesnými kopiemi jeho nebo naší matky. (Pravdou je, že sestra Lisabeth skutečně zdědila matčiny literární schopnosti – a rozpustilou chuť šokovat – což dokázala svými žhavými milostnými povídkami, které vyšly ve Freshwater Review, přestože podle vyjádření ředitelky její školy, která s tím hluboce nesouhlasila, měla být ještě rdící se sedmnáctkou.)

Má naprostá nezpůsobilost k laboratornímu výzkumu se ukázala v plné nahotě jednou v úterý večer po škole, když jsem ‚pomáhal‘ otci. Bylo mi tenkrát dvanáct. Podařilo se mi zcela neúmyslně namíchat výbušnou směs ze známého růžového trifidového oleje v surovém stavu a stejného množství dřevného lihu. Otec mi řekl, že mám kádinku nechat někde v teple, aby se líh odpařil. Dostal jsem nápad. Urychlím proces tím, že alkohol odpařím nad plamenem

Bunsenova hořáku.

Potom jsem odstoupil, díval jsem se a byl jsem pyšný na svou genialitu.

Výbuch, který následoval, byl hlasitý a efektní. Slyšely jej dokonce i matky v Arretonském záměčku. V ohnivé kouli jsem přišel o většinu vlasů. A přišel jsem – trvale – o dočasný úvazek otcova laboratorního asistenta.

Vlasy mi samozřejmě dorostly, ale v ofině, jinak havraní, mi zůstala čistě bílá skvrna, která mi ve škole získala přezdívku „Sněženka“. (Však jsem se taky něco navztekal, když si mě s ní kamarádi dobírali.)

Ještě v den exploze za mnou otec přišel do pokoje – poté co (se svými schopnějšími asistenty) odstranil většinu škod, které jsem napáchal. Stál tam a v ruce držel svíčku, jejíž světlo mu ozařovalo šedivějící vlasy. Chvilu se díval na mou obvázanou hlavu a myslel si, že spím; slyšel jsem, jak hlasitě vydechuje přes bílé štětiny svého kníru.

Byl jsem připraven na mimořádně barvitý a nepochybně též hlasitý výčet, jak jsem neschopný.

Ale pak jsem si uvědomil, že jak se tam na mě dívá, děkuje nebesům, že mi výbuch neutrl hlavu. (Ostatně, doktor Weisser mi musel z obličeje pinzetou vytáhnout půl tuctu střepů z kádinky.)

Otec mi přetáhl příkrývku přes ramena a potom mi láskyplně položil ruku na rameno.

„Nechtěl jsem ti zničit laboratoř, tati.“

„Promiň, Davide, probudil jsem tě?“

„Ne. Nemůžu usnout.“

„Bolí to?“

„Ani ne.“ Dal jsem do toho co nejvíc mužnosti. „Jenom kolem očí to trochu píchá.“

„Neboj, to, co ti dal doktor Weisser, tu bolest za chvíli otupí. A taky ti to pomůže usnout.“

„Dáš tu laboratoř ještě někdy dohromady?“

„Propána, to víš, že dám.“ Postavil svíčku na můj stůl a krátce se zasmál. „Trvalo nám pěkných pár hodin, než jsme odčinili, co jsi dokázal za dvě vteřiny, ale už je to v pořádku. Dokonce se mi podařilo vymámit nějaké náhradní vybavení na starém generáluvi, takže je to nejenom jako nové, ale dokonce lepší než nové.“

„Asi ti jako asistent nebudu moc platný, tati, že? Možná by to Lisabeth nebo Annii šlo líp.“

„Tím se teď netrap. Důležité je, že jsi celý. A o vlasy se nemusíš bát, dorostou ti.“

„Asi nakonec nejsem stvořený pro to, abych byl vědcem.“ Posadil jsem se na lůžko. „Neměl bych přemýšlet o tom, že bych dělal něco jiného?“

Otec se usmál a kolem jasně modrých očí se mu objevily vrásky. „Můj otec, budiž mu země lehká, pracoval jako účetní ve státní službě. To bylo v dobách, kdy Británie ještě měla velice neoblíbenou instituci jménem berní úřad. Považoval za samozřejmé, že ho budu do „rodinné firmy“, jak tomu říkal, následovat.“ Potřásl šedovlasou hlavou, ale usmívat se nepřestal. „Bohužel, počítání mi moc nešlo.“

„Tak jako mně to nejde se zkumavkami a podobně?“

„Přesně tak. Počítání na prstech jsem zvládal ještě celkem dobře, ale kdybys mi řekl, abych vypočítal sto dvacet jedna děleno sedmi, čekal by tě smutný obrázek, jak se škrábu na hlavě a počítám na prstech. Otec mi nikdy nevyčítal, že jsem hloupý, když mě zaskočil nějakým příkladem, který chtěl vypočítat z hlavy. Ale když se díval, jak v tom plavu, byl čím dál brunátnější. Ale nakonec jsem své místo v životě našel. Proto věř někomu, kdo ví, o čem mluví: experto crede, jak to vyjádřil jistý římský gentleman. Ty taky jednou najdeš to své, jestli –“

V tu chvíli se jeho hlas vytratil do neurčita, jako by si vůbec poprvé všiml, čeho je můj pokoj plný. Stěny byly polepené fotografiemi letadel a vzducholodí a všude po pokoji se povalovaly modely, od rozdělaných koster po dokončená letadla s maličkými motorky a trupem a křídly z hedvábného papíru, který modelářský lak nádherně proměnil na tvrdou, lesklou skořápku. Ze stropu visel na dlouhém rybářském vlasci hezký dvojplošník natřený jasnou, jahodově červenou barvou. S tímto strojem se mi podařilo doletět z našeho sadu přes Domov matek až na vzdálené pole na opačném konci Downendu. Kromě toho jsem tam měl draky, plánky, ale také knížky o leteckém modelářství a staré letecké časopisy vytištěné ještě před zánikem Starého světa. A na stole u okna byla má pýcha a radost – raketový letoun vlastní konstrukce, vyrobený z překližky, který měl mít po dokončení rozpětí dva metry.

Jak jsem řekl, otec si to všechno prohlížel, jako by mu z očí spadly klapky a viděl to poprvé (třebaže od matky často slyšel stížnosti na stav, v němž se nachází můj pokoj).

V tom okamžiku to otcovi i mně došlo.

Budu pilot. Tak naložím se svým životem.

Samozřejmě jsem byl tenkrát ještě příliš mladý na to, abych se začal cvičit na pilota nevelké ostrovní letky. Ale semínko bylo zaseto. V duchu jsem se viděl v kokpitu rychlého tryskáče, jak si létám v mracích vysoko nad zemí a mořem.

Na praktičtější úrovni mě otec podporoval. Našel mi další knihy a časopisy o letectví. Také mi dal vlastní dílnu, kde jsem mohl kutit na svých milovaných modelech letadel. Když se dozvěděl, že k pohonu mého raketového letounu má sloužit značné množství střelného prachu, který jsem měl uložený pod postelí v plechovce od sušenek, moudře vybral takovou dílnu, jež byla dostatečně daleko od domu. Přiznám se vám, že při testování toho raketového motoru jsem si víc než jednou sežehl černé chmýří svého pubertálního kníru.

Mezitím jsem pokračoval ve studiu – trochu nadšeněji, protože jsem pochopil, že než se budu moci zapsat do pilotního kurzu, budu muset prokázat alespoň nějaké předpoklady v humanitních předmětech.

Jenže jedním z hlavních předmětů ve škole bylo studium trifidů: jejich původ, životní cyklus, vlastnosti, jejich nebezpečnost.

V prvních letech existence kolonie byli trifidi demonizováni a byla na ně házena odpovědnost za zánik Starého světa v polovině období, kterému se tenkrát říkalo dvacáté století. Mluvílo se jen o tom, jak je ta rostlina zlá a co je třeba dělat

pro to, aby nepronikla na ostrov. Jak se dá zničit.

Nyní se objevil vyváženější pohled. S ironií, kterou by si vychutnal každý satirik, došly věci tak daleko, že jsme se stali na trifidech závislími, pokud jde o palivo, mazivo, krmivo pro dobytek a asi padesát dalších komodit. Na ostrově se sice pěstovalo pouze několik přistřižených jedinců pro výzkumné účely, ale v obrovském množství jsme je sklízeli na britské pevnině, kde jich divoce a nekontrolovaně rostly miliony. Rostliny kosily dobře chráněné „dřevorubecké“ týmy a loď je potom převážely na ostrov Wight ke zpracování. Samozřejmě se i tak každé dítě učilo rostlinu poznat od útlého dětství.

Jakožto synovi Billa Masena, největšího světového odborníka na trifidy, mi učitelé vždycky kladli v souvislosti s touto kočovnou rostlinou nejzapeklitější otázky – nebo mi to tak alespoň připadalo. (Jako by se vědomosti o trifidech mohly geneticky přenést z otce na syna. Nebo vzhledem k botanické povaze věci by možná byl víc na místě nějaký tajemný osmotický proces – alespoň nějaká naděje!)

„Masene,“ začal vážným univerzitním přízvukem, dunivě vycházejícím zpod tureckého kníru, třeba takový pan Pinz-Wilks. „Masene, mohl byste třídě popsat trifidu?“

(Tato otázka padala opakovaně, třebaže na stěnách viselo mnoho plakátů s touto rostlinou.)

„Dospělý jedinec dorůstá výšky kolem dvou a půl metru,“ odříkával jsem jako papoušek. „Z dřevnaté bulvy vyrůstá rovný stonek; ehm, na horním konci stonku je kalich; v něm je lepkavá kapalina, do níž se chytá hmyz, kterým se rostlina živí tím, že rozpouští živiny a rozvádí je stonkem v roztoku mízy. Listy jsou zelené a kožnaté. Trifid má žahadlo, které je stočené do spirály – takového obrovského prasečího ocásku.“ (Smích ve třídě; ušklíbl jsem se na kamarády.) „Žahadlo se může velice rychle rozvinout a zasáhnout svou kořist. Ehm... eé...“

„A co dál, Masene?“

„Ehm, žahnutí je jedovaté. Smrtelné, pokud zasáhne holou kůži člověka.“

„Jistě, může zabít i krávu nebo koně. Ještě nějaké perly moudrosti, Masene?“

Poznal jsem, že na pana Pinz-Wilkse neudělal můj suchý přednes valný dojem. Navíc jsem tou dobou už nervózně přešlapoval z nohy na nohu.

„Možná jste měl začít původem rostliny, Masene. Byla tady, když císař Claudius v roce 43 našeho letopočtu dobyl Britské ostrovy? Můžeme se nechat unést fantazií a představit si zprávu o jejím objevu na titulních stránkách římských Acta Diurna?“

„Ne, pane.“

„Nebo přibyla na naši planetu z vesmíru, třeba tak, že se svezla na ocasu komety?“

„Ne, pane. Ehm... domníváme se, že trifidy vyvinuli vědci v Rusku po, ehm, druhé světové válce, pane.“

„Správně, Masene. Jako hybrida vytvořeného z mnoha různých druhů. Mluvil jsem tady někdy o panu Ohmovi, fyzikovi, který obohatil naše poznání o pojem elektrického odporu?“

Nechápal jsem. „Prosím, pane?“

„Vlastně nic. Jen z toho, s jakou zálibou podtrhujete své věty jeho jménem, jsem si udělal dojem, že se třeba tímto význačným německým fyzikem hlouběji zabýváte.“

Teď jsem byl zmatený ještě mnohem víc. Učitelův pověstný ostrovtip byl často nejenom kousavý, ale i nevyzpytatelný.

Jak jsem řekl, botanika byla slabinou, velkou slabinou mého poněkud matného portfolia studijních schopností. Učitel v takové situaci často neomylně ukázal svým bílým ukazovátkem na chlapce, kterého ani neviděl, a požádal tohoto mnohem bystřejšího žáka, aby pokračoval.

Dotyčný hbitě odříkal fakta. „Trifid, nebo správněji pseudopodia, potřebuje dva roky na to, aby se mu vyvinulo žahadlo, které se může vymrštit jako bič a zasáhnout oběť vzdálenou tři až pět metrů. Žahnutí je pro člověka zpravidla smrtelné, pokud se nepodaří injekci vpravit protilátkou do krční tepny. V porovnání s jinými rostlinami není na trifidech nejvíc neobvyklé to, že jsou masožravci – mucholapka obecná se živí zhruba podobným způsobem – ale to, že rostlina může chodit. Používá k tomu tři tupé zakončené výrůstky, které se rozbíhají z její spodní části. Tyto výrůstky, zpočátku mylně považované za kořeny, podírají hlavní tělo rostliny a zvedají je zhruba třicet centimetrů nad terén. Chodí podobně jako člověk o berličích. Dvě tupé nohy se posunou kupředu, potom se na stejnou úroveň s nimi přitáhne třetí a zároveň celá rostlina kolébavě postoupí. Dlouhý stonek se při každém kroku prudce zhoupne dozadu a zase dopředu. Jak to vyjádřil William Masen, odborník na trifidy, „až to v člověku vyvolává mořskou nemoc.“ Tento pohyb působí nepravidelně a trhaně, ale rostlina je schopna vyvinout rychlost odpovídající průměrnému tempu lidské chůze.“

„Výborně, Merryweathere. Výborně. Ještě něco důležitého?“

„Z rostlin získáváme olej, který se dá použít při výrobě určitých potravin a po rafinaci jako palivo pro motory. Získáváme z nich také suroviny pro výrobu plastů a nejrůznějších léků. Z vláken děláme provazy a usušenými zbytky zpracovaných rostlin slisovanými do granulí se krmí dobytek.“

„Znamenitě.“

„Rostliny umí vyhazovat chřestivý zvuk tím, že buší malými proutkovitými výrůstky o vlastní stonek. William Masen se domníval, že by se spolu mohly dorozumívat, ale zatím se nepodařilo najít žádný důkaz, který by tuto teorii podpořil.“

„Výborně, Merryweathere. Můžeš se posadit. A teď k dějinám, ušlechtilým dějinám...“

Někdy mě rozčílovalo, když jsem slyšel, jak druzí mého otce citují, jako kdyby to byl nějaký dávno mrtvý vědec. Ale většinou jsem při hutném výkladu těchto chytrých studentů zabíhal očima k oknu a zasněně jsem pozoroval mraky plující modrou oblohou, lehké jako peří. Pak jsem si představil sám sebe, jak samolibě sedím v kabině letadla, poslouchám příjemný hukot dvou motorů Merlin a cítím, jak vibrace těchto pulzujících válců probíhá řídící pákou a šimrá mě na dlani. Ano. Měl jsem dobrodružství v krvi.

A proto, jako vždy, jsem se nechal sněním odnést daleko, pryč ze třídy, do světa za hranicemi mého bezpečného, ale všedního ostrovního domova.

Když už jsem se zmínil o domově, pro někoho, kdo čte tento text, by mohlo být zajímavé dozvědět se o ostrovní komunitě víc. Když moje rodina před nějakými pětadvaceti lety dorazila na ostrov Wight, po dramatickém letu ze Shiringu v Anglii zamořené trifidy, ostrov měl pouhých několik set obyvatel.

Populace však postupně rostla s dalšími uprchlíky, kteří se na ostrov dostávali z Irské republiky, z britské pevniny nebo dokonce z kontinentální Evropy, kde vlny trifidů šířící se z ruských stepí hnaly lidi, kteří přežili, na západ, až se jim za zády ocitl Atlantik.

V západní Evropě sídlily nejpočetnější komunity na Normanských ostrovech, na ostrově Wight a na větších skotských ostrovech. Nejsevernější komunitu představovaly Faerské ostrovy v Severním Atlantiku. Pevninská Británie a Evropa většinou platily za oblasti, kam byl vstup nemožný. Trifidi se rozlézali jako obrovské pohyblivé lesy, které dusily jak volná pole, tak městské ulice.

Díky průzkumným letům a pozornému monitorování rádiového provozu jsme se dozvěděli o několika malých komunitách na pevnině, jejichž existence visela na vlásku, neboť byly trvale obležené armádami trifidů. Kromě skupinek v západní Evropě byly po celém světě roztroušeny další komunity, ale všechny byly stejně křehké. Mnoho jich padlo za obětí trifidům, přírodním pohromám, nemocím, hladomoru – a třebaže je to absurdní, také válkám, které vedli lidé mezi sebou.

Převážná většina světové populace zemřela v prvních několika měsících roku Jedna po katastrofě. Odhadovalo se, že celková populace na Zemi by momentálně nemusela převyšovat milion mužů, žen a dětí. Možná třetinu z nich tvořili nevidomí.

S ohledem na takto drastický pokles populace nebylo nic zvláštního na tom, že rada na našem ostrově dávala takovou prioritu růstu populace. Koneckonců, těch prvních několik stovek lidí, kteří se na ostrově Wight tenkrát usídlili, se muselo na jeho tři sta osmdesátí čtverečních kilometrech ztrácet jako příslovečná jehla v kupce sena.

Ženy v plodném věku byly pobízeny, aby měly co nejvíc dětí. Půl tuctu se považovalo za minimum. Jenže matka příroda často s lidskými plány snadno zamává.

Například moje matka nemohla mít další děti poté, co císařským řezem přivedla na svět mou mladší sestru. (Počet potomků mých rodičů se tak zastavil na čísle tři.)

Nejradikálnější iniciativou bylo zřízení Domů matek. Narodil jsem se sice na pevnině, ale na ostrov jsem přišel jako velice mladý chlapec. Proto jsem byl sám první dítě kolonie. Z morálky a společenských konvencí Starého světa jsem si nic nedělal a myšlenka Domů matek mi nepřišla vůbec zvláštní.

Ale když se ten návrh před více než dvaceti lety objevil, vyvolalo to bouři. Mnozí opustili ostrov a připojili se ke komunitám na Jersey a Guernsey, které se podle mínění některých řídily přísnějším morálním kodexem. Jednoduše řečeno, plán spočíval v tom, že nevidomým ženám v plodném věku bude nabídnuto (někteří tomu říkali lichocení, jiní donucování), aby se staly profesionálními matkami.

Původně projekt počítal s tím, že vidomý muž bude mít kromě vidomé ženy také ‚harém‘ nevidomých žen.

To bylo křiku!

Ale myšlenka jako taková nezapadla.

Dopadlo to tak, že profesionální matky pod vedením ‚matrón‘ (většinou se jednalo o starší ženy, převážně nevidomé, které už nemohly mít vlastní děti) obsadily mnoho větších venkovských domů. Daly jasně najevo, že budou tyto domy vést demokraticky, ale striktně bez mužského zásahu – tedy administrativního zásahu; lidská biologie ještě nedosáhla takového stadia, aby se samice mohly oplodňovat bez toho, že by od samce potřebovaly alespoň to základní.

Velice stručně: Domy matek fungovaly jako samosprávné komunity žen, které se věnovaly plození dětí, jejichž otci budou muži, které si vyberou ony.

Netrvalo dlouho a Domy matek byly plné nových dětí. Jak děti rostly, z domů v okolí se staly jesle a další budovy byly přestavěny na školy. Bylo jasné, že Domy matek už zůstanou. A musím říct, že se mi docela líbily. Bylo v nich vždycky veselo, i když, pravda, trochu hlučno. A vycházely z nich šťastné, zdravé děti, které považovaly všechny děti v Domě matek za svého bratra nebo sestru a každé ženě říkali máma.

Dokonce i radu překvapilo, že místo aby se staly ghety nešťastných slepých žen, které si nedokázaly najít vidomého manžela, těšily se Domy matek stejné úctě a obdivu jako církevní řády jeptišek ve Starém světě. Dokonce tolik, že se do nich rozhodlo vstoupit mnoho vidomých dívek narozených na ostrově, a dokonce se v jistých obdobích symbolicky ‚oslepovaly‘ tím, že si zavazovaly oči šátkem.

Některým starším členům komunity, obzvlášť těm úzkoprsým, byly Domy matek trnem v oku. Mluvili o matkách jako o ‚těch zvrácených jeptiškách‘ a o místním domě na kopci jako o ‚Mateřských výšinách‘, čímž chtěli naznačit, že je to semeniště smilstva. Ale kupodivu to nebyla pravda. Bylo to zvláštní, ale většinou byly matky chápány jako mimořádně čisté a počestné (přestože mohly mít deset dětí s deseti různými muži). A rozhodně nežily na účet zbytku komunity; dokonce se brzy staly ‚exportéry‘ produkce. Můj starý učitel, pan Pinz-Wilks (kterého podezírám z toho, že podle jeho názoru jediná civilizace, jež stála za zmínku, zanikla smrtí posledního římského císaře), se poměrně obdivně vyjádřil v tom duchu, že mu matky připadají jako pozemské ztělesnění antické bohyně Artemis, která se těšila vážnosti nejenom jako bohyně lovu, ale zároveň v sobě zahrnovala zdánlivou dichotomii protikladů tím, že byla uctívána jako patronka cudnosti i mateřství.

Systém Domů matek fungoval. Fungoval skvěle.

Ostrov měl vysokou porodnost. Spolu s vítaným přílivem přistěhovalců to pomohlo zvednout počet obyvatel na zdravých šestadvacet tisíc. Byla to možná čtvrtina původní populace ostrova před rokem Jedna.

Musíte uznat, že vzhledem ke všem okolnostem to byl docela dobrý výkon.

Přinejmenším jednou přijde okamžik, kdy spolu otec a syn mluví ne jako rodič a dítě, ale jako dva muži. Jako sobě rovní. Mně se to stalo pouhých několik hodin předtím, než se svět onoho 28. května ponořil do tmy.

Začalo to stejně, jako začínalo mnoho mých rozhovorů s otcem. U něho ve skleníku, když si udělal pauzu od těch tvorů, kteří tak pevně a nerozlučně vrostli do jeho života.

Chtěl mi nalít kávu z termosky. Ukázal na dva pohárky na pracovním stole a zeptal se: „Cín nebo porcelán?“ „Cín.“

„Správná volba.“ Nalil temnou tekutinu a nostalgicky zakroutil hlavou. „Cítit tak ještě alespoň jednu aroma kolumbijských kávových zrněk nebo třeba jemné kešské směsi. Pražené žaludy... i kdybychom vymysleli nevím kolik nových fint, jak je ochutit, stejně nebudou nikdy chutnat jako pravá káva.“ Nacpal si dýmku několika kousky světle hnědého jerseykého tabáku pěstovaného na největším z našich Normanských ostrovů a zasněně se rozhlédl po trifidech vyrůstajících z cihlových korýtek. Slunce se přes sklo opíralo svými paprsky do jejich listů. Tito trifidi měli žahadla bezpečně uštípnutá a byli připoutáni ke kúlům, aby nemohli odejít. Přesto čas od času zkusili zatahat za řetězy. Každou chvíli bylo slyšet cinkání ocelových kroužků.

Jako klukovi mi připadalo, že to místo je něčím vzrušující – vůni rostlin pod sklem, teplou, skoro až tropickou atmosférou, která tam byla i v zimě. Rád jsem tam chodil a díval se, jak otec se zručností hodnou chirurga vládne ostrým nožem, když prořezává větve nebo dělá zářez do stonku, aby zhodnotil kvalitu trifidího oleje, který začal prýštit z kůry jako krev rozředěná do bledě růžového odstínu.

Chvilí si zadumaně prohlížel rostliny. Potom se poškrábal v hustém bílém obočí nad jedním okem a řekl: „Měl jsi slyšet, jak byli minulou noc užvanění.“

„Trifidi?“

Otec přikývl a vrhl na mne kradmý úsměv. „Už dlouho, hodně dlouho jsem je neslyšel tak vyvádět. Bušili těmi svými proutky do stonků, jako by to byla nějaká botanická morseovka.“

„Myslíš, že opravdu umějí mluvit? Myslím inteligentně, ne volat jeden na druhého jako ptáci.“

„No, ptáci a ostatní zvířata komunikují s příslušníky svého druhu – posílají si vzkazy, vřeští pro výstrahu a podobně.“

„Ale je to čistě instinktivní: buď varují před dravci, nebo se snaží přivábit partnera.“

„To je pravda. Ale stejně by mě zajímalo, jestli trifidi neovládli umění sdělovat si mezi sebou složitější zprávy.“ Zhluboka potáhl z dýmky a pak vydechl oblak modravého dýmu, který vířivě stoupal slunečním světlem. „Třeba dokonce dovedou sousedům vysvětlovat pojmy a myšlenky.“

„Chceš říct, že trifid tamhle u dveří by mohl poslat jinému na opačném konci skleníku zprávu v duchu: ‚Poslouchej ty dva lidi, zase se baví o nás‘.“

Otec se zasmál. „Možná, možná. Ale jednou jsem pracoval s nějakým Lucknozem, který jako by trifidům dokázal instinktivně porozumět. Byl přesvědčený, že spolu skutečně mluví, a nejen to, že mají vysoce vyvinutou inteligenci.“

„Myslíš, že měl pravdu?“

„Myslím, že byl proklatě blízko.“ Znovu se poškrábal na bílém obočí; dělával to, když byl v hloubavém rozpoložení. „Potíž je v tom Davide... určitě jsem jich rozpitval tisíce, ale zatím jsem nenarazil na žádnou stopu nervové soustavy a určitě jsem nenašel ani náznak něčeho, co by se dalo vzdáleně popsat jako mozek. Přesto... sleduji, jak tyhle rostliny fungují, sleduji to posledních čtyřicet let. Jejich pohyb má cíl. Dorozumívají se tlumením proutky o stonek. Když vynmrští žahadlo, ‚umějí‘ zamířit na nechráněný obličej člověka. A sledoval jsem, jak se pohybují v krajině, celé legie, jako pěchota za pochodu; viděl jsem, jak se nasměřují ke komunitě a oblehnou ji.“ Usrl kávu. „Možná bych neřekl, že jsou přímo inteligentní, ale když něco má čtyři nohy, vrtí to ocasem a štěká to, řekneš, že je to pes, ne? A tyhle rostliny jednají, reagují, plánují, útočí a zabíjejí přesně tak, jako by se někde v nich skrýval chladný intelekt.“

„Ale jsme schopni je porazit, ne?“

„Určitě to alespoň zkusíme. A dáme do toho všechno.“ Znovu se rozhlédl po rostlinách a pak se úkosem podíval na mě. „Ostatně, já si nemyslím, že by měly zdědit Zemi. Co ty na to?“

Rostliny odpověděly za mne. Doteď byly zticha, ale najednou začaly bušit svými proutky o stonky. Znělo to stejně, jako když se zlomyslní kluci ve škole záměrně snaží rozčítit učitele tím, že začnou hbitě bubnovat prsty o lavice, jakmile se k nim otočí zády, aby napsal křídou na tabuli zadání domácího úkolu.

Otec mě obdařil úsměvem.

„Už to zase dělají – mé děti vyrostlé z hlíny. Mluví.“ Poslouchal jsem, jak rostliny bubnují svými proutky. Zdálo se mi, že slyším jejich rytmus, a cítil jsem tempo, které teď vyjadřovalo naléhavost, jako by každý trifid předával svému sousedovi tajnou zprávu.

V tom okamžiku bych odpřisáhl, že nějakými dvaceti trifidy spoutanými ve skleníku proběhla vlna vzrušení.

Otec to také poznal. Tentokrát promluvil přímo k trifidům. „Tak co jste zaslechli? Dobyla jedna z vašich armád další lidskou komunitu? Chystá se trifidi nejvyšší velení zavelet znovu k pochodu? Chtěli byste se k nim přidat?“

Možná to byla náhoda, nebo to možná byla reakce na otcovy otázky, pronášené zpola uštěpačně a zpola vážně, ale klepání proutků o stonek se najednou vzedmulo ve vlnu hluku. Byl to pořádný rámus; řetězy řinčely, jak jimi rostliny lomcovaly, stonky se kývaly ze strany na stranu jako obilí, které nenadálý porыв větru ohýbá hned tam a hned zase jinam.

V tu chvíli bych snadno uvěřil, že ty rostliny nějakým způsobem vyburcovalo volání do zbraně od jejich druha někde za mořem. Teď mu tajemně odpovídaly. Chřestění proutky byl jejich nadšený aplaus; kolébání ze strany na stranu byly oslavné vlny.

Cítili, že se blíží bitva. Vítězství je na dosah.

Dokázal bych tomu uvěřit stejně snadno jako tomu, že zítra vyjde slunce.

Otec sledoval tuto ukázkou trifidího hluku, pohybu a – možná – dokonce emocí. Pomalu zavrtěl hlavou a sluneční

paprsky se mu zaleskly v šedivějících vlasech. Jeho obličej neprozrazoval ani náznak toho, co snad cítí.

Po krátkém mlčení začal: „Davide. Vždycky jsem nosil v nitru pevné jádro optimismu, ale poslední dobou... začínám mít pochybnosti. Rozumíš?“

„Ale tady na ostrově jsme přece před trifidy v bezpečí, ne?“

„Držíme svou pozici, synu. Ale čas od času mě napadne, že možná opravdu žijeme v oku bouře. Možná jsme v bezpečí jenom na chvíli.“

„Takže ty si myslíš, že tady žijeme v iluzích?“ Nikdy předtím jsem otce neslyšel vyjádřit takové pochybnosti; znepokojilo mě to. „Že tuhle kolonii nemůžeme přivést k úspěchu?“

„Řeknu tohle: jen díky přízni štěstěny jsme po útěku z pevniny sem získali prostor k dýchání. Odklad. Těch posledních pětadvacet let byla pauza, poklidná, a dokonce i vyplněná prosperitou. Ale já myslím, že se musíme podívat do očí krutější realitě: že nejtěžší úkol nás teprve čeká někdy v budoucnu.“

„Ale tady se nám přece daří. Máme pořádek, obchod, dopravu, domovy, rostoucí porodnost.“

„Jistě, to všechno máme – a je to samo o sobě zázrak. Ale z pohodlnosti jsme. Sedíme si tady, v bezpečí svého malého ostrova. Ale k okolnímu světu jsme se prakticky otočili zády, s výjimkou dalších ostrovních komunit v La Manche.“ Chvilí se na mě klidně díval. Potom na mě začal mluvit tichým, ale důstojným hlasem. „Davide, poslouchej mě. Naše společnost si osvojila mistrovství v umění oprav. Recyklování, opravování, obnovování. Ale nebudujeme nic od nuly. Netěžíme ze země rudy, abychom je přetavili na ušlechtilé kovy. Pokud to neděláme, jak bychom někdy mohli začít stavět nové traktory a auta – nebo dokonce odlít obyčejnou čajovou lžičku? Jsme na tom tak, že pokud nenajdeme jakž takž slušný traktor postavený před zánikem světa, musíme vybrat součástky z pultu rozlámaných starých traktorů a dát z nich dohromady jeden, který bude fungovat. A ta letadla, na kterých létáte? Nejnovější má přes třicet let – třicet let, Davide: dnes by to měly být muzejní exponáty.“ Aby podtrhl svá slova, dělal rukou pomalé sekavé pohyby.

„Davide. To, co dokážeme, pořád nestačí. Musíme se pohnout dál od cizopasení na téhle – na téhle mrtvole zaniklé civilizace. Musíme znovu začít vynalézat, vymýšlet nové stroje. A měli bychom být schopni dělat to všechno od začátku: vytěžit rudu, vytavit ji, odlít nové součástky – protože jednoho dne už ze starého světa nebude nic, co by se dalo vybrat. Pak, bez stínu pochybností sklouzneme do nové doby temna. Do takové, ze které bychom už nemuseli vyjít.“

Najednou to bylo jasné, překvapivě jasné. Otec před námi viděl budoucnost zbavenou světla civilizace; budoucnost zachycenou všemi temnými hrůzami, jaké doba chaosu a anarchie přinese.

Později dopoledne jsem jel v pečlivě udržovaném, čtyřicet let starém kostičásku, kterým jsme se navzájem vozili, přes sluncem zalité pahorky do Shanklinu, kde kotvil můj hydroplán, připravený ke krátkému přeletu k pevnině. (Tomu, který, jak si jistě vzpomenete, předčasně ukončil sebevražedný nálet jednoho racka.) Kroutil jsem volantem na úzkých venkovských cestách a přemýšlel jsem o otcových slovech. Přemýšlel jsem o tom, jakou podobu bude ta nová doba temna mít.

Jak se ukázalo, moje úvahy o blížícím se metaforickém soumraku byly úplně mimo. Budoucí temné hrůzy totiž byly doslovné. Temnota byla skutečná.

A absolutní.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Noční kraj

Z pošty jsem vyběhl, jako by mi za patami hořelo. V levé ruce jsem držel rozsvícenou lampu. V pravé ruce jsem měl dveře od kredence, které jsem vyškubl z pantů, a modlil jsem se, aby mi posloužily jako štít, pokud bych se ocitl v dosahu hbitého žahadla nějakého trifida.

Radista mi řekl, abych zůstal sedět na poště. Jenže jak trifidi žahadla bičovala okna a nechávala na skle čůrky jedu podobné plivancům, uvědomil jsem si, že kdybych se tam schoval, podělaný strachy, svou nečinností bych si vzal na svědomí něčí smrt.

Trifidi napadli náš ostrov. To bylo jasné. Už pozabijeli spoustu lidí. Budou zabíjet znovu. A v blízkosti musely být desítky nic netušících ostrovanů. Věděl jsem, že je mou povinností varovat je.

V jedné ruce světlo a ve druhé štít, pohyboval jsem se co nejrychleji.

Den byl stále černý jako – no, jako noc. Neviděl jsem dál než na několik kroků od sebe. Až příliš jasně jsem si uvědomoval, že bych ani neviděl trifida, který mě zabil, pokud by svým třímetrovým žahadlem zaútočil ze tmy za hranicemi kruhu světla šířeného lampou, což klidně mohl.

Další problém: tuto oblast jsem moc dobře neznal. Ale pamatoval jsem si, že ve svahu nad Bytewaterem je úzká cesta. A ta cesta vedla mezi poli k jednomu Domu matek. Tam trifidi najdou snadné cíle. Děti hrající si kolem; matky, z nichž některé byly slepé, jak vozi děti v kočárku nebo si dělají své.

Běžel jsem tedy tou tmou, v níž se všechno utápělo. Dech mi chrčel v krku, srdce mi hromově bilo. Jediné, co jsem viděl, byly mé dusající nohy a několik čtverečních decimetrů cesty pod nimi.

Každou chvíli jsem na cestě našel ležet ptáka nebo kočku, které zasáhlo nepříjemně přesné jedovaté žahadlo nějakého trifida. Co víc, rychle jsem pochopil, že se změnil charakter chování těchto smrtících rostlin. Místo aby zabily a potom zapustily kořeny u své oběti, aby se nakrmily, až začne rozklad, nyní zabily a hned šly dál, přičemž vytrvale pátraly po nových obětech. Těžko říct, co tuto novou reakci způsobilo; v každém případě to znamenalo, že trifidi jsou teď ještě nebezpečnější.

Běžel jsem a upíral jsem oči před sebe. Pátral jsem po charakteristické, dva a půl metru vysoké, kolébající se vražedné siluetě zabíjačké rostliny, hledající novou oběť.

V situaci, kdy jsem měl nervy napjaté jako špagáty, jsem byl velice citlivý na všechny zvuky, na každý pohyb, na každý tvar, který jsem zahlédl koutkem oka, třeba jen letmo. Nejednou jsem se sklonoil a zároveň zvedl kredencové dveře před obličej, abych je vzápětí dal dolů a zjistil, že se chráním před dopravní značkou nebo obyčejným hlohovým keřem.

Nedopřával jsem si mnoho odpočinku. V duchu jsem viděl s děsivou jasností, jak ty vražedné rostliny škubavě pochoduji na svých třech pahýlech po pozemcích Domu matek a jejich žahadla sviští vzduchem, aby bez rozdílu zasáhla obličejové děti i dospělých žen.

Děsil jsem se, jak přijdu k domu a budu tam stát se zdviženou lampou a bezmocně se rozhlížet kolem sebe po desítkách mrtvol, které tam budou ležet s rukama rozhozenýma a obličejí ztuhlými v posmrtném výrazu agonie.

Něco zahvízdalo vzduchem. Rychle jsem si přitáhl kredencové dveře před obličej. O zlomek vteřiny později jsem ucítil, jak žahadlo plesklo o druhou stranu s dostatečnou silou, aby mě to zhouplo na patách dozadu.

Uslyšel jsem, jak proutky bubnují o stonky a s chladnou jistotou sdělují, že našly další oběť.

Jenže já jsem se nehodlal stát obětí tak snadno. Schoval jsem se za dveře a rozběhl jsem se. Další žahadlo se vymrštilo, ale kličkoval jsem po cestě tak, že mne minulo.

Těžce jsem supěl. Noha mě příšerně bolela od toho, jak jsem předtím uklouzl na schodech v domě pana Hartlowa. Několikrát jsem málem upustil lampu.

A lampa – maličká, křehká lampa s hadrovým knotem – byla mým jediným zdrojem světla. Kdyby se mi podařilo rozbít ji, zůstal bych uprostřed této noční krajiny beznadějně slepý. Přestože už muselo být kolem desáté, nebylo vidět ani náznak slunečního světla.

Když jsem dorazil na vrchol kopce, lapal jsem po dechu. Měl jsem pocit, že kredencové dveře, které s sebou nesu, jsou s každým dalším krokem těžší.

Vypadalo to, jako by se zeď kolem zámečku vynořila z ničeho, tak slabě lampa svítila.

Zaslechl jsem škrábavý zvuk. S rozbušeným srdcem jsem se zastavil a snažil jsem se zpracovat ten zvuk v hlavě, vytáhnout z paměti nějaký obraz, který by mu odpovídal.

Škráb-škráb...

Určitě to byl trifid pohybující se po šterkové příjezdové cestě.

Přitiskl jsem obličej ke dveřím a čekal jsem na náraz žihadla.

„Prosím? Co chcete?“ ozval se vážný ženský hlas.

Údivem, že slyším lidskou řeč, jsem zkameněl.

„Haló? Nechte těch hloupostí. Víím, že tam někdo je.“

Pak se to ozvalo znovu: škráb-škráb.

Zvedl jsem lampu.

V jejím světle stála jedna ze slepých matek. Poznal jsem to podle charakteristického bílého šátku na hlavě, který všechny nosily. Energicky uhrabávala šterk na cestě, aby srovnala místa, kde vozy vyjezdily koleje. Každou chvíli „pohlédla“ směrem ke mně očima, které sice neviděly, přesto však vyzařovaly pronikavou inteligenci. A přestože mohla mít sedmý křížek na krku, pořád v sobě měla dost hrubé síly; bílé kousky vápence pod hroty jejích kmitajících hrábí vyloženě syčely.

Konečně jsem popadl dech, abych ji mohl oslovit titulem, který jí příslušel. „Matko...“ vyrazil jsem ze sebe. „Matko, musíte se vrátit za zeď a zavřít bránu.“

„Musím, opravdu musím, mladý muži?“

„Ano. Jsou tu –“

„A kdo mi dává takové drzé příkazy?“

„Promiňte. Jmenuji se David Masen.“

„Tak Masen? Jsi nějak příbuzný s Billem Masenem?“

„Ano, jsem jeho syn.“

„Takže, pane Masene juniore, proč takový úprk a lapání po dechu?“

V tom okamžiku se světlo mé lampy zredukovalo na slaboučkou zář. Opustil jsem domek pana Hartlowa v takovém spěchu, že jsem se zapomněl podívat, kolik oleje – ironií osudu trifidího oleje – zůstává v její nádržce. Tma se okamžitě natlačila do metrové vzdálenosti kolem mě, jako když vzduch vtrhne do vakua, aby je zaplnil. Všude kolem mne číhaly nahrbené stíny keřů, stromů a bůh ví čeho dalšího.

„Prosím, matko.“ Polekaně jsem se rozhlédl. Teď už mi lampa neukazovala nic. „Matko, jdou sem trifidi.“

„Trifidi?“ řekla ohromeně a okamžitě přestala hrabat. „Doufám, že si neděláte legraci, mladý muži!“

„Ne, nedělám, matko. Prosím... musíme zavřít bránu. Budou tady každou chvíli.“ Ohlédl jsem se do směru, odkud jsem přišel. Za mnou byla jen tma, děsivá tma.

Matka pochopila nebezpečí. „Rychle,“ řekla. „Vy se postarejte o křídlo vlevo, já zavřu to vpravo.“

Olej docházel a světlo lampy tudíž rychle pohasínalo. Měl jsem co dělat, abych rozeznal zdobenou železnou bránu, která se tyčila do výšky dobrých dvou a půl metru. Když se zavřela, utěsnila mezeru v cihlové zdi zhruba stejné výšky. Modlil jsem se, aby zeď byla postavena kolem celého pozemku – a aby v ní nebyly žádné další brány, které by zůstaly otevřené. Trifidi byli totiž dost chytří, aby postupovali podél překážky, dokud nenajdou otvor. Pak by se dostali dovnitř, kde by začali trávit, oslepovat, zabíjet.

Odněkud z dálky jsem zaslechl vysoké, vyděšené dětské hlasy.

Počkal jsem, až matka nasadí na bránu visací zámek, a zeptal jsem se: „Matko, bylo by možné dostat děti hned do domu? Pokud by přišly do blízkosti zdi, mohly by pořád být v dosahu trifidího žahadla.“

Vedena neomylným orientačním smyslem vykročila spěšně po cestě. „Zazvoním, že začíná škola,“ řekla. „Pojďte, mladíku, můžete pomoci. Děti jsou rozjařené. Tvrdí, že je pořád ještě tma.“

„To mají pravdu.“

Matka se zastavila. „Opravdu je tma?“

Řekl jsem jí, že bez lampy nevidím svou ruku před obličejem.

Krátce se zamyslela. „Nejdřív tma, potom trifidi... vypadá to jako dost zlověstné znamení, co říkáte?“

V tu chvíli lampa zhasla úplně. Přestože jsme měli být v bezpečí – alespoň na čas – břicho se mi křečovitě stáhlo. Znovu jsem přestal vidět.

Polkl jsem. „Máte radiostanici, která přijímá i vysílá? Musíme se spojit s úřady. Už jsem je před trifidy varoval, ale měli bychom jim oznámit, že jsme prozatím v bezpečí.“

„To bychom měli, pane Masene. Pojdte se mnou – zajdeme nahoru do domu. Je to hned za těmi stromy tamhle.“

„Totiž, promiňte, matko.“

„Proč máte tak nervózní hlas, mladý muži. Co se stalo?“

„Zhasla mi lampa.“

„Chcete říct, že je taková tma, že vůbec nic nevidíte?“

„Ano.“

„Hmm, to je vážně divné, že? Dovolte mi, pane Masene, abych vás v tom případě vzala za ruku a dělala vám průvodce.“

Načež mě ta stará paní, která byla třicet let slepá, popadla za ruku a rychlým krokem mě začala táhnout inkoustovou tmou k domu. Štěrk příjezdové cesty nám křupal pod nohama.

Šel jsem tak, že jsem držel jednu ruku nataženou před sebou, ve výšce očí. Jako všichni lidé, kteří náhle přestanou vidět, jsem se bál, že do něčeho prudce narazím a poraním si obličej.

„Pane Masene, vidíte už světla domu?“

„Ne. Vůbec nic.“

„Brzy byste je měl zahlédnout. Možná jsou ještě schované za stromy.“

Nebo možná, pomyslel jsem si se strachem, trifidi už pronikli nějakým jiným vstupem dovnitř, aby všechny zlikvidovali svými žahavými biči.

„Často slyším nové zprávy o chvályhodném úsilí vašeho otce vymýtit ty hrozné rostliny, pane Masene. Ale vůbec nikdy jsem neslyšela padnout vaše jméno.“

„To je tím, že s otcem nepracuji. Nemám jeho hlavu na vědu.“

„A co tedy děláte, pane Masene? Tedy, pokud ode mne není taková otázka příliš dotěrná.“

„Jsem pilot.“

„Ach tak, jeden z našich několika hrdinů. Ale v tom kokpitu vám musí být strašně těsno. Poznám, že jste vysoký muž, hodně přes průměr. Sto pětadesát?“

„Sto devadesát.“

„Opravdu výjimečné.“

Musela vědět, jak je to nepříjemné (pokud to není slabé slovo), když člověk z ničeho nic přestane vidět, a tak mluvila, aby mě uklidnila. Ale skutečnost byla taková, že jsem byl všechno možné, jenom ne klidný. Ta nepřirozená tma se mi nelíbila. Ani trochu se mi nelíbila. A navíc jsem věděl, že trifidi budou pospíchat k domu tak rychle, jak jim to jejich dřevnaté pahýly dovolí, jako smečka vyhladovělých psů vábených vůní pečeného masa.

„Jste ženatý, pane Masene?“

„Nejsem.“

„Zatím jste nenašel tu pravou?“

„Částečně. Ale také je tady to, že občas bývám pryč z ostrova na celé týdny. Vůči manželce by to nebylo férové.“

„Vida, muž nejenom statečný a urostlý, ale i ohleduplný. Později si musíme promluvit. Možná si ani neuvědomujete, jaké aktivum ve vás ostrov má. A jakpak se daří vaší matce? Vzpomínám si, jak jsem kdysi dávno velice hltavě přečetla její román Mým dobrodružstvím je sex.“

„Děkuji, daří se jí výborně. Ale její psaní se teď omezuje na laboratorní zprávy a – Páni! To jsem nečekal!“

„Jestli tomu rozumím, to ‚páni‘ znamená, že rozsvítili reflektory.“

První, co jsem spatřil v záplavě světla linoucího se z elektrických lamp na sloupech podél cesty, byla usměvavá tvář matky. Vzápětí, když jsme obešli hustou bariéru z keřů, přišel na řadu nádherný trojpatrový zámek a děti hrající si vedle něho na nádvoří osvětleném několika skromnějšími elektrickými lampami.

„Když teď znovu vidíte, možná byste mi mohl pomoci dostat ty děti dovnitř.“ Tleskla. „Timothy, Lucy. Hned ať jste z toho stromu dole.“ Nechápal jsem, jak u všech všudy dokázala poznat jednotlivé děti, které si hrály na stromě. Pak došla k něčemu zapuštěnému do země vedle cesty, co vypadalo jako telegrafní sloup. Po straně byl provaz. Vršek sloupu jsem neviděl, protože se ztrácel ve tmě. Ale jakmile za provaz zatáhla, uslyšel jsem zvonění, které se rozlehlo přes zvlněné trávníky do noční krajiny za zdmi.

Děti zareagovaly na zvonění docela poslušně. Proběhly kolem mne směrem k jednomu křídlu domu, kde se svítilo v oknech. Podle vysokých, vzrušených hlasů, kterými na sebe pokřikovaly, je spíš nadchlo, než vyděsilo, že nevyšlo slunce.

Matka dál prudce tahala za provaz a zvon pokračoval ve vyzvánění. Oznamoval dětem, aby se vrátily do tříd. Zároveň však vysílal jasný signál trifidům potulujícím se po polích. Pro ně to mohlo být vyzvánění svolávající k obědu. Věděl jsem, že zanedlouho se nahnou k bráně a opřou se do ní, aby prověřili, jak je pevná.

Po cestě k nám lehkým krokem přicházela asi dvacetiletá vidomá matka. „Všechny děti už jsou uvnitř, matko Susan.“

„Děkuji, matko Angelo. Raději běžte také dovnitř. A požádejte prosím všechny matky a pomocný personál, aby se shromáždili v jídelně. Potřebuji mluvit se všemi.“

„Ano, matko.“ Pohledem mě zhodnotila od hlavy k patě a rychle se vrátila do domu. Nezbyvalo než čekat.

Všechny brány areálu byly zamčené. Přinejmenším hodinu měly odolat náporu trifidů, což mělo dát protitrifidům brigádám dost času na to, aby přijely. Kromě toho, dveře do vlastního domu byly dost pevné, kdyby se snad některým rostlinám podařilo proniknout až za zeď.

Neměl jsem na práci nic jiného, a tak jsem se chvíli potloukal starou budovou. V jídelně jsem si všiml kamenné tabulky nad jakubovským krbem, kterou nechali zapustit do zdi budovatelé domu. Byla do ní hluboko vytesána slova Sol lucet omnibus. Naštěstí pro mě stál pod nimi i překlad: Slunce svítí pro všechny.

Nu... teď už to neplatilo.

Venku byla tma jako v Hádově říši. A nikdo nevěděl, jak dlouho to tak zůstane.

Vrátil jsem se z knihovny na chodbu. Z jedné třídy jsem slyšel, jak třída zpívá starý chvalozpěv: Všechny barvy a krásu, tvory velké i malé, všechnu moudrost a spásu od Hospodina máme...

V tu chvíli mi z těch dětských hlasů naskočila husí kůže. Zpívaly, protože měly pocit, že jsou bezpečné ve světě, který znají. Jenže venku za zdmi, ve tmě, trifidi uslyší kolísání melodie. V duchu jsem je viděl. Groteskní rostliny, jejichž stonky se kolébají stejně výhrůžně jako kobry reagující na zvuk pišťaly. Jenže tyhle mrzké zrůdy se ani náhodou nenechají okouzlit hudbou. Když dostanou třeba jen malou šanci, vymrští své třimetrové žahadlo dětem do obličeje.

Matka Susan však považovala za lepší neplašit je. Takže až na tmu za okny probíhalo všechno jako obvykle – i když jsem přece jen navrhl v rámci bezpečnostních opatření rozestavit několik vidomých matek jako hlídky. Patrolovaly teď na ploché střeše budovy. Čas od času ohlásily Velké matce, že za zdmi je vidět charakteristický trhavý pohyb stonků.

Později mne matka Susan neomylně vystopovala v jídelně, kde jsem se posiloval čajem a toastem. Přisedla si k dlouhému stolu, u něhož jsem seděl, a energicky řekla: „Pane Masene, obvykle považuji za nejlepší zeptat se přímo. Jste zaregistrován v některém Domě matek?“

Záměrně jsem dělal hloupého. „Zaregistrován?“ zeptal jsem se.

„No tak, no tak, přede mnou se nemusíte upejpat, pane Masene, vy víte velice dobře, jak to myslím. Tak jak je to, jste registrovaný?“

„Ne, nejsem.“

„Ale populace ostrova by měla z tak dobré krve, jako je vaše, obrovský přínos.“

„Já opravdu nevím, jestli –“

„Máte snad nějaké filozofické výhrady proti eugenice?“

„Ne, ale –“

„Takže jsme domluveni. Až se přezene tahle bouře na lžici vody a život se vrátí do zaběhaných kolejí, musíte k nám přijít na večeři jako náš host.“

„Mám letět do –“

„To nijak nespěchá, pane Masene,“ řekla se zářivým úsměvem. „Co třeba příští pátek?“

„Ehm, nejsem si jistý –“

„Výborně! Takže příští pátek. A pamatujte si: mládí je třeba nechat trochu vybouřit. No, nebudu vás rušit. A určitě zkuste náš angrěstový džem – je fantastický.“

Vstala, usmála se a zovířně dodala: „Neříkejte, že takovou nabídku, abyste fyzicky přispěl k novému zalidnění světa, dostáváte každý den.“

„Ehm, ne... nedostávám.“

I když už byla pryč, pořád jsem si připadal trochu jako omráčený a její výjimečná nabídka stále visela ve vzduchu. Bylo mi jasné, že si to ještě budu muset rozmyslet.

Navzdory šoku z toho, že jsem se ocitl ve tmě, když měl být den, a úleku ze vpádu trifidů, kteří překonali Solent a objevili se na pláži u Bytewateru, jsem v tu chvíli stále věřil, že se můj život bude dřív nebo později znovu odvíjet jako obvykle. Dál budu letadlem přepravovat pasažéry na Scilly, Jersey a Guernsey a vzácněji podnikat výpady hluboko do vnitrozemí. Když jsem se probudil do noční krajiny, neměl jsem ponětí, že to všechno je pryč – že budoucnost, jak jsem si ji představoval, to roztříští na kusy a zamete jako rozbité sklo.

Později dorazily protitrifidí brigády v ochranných oděvech, vyzbrojené trifidními puškami. Tyto brigády tvořili muži a ženy všech stavů. Jakmile byl vyhlášen trifidí poplach, zanechali všeho, co dělali, a spěchali na určené shromaždiště, připraveni vypořádat se s jakýmkoli útokem trifidů. Když jsem viděl, že dorazili, upevnilo to ve mně přesvědčení, že život se brzy vrátí k normálu.

Z horního okna Domu matek jsem se díval, jak vozidla s rozsvícenými reflektory obklíčila rostliny. Během několika minut byli trifidi připraveni o vrchní část rostliny, čímž prakticky pozbyli možnost žahnout. Pak je jednoho po druhém poválili a osekali jim pahýlovité dřevěné nohy. Stonky a dřevité bulvy pak odvezli ke zpracování a rozdrcení, jako kdyby to nebylo nic nebezpečnějšího než žoky starého papíru.

Během několika hodin byla trifidí invaze zlikvidována na celém ostrově. Rádio tu zprávu triumfálně vytroubilo do éteru.

Ale na temném nebi nad námi zůstávaly viset zlověstné otazníky.

Co se stalo s denním světlem?

Odkud se tak znenadání vzalo tolik vražedných trifidů?

Ale podle vývoje situace se zdálo, že na některé odpovědi nebudu muset čekat dlouho. Ještě týž den odpoledne jsem obdržel naléhavou zprávu, abych se okamžitě hlásil na své letecké základně.

Nemohl jsem tušit, že krátká cesta tam bude první etapou nejpозорhodnější pouti mého života.

PÁTÁ KAPITOLA

K temnému nebi

O půl čtvrté odpoledne události začínaly dostávat spád. Džíp, který už hodně pamatoval, ale mechanicky byl v pořádku, mě odvezl z Domu matek v Bytewateru na mou leteckou základnu na opačné straně ostrova.

Jelikož svět byl stále ponořený do inkoustové tmy, reflektory svítily naplno a ozařovaly hangáry i ranvej.

Přivítala mě osobní asistentka velitele letecké základny a řekla mi, abych se okamžitě vystrojil. Měl jsem vzlétnout s naší jedinou proudovou stíhačkou Panther a zjistit, jak vysoko oblačný příkrov sahá.

„Tak jsem slyšel, že tě sundal racek, Masene!“ Bodrý hlas „Mitcha“ Mitchella mě přivítal okamžitě, jak jsem prošel dveřmi do šatny. Mitch byl malého vzrůstu, ale měl dlouhé šlachovité paže, které mu občas přidávaly další přezdívku, „Opičák“. Výběr veselých písní ze show Noëla Cowarda, které se linuly z rádia v koutě, rozechvíval okna. Ostrovní rádio se snažilo zvednout lidem náladu. Po ironickém „Pokoji s vyhlídkou“ následovala narychlo složená koláž s názvem „Nechovíme se k trifidům jako zvířata“.

Mitch Mitchell mi hodil sušenku a vrátil se k nalévání vařící vody do čajové konvice. „Takže racek. Co nesl? Tricetimilimetrový kanón nebo rakety vzduch-vzduch?“

„To je obrovská legrace, Mitchi.“

„Velká škoda?“

„Rozbitá vrtule. Zítra bude moci znovu do vzduchu.“

„Slyšel jsem, že jsi vyfasoval úkol pro hrdinu.“

„Nelíbí se mi, jak to zní.“

„Zítra budeš v novinách na titulní stránce, frajere.“

„Doufám, že z důvodů, za které si to zasloužím.“

„Kamaráde, holky na tebe budou stát frontu.“

„To si vážně myslíš?“

„To si piš, kámo. Takže špalky pryč, zmáčknout plyn a za chvíli budeš pod tak velkou modrou sukní, že ti na to knípl nebude stačit.“

„Jenže hrdinům se často stává, že rychle skončí tuzí jak špalek.“

Bylo to naše typické škádlení. Absolvoval jsem s Mitchem pilotní školu. Za dobu, co jsme se znali, jsme si vypracovali vlastní žargon, z něhož byli cizí lidé často paf. Zatímco jsme si přehazovali krátké vtipky sem a tam jako tenisté při dlouhé výměně, převlékl jsem se do skafandru.

Byl vyrobený z pevné, vulkanizované bavlny a límec s manžetami měl z neoprenu, takže padl člověku těsně, jako by to byla druhá kůže. Od boku visela dlouhá hadice, která se napojovala na přívod vzduchu z letadla.

„Nějaké nové zprávy o tom, co způsobuje tu tmou?“ zeptal jsem se.

„Ve zprávách v rádiu říkali, že prý je to jenom tlustá vrstva mraků –“

„Zatraceně tlustá vrstva.“

„Dáš si čaj?“

„Díky.“

„Ale jestli chceš vědět můj soukromý názor, naši páni vědátoři jsou z toho vedle. Kterou mašinu bereš?“

„Panthera.“

„Ty máš štěstí, prevíte. Bohové se na tebe smějou.“

„Doufejme.“ Zapnul jsem si pevný zip na prsou.

V tom okamžiku strčila hlavu do dveří asistentka velitele.

„Můžu nakouknout?“

„Lepší už to nebude,“ poznamenal Mitch.

„Změna plánu,“ oznámila mi. „Starej nařídil pozemnímu personálu, aby vytáhli Javelin.“

„Javelin? Ten je přece dvoumístný. Proč si to rozmyslel?“

„Mě se neptejte.“ Oblažila nás třeshňově červeným rtěnkovým úsměvem. „Já tady jenom pracuju.“

Mitch se zašklebil. „Třeba chtějí, abych tě držel za ruku, Davide. Můžu odhánět všechny ty protivný velký ptáky, kteří se na tebe v jednom kuse vrhají.“

„Možná,“ přisvědčil jsem. „Asi by sis měl taky vzít skafandr.“

„Hurá, budu taky hrdina,“ zajásal. „Holky se o mě porvou, počkej a uvidíš, kámo.“ Začal si povolovat kravatu, ale ještě stačil zavolat na hezkou asistentku, která právě odcházela: „Hej, krásko. Mám takovej nápad: co kdybich se pro tebe večer v osm zastavil?“

„Já mám lepší.“ Hodila po něm úsměv. „Nenamáhej se,“

Mitch pokrčil rameny a pak na mě spiklenecky mrkl. „No co, neřekla ne.“

Mitchovo úsilí nasoukat se do skafandru vyšlo nadarmo. Když jsme se nahlásili v kanceláři Starého, dozvěděli jsme se, že s sebou v dvoumístné proudové stíhačce budu mít pasažéra.

Mezitím začalo pršet. Bubnování dešťových kapek do střechy z vlnitého plechu v sobě mělo cosi zlověstného.

Velitel Reynolds, známý spíš jako Starej, měl pětadesát a jeho podbradek dosahoval takových rozměrů, že vypadal jako starý buldok, kterého právě někdo vytrhl ze spánku.

„Masene,“ zabručel Starej, „tohle je pan Hinkman.“

Mladý muž se zářivými očima, který stál u stolu, se toporně uklonil a napřáhl ruku. Číšela z něj horlivost; vypadal jako čerstvý student, který právě dostal první úkol.

„Pan Hinkman je meteorolog,“ pokračoval Starej svým typickým rozvlácným bručivým hlasem. „To znamená, že jeho

parketa je počasí. Poletí na místě navigátora.“

„Ano, pane,“ řekl jsem trochu zdráhavě. „Ale mohu se zeptat, zda má pan Hinkman nějaké zkušenosti s létáním v proudové stíhačce?“

„Bohužel –“

Horlivý mladý meteorolog sice začal odpovídat, ale Starej jeho odpověď mručivě přehlušil. „Pravděpodobně žádné. Ale ani je nepotřebuje. Bude sedět v kokpitu za vámi, Masene. Dělat si poznámky, fotografovat, co je třeba vyfotografovat, a podobně.“

„Ano, pane.“

„Ještě nějaké otázky?“

„Ne, pane... vlastně...“

„Ano, Masene?“

„Máme představu o tom, co je příčinou té tmy, pane?“

Starej si zamyšleně poškrábal jeden ze svých volně visících podbradků. Ve stejnou chvíli déšť zabubnoval na střechu prudčeji. „Osobně jsem nikdy nic takového neviděl,“ přiznal. „Na normální mrak je to moc velká tma; snad v Suezu jsem zažil něco, co se takové denní tmě podobalo nejvíc. Ta mizerná písečná bouře byla tenkrát tak prudká, že si člověk neviděl ruku před obličejem. Pane Hinkmane?“

Pan Hinkman pochopil, že byl vyzván, aby se zapojil do diskuse. Horlivě, s očima rozzářenými, spustil: „Velitel Reynolds možná uhodil hřebík na hlavičku. Mraky, které známe v této části světa, jsou tvořeny vodou nebo ledovými částicemi, které úplně nebrání průchodu světla. Ale písečné bouře jsou tvořeny docela přirozenými částicemi písku. Ty představují pro světlo mnohem větší překážku a doslova cloní sluneční paprsky.“

Starej se zatvářil překvapeně. „Písečné bouře? Na ostrově Wight? To nemůžete myslet vážně!“

„Písečné bouře jako takové jistě ne, veliteli. Ale vzhledem k tomu, že množství denního světla se snížilo o... hm, tedy, o sto procent, máme co dělat s docela neobvyklým jevem.“

„A vaším úkolem je vyřešit toto tajemství, pánové Masene a Hinkmane.“

Hinkman začal znovu mluvit o částicích unášených vzduchem, ale Starej se důležitě podíval na hodinky. „Šestnáct nula nula. A jestli se nepletu, slyším motory vašeho letadla. Hodně štěstí, pánové.“

Jako muž, který toho nikdy mnoho nenamluvil, si potřásl rukou s Hinkmanem a potom se mnou. „Ohavné počasí, Masene. Nerad vás posílám nahoru do takového svinstva, ale nutnost si to žádá, znáte to.“

Déšť bubnoval na střechu. Zdálo se mi, že za oknem jsem zahlédl modrobílý zámkit blesku.

Temné nebe sice vůbec nevypadalo přátelsky, ale měl jsem s ním schůzku, která nesnesla odklad.

Krátce po půl páté už jsme byli usazení v kokpitu. Stíhačka stála na ranveji a čekala, až dostane z řídicí věže povolení ke startu.

Seděl jsem v pilotním křesle a měl jsem pocit, že Hinkman, který sedí za mnou, ani nemá čas se nadechnout. Sice měl na sobě podobně jako já helmu a letecký skafandr, což pro něho muselo být neobvyklé, ale mluvil pořád a rychle.

„Existuje deset základních forem mraků,“ prohlásil. „Od nimbostratu, který se tvoří v relativně malých výškách, až po vysoké mraky, jako je cirrus, cirrostratus a další, které se mohou vyskytovat ve výšce pět kilometrů.“

Nechal jsem ho mluvit a pokračoval jsem v předstartovní přípravě. Na plexisklový kryt divoce bušil déšť. Ve vzduchu se už vznášela vůně leteckého paliva. Byl to destilát z trifidního oleje a voněl sladce, jako pečené hrušky v koláči.

„Předpokládám, že zatemňující oblačná vrstva začne v malé výšce,“ říkal právě Hinkman. „Ale jelikož je jasné, že tato bouřka vzniká z varianty mraku známého jako kumulonimbus, může se táhnout nahoru do výšky přesahující šest kilometrů.“

Jako by živly chtěly potvrdit, co meteorolog říká, oblohu roztřála vidlice blesku. V dalším okamžiku zatřásl letadlem stojícím na ranveji rachot hromu.

„Pane Masene?“

„Ano?“

„Náš plán je elegantně jednoduchý. Poletíte s letadlem vzhůru oblakem, dokud se nedostaneme na nezacloněné sluneční světlo, abychom mohli stanovit šířku té zastírací vrstvy.“

„Rozumím.“

„Toto letadlo se může vznést do sedmi kilometrů?“

„Jeho strop je ve výšce nějakých patnáct tisíc. Bude vám to stačit, pane Hinkmane?“

„Ano... ano, bude.“

Zaznamenal jsem, že Hinkmanovo nadšení teď do jisté míry ochablo.

Další prudký blesk zalil krajinu elektricky modrým světlem. Stromy, jejichž siluety se na okamžik objevily, vypadaly jako obrovská chlupatá zvířata, která se houfují k útoku. Byl to působivý obraz. A také mrazivý.

„Och, pane Masene...“

„Říkejte mi Davide, prosím.“

„Ano, jistě, jistě. Pak i vy mně říkejte Seymoure.“

„Ano, Seymoure?“

„Ta bouřka. Nemohu se ubránit dojmu, že je docela prudká.“

„To je fakt, Seymoure, je to síla.“

„Ach... jistě.“ Slyšel jsem ve sluchátkách chabou imitaci smíchu. „To tedy je, Davide. Ehm, tak mě napadlo...“

„Ano?“

„Je rozumné, abychom letěli v takovém počasí?“

„Jak řekl velitel Reynolds: nutnost si to žádá.“

„To je pravda, řekl to.“

„A my se přece chceme dostat tomu pekelnému zatmění na kloub, ne?“

„Ano, ano, samozřejmě. Ale... tedy... není možné, že do našeho letadla uhoří blesk?“

„Ne, řekl bych, že to není možné, Seymoure. Řekl bych, že to je jisté.“

„Proboha.“

„Nedělejte si starosti. Včera jsem spadl s jedním letadlem, a tak si nemyslím, že bych mohl mít takovou smůlu, aby se to dnes stalo znovu. Co myslíte?“

„Já... tedy...“

„Máme zelenou. Chyt'te se pořádně, Seymoure. Tahle holka sebou umí pěkně hodit.“

Zdalo se mi, že začal něco říkat; možná to dokonce byla modlitba. Ale jeho slova zanikla v řevu motorů. V dalším okamžiku už jsme stoupali k tomu, co leželo nad námi.

ŠESTÁ KAPITOLA

Rekognoskace

Když se to vezme kolem a kolem, očekával jsem rutinní let. To, co jsem zjistil krátce nato, mi poskytlo dost látky k přemýšlení.

Jistě, nebyly to běžné podmínky. Počasí bylo odporné. A pravda byla, že jsem odstartoval v absolutní tmě, doprovázen Seymourem Hinkmanem, najednou mimořádně introspektivním – a také mlčenlivým – meteorologem. Ale tento stroj, Gloster Javelin, byl letoun do každého počasí a do noci, zkonstruovaný tak, aby si bez problémů poradil s bojovými úkoly i v Arktidě uprostřed zimy.

A tak jsem stoupal výš a výš.

Patnáct set metrů, dva tisíce, dva tisíce pět set...

A stále tma, která jako by neměla konce.

V pravidelných intervalech jsem volal základnu. Ale prakticky nebylo co hlásit.

Tři tisíce, tři tisíce pět set, čtyři tisíce metrů.

Létal jsem s Javelinem v dlouhých, třicetikilometrových kruzích kolem neviditelného ostrova Wight pod námi. Pořád jsem stoupal a motory skučely. O tu trošku vody, která na kabině zůstala, se postaral nápor větru o rychlosti devět set kilometrů v hodině.

Pět tisíc pět set metrů.

Výškoměr uháněl jako o závod, na počítadle naskakovala vyšší a vyšší čísla.

V uchu jsem zaslechl slabý hlas.

„Davide... hmm, D-Davide... dostali jsme se z toho, ne?“

„Z té bouřky? Jasně, bez problémů.“

„Neuhodil do nás blesk?“

„Šestkrát.“

„Šestkrát?“ Jeho hlas zněl najednou přiskrceně. „Šestkrát?“

„Šestkrát,“ potvrdil jsem klidně. „Nedělejte si starosti. S přístroji to trochu zacvičilo. Ale protože jsme nebyli uzemnění, k žádným škodám nedošlo.“

„Zaplat'pánbu,“ hlesl.

Jelikož měl helmu, hledí a kyslíkovou masku, neviděl jsem mu do obličeje, když jsem se ohlédl, ale všiml jsem si, že otáčí hlavou ze strany na stranu. Zřejmě už ovládl svůj strach natolik, aby se začal znovu zajímat o své okolí. „Jak přesně jsme vysoko?“ zeptal se.

„Blížíme se k šesti kilometrům.“

„Tak to bychom každou chvíli měli narazit na horní okraj toho mraku.“

„Vidíte něco?“

„Vůbec nic. A vy?“

„Nic. Budu dál stoupat.“

„A dokážete pak... ehm, najít cestu zpátky?“

„Nemusíte se bát, jsem v rádiovém kontaktu se zemí a oni nás krásně vidí na radaru. Momentálně jsme přímo nad Winchesterem.“

„Nad Winchesterem,“ zopakoval Seymour jako ozvěna. „Můj ty bože. Otec tam učil tělocvik. Před Oslepením ho zachránilo to, že den předtím, než se na obloze objevila ta světlá, spadl při pólu z poníka. Osmačtyřicet hodin o sobě nevěděl.“

Zjistil jsem, že začínám brát Seymoura na milost. Ta malá dávka strachu, kterou dostal při našem startu v bouři, na něj měla hodně polidšťující vliv.

„Zatočím teď doprava,“ řekl jsem mu. „Tím se dostaneme znovu na jih nad pobřeží. Jak se cítíte?“

„Dobře, díky. I když... žaludek se trochu bouří, ale myslím, že se to zlepšuje.“

O chvíli později bílá čísla nechala za sebou značku sedmi a půl kilometru.

„Seymoure. Sedm tisíc pět set metrů.“

„Troufni si říct, že máme tu čest s nějakými rekordmany mezi mraky, Davide. Měli bychom být... počkat... počkejte okamžik.“ Ztišil hlas. „Vidím obrysy mraků – musíme být už skoro nad tím.“

Podíval jsem se nahoru, jestli tam najdu mléčnou zář slunečního světla pronikajícího mračnou clonou. Zatím tam nebylo nic. Zvýšil jsem tah dvou turbomotorů Sapphire a stoupal jsem stále výš.

Osm tisíc metrů... osm tisíc pět set.

Každým okamžikem to přijde, přesvědčoval jsem se. Každým okamžikem se kolem nás otevře výhled na sluneční světlo zalévající v kaskádách nadýchanou krajinu mraků.

Devět tisíc metrů: přitáhl jsem knipl a přidal jsem šťávu. Letadlo teď prakticky stálo na ocase a dralo se přímo nahoru jako raketa.

Ve výšce deseti tisíc metrů jsme se mraku zbavili.

„Ách...“ Seymourův hlas ve sluchátkách vyjadřoval zmatek, dokonce zklamání.

Dostali jsme se ven z mraku, ale světlo jsme nenašli.

Alespoň ne takové světlo, jaké jsme očekávali.

Svět doznal hluboké proměny.

„Co to... já... já to nechápu...“

Slyšel jsem Seymourův hlas. Ale pozornost jsem věnoval světlu na obloze.

Představte si uhasínající uhlík. Představte si jej těsně před tím, než popel přestane žhnout. Je to červená barva, ale matná, matně červená, která neslibuje nic než zánik ohně.

Světlo, které jsem viděl, mi připomnělo takovou uhasínající zář. Jediné, co jsem totiž viděl – od linie jednoho horizontu přes celou kupoli oblohy až k dalšímu – byla jednolitá tlumená červeně. Vydávala jen velice málo světla. A vypadala studeně. Šel z ní ještě větší mráz, než jaký byl v té výšce tak jako tak. Sténání vzduchu na křídlech letadla nemělo daleko k pohřebnímu zpěvu. Ten zvuk dal průchod mým nenadálým obavám.

„Tomu nerozumím,“ prohlásil Seymour. „Mrak leží pod námi. Tak kde je slunce?“

Půl hodiny jsme kroužili ve výšce tou chmurnou oblohou. Její hluboce tlumená červeně propouštěla jen málo světla.

Zalétl jsem pohledem ke kovovým křídům letadla. Ve dne nad mraky by sluneční paprsky zpravidla oslnivě tančily po celé délce od kořene křídla po špičku. Teď dalo světlo kdysi stříbřitému povrchu barvu rzi.

„Takže to, co způsobuje tmu, nemůže být obyčejný mrak,“ promluvil jsem konečně. „Alespoň ne bouřkový mrak.“

„Ne,“ přisvědčil Seymour. „Bouřkové mraky to nepochybně ještě zhoršily. Ale slunce zakrývá další vrstva oblačnosti, která musí být ještě výš.“

„Ale říkal jste přece, že ten mrak pravděpodobně nebude sahat výš než do sedmi a půl kilometru, ne?“

„Ano, to je pravda. Ale leťte výš, jestli můžete.“

A tak jsem vyletěl s letadlem výš. Dokonce až do maximálního stropu šestnácti tisíc pěti set metrů, kde prořídla atmosférou nepronikl do kokpitu žádný slyšitelný hluk motorů. Tady měla být obloha spíš skoro černá než modrá. Ale byla tam jen pochmurná červeně.

I kdybychom si nějak popletli čas a vzletli po západu slunce, hvězdy zářivé jako diamanty by nám přichystaly nádhernou podívanou. Vypadalo to, jako by Země přestala bavit samotné bohy, a tak přes ni přetáhli rudý plášť.

Chvilí jsem mluvil s velitelstvím. Měl jsem pocit, že v pozadí slyším Starýho, jak bručivě vydává pokyny dispečerovi, ale možná se mi to jenom zdálo. Každou chvíli mi do ucha zachrčela porucha, když blesk rozpoutal peklo na nebi nad letištěm. Seymour si za mnou dělal poznámky a fotografoval.

Zkontroloval jsem stav paliva. Ručička ukazovala, že v nádržích zbývá čtvrtina.

Náš čas vypršel. Řekl jsem Seymourovi, aby schoval fotoaparát. Vraceli jsme se domů.

Ubral jsem plyn a nechal jsem letadlo klesat. Až do posledního okamžiku přiblížení budu přistávat poslepu. Řídicí věž mě bude muset navádět, dokud neuvidím přistávací světla na dráze.

V duchu jsem si představil člověka u radaru, jak sedí nad obrazovkou a sleduje tlustou zářivou tečku, která představuje náš signál.

Seymour za mnou trochu ožil. Myslím, že spíš uvažoval nahlas, než že by mluvil se mnou, ale pustil se do spekulace o příčině ztráty slunečního světla. „Sopečná erupce může vyvrhnout prach do vyšších vrstev atmosféry, což může vést k úbytku slunečního světla. Nikdy však do takové míry – alespoň známé dějiny nic takového nepamatují. Výbuch Krakatoy citelně snížil množství světla dopadajícího na povrch Země. Výsledkem toho byly nižší teploty v globálním měřítku, což znamenalo řadu krutých zim a studených lét. Ale tohle tu ještě nebylo. Kdybychom chtěli jít ještě dál, mohli bychom spekulovat –“

Ve sluchátkách jsem uslyšel pozemní službu. „Klesněte na čtyři tisíce metrů a pokračujte rychlostí sedm set padesát kilometrů. Udržujte kurz –“

Ve sluchátkách mi zase zachrčela porucha. Znělo to, jako když se vlna rozbije o mořskou hráz.

Čekal jsem, až se klidný hlas pozemní služby ozve znovu.

Ve sluchátkách mi dál syčelo.

„...a proto,“ říkal Seymour, „je evidentní, že tento silný úbytek slunečního světla není způsoben vodními ani ledovými částicemi. Pokud nejsou na vině ani sopečné erupce, jsme nuceni –“

„Pozemní službo,“ řekl jsem rychle. „Ztratil jsem příjem. Přepínám.“

Šum poruchy. Ale žádný hlas.

„Pozemní službo. Slyšíte mě? Přepínám.“

„Množství úlomků v horní atmosféře musí být neobyčejné. Člověk by –“

„Seymoure,“ řekl jsem ostře.

„Éé?“

„Máme problém.“

„Jaký problém?“ Mluvil skoro zasněně, zřejmě v duchu pokračoval ve svých propočtech.

„Ztratil jsem spojení s pozemní službou.“

„Je to vážné?“

„Ano. Velice vážné.“

„Tak to zkuste znovu.“

„Už se stalo. Neodpovídají.“

Přidal jsem plyn a ostrý kužel nosu stíhačky se zvedl. Ručička výškoměru přestala klesat a my jsme znovu začali nabírat výšku.

„Stoupáme,“ poznamenal zbytečně Seymour. „Musíme přistát, ne?“

„Musíme. Ale pokud možno na dráhu – ne někomu do záhonu se zelím.“

„Chcete říct, že nemůžeme přistát, dokud neobnovíme rádiové spojení?“

„Něco na ten způsob,“ řekl jsem příškrčeně. „Budu se snažit chvíli kroužit, aby mohli – doufám – vyřešit své technické problémy.“

A tak jsme kroužili deset minut...

Dvanáct minut.

Patnáct, šestnáct.

Ručička ukazatele paliva se plížila k zlověstné červené zóně.

Stále žádný rádiový kontakt.

A stále žádné světlo pod mraky. Dokonce ani to bezútěšné červené nebe. Nacházelo se vysoko nad mrakem, jímž jsme nyní pluli. Javelin byl jako úhoř, který se plazí bahnem obzvlášť kalné řeky.

Po sedmácti minutách jsem řekl Seymourovi: „Jestli tady nahoře zůstaneme ještě dlouho, budeme muset vystoupit a dojít pěšky.“

„Prosím?“

„Nebojte, to je starý pilotský vtip.“ Pustil jsem knípl dopředu a letoun začal klesat. Chtěl jsem dodat něco o tom, jak využít katapult, kdyby došlo palivo. Jenže v téhle tmě a s ohledem na to, že Seymour byl v létání úplný zelenáč, by možná bylo ohleduplnější jednoduše mu přiložit ke spánku pistoli.

Bez rádiového kontaktu bych se musel spolehnout na to, že se mi podaří polohu nějak odhadnout, abych navázal zrakový kontakt s přistávacími světly. Před startem jsem viděl, jak vystřelili několik raketových světlíc, které ukázaly, že volný prostor mezi zemí a mrakem je asi tři sta metrů.

Pokud bych s touhle kraksnou slétl opatrně, mohl bych dobruslit po spodní straně mraku, aniž by mi hrozilo vážné nebezpečí, že naletím do úbočí kopce nebo do něčeho podobného. Výškoměr sice při takové výšce už neukazuje nijak přesně, ale Gloster Javelin měl k dobru mimořádně silná přistávací světla. I z výšky tři set metrů bych poznal, jestli jsme nad pevninou nebo nad vodou.

Pomalu jsem s letadlem klesl na úroveň tři set metrů.

Zbývalo mi palivo na nějakých sedm minut letu.

Za takových okolností by každé přistání nutně bylo tvrdé.

Domyslel jsem si, že během výstupu nad mraky jsem letěl ve velkém kruhu. Uprostřed toho kruhu, nějakých pětadvacet kilometrů po rádiu, ležel ostrov Wight. Říkal jsem si, že když zaměřím po rádiu ve výšce kolem tří set metrů, uvidím světla dráhy nebo alespoň světla vesnic a měst.

Jenže jsem nepočítal s tím, že počasí bude ještě odpornější než předtím.

Dešťové kapky rachotily o plexisklovou kabinu jako kulky z kulometu. Přistávací světla letadla ukazovala pouze další pásy deště, které se točily a kroutily jako dým.

Zdálo se, že mám tři možnosti – alespoň z pohledu letu.

První možnost: letět bičujícím deštěm a poryvy větru, které strojem škubaly.

Druhá možnost: letět v naprosté tmě mraků.

Třetí možnost: úplně se vyhnout mrakům a tmě a vyměnit je za matně rudé nebe nahoře. (Používám slovo „nebe“ ve smyslu prostoru vysoko nad vaší hlavou – když na to přijde, ta oblast nad mraky připomínala spíš peklo, mrazivě pochmurné peklo.)

Jenže ve skutečnosti mých pilotních možností rychle ubývalo. V situaci, kdy se ručičky ukazatelů paliva blížily k nule a stále se mi nepodařilo obnovit rádiové spojení s pozemní službou, jsem prakticky neměl jinou možnost než dál klouzat po spodním okraji bouřkových mraků. Dobrých třicet vteřin jsem letěl rychlostí něco nad pět set kilometrů v hodině; turbulence si s letadlem pohrávaly jako vítr s pírkem. Liják oslnivě odrážel světla letadla. Proudý vzduchu teskně skučely nad křídly.

Zrychlil se mi pulz; po hrudi mi nepříjemně stékal pot.

Druhou a třetí možnost jsem už zavrhl. Klesal jsem. Dole jsem pořád neviděl žádnou zem. Přesto jsem v této výšce (výškoměr byl prakticky na nule) mohl snadno zarýt tohle třicet let staré letadlo do úbočí některého lehce zvlněného kopce ostrova Wight.

„Davide... Davide, vidíte už dráhu?“

„Ne.“ Viděl jsem leda tak velký kulový.

Znovu jsem přiškrtil motory a zpomalil jsem na čtyři sta padesát. Nos letadla maličko poklesl a zase jsme byli o nějaký ten metr blíže k zemi.

„Proboha,“ hlesl jsem.

„Co se děje?“ vykřikl Seymour.

„Moře,“ odpověděl jsem stručně. Kousek pod námi jsem znenadání uviděl vlny.

Byly zpěněné. Náhlé poryvy větru dělaly z moře rozbouřenou masu.

Musel jsem zachovat pevné nervy. Nemělo smysl zvedat letadlo výš. Stejně jsme byli prakticky na suchu. Navíc, kdybych přestal vidět moře, vůbec bych nevěděl, kdy dosedneme. Když jsem zatočil doleva, špička levého křídla

málem prořízla vlny. Vzápětí se nos nasměřoval k severu. Takto jsem musel najít zem. Buďto náš ostrov nebo britskou pevninu. Teď už to bylo jedno.

Věděl jsem, že musím přistát v dalších šedesáti vteřinách. Jinak bychom riskovali, že si namočíme víc než nohy.

„Davide, já myslím...“

„Prosím, teď mlčte, Seymoure. V příští minutě se budu muset soustředit.“

Ztichl.

Ve světle pode mnou moře běsnilo. Dokonce se mi zdálo, že vidím jednotlivé kapičky vodní tříště, jak vylutují k letadlu.

Na řídicím panelu pod ukazatelem paliva se rozsvítila červená kontrolka. Člověk nemusel být letecký odborník, aby poznal, co to znamená. Přiškrtil jsem motor ještě víc, abych se pokusil ušetřit vzácnou trošku paliva, které v tuto chvíli sotva smáčelo dno nádrže.

Pomaloučku, polehoučku...

Vpředu. Nějaká temnější masa. Světlo se od ní neodráželo.

Řekl jsem si, že jestli to není země, sním svůj klobouk a tenisky si dám místo pudinku.

Neviděl jsem žádné vystupující skály, žádné stromy nebo domy. Terén pode mnou vypadal jako plochá pastvina.

Nebyla šance na přistání s vysunutým podvozkiem. Stačilo, aby přední kolo najelo do brázdy nebo do králičí nory a začali bychom dělat přemety. Museli jsme doklouzat po hladkém břichu letadla. „Držte se pevně,“ řekl jsem. „Jdeme na to.“

Přistávací manévry mě přinutil na chvíli ztratit zájem prakticky o všechno ostatní, co může tenhle velký, širý svět nabídnout.

Když jsem nakonec otevřel oči, měl jsem pocit, že se probouzím v posteli.

Ale slyšel jsem, jak mi něco rachotí o lebku. Opatrně jsem si ohmatl hlavu prsty. Byla otupělá – necítil jsem vůbec nic. Prsty byly také necitlivé.

Pak jsem v okamžiku prozívaní pochopil, že pořád sedím v letadle. Ten klepavý zvuk, který jsem slyšel, byly dešťové kapky dopadající na mou aluminiovou leteckou přílbu. Někdo otevřel kabinu.

Bolel mě krk. A to, jak mi bolest vystřelovala z holení, také nevěstilo nic dobrého.

Náhle překřičel pleskání deště něčí hlas. „Davide? Jste v pořádku?“

Přikývl jsem. Z toho mě sice rozbolel krk, ale přinejmenším se všechno pohybovalo tak, jak mělo. „Seymoure?“ zavolal jsem.

„Ano?“

„Jste pořád v letadle?“

„Jsem. Říkal jsem si, že počkám, dokud nepřijdete k sobě.“

„Dobrý bože. Jak dlouho tady tak sedíte?“

„Asi půl hodiny.“

„Vy jste idiot. V nádržích mohlo být ještě dost paliva, abychom vybuchli. Proč jste nevylezl ven?“

„Neuvědomil jsem si to. Promiňte.“

Teď, když se mé smysly vracely k normálu, jsem poznal, že venku je sice stále tma jako v Hádově říši, ale dešť ustává. Usoudil jsem, že mu máme za co děkovat. Uhasil veškeré ohničky a zchladil horký kov, od kterého by se jinak mohlo vznítit zbylé palivo. Shořeli bychom na popel.

Pustil jsem se do kontroly rádia, ale moje pesimistické podezření se brzy potvrdilo. Tvrdé přistání je nadobro zničilo. Řekl jsem Seymourovi, aby vylezl z letadla. Přílby jsme si nechali na hlavě a sklouzli jsme po kovových plochách na zem. Při každém pohybu jsem sebou škubal a úpěl jsem.

Zem byla nejen promočená, dokonce tiše čvachtala pod nohama. Zřejmě jsem přistál v nějaké bažině. Ale kde na ostrově – nebo samozřejmě na pevnině – bychom mohli být, to bylo ve hvězdách. Za normálních okolností bych navrhl, že počkáme do prvního světla. Ale jelikož první ani jiné světlo nemuselo přijít, neměli jsme jinou možnost než dotrmácet se pěšky k nejbližšímu statku nebo domku a odtamtud podat zprávu na leteckou základnu.

Chvilí jsem opatrně zkoušel nohy. Holeně jsem sice měl jako v ohni, ale určitě nebyly zlomené. Byl jsem si docela jistý, že až se svléknu, najdu atraktivní podlitinové mramorování v nápadných modrozelených odstínech.

Ohlédl jsem se po Javelinu. Osvětlení kabiny stále fungovalo, takže světla bylo dost, abych viděl, že letadlo je víceméně neporušené. Přiznávám, jedno křídlo leželo v rovině s trupem a špičatý nos byl ověšený vegetací. Ale vzhledem k okolnostem to nebylo katastrofické přistání. Přinejmenším Seymourovi a mně se nic nestalo.

„V nouzové výbavě jsou svítilny,“ řekl jsem Seymourovi. „Vezmu je a dáme se na pochod.“

„Kterým směrem?“ Sundal si přílbu a bezradně tam stál. Ve světle z kokpitu působil ztraceně. „Vždyť nevíme, kudy se dát.“

„Na jih. Jestli jsme na pevnině, dovede nás to k pobřeží. Jestli jsme na ostrově, nevádí. Je pravděpodobné, že cestou narazíme na obydlí dům.“

Seymour si otřel čelo. Předpokládám, že tam měl hodně potu smíšeného s dešťovou vodou. „Myslím, že šálek čaje bych neodmítl,“ řekl potichu.

„Rád se přidám, Seymoure.“

S těmito slovy jsem se vydal do letadla pro svítilny. Když jsem se vrátil, zjistil jsem, že Seymour Hinkman, horlivý mladý meteorolog, je mrtvý.

SEDMÁ KAPITOLA

Osamění

Když jsem ráno otevřel oči, zjistil jsem, že už nejsem sám.

Přes kryt kokpitu jsem viděl hrozivě kolébající se siluety. Kolem letadla uvězněného na zemi se shromáždilo na tučet tritidů. Byli nadočkaví jako smečka hladových psů v čase krmení.

Další se k nim přidávali. Viděl jsem, jak kolébavě postupují bažinou směrem ke mně. Listy se jim s každým krokem tetelily a třáslly.

Chvilí jsem se díval, hypnotizovaný pohledem na takové množství těchto kočovných rostlin na pochodu. Možná jsem v tu chvíli cítil s myši ochromenou pronikavým pohledem kočky. Věděl jsem totiž naprosto jistě, že tyto rostliny si mě vybraly jako svůj další vydatný chod.

Tělo mladého meteorologa Hinkmana už zmizelo pod trifidím listovým. Rozhodl jsem se nezabývat se příliš detailně tím, co se tam s ním stalo.

Úspěch byl už to, že jsem za takových okolností vůbec usnul –skrčený v těsném prostoru kokpitu po přistání na břichu, vyděšený způsobem Hinkmanovy smrti a obklíčený trifidy. Připisoval jsem to účinkům nervového šoku. Lidské tělo i v nejkrajnější nouzi hledá dočasnou úlevu ve spánku. Odpočinutý organismus má ostatně mnohem větší šanci na přežití než vyčerpaný.

Jak jsem se rozhlížel po těch tvorech, kteří se mačkali kolem havarovaného Javelinu, najednou jsem si uvědomil, že se stala zázračná věc. Viděl jsem.

Do světa se vrátilo světlo.

Alespoň jsem měl o trochu víc důvodů k optimismu. Pravda, slunce se ukázalo jen jako kalný kotouček, ne jasnější než kousek staniolu nalepený na oblohu. A ta obloha byla matně rudá. Ale alespoň jsem viděl své okolí. Horní atmosféra byla prakticky bez mraků, s výjimkou několika pásů vysokých cirrů – které se na obloze kupodivu projevovaly jako rovnoběžné černé čáry.

Rázné otáčení hlavou, jak jsem se rozhlížel, vyprovokovalo trifidy k aktivitě. Okamžitě vymrštili svá žahadla a zasypali průhledný kryt kokpitu deštěm prudkých ran; po každém žahadle zůstala na plexiskle šmouha lepkavého jedu, až jsem přes ně prakticky přestal vidět.

Zásobníky munice byly úmyslně prázdné, aby se snížila hmotnost letadla a tak se prodloužila délka letu. Smůla: s obrovským potěšením bych stiskl to červené tlačítko na kniplotu a poslal ty zabijácké rostliny ke všem čertům.

Chvilí jsem nehybně seděl a snažil se ovládnout zrychlený dech. Musel jsem uvažovat jasně a vymyslet, co podniknout dál. Jakmile jsem se přestal hýbat, rány do krytu ustaly.

Zanedlouho zavládlo ticho. Bylo slyšet jen slabé klepání, které trifidy vyluzovali svými krátkými ‚prstovými‘ proutky o bulvy.

Chtě nechtě jsem si vzpomněl na otcova slova. Ty rostliny mluví, řekl mi. Mluví spolu, vyměňují si informace, plánují, dokonce vyjadřují své sny o nadvládě nad světem a vyhubení člověka. Poprvé jsem pořádně chápal, co mi tenkrát řekl. A věřil jsem tomu.

Ty ďábelské rostliny byly inteligentní. I teď zpívaly svým sousedům.

Tady je člověk.

Přijďte, bude hostina.

Zůstat tam znamenalo smrt.

Vůbec jsem o tom nepochyboval, jak jsem tam seděl v kabině stíhačky, obklopený nějakými třiceti nebo více trifidy, na jejichž listech se matně lesklo narudlé denní světlo.

Bylo jasné, že letadlo přistálo na pevnině. Stejně jasné bylo, že nemůžu jen tak čekat, až mě někdo přijde zachránit. Komunita měla jen omezené možnosti na to, aby mohla rozběhnout pátrání po spadlém letadle. Jestli bouřka vyřadila z provozu nejen rádiové spojení, ale i ostrovní radar, měli jen mlhavé ponětí o tom, kde začít hledat – v chabém světle na stovkách čtverečních kilometrů zarostlé venkovské krajiny.

Trifidí bubnování venku trochu zrychlilo a poněkud zesílilo. Skoro jako by cítili, že brzy budu muset něco udělat.

Musel jsem si logicky promyslet svůj plán.

Za prvé jsem musel opustit letadlo, abych se mohl vydat jižním směrem k pobřeží.

Byl jsem přesvědčen o tom, že trifidy na mne zaútočí, jakmile otevřu kokpit. Ale pořád jsem měl na sobě jednoduchý skafandr. Byl vyrobený ze silné pogumované bavlny, a kdybych si vzal rukavice a přilbu s plexisklovým hledím přes celý obličej, nezůstal by na mně obnažený ani kousíček kůže.

Teoreticky jsem byl stejně chráněný jako v domě. Jenže co kdyby jed materiálem prosákl? Nebo co když mě pocít, že se dusím, donutí zvednout hledí?

Myslím, že kdybych o tom ještě chvíli přemýšlel, povolily by mi nervy. O nic nešlo, jen si navléct přilbu a rukavice. A pak vyrazit na malou procházku.

Poté, co jsem si pečlivě upevnil přilbu (s hledím zajištěným v poloze ‚dole‘) a přesvědčil jsem se, že spojení mých rukavic s gumovými manžetami skafandru je vzduchotěsné, jsem prudce otevřel kokpit.

Vyhoupal jsem se z křesla a vylezl jsem z letadla. Přistihl jsem se, jak zadržuji dech. Pochyboval jsem se, jako bych se snažil zocelit nervy před skokem do ledové vody.

V mžiku se na mne snesla žahadla. Jed sice nemohl odolným skafandrem proniknout, ale údery měly takovou sílu, že mě z nich páčila kůže. Ve svalech na krku, které jsem si při havárii pohmoždil, jsem po několika zásazích do přilby začal cítit nepříjemnou tepavou bolest. V mžiku jsem byl na zemi arazil jsem si cestu dužnatými listy jako badatel probíjející se panenskou džunglí. Hledí mi během několika vteřin umazal rozstříknutý jed ze žahadel, takže ze světa za ním mi zůstala jen rozmazaná červená scéna s pohybujícími se stíny.

Zahlédl jsem holínky mrtvého muže. Nohy už ztratily na objemu; současní trifidy dělali s kořistí krátký proces.

V dalším okamžiku jsem se naštěstí dostal z tlačence trifidů ven. Ale i potom jsem v běhu cítil, jak mě žahadla bičují do zad jako důtky.

Otřel jsem si jed z hledí a z hřbetu rukavic. S trochu lepším výhledem jsem se mohl pohybovat rychleji, takže jsem na úniku před shlukem trifidů kolem letadla neztrácel čas.

Krajina přede mnou byla plochá – velice plochá a překvapivě mi pérovala pod nohama. Měl jsem pocit, jako bych šel po obrovské matraci.

Důvod byl smutně jednoduchý – alespoň jsem si to myslel. Věděl jsem, že velkou část nízko položeného území jižní Anglie pokrývaly kdysi bažiny, které byly ve středověku nebo ještě později vysušeny. Poté, co zmizela elektrická čerpadla a příkopy se zanesly naplaveninami, podzemní voda stoupala na dřívější úroveň a pomalu, ale jistě dělala ze zemědělské půdy znovu bažinu.

Na okamžik jsem se zastavil, abych zkontroloval revolver a nouzové zásoby, které jsem si nesl přes rameno v plátěné brašně. Potom jsem upřel pozornost ke kapesnímu kompasu. Když jsem našel jižní směr, zaměřil jsem si jej na kalně rudém obzoru a vykročil jsem.

Cestou jsem nacházel ve svém blízkém okolí velice málo k vidění. Pouze zakrslou vegetaci – žádné pořádné stromy, žádné domy, žádné cesty. V situaci, kdy se obzor ztrácel v rezavé mlze a šmouhy na mém hledí také viditelnosti ani trochu nepomáhaly, jsem neviděl nic ani v dálce.

Nešel jsem ani pět minut, když jsem uviděl, kde končí země a začíná moře.

Ve chvíli, kdy jsem si říkal, že je to určitě Solent, který odděluje britskou pevninu od ostrova Wight, mi najednou došlo, že nemůžu být dál od pravdy.

Něco takového jsem ještě neviděl.

Země nekončila útesem a nebyla tam žádná pláž. Bylo to zvláštní, ale země se na okrajích jaksi třepila, jako by se rozpadala do vláken – vláken, s nimiž si příboj pohazoval hned sem, hned tam.

Když jsem vykročil, teď už pomalu, k jejímu okraji, země pod mýma nohama začala být ještě pružnější. Každou chvíli se mi bota probořila přes drny do tekuté hmoty pod nimi.

Znovu jsem si otřel hledí. Bylo pak sice jen o málo čistší, ale uviděl jsem, že toto roztržené pobřeží se táhne nalevo a napravo ode mě do vzdálenosti nějakých sta metrů, načež zabíhá za mne. Možná by se to dalo popsat jako mys, ale pojmy běžně používané v souvislosti s pevninou byly v tomto případě nanejvýš přibližné.

Tato „země“ byla jen imitace. Bylo to monstrum.

Opatrně jsem postoupil blíž k moři. Jeho vody odrážely chmurnou oblohu a leskly se matnými oranžovými a červenými odstíny; dokonce i pěna bičovaná čerstvým větrem měla barvu rzi. Vodními rostlinami cupitali krabi velcí jako talíře, s matně zelenými krunýři.

Proboha, v jakém světě jsem se to ocitl?

Tuto otázku jsem si kladl znovu a znovu, když jsem se opatrně propracovával k pobřeží a doufal jsem, že brzy zahlédnu pruh písku nebo skal.

Ale nic.

Díval jsem se, jak jedna delší vlna narazila na břeh. Nerozbila se, spíš podběhla pod „zemí“, na níž jsem stál. Když prošla pod podrážkami mých leteckých bot dál do vnitrozemí, ucítil jsem mohutné, pomalé vzdušné.

Vzápětí se to stalo znovu. A pak zase. Dobrý bože, tohle nebyla žádná pevná země. Byla to vlnící se masa vegetace. Obrovská, plovoucí v moři, zvedající se a klesající v harmonii s vlnami.

Vrátil jsem se do „vnitrozemí“, kde byla vegetace pravděpodobně silnější, a tak mohla lépe unést mou váhu. To, na čem jsem se nacházel, totiž nebylo nic víc než obrovský vor vytvořený z naplaveného dřeva a spojený dohromady tenkou vrstvou drnů. Pod ním ležely jen studené mořské hlubiny.

Přesto jsem si dělal naději, že by tato obrovská plovoucí země vegetace mohla být spojena s pevnou zemí. Ale hodinová obchůzka po vnějším okraji mi brzy umožnila udělat si poměrně jasný obraz o pravdě. Můj „ostrov“ volně plul v moři. Dovedl jsem si představit, jak pevninská Británie, ponechaná prakticky bez zásahu lidské ruky, postupně zaroste; zanesené řeky změní svá koryta; města možná klesnou do podmačených základů. Ale představa, že by toto obrovské nakupení dříví mohlo vzniknout na řece, postupně zarůst drny a nakonec se jednoduše odtrhnout a stát se volně plovoucím vorem o rozloze nějakých padesáti šedesáti akrů, mi připadala až příliš fantastická.

Sto metrů daleko jsem zahlédl větší skupinu trifidů. Listy se jim houpaly ve větru, ale jinak se nehýbali. Možná jim vyhovovalo stát se zapuštěnými kořeny a čekat. Byl snad tento obrovský pružný vor jejich vynálezem? Možná měli přece jen ve svých dřevitých bulvách mozek. Třeba probíhal jejich vývoj tak rychle, že se u nich za posledních dvacet třicet let rozvinul intelekt a jednotlivé rostliny získaly specializované schopnosti. Trifidí vojevůdci? Trifidí technici? Trifidí inženýři? Inženýři, jejichž úkolem bylo vymyslet, postavit, a dokonce také řídit takové plavidlo, s jehož pomocí se jejich druh přenesl na dosud nepodmaněná území.

Byla to příliš neuvěřitelná představa?

Nevěděl jsem. Ale zeptejte se statkáře, za jak rychle obyčejný bodlák ovládne obilné pole. Nebo si pozvzte zahradníka, aby vám dosvědčil, že i obyčejná sedmikráska dokáže napadnout, podmanit si a ovládnout trávník na zahradě. Potom se zeptejte sami sebe, jestli rostlina, která umí chodit, komunikovat – a zabíjet – může vymyslet takové plavidlo, aby si našla nové pastviny. Já jsem teď alespoň věděl, jakým způsobem trifidi před několika hodinami uskutečnili své vylodění u Bytewateru na ostrově Wight. Ani na okamžik jsem nepochyboval o tom, že naši lidé najdou podobnou masu vegetace vyplavenou na pláž. Tu, která přepravila předsunutá úderná komanda trifidí invaze.

Otázka, která mi bleskla hlavou, zněla: kam proudy donesou toto trifidí plavidlo?

To ukáže čas, pomyslel jsem si neradostně. Mezitím jsem si všiml skupinky nízkých pahorků, které se zvedaly na nejsevernějším konci voru. Místo abych zůstal schovaný jako zajíc v kokpitu letadla, rozhodl jsem se, že zjistím, jaká

další tajemství by toto zvláštní plavidlo mohlo ještě skrývat.

OSMÁ KAPITOLA

Ostrov, na kterém straší.

To, co jsem našel mezi těmi hrby a boulemi, potvrdilo mé podezření. Pod vrstvou svlačce, břečťanu a mechu jsem uviděl pozůstatky mola; možná původem odněkud z horních oblastí Southampton Water nebo z řeky Avon.

S přilbou na hlavě a hledím spuštěným, abych se chránil před jakýmkoli trifidním útokem, jsem se prodíral smetím. Tu a tam jsem zahlédl dřevo mola vklíněné do masy vegetace. Na jednom silném sloupu byla přibitá cedule, na které stálo: Kotvení dovoleno pouze držitelům povolení. Stěží čitelná písmena už dávno vybledla a zůstaly jenom šablonou nakreslené obrysy kolem skvrnek černé barvy.

Jinde jsem našel pozůstatky třicet let staré boty obrostlé býlím a věc, v níž jsem poznal bednu od televize, bez obrazovky a lampy. Uvnitř trůnil krásný krab s největšími klepety, jaká jsem kdy viděl. Když jsem se přiblížil, chňapl klepetem do vzduchu; bylo jasné, že nehodlá opustit svůj bakelitový domov bez boje.

Nade mnou rudé slunce dál pochmurně zářilo na obloze v barvě rzi. Křik racků byl tak strašidelně smutný, že jenom umocňoval žalostnou atmosféru. Jaký to svět – jaký to výsostně smutný svět. Rezavé světlo, harampádí po vyhynulém národě, skoro až nadpřirozený pocit osamění.

Mech, mech, mech – poslední král Angkor Watu je mrtvý...

O několik chvil později jsem vstoupil mezi hromady porostlé býlím, které byly vyšší než domy. S úžasem jsem zjistil, že jsou to trupy malých nákladních lodí, remorkérů a rybářských plachetnic. Všechny byly začleněny do této obrovské změti rostlinné hmoty, která se v určitém okamžiku utrhlá a odlupla po proudu na volné moře.

Téměř hypnotizovaný tímto obrazem neuvěřitelné bezútěšnosti – obrazem, který mi připadal jako hřbitov všeho, co bylo člověku kdysi drahé – jsem prolézal přes čluny nakloněné hned na jednu, hned na druhou stranu, zpola ztracené ve zhoubné zeleni. Tady vyčníval zrezivělý lodní komín. Jinde jsem zahlédl za popínavými rostlinami podobnými liánám otevřené okénko. A uvnitř se rýsovalo něco, co vypadalo jako palandy pro posádku. Přistoupil jsem blíž a odhrnul jsem závoj vegetace, snad abych odkryl jméno vyvedené na přídi nebo další okénko zarostlé vrstvou mechu.

Přestože mne toto splnutí lidských výtvorů a přírody odpuzovalo a zároveň fascinovalo, nebyl jsem připraven na to, co jsem spatřil vzápětí.

Smetl jsem stranou břečťan visící z boku kajutové jachty a najednou jsem ztuhl. Krev mi zahučela v uších. V okénku byla tvář. Tvář s očima, které na mě pohlédly, zářivější než všechno ostatní, co jsem od pádu do této říše plevle uviděl. Kontakt našich očí trval jen zlomek vteřiny. Intenzita setkání byla však taková, že jsem zalapal po dechu.

Pak tvář zmizela.

Abych se vzpamatoval z překvapení, ustoupil jsem od lodi, ale zachytil jsem patou za větev a ztěžka jsem dosedl na zadek.

Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem, jak se na palubě objevila postava. V prvním okamžiku jsem ji neidentifikoval jako lidskou. Spíš jsem měl neskutečný dojem mrštné, nelidské bytosti, tvora s hřívou tmavých vlasů. Ohromující bylo to, že měl na sobě něco, co vypadalo jako obvazy vlající ve větru. Ze všeho nejvíc připomínal egyptskou mumii, třebaže na mumii se pohyboval po lodním vraku mrštně a velice živě.

„Počkej!“ vykřikl jsem. „Prosím, počkej!“

Postava se zastavila a ohlédla se. Poznal jsem, že je to dívka. Mohlo jí být kolem šestnácti. Z očí jí čísel úlek. Dívala se na mě, jako bych to byl já, kdo právě vyběhl z hrobky.

Pak jsem si uvědomil, že její reakce je naprosto přirozená. Vždyť jsem měl na sobě něco, co jí muselo připadat jako oděv z jiného světa, a obličej mi zakrývala přilba a plexisklové hledí.

V mžiku jsem si přilbu sundal.

„Nelekej se,“ řekl jsem jí. „Nechci ti ublížit.“

Při pohledu na výjev, který vypadal, jako by si někdo sundal hlavu, dívka slyšitelně zalapala po dechu a zvedla roztřesené ruce před obličej.

Promluvil jsem co nejkonejšivěji. „Neboj se. Neboj se, prosím. Já ti neublížím...“

Mohl jsem si ji teď prohlédnout o něco lépe. To, co měla na sobě, nebyly žádné obvazy, ale šaty, z nichž zůstaly jenom cáry. Tvář měla sice čistou, dokonce snad vydrhnutou, ale pohled na masu jejích vlasů byl šokující. Nikdy jsem takového člověka neviděl. Navíc v sobě měla cosi z šelmy. Jako divoká kočka.

„Chtěl bych si s tebou promluvit, jestli můžu... prosím... nechci ti ublížit. Jmenuji se David... Jsem tady náhodou. Jako ty.“

Připadalo mi to jako jasný závěr. Že tady nějakým způsobem ztroskotala. Ale bůhví, jak dokázala tak dlouho unikat vražedné pozornosti trifidů.

Usmál jsem se. „Věř mi, já ti neublížím. Zůstanu tady dole na zemi. Chtěl bych jenom –“

„Mm... mem-er.“

„Promiň, ale –“

„Mem-er. Ach! Ach!“

Oči jí zářily. Zdálo se, že v sobě mají vitalitu a inteligenci, ale byla snad nemá? Nebo... stydím se to přiznat, ale pocítil jsem něco, co mělo blízko k odporu. Slyšel jsem historky o opuštěných dětech v neobydlených částech pevniny zamořených trifidy, které vychovala zvířata podobně jako legendární dvojčata Romula a Rema. Považoval jsem je za obyčejné báhorky. Ale stále se objevovala vyprávění o lidech, kteří přežili, když se z nich stali úplní divoši. Dokonce i do té míry, že úplně ztratili lidskou řeč.

„Mem-er, Ach! Ach!“ Udělala z ruky klepeto a přitiskla si ji k ústům. „Mem-er. Ach! Ach! Ach! Ach!“
Najednou se mi rozsvítilo. „Jídlo... ty myslíš, jestli mám jídlo?“
Naklonila hlavu na stranu, nerozuměla.
„Jídlo.“ Naznačil jsem pohyby při jídle.
„Ach! Ach!“
Pochopila.

Usmál jsem se a přikývl jsem. Ta nebožačka tady mohla být celé týdny; určitě byla pořádně vyhladovělá. Natáhl jsem ruku po brašně.

Ale ona byla rychlejší a jako blesk seskočila z paluby lodě. Při dopadu její bosé nohy jen zlehka pleskly o drny. Potom přistoupila blíž ke mně, přikývla a usmála se. Zároveň začala rozbalovat něco schované v obalu, který vypadal jako kus plachtoviny.

Zarazil jsem se, protože jsem pochopil, co dělá. Ona nabízela jídlo mně.

Znovu přikývla, usmála se a ukázala mi oslnivě bílé zuby. Potom rozprostřela plátno přede mnou na zem, jako by chystala piknik. Uprostřed plátna byli dva krabi – a velká krysa.

Vzala do ruky krysu a naznačila, že ji kouše do břicha, což doprovodila nadšeným: „Mmm, mmm.“ Potom mi ji podala, abych si mohl vychutnat plody jejího úsilí.

Úsměv, který jsem vyloudil, byl hodně nucený.

Krysa rozhodně neprobouzela chuť k jídlu. Z nosu jí vytékal pramínek krve; srst postrádala lesk; vyčnívající zuby měly nezdravě žlutou barvu.

Nechtěl jsem svou novou přítelkyni urazit tím, že odmítnu nabídnutou pochoutku. Proto jsem nechal na tváři vřelý úsměv, ulomil jsem z balíčku pro přežití kus sušenky a podal jsem jí ho.

Vypadalo to, že ji náš malý rituál uspokojil, protože vrátila krysu do plátna, rychle ji zabalila a strčila si ji pod paži. Ale mou nabídku neodmítla. Bleskově vymrštila ruku, jako by tahala horký kaštan z ohně, a vyškubla mi sušenku z prstů.

Nebyla to hltavost ani barbarství, prostě se tak pohybovala. Rychle, a přitom elegantně.

Začala si sušenku prohlížet. Bylo jasné, že pečivo vidí poprvé. Potom k ní přičichla a zkusila po ní přejet palcem. Když byla spokojená, olízla ji.

„Mmm-mm!“

Znovu se mi podívala do očí. Viděl jsem, jak se v nich požitkářsky zablýsklo, když si nacpala sušenku do pusy a hlasitě – a se zjevnou rozkoší – ji rozkousala. Polkla a postupně si olízla všechny prsty včetně palce. „Mmm... mmm!“

„Chutná ti to?“

„Mmm!“

Usmál jsem se. „Já jsem... David... Da-vid.“

Nechápavě se na mě podívala. „Da... Daf...“ Zkusila to znovu; bylo vidět, s jakým úsilím ohýbá rty. „Da... d... dob...“

„David.“

Zářivě se na mě usmála. Pak najednou řekla: „Dáda.“ Hlas jí zněl dětsky. „Táta-táta táta-táta.“

V tom okamžiku se mi v hlavě zrodila představa, skoro až nadpřirozeně jasná. Viděl jsem v ní komunitu na pevnině, která bojuje o přežití. V ní rodina. Otec, matka, holčička. Pak přijde katastrofa. Všichni až na holčičku zemřou. Jaké hrůzy musela vytrpět, aby přežila do dospělého věku, by vydalo na celou knihu. Sama, zdivočelá, stále v ohrožení.

„Táta, táta, táta.“ Vesele to slovo opakovala. „Táta, máma, teta Sue, umyjsipusu... Tátamer-mur. Umyjsipusu!“ Rozzářeně ukázala, jak si umývá pusku a bradu.

Potom se zasmála. A byl to tak krásný smích, že jsem najednou zjistil, že se směju také. Pokusil jsem se přestat, ale byl to ten smích, který se prostě nedá potlačit; vytryskl z hlubin mého břicha a burácel z mých rtů.

Byl by na nás zvláštní pohled. Já, oblečený jako kosmonaut z drahocenných dětských komiksů ještě ze Starého světa, se stříbrnou přilbou pod paží. Děvče vypadající jako divoška, oblečené do hadrů, živěné krysím masem. Stojíme v rudě osvětleném světě plevele a vraků a smějeme se jako nějaké rozjařené děti.

V tu chvíli jsem k té bytosti pocítil také jakousi beznadějnou lásku. Byla krásná, plná života, ztepilá, nezničitelně zdravá, navzdory prostředí, v němž se nacházela. A tak jsme tam stáli: dva lidé svedení nepřízní osudu.

Tehdy a tam jsem pochopil, že musím najít nějaký způsob, jak ji z této plovoucí masy vegetace zachránit. Po čase si zvykne na život v mé domovině. Vyškolení lidé se tam o ni postarají. Naučí se mluvit anglicky, a třeba se dokonce znovu stane členem rodiny.

Periferním viděním jsem zahlédl kymácející se siluetu.

Plynulým pohybem jsem vytáhl pistoli a dvakrát jsem vystřelil. Obě rány se zaryly do bulvy blížícího se trifida. Třetí kulka našla stonek se žahadlem, které se rozvínovalo a připravovalo k útoku. Projektil ráže pětáctýřet udělal z rostlinné hmoty vláknitou kaši.

Dívka pronikavě vykřikla. Potom si přitiskla ruce na uši a rozběhla se pryč.

„Počkej!“ zavolal jsem za ní. „Neboj se!“

Prchala, hbitá jako laň, džunglí prken. Rozběhl jsem se za ní, zkoušel jsem na ni volat, ale byla vystrašená. Určitě nikdy předtím neslyšela zvuk střelné zbraně.

Běžela jako slepá. Před sebou měla houštinu trifidů, kteří tam stojí s kořeny v drnech.

Myslel jsem, že se jim vyhne.

Neudělala to.

Myslel jsem, že se určitě zastaví.

Neudělala ani to.

Běžela dál a dál. Zvuk výstřelů ji vyděsil tak, že ztratila rozum.

„Prosím, zastav se! Nechod tam... ne!“

V jednom šíleném okamžiku jsem skutečně uvažoval o tom, že bych se pokusil střílet ji do nohy, abych jí zabránil vběhnout do smrtící pasti.

Ale v poslední vteřině jsem nechal hlavu klesnout a zoufale jsem zavrtěl hlavou. Zmohl jsem se jen na to, že jsem se ohromně díval, jak dívka s křikem vběhla plnou rychlostí do trifidího houští. Listy a stonky se zatřásly a tučt rozvinutých žahadel prosvítlilo vzduchem. Skupinka kroutících se zákeřných rostlin vypadala v tu chvíli stejně hrozně jako hnízdo kober.

Trifidi se uzavřeli a dívka mi zmizela z očí. Po další divoké vřavě pak rostliny nenadále znehybněly.

Dívčin křik ztlchl.

Stál jsem tam s vytřeštěnými očima. A měl jsem pocit, jako by mi v srdci něco zemřelo.

Další týden jsem na tom byl špatně. Vrátil jsem se do letadla. Snažil jsem se spát, jedl jsem nouzové zásoby, díval jsem se, jak noc střídá den. Měl jsem pocit, jako by na mě stále ležela únava. Nedokázal jsem se toho zbavit.

Několikrát jsem si nasadil přilbu a rukavice a propátral jsem nějakých padesát akrů svého plovoucího ostrova. Krabi cupitali sem a tam. Rackové křičeli jako ztracené duše.

Můj malý svět stále osvětlovala tatáž tlumená rudá záře. Ke zlepšení nálady mi to nijak nepřispívalo.

Znovu a znovu jsem chodil na „břeh“ a rozhlížel se po moři. Nebylo vidět žádnou zemi, žádné lodě – nic. Jen pusté, rezavé vody bez konce. Klidně jsem mohl vplouvat do úžin Hádovy říše.

Občas pršelo. Voda se hromadila v mísovitých prohlubních, které jsem vyrobil tak, že jsem kusem naplaveného dřeva bušil do křídla letadla. Pečlivě jsem tuto vodu přeléval lžící do své polní láhve, abych mohl pokračovat ve své mechanické existenci – jíst, pít, spát – ale nebyla v tom srdce ani duše. Trifidi mi zabili dva lidi, které jsem znal jen krátce. Ale jak mýjely dny, moje nenávisť k nim se proměnila v klidnou rezignaci. Námořníci tonou v moři. Přesto jejich synové velmi často následují své otce na moře. Tak jsem se postupně smířil s tím, co mi osud určil. Z trifidů se navíc zakrátko stal prostředek k přežití. Chráněný přilbou a skafandrem, skolil jsem nějakého trifida a nožem jsem mu odsekl žahadlo. Potom jsem ořezal měkčí výhonky a listy a stejně mechanicky jsem je rozžvýkal. Byly hořkosladké – velice hořkosladké – ale obohacovaly mou skrovnou dietu.

Když jsem se najedl, sedl jsem si do křesla. Přes zavřený kryt kokpitu jsem se díval do rudého nebe nade mnou a přemýšlel o dívce, kterou jsem tady potkal. Uvažoval jsem, jak se asi jmenovala. A jestli si to ještě pamatovala z doby, kdy měla rodiče.

Nikdy předtím bych neřekl, že noci mohou být tak tmavé. Sice jsem tušil, že některé jsou bezmračné, ale neukázala se jediná hvězda. Měsíc byl schovaný úplně.

Seděl jsem pod plexisklovým krytem a přerušovaně jsem spal.

Občas se stalo, že jsem otevřel oči a zjistil jsem, že se dívám do cizí tváře, ze které vytřeštěné oči pozorují, jak spím.

Třebaže to mnou otřásl, ráno jsem se na tyto návštěvy díval skepticky a považoval je za sny. Přesto jsem v duchu stále viděl rozesmátou tvář té zdivočelé dívky, když jsem rychlým krokem obcházel své plovoucí panství a snažil se zapomenout.

Otec kdysi napsal, že člověk nedokáže trvale zůstat v tragické náladě. Mysl je jako fénix, znovu a znovu vstává z popela zoufalství.

Po nějakém čase se mi nálada skutečně zvedla. Začal jsem víc přemýšlet o tom, jak se z plovoucího ostrova dostat. Nožem jsem se pustil do popínavých rostlin, které ovíjely zachovalé vypadající jachtu. Říkal jsem si, že za několik dní bych ji mohl vyprostit a zamířit někam k pevné zemi – severní kurz by mě měl dostat buď k ostrovu Wight, nebo alespoň k pobřeží britské pevniny. Musel jsem být při práci pořád ve střehu. Trifidi se neustále potloukali kolem. Jakmile se přiblížili, nasadil jsem přilbu a zavřel jsem oči. Bylo to sice nepříjemné a při práci jsem se dusil, ale alespoň mi ty prašivé rostliny nemohly nic udělat.

V prvních několika dnech na „ostrově“ jsem často slyšel staccatové bubnování trifidů. Postupně však zmlkli. Později, když jsem jednou nemohl v kokpitu usnout, jsem si vzpomněl na jeden z aforismů Oscara Wilda. Nevzpomínám si přesně, ale myslím, že to bylo takhle: „Jen jedna věc je horší, než když se o vás mluví... a to ta, když se o vás nemluví.“ Možná už trifidi o mně řekli všechno, co chtěli říct. Možná jsem je přestal zajímat. Nebo naopak zjistili, že na mě nemají, když jsem v bezpečí letadla nebo skafandru. Nevím, co je k tomu vedlo, ale zdálo se, že se rozhodli ignorovat mne, což jim dodávalo spíš mrzoutské než hrozné vzezření.

Zpočátku jsem byl z toho náhlého ticha nervózní. Ale když nevšimavost z jejich strany pokračovala, nemůžu říct, že by se mě to tolik dotýkalo. Kromě toho se mi dostávalo pozornosti odjinud. O krysy nebyla nouze. Měl jsem pocit, že ve mně vidí snídani, oběd a svačinu, a proto na mne při práci podnikly několik výpadů. Ale vykopal jsem řetěz z můstku nějaké trampové lodě, dlouhý přes půldruhého metru, který se ukázal být velice účinnou zbraní, když jsem ho roztočil nad hlavou. Krysy se rychle rozprchly do podpalubí, v nichž žily, a odtamtud mě určitě probodávaly hladovými pohledy.

Čas od času přivodilo širé moře voru gigantické křeče. Někdy byly dokonce tak silné, že se „zem“ zvedala a klesala do výšky mé hlavy. V takovém případě už jsem se nedokázal udržet na nohou a poskakoval jsem po drnech jako neposedný hrášek.

Když dešťové mraky přinesly tmu, nezbylo mi než se uchýlit do kokpitu stíhačky. Tam jsem dřímával nebo jsem kousal trifidí listy, až jsem měl ústa plná jejich hořkosladké šťávy. Nebo jsem zabil půl hodiny tím, že jsem čistil revolver a kontroloval nouzové světlice.

Naděje je přinejlepším křehká bytost. I když se člověk snaží dobře si ji hlídat, hýčkat si ji a kojit ji optimismem, stejně se snadno vytratí. Přesto jsem své naděje neztratil. Jednou z nich bylo, že nejsem daleko od pevniny. Věděl jsem, že

proudy u jižního pobřeží Anglie mne nějakou dobu ponesou na jihozápad. Potom se spojí s vlivem Golského proudu a nasměrují mne na sever, kolem špičky Cornwallu do Irského moře. Domov a rodina nemohly být tak daleko. Alespoň jsem v to doufal...

Postupem času se ve mně začalo líhnout podezření, že nejsem sám. Už jsem se zmínil o tom, že někdy jsem se probudil v kokpitu uprostřed noci a uviděl jsem tvář, která si mě prohlíží. Zdálo se mi, že jsem zahlédl bujnou hřívu vlasů a dvě lesklé oči. Ráno jsem se vždy přesvědčil, že tento noční návštěvník byl součástí snu.

Ale kousek po kousku jsem začal získávat trochu objektivnější důkazy. Když jsem se vrátil z práce na jachtě, na křídle letadla ležely dvě krysy se zlomeným krkem. Byly položené hezky vedle sebe, jako by to byla nějaká oběť. Jednou ráno jsem v dálce zaslechl něco, co znělo jako lidský hlas. Tiše, rytmicky to zpívalo: „Tá-ta. Tá-ta-tá...“

Křik mořských racků deformovaný vzdáleností? Možná.

Udělal jsem proto malý pokus. Jednou odpoledne jsem přivázal sušenku na kus obvazu z lékárníčky a pověsil jsem ji na jachtě ze zábradlí, tak aby byla vidět a přitom zůstala mimo dosah i té nejtetičtější krysy.

Potom jsem se vydal na procházku po zvlněné promenádě kolem moře. Když jsem se o hodinu později vrátil, obvaz vlál zlehka ve větru; sušenka byla pryč.

Pak už mi rezavá obloha nepřipadala tak tísnivá. A když jsem se znovu pustil do práce na jachtě, všiml jsem si něčeho, co mě překvapilo. Hvízdal jsem si. Vážně jsem si hvízdal! A někde ve mně se rozhořelo světlo optimismu.

Desátý den už jsem byl úplný Robinson Crusoe. Našel jsem dost naplaveného dřeva, abych mohl rozdělat oheň.

Z ocasu letadla jsem utrhl kus plechu a tlučením jsem mu dal tvar kotlíku, ve kterém jsem si mohl uvařit vodu.

Do kotlíku jsem vhodil trifidí výhonky a kraby vybrané z těch, kteří neustále pobíhali po ostrově. Nemusel jsem je ani chytat: lezli mi do kotlíku sami. Chuť výsledného guláše by se nejlépe dala popsat jako ‚barbarská‘. Směs sladkých a kyselých chutí přeražená ostrou slaností. S lepší stravou jsem se těšil i lepšímu rozpoložení. Práce mi šla lépe od ruky. Dokonce mi přinášela slušný pocit uspokojení. Počítal jsem s tím, že nebude trvat dlouho a jachta bude volná.

Navic jsem teď choval hluboce zakořeněnou víru, že na ostrově nejsem sám. Věděl jsem, že ta mladá divoška nějakým způsobem – nějakým zázrakem, který mi nešel na rozum, ale zároveň mi dělala větší radost, než bych dokázal vyjádřit – přežila skok do houštiny trifidů. Jistě, pořád se mi vyhýbala. A měla příliš velký strach z pistole, než aby se ukázala. Ale chtěl jsem na tom pracovat. Tak jako jsem pracoval na přežívání tisíce šlahounů, které věznily jachtu. Trocha taktu a dárky v podobě sušenek by měly nějaké mosty obnovit.

Začal jsem si plánovat plavbu zpátky domů – plavbu, při níž budu mít na palubě neuvěřitelného pasažéra.

Ale i ty nejlépe připravené plány myši a lidí...

Dopoledne jedenáctého dne, který jsem trávil jako Crusoe naší doby, jsem zvedl oči a uviděl jsem, že kolem ostrova právě pluje parník.

V tom okamžiku jsem pochopil, že bych s vysvobozením jachty nebyl hotový nikdy. Trvalo mi jen kratičký okamžik, než jsem našel a zapálil signální světlici.

Loď rychle dala zpětný chod a přirazila zádi k ostrovu. Viděl jsem, jak se na mě z paluby dívají tváře neznámých lidí. Pro ně to určitě byla zajímavá podívaná: postava v jakémsi kosmickém skafandru, s lesklou přilbou na hlavě, která mává zapálenou pochodní na voru z vegetace. Mou pozornost zase zaujala neznámá vlajka, která se třepetala na stěžni parníku.

Je banální říct, že život je plný překvapení. Ale bylo mi jasné, že v událostech znovu nastal nečekaný zvrat.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nalodění

Čekal mě uvítací výbor. Početný. Mačkal se na palubě – zvědavý, ale zároveň zvláště mlčenlivý.

Ještě jsem supěl námahou z výstupu po provazovém žebříku, když jsem si konečně odepnul přilbu, abych se jí mohl zbavit. Zpod obočí, které se divoce ježilo hustými bílými chloupky, si mě prohlížel statný muž, asi šedesátiletý, s širokými herkulovskými rameny. Jeho postoj – nohy široce rozkročené, ruce spojené za zády – mne nenechával na pochybách, že mám před sebou kapitána lodi.

Muž konečně promluvil. Měl tak hluboký a silný hlas, že se mi přilba v ruce rozechvěla. „Někteří z těchto lidí – nejspíš ti, kteří četli moc starosvětského braku – vás považovali za kosmonauta. Já ne, pane. A dobře jsem udělal. Tady bocman měl v úmyslu vpálit vám kulku do břicha.“ Pokynul vousatou bradou k muži, který držel pušku. „Pro jistotu, rozumíte?“

„V tom případě jsem rád, že jste ho přesvědčil, aby nestřílel.“

„Nic takového, pane. Já jsem se přimlouval za to, aby vás střelil do nohy. Ale mám na palubě pasažéry, kteří vynaložili velké úsilí na to, aby mne od tohoto úmyslu odvrátili.“

„Pasažéry?“ Teď jsem nejenom nemohl popadnout dech, ale navíc jsem byl zmatený. Nejdřív nečekaná záchrana z plovoucího ostrova, pak banda ztřeštěných, tvrdých námořníků; žádný div, že jsem z toho byl pořádně dezorientovaný. Kapitán navíc mluvil s takovým přízvukem, že mi dalo práci, abych mu pořádně rozuměl.

„Jmenuji se Sharpstone, pane,“ pokračoval ten impozantní muž dunivým hlasem, „a jsem kapitán parní lodi Beagle Minor. Jestli tomu dobře rozumím, na té plovoucí hromadě krámů jste asi nebyl z vlastní vůle, že?“

No tak, Davide, řekl jsem si. Prober se. On se tě ptá, co se stalo. Točila se mi hlava, ale dostal jsem ze sebe: „Ehm, nebyl. Před několika dny jsem byl nucen nouzově přistát.“

„Nouzově přistát. Takže jste pilot?“

„Ano.“ Málem jsem trpce dodal: A zatraceně smolařský. Dvě nouzová přistání během dvou dní.

Kapitán Sharpstone pokračoval: „Nějací pasažéři?“

„Totiž... měl jsem jednoho, ale –“ Vysvětlil jsem, jak jsem se stal trosečníkem na ostrově a řekl jsem Sharpstoneovi, jak zemřel Hinkman.

„Tomu se říká pekelná smůla,“ řekl mi kapitán o něco vlídnějším hlasem. „Pekelná smůla.“ Krátce se obrátil k muži s puškou a vychrlil ze sebe několik rozkazů – alespoň mi to tak připadalo. Ale díky silnému přízvuku jsem mu nerozuměl víc než jedno dvě slova. Potom se otočil zpátky ke mně a žoviálně prohlásil: „Myslím, že vám můžeme nabídnout nějaké hmotné potřeby – sprchu a pořádné jídlo asi neodmítnete, že?“

Řekl jsem mu, že ne, a poděkoval jsem.

„Ale nejdřív pro potřeby lodního deníku zbývá vyřídit jisté formality. Můžete mi říct své jméno, pane, a odkud pocházíte?“

„Jmenuji se David Masen. Jsem z ostrova Wight.“

„Jak přesně se píše vaše příjmení, pane?“

Odhláskoval jsem mu to.

„Velice vám děkuji, pane Masene. Vítejte na palubě.“ Důstojně mi potřásl rukou. Jak jsem očekával, měl ocelový stisk. „A teď, jestli mne omluvíte, mám své povinnosti,“ řekl ten mohutný muž. „Moji pasažéři se však postarají o uspokojení vašich základních potřeb. Myslím, že na vás také budou mít pár otázek.“

Otočil se k odchodu. V tutéž chvíli jsem přes podrážky svých bot ucítil rytmičtý chod rozbíhajících se motorů. Z jediného modrého komína lodi se vyvalil dým, zářivý bílý chvost proti červené barvě té podivné oblohy. Odjížděli jsme.

„Počkejte,“ vyhrkl jsem najednou. „Počkejte. Ještě nemůžeme odjet.“

Kapitán Sharpstone se otočil a změřil si mne přísným, ale i tázavým pohledem. „Opravdu, pane Masene? Žil jsem v přesvědčení, že kapitánem této lodi jsem stále já.“

„Promiňte,“ vykoktal sem. „Chtěl jsem jenom – na ostrově totiž ještě někdo je.“

„Tvrdil jste mi, že z vašeho letadla nikdo nepřežil.“

„To je pravda... ale bylo tam děvče. Bylo –“

„Děvče?“ Významně povytáhl obočí a zadíval se na své muže, kteří stáli opodál. „Jaké děvče?“

V tu chvíli mě určitě měl za blázná, který mluví z cesty, chce mu něco blábolit o vymyšlených dívkách, možná mořských vílách, jež se na té plovoucí mase vegetace slunily.

„Podívejte, kapitáne. Mrzí mě, že to nevysvětluji nějak zvlášť dobře. Ale našel jsem na tom ostrově dívku, která tam žila. Je jí kolem patnácti, šestnácti let. Vypadá to, že neumí mluvit.“ Viděl jsem, jak obrátil zrak k ostrovu a začal na něm pátrat po nějaké dívce. „Schovává se.“

„Schovává se?“

„Vystrašil jsem ji – neúmyslně – když jsem vystřelil z revolveru po trifidovi.“

„Ale my jsme žádnou dívku nezahledli, pane Masene. Pozorovali jsme vás a spoustu trifidů, ale jinak prakticky nic.“ Obrátil se k muži ve středních letech. „Nastavte kurz, pane Sheo. Jihovýchod. Rychlost deset uzlů.“

„Ano, pane.“ Muž rychlým krokem zamířil ke kormidelně.

„Tak, pane Masene.“ Kapitán si mě prohlédl od hlavy k patě. Moje matka by to nazvala chápavým pohledem. „Dejte si tu sprchu a potom vás prohlédne lodní doktor.“

Prakticky jsem na něho zařval: „Kapitáne. Na tom ostrově je mladá dívka. Nemá tam nic, jenom špinavé krysy k jídlu a společnost mizerných trifidů. Zemře, jestli ji nenajdeme!“

Kapitán Sharpstone při mém výbuchu ani nehnul brvou, o nic víc, než kdyby byl vytesaný ze žuly. Ale jeho oči mi říkaly, že jestli budu v tomto duchu pokračovat, skončím v železech nebo v nějaké námořní vazbě.

„Pane Masene. Máte za sebou nepříjemný zážitek. Doporučuji vám, abyste počkal, až se uklidníte, a pak přijal naši pohostinnost.“

V tu chvíli se už loď vzdalovala od plovoucího ostrova. V pošmourném světle bylo vidět trifidy, kteří tam stáli. Představil jsem si tu krásnou, temperamentní dívku, jak se dívá za loď – svou jedinou nadějí na přežití – mizející v dále.

Vztekle jsem praštil přilbou o zábradlí, až to zadunělo. „Ne! Nemůžete ji tam nechat!“

„Pane Masene, já –“

„Vraťte mě na ostrov. Sám ji přivedu zpátky.“

„Žádná dívka tam není, pane Masene. Moji muži –“ našel očima dva statné lodníky „– vás teď ve vašem vlastním zájmu odvedou dolů.“

Muži, kteří měli ruce jako lopaty, se mě chopili. Bylo to šílené. Proč mě ten člověk nechtěl brát vážně?

Pokusil jsem se jim vytrhnout. Byla to marná snaha. Ti chlapi byli chodící hory svalů. Aniž museli vynaložit větší úsilí, začali mě táhnout ke dveřím. Nemohl jsem už udělat ani říct nic, čím bych zvrátil, co se teď stane. Dívka zůstane na ostrově. Zemře tam hladem, zimou nebo trifidím žahnutím. Byla to jasná věc. Úplně jasná věc.

„Zavřete pana Masena do kajuty,“ nařídil kapitán. „A přesvědčete se, že dveře jsou zamčené.“

„Kapitáne Sharpstone. Ještě okamžik, prosím.“ Hlas, který jsem zaslechl, se snad ani nemohl víc lišit od hrubých přízvuků námořníků. Byl měkký, vzdělaný a s naprostou určitostí ženský.

„Podívejte se ještě jednou na ten ostrov, kapitáne,“ pokračoval ten ženský hlas. „Je tam něco, co byste měl vidět.“ Jistě uznáte, že to nebyl zrovna důstojný příchod na záchranou loď. Ale poté, co jsem za sebou v posledních dvou týdnech nechal krátkou stopu mrtvých těl, jsem byl rozhodnutý, že si na sebe nevezmu odpovědnost za další smrt tak brzy.

Palubní dělníci mě pustili a já jsem konečně mohl ustoupit. S jistou dávkou uspokojení jsem sledoval, jak posádka pobíhá po palubě a připravuje se k obrácení lodě.

Kapitán vydával rozkazy s lehkostí podloženou zkušenostmi. „Otočte ji o sto osmdesát stupňů a najedte tam přídí napřed. Co nejpomaleji, pane Sheo. Nechci, aby se nám to svinstvo zapletlo do šroubů. Připravte znovu provazový žebřík, pane Lieberwitz. Hezky v klidu.“

Naklonil jsem se přes zábradlí. Nade mnou viselo slunce – smutný červený kotouček v zenitu. O světlo byla nouze. Bylo ho tak akorát, abych rozeznal zlověstné, kymácející se siluety trifidů a hromady, které tvořily bujnou vegetaci zarostlé hroby jachet a remorkérů. Měl to být bezútěšný, skličující výjev. Ale přísahám, že jsem v tom okamžiku cítil triumf, který mnou projel jako blesk, od špiček prstů na nohou po kořínky vlasů.

Stála tam totiž moje divoška. Vlasý ji trčely kolem hlavy jako chmýří nějaké obrovské, tmavé pampelišky. Oči rozzářené vzrušením a – troufnu si říct – strachem se upíraly na loď, jejíž komín vypouštěl hustý dým a šrouby čeřily vodu do běla. Myslím, že viděla něco takového poprvé.

Měl jsem obrovskou radost, že ji vidím. Srdce mi zaplavilo obyčejné, hloupé štěstí. Měl jsem pravdu. Nezemřela v té houštině trifidů. Ale jen bůh věděl, jak to dokázala.

Blíž k vodě už nemohla dojít. Nervózně balancovala v místech, kde se změt' vegetace začínala nebezpečně třepit. Na prsa si tiskla kufřík. Čekala, až si loď pomalu prorazí cestu k ní.

Hypnotizoval jsem ji očima, aby znovu neztratila nervy a neutekla do svého doupěte. Pohled na nestvůrnou loď, která se tyčila nad ní, musel být děsivý a hrůzyplný. Ale zřejmě si uvědomila, že je to pro ni jediná šance na přežití. Proto zůstala na místě, jako by vrostla do země, i když na ní bylo vidět, že má strach. Kufřík k sobě tiskla stejně divoce jako matka, která se snaží chránit své dítě.

„Je příjemné vidět vás, jak se usmíváte, pane Masene.“

Ohlédl jsem se a uviděl jsem majitelku toho ženského hlasu.

Mohlo jí být kolem pětadvaceti. Štíhlá, ale ne hubená. Záplava vlasů, které byly někde mezi zrzavými a blond, jí lehce splývala kolem ramen ve stylu, jaký jsem nikdy předtím neviděl. Oči měla jasné a inteligentní, zbarvené zvláštním zeleným odstínem. Její zdravá pleť byla velice jemně poprášena pihami. Nebyla tam proto, aby obsluhovala lodní stroje, to jsem poznal hned podle jejích hezky tvarovaných rukou, které měly k mozolům daleko. Vyzářovala z ní ta nedefinovatelná vlastnost, které někteří říkají ‚dobré způsoby‘, přesto měla na sobě dělnické montérky, kostkovanou košili a pevné boty. Všední volbu oblečení poněkud zjemňoval růžový šátek.

Pobaveně se usmála. „Nestává se každý den, aby se někdo postavil obávanému kapitánu Sharpstoneovi. Blahopřeji.“

„Chtěl jsem jenom, aby mi uvěřil. Ale zpackal jsem to.“

„Nakonec jste však dosáhl svého.“ Pokynula hlavou k čekající dívce. Loď se zatím pomalu sunula k plovoucímu ostrovu. „Kdo je to?“

„Nevím. Nejspíš ji to odneslo na moře, když se ta věc odtrhla od pevniny.“ Ohlédl jsem se po mladé ženě vedle sebe. Ten den mi to muselo myslet obzvlášť pomalu, protože teprve tehdy jsem si zařadil její přízvuk, třebaže jsem v zašlé nádheře Sandownova Imperiálního kinopaláce zhlédl stovky starých hollywoodských filmů. „Vy jste Američanka,“ řekl jsem překvapeně.

„Vy Britové jste vážně vnímavý národ.“ Stále s úsměvem na rtech přejela zlehka rukou po mé paži, která stále vězela v pogumovaném skafandru. „Tento oděv nosí všichni mladí muži na vaší straně Atlantiku, kteří chtějí jít s módou?“ Musel jsem se také usmát. „To sotva. Dokonce budu moc rád, až to ze sebe po deseti dnech stáhnou. Mimochodem, omlouvám se.“

„Za co?“

„Že jsem řekl, co bylo jasné. Že jste Američanka. Nechtěl jsem, aby to znělo tak strašně hloupě. Ale mám za sebou několik mírně řečeno nezvyklých dní.“ Otočil jsem se, abych se podíval, jak se ostrá příd' lodi tlačí do změti plovoucích vodních rostlin a rozráží ji stejně snadno, jako když čepel nože krájí zelí. V tu chvíli motory daly zpětný chod a zastavily plavidlo. Jeden palubní dělník spustil žebřík. Skoro pro sebe jsem řekl: „Plovoucí ostrovy, trifidy, mladé divošky, dny temnější než noc. Chvilí trvá, než si na to člověk zvykne.“

„Vypadá to, že se potřebujete pořádně najíst a dobře se vyspat,“ řekla vlídně.

„Souhlasím. A nepohrdl bych panákem rumu, kdyby se na lodi nějaký našel.“

„Věřím, že nějakou tu sklenku seženeme. Promiňte, teď jsem nevychovaná zase já.“ Usmála se na mě těma svýma jasně zelenýma očima a podala mi ruku. „Kerris Baedekkerová z New Yorku.“

Odpověděl jsem přikývnutím a úsměvem – i když unaveným. „David Masen. Z ostrova Wight.“

Potom jsme se otočili, abychom se podívali přes zábradlí, jak dívka v cárech leze po žebříku nahoru. I s kufříkem pod jednou paží se pohybovala neobyčejně hbitě.

„Jsem rád, že vyvázla před těmi trifidy,“ řekl jsem upřímně.

Kerris odpověděla něco, co mě hodně znátlo. „Ano,“ řekla zamyšleně s pohledem upřeným na to, co jsem považoval za děsivé trifidy exempláře. „To jsou ale vychrtlé chudinky, co říkáte?“

DESÁTÁ KAPITOLA

Otázky a odpovědi

Čekal jsem, že budu jíst sám ve své kajutě. Nakonec se z toho vyvinulo něco, s čím jsem tak docela nepočítal.

Dal jsem si sprchu – nádhernou horkou sprchu. Potom jsem se převlékl do kalhot a košile z tenké džínsovinu, které mi zapůjčil člen posádky, jenž měl přibližně stejnou velikost jako já. Jelikož vhodné boty se pro mě zatím nenašly, nabídli mi silné vlněné ponožky, na tolika místech zalátané černou nití, že připomínaly dalmatiny.

Hodinu poté, co jsme z plovoucího ostrova vyzvedli zdívocelou dívku, jsem uslyšel chod silného parního motoru,

který loď poháněl přes oceán. Když jsem se pak česal vypůjčeným hřebenem, nějaký námořník strčil hlavu do dveří. „Podává se bašta, kámo,“ spustil vesele. „Jídelna pro cestující je rovně po chodbě a první dveře doleva. To nemůžeš minout.“

Poděkoval jsem mu a ještě chvíli jsem se kochal svým čerstvě oholeným obličejem. Díky zdravé, ale omezené dietě posledních několika dní mi lícní kosti vystupovaly o něco víc než předtím. Ale celkově vzato jsem nevypadal nějak zvlášť vyhladověle.

Z jídelny pro cestující čišelo nevтіravé pohodlí. Místnost, jejíž chloubou byl malý, ale příjemně zásobený bar, byla vybavena polstrovanými sedačkami. Na jednom stole stála mísa, v níž plavala spousta dušené zeleniny a hovězích medailonků.

Pochopil jsem, že nebudu sám. Byla tam ta jahodová blondýnka, Kerris Baedekkerová, a tři další muži. Nedočkavost z nich doslova vyzařovala. Jako děti, které čekají, až přijde kouzelník. Když jsem v ponožkách příkráčel po koberci k nim, zahrnuli mě širokými úsměvy.

„Nedělejte s tím žádné ciráty,“ řekl mi vysoký černoch a pokynul směrem k míse. „Určitě máte pořádný hlad.“

„Nebudu předstírat že ne. Budu šťastný, jestli už nikdy nebudu muset ochutnat trifidy.“

Zdalo se, že je moje slova překvapila, protože se po sobě tázavě podívali.

Kerris vstala. „Dojdu pro ten rum, který jsem vám slíbila. Ale vy se pusťte do oběda, prosím.“ Přešla k baru a nalila do sklenky na whisky pořádného panáka. „Doufám, že vám malá společnost nebude vadit.“

„Vůbec ne.“

Aniž dala z ruky láhev rumu, volnou rukou postupně ukázala na jednotlivé muže. „Toto jsou moji spoludobrodruzi – Gabriel Deeds.“

Černoch vystoupil dopředu. Byl z trojice mužů nejvyšší a pohyboval se uvolněně jako nějaký sportovec. Vře se na mě usmál a potřásl si se mnou rukou. „Rád vás vidím na palubě, pane Masene.“

„Prosím, říkejte mi Davide,“ opravil jsem ho s úsměvem.

„Ten plavovlasý muž je Dek Hurney,“ pokračovala žoviálně Kerris. „Až vás bude přesvědčovat, abyste si s ním zahrál šachy, nedejte se. Partie s ním trvají dny a dýmka, kterou kouří, páchne tak strašně, že se nebudete schopný soustředit ještě za měsíc. Můj osobní názor je, že ty kouřové clony jsou součástí jeho strategie.“

Dek Hurney na mne působil dojmem přívětivého, byť trochu ostýchavého muže kolem třiačtyřiceti let. Usmíval se, ale při Kerrisových žertech zčervenál.

„A v neposlední řadě tu máme Roryho Masterfielda. Ve hře na banjo nemá na lodi konkurenci.“

Rory měl pichlavé oči a špičatý nos. Usmál se vcelku ochotně, ale měl v sobě jakousi kousavost a pronikavý pohled inkvizitora. Uzavřel jsem s Rorym obřad potřásání rukou. „To byl pořádný skafandr, co jste měl na sobě, Davide. Na jakém stroji jste létal?“

Když jsem mu to řekl, uznale hvízdal. Pak přimhouřil oči, jako by si tu informaci ukládal k pozdějšímu použití.

„Jezte, jezte,“ pobídl mě Gabriel. „A pokud byste chtěl, máme mnohem víc. Deku, byl bys tak hodný a podal chléb ze stolu za sebou? Musíme ho trochu vykrmit.“

Dek mi podal táč zarovnaný chlebem.

Jídlo vonělo nádherně. Ani chuť mě nezklamala. Zaujaly mne hlavně ty masové medailonky: vypadalo to, jako by kuchař hodil do hrnce celé steaky bez ohledu na množství. Žluté kuličky o velikosti hrášku jsem neznal, ale měly lahodnou sladkou chuť.

Dychtivě jsem zhltl několik soust a začal jsem přemýšlet, jak si poradím s těmi obrovskými plátky masa obyčejnou lžičkou, když jsem si všiml, že všichni čtyři sedí kolem stolu a sledují každý můj pohyb stejně zaujatě jako publikum, které čeká, že kouzelník vytáhne z klobouku králíka.

Zarazil jsem se. Napadlo mě, že jsem možná zapomněl, nebo jsem se bezděčně dopustil nějakého společenského faux pas, ale Kerris najednou zčervenala. „Ach, promiňte nám Civíme na vás.“ Omluvně se usmála. „Určitě jsme nečekali, že z moře vytáhneme vlastního Robinsona Crusoea, který je pilotem proudové stíhačky.“

Dek se zazubil. „Obzvlášť takového, který se postaví hrozivému kapitánu Sharpstoneovi.“

Navzdory všemu jsem se neubráníl myšlenkám na tu zdivočelou dívku. Lidská společnost pro ni byla něčím naprosto novým a znepokojivým. Určitě toho na ni bylo moc. „Ta dívka, kterou jste vzali na palubu –“ začal jsem.

„Nedělejte si starosti,“ řekla mi Kerris. „V kajutě je s ní Kim So. Spokojeně se cpe sušenkami. Jak vám chutná?“

„Fantastické,“ řekl jsem upřímně. „Nedovede si představit, jaká je to pochoutka.“

„Chcete ještě chléb? Poslužte si.“

„A rum?“ zeptal se Gabriel.

„Skvělý, absolutně skvělý. Začínám se znovu cítit jako člověk.“

Rory se zamyslel. „Měl jste pořádnou smůlu, že jste to musel s letadlem tak zapíchnout. Co se stalo?“

Vylíčil jsem mu, jak jsme se snažili zjistit tloušťku oblačné vrstvy, kterou jsme považovali za příčinu tmy, a jak jsme následně zjistili – a to tvrdě – že naše rádiové spojení s leteckou základnou nejspíš zničila bouře. Vyprávění jsem korunoval popisem nouzového přistání na mase vegetace. Samozřejmě se od toho odvinula diskuse o tom, jaký přírodní jev mohl způsobit, že slunce nesvítí tak, jak by mělo. Pochopil jsem, že v New Yorku se potýkají se stejným problémem, což ukazovalo, že se jedná o globální, nejenom lokální problém.

Rozhlédl jsem se po jejich nedočkavých tvářích. Dívali se, jak vytírám poslední zbytek omáčky kusem chleba. „Co vás sem přivádí? Je to poprvé, co jsem potkal Američany. Dokonce jsem ani neslyšel, že by po Oslepení někdo přeplul přes Atlantik do Evropy.“

„Oslepení?“ Kerris pokývala hlavou. „U nás tomu říkáme Začátek.“

„Začátek?“ Gabriel se sarkasticky zasmál. „Tomu zase já říkám nucený optimismus.“

„Když na to přijde,“ podotkl Rory, „na západ nedopluli žádní Evropané.“

„Alespoň jsme v posledních letech o žádných neslyšeli,“ dodala Kerris.

Odolal jsem pokušení olíznout si prsty a spokojil jsem se s tím, že jsem do sebe obrátil sklenku rumu. „Myslím, že je to pochopitelné; v posledních třiceti letech nás stálo tolik úsilí, abychom vůbec přežili, že mezinárodní cestování muselo na vedlejší kolej.“

„A my to teď napravujeme,“ prohlásil rozzářeně Gabriel. „Plavíme se s těmihle neckami od polárního kruhu na jih podél pobřeží Evropy a Afriky až k rovníku.“

„Kreslíme mapy, sbíráme vzorky – faunu, flóru a minerály,“ doplnil Dek.

„Snažíme se podle možností stanovit rozsah výskytu trifidů,“ řekla Kerris. „Ještě trochu rumu, Davide?“

„Díky, ale raději odmítnu. Už tak mi stoupl do hlavy.“

„A mimochodem,“ ozval se Rory, jako by si vzpomněl na nějaký malý, ale významný detail, „cestou navštěvujeme lidi, na které narazíme.“ Usmál se. „Je na čase, abychom se začali seznamovat se svými sousedy. Řekněte nám něco o sobě, Davide. Jak se žije na ostrově Wight?“

Následovala docela intenzivní výměna otázek a odpovědí. Začalo to tím, že se mě ptali oni a já jsem se jim snažil co nejlépe odpovědět. V průběhu diskuse se mi podařilo zjistit, že loď už nabrala kurz kanál La Manche. Všichni čtyři souhlasili, že se mnou co nejdříve zajdou na nějakou tu pintu piva v Shanklinu. Potom jsem pro změnu vytáhl já nějaké informace ze svých společníků. Všichni pocházeli z New Yorku. Tvořil vědecký výzkumný tým na palubě Beagle Minor – jistě jste sami pochopili, že loď byla pojmenována podle Darwinovy lodi Beagle. Jak se dalo čekat, existovala velká sesterská loď Beagle Major, která se vytrvale pracovala na jih podél amerického pobřeží s podobnými úkoly – v podstatě zjistit, co přežilo ze Starého světa, zmapovat rozsah území okupovaného trifidy a kontaktovat roztroušené pozůstatky lidstva s dlouhodobým cílem spojit je do soudržné celosvětové organizace.

„Ale někteří o to prostě nestojí,“ povzdechla si Kerris. „Když jsme jednu komunitu na norském pobřeží požádali, abychom mohli vystoupit na břeh, odpověděli nám dobře měřenou střelbou z pušek.“

„Přišli jsme o několik členů posádky.“ Roryho skelný pohled mi prozradil, že na tu událost nevzpomíná rád. „Proto byl kapitán trochu naježený, když jste se dnes objevil na palubě.“

Čím déle jsme spolu hovořili, tím víc jsem ty mladé lidi obdivoval. Měli naprosto výjimečnou vitalitu, byli plní energie. Vzpomínám si, jak mi blesko hlavou: Zapojit je tak do sítě, dokázali by zásobit elektřinou všechny okruhy na lodi. Byli v neustálém pohybu, ať seděli nebo stáli, dělali expresivní gesta a mluvili s bezprostřední sebedůvěrou, s jakou jsem se do té doby nesetkal. Chvillemi jsem si vedle nich připadal jako typický zabeďněnec, venkovský balík. Nebyl jediný aspekt života na ostrově, který by je nezajímal.

„Odkud berete uhlí?“ zeptal se Dek. Leštil si čočky svých brýlí tak dlouho, až házely odlesky jako heliograf. „Na ostrově Wight přece nejsou ‚přirozené‘ uhelné doly, ne?“

„Ehm, ne –“ dostal jsem ze sebe mezi sousty sušenek, kterým říkali ‚cookie‘. „Prakticky uhlí nepoužíváme –“

„Vy nepoužíváte uhlí?“ To je překvapilo. „A jak topíte a svítíte? Máte parní lodě?“

„Máme, ale přestavěli jsme je, aby spalovaly naftu.“

„Naftu? Vy máte naftové vrty?“

„To ne, ale –“

„Snad nechcete říct, že ještě žijete ze starých zásob?“

„Ne. Tu naftu bereme z trifidů.“

„Z trifidů?“ Rory vytřeštil oči, jako bych řekl evidentní nesmysl. „Jak ji proboha rafinujete, abyste získali vznětlivé palivo?“

„Postavili jsme rafinerii, která zpracovává trifidy v průmyslovém měřítku. Můj otec a jistý pan Coker vymysleli ten systém před dvaceti lety. Nafta se dá destilovat, aby vznikl lehký líh, který má podobné vlastnosti jako petrolej a –“

„Slyšíte to?“ zvolal Gabriel. „Ti lidi z těch prokletých rostlin lisují benzin. To je neuvěřitelné!“

„A těžší oleje, které se využívají jako mazadla, při vaření a ve výrobě léčiv,“ dodal jsem s rozpačitou pýchou. „Moje letadlo používalo jako palivo trifidí líh; je jiný než oleje, které používáme do motorů s vnitřním spalováním, nebo –“

„Pane na nebi!“ Kerris vypadala ohromeně. „A budete ochotní podělit se o tu technologii s námi?“

Naivně jsem se usmál. „Nevidím důvod, proč bychom neměli.“

Rory si promnul bradu. „Takže vy že máte letku proudových letadel?“

„Ano. Hlavně stíhačky a lehké bombardéry.“

„Ježkovy zraky!“ Dek a ostatní tři se opřeli a podívali se jeden na druhého. Vypadalo to, že velké množství vzájemné komunikace probíhá jenom očima. Najednou se mě zmocnil pocit, že by si nejraději zalezli někam, kde je neuslyším, a strávili, co se ode mne dozvěděli.

Nakonec se ke mně Kerris otočila a řekla s úmyslnou opatrností, která mě poprvé zneklidnila: „Davide, chcete říct, že váš ostrov má vojenské letectvo?“

„Ano,“ řekl jsem, tentokrát už trochu rezervovaněji. „K obranným účelům.“

„Cítíte se ohroženi – nevím, jak lépe to říct – nějakou cizí mocností?“

„To ne. Ale v minulosti nás napadali piráti. Obzvlášť menší ostrovy v naší skupině byly zranitelné.“

„Takže jste používali svá letadla útočně?“

„Když bylo třeba.“ Tichý hlas uvnitř lebky mě varoval, abych držel svůj užvaněný jazyk na uzdě.

„Rozumím.“ Kerris se krátce zamyslela. „Chápete, proč nás znepokojuje, když slyšíme, že nějaká zámořská komunita vlastní tak silnou bojovou letku?“

„Ta letka je čistě obranná.“

„Ale stejně tak může být i útočná, ne?“

„To je pravda.“ Usmál jsem se a pokrčil jsem rameny. „Ale věřte mi, naši lidé si nevzali do hlavy, že ovládnou svět.“ Rory hlasitě vydechl a pak na mne upřel své pichlavé oči. „Ale chápete to dilema, ne? Tím, že jsme tady, riskujeme – tedy nejenom my, ale také naši lidé doma. Ano, vypravujeme se ke komunitám na druhém konci světa, podáváme přátelskou ruku, nabízíme otevření obchodních tras – abychom si mohli vyměňovat nejenom zboží, ale i vědomosti – ale také dáváme na vědomí, že máme životaschopnou, soběstačnou společnost s přístupem k nerostným surovinám, jako je uhlí a dřevo.“

Přikývl jsem. „A strachujete se o to, že nějaká komunita odsud z Evropy by vás mohla chtít napadnout a všechno vám to vzít.“

„Je to riziko.“ Gabrielova tvář zvažněla. „Také jsme zažili nájezdy pirátů. Ztratili jsme přátele a rodiny.“

„Takže jistě chápete, proč bychom mohli být trochu nervózní, když slyšíme, že někdo má letku proudových bombardérů a stíhaček,“ dodala Kerris.

„Ostatně –“ Rory se mi podíval přímo do očí, „– může se stát, že se rozhodnete místo obchodování nás vybombardovat a vzít si, co budete chtít.“

„My takoví nejsme,“ řekl jsem pevně. „Jsme mírumilovní. Také chceme stavět mosty mezi komunitami.“

Gabriel se maličko uvolnil. „To rád slyším.“

„A my také chceme najít jen přátele.“ Rory se usmál. „Ne protivníky.“

„Kromě toho,“ poukázal jsem, „žádné z našich letadel, dokonce ani proudových, nemá takový dolet, aby mohlo dosáhnout New Yorku.“

„Takže nemáte žádné letadlové lodě?“

Rozesmál jsem se. „Ne. Tento luxus nemáme.“

Najednou se zase všichni usmívali.

„V tom případě budeme všichni nejlepší přátelé,“ řekl Gabriel a vstal. „Myslím, že to by se mělo oslavit alespoň prckem něčeho dobrého.“

Vrátil se s whisky, která nebyla silná, ale dokonce ohnivá. Několik skleniček stačilo, aby mi alkohol proběhl žilami až do hlavy. Po jedenácti nocích, kdy jsem spal v těsném kokpitu, na mne najednou padla strašná únava. Kerris si všimla, jak mi hlava začíná klesat na prsa. Rekla mi, že moje kajuta je připravená, a odvedla mne chodbou do malé, ale příjemné místnosti, kde na mě čekalo čerstvě povlečené lůžko.

„Davide,“ řekla, když se s úsměvem zastavila ve dveřích, „podle kapitána bychom měli být u ostrova Wight ráno. Zatím se tady zaříďte jako doma.“

Stačil jsem jí ještě poděkovat a pohroužil jsem se do krásného, bezesného spánku.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Noc

Rádiové signály létaly éterem z lodi k mnohem vzdálenějšímu pobřeží a zase zpět. Odesílaly informace. Kladly otázky. Přenášely rozkazy.

O tom jsem tenkrát neměl tušení. Spal jsem v blažené, poklidné nevědomosti na svém lůžku v podpalubí.

Zvuk motorů změnil tón. Rytmičné chvění dusajících pístů, které probíhalo lodí, sílilo čím dál víc. Topiči byli z paland vyhnáni brzy a museli bez snídaně nastoupit dolů do kotelny, kde se určitě rozhořely nejenom ohně pod kotlem, ale od jejich plamenných nadávek také samotný vzduch kolem nich. Ale nutnost si žádá své. Museli vyvinout tolik páry, kolik jí dokázala stará loď vyrobit. Krmili pece dalším a dalším uhlím. Loď ujížděla nočním oceánem rychleji a rychleji.

Ani o tom jsem nic nevěděl. Spal jsem dál.

Nade mnou se z komína valily jiskry a blikaly na pozadí oblohy, která zůstávala bezhvězdná a naprosto temná. Každý, kdo by stál na palubě, by viděl rovnou brázdu, která se táhla za lodí jako zářivě bílá čára narýsovaná na tabuli.

Pozorovatel by si však brzy všiml, že čára se začíná postupně zakřivovat, jak loď zatáčí a nabírá nový kurz. Vezla na palubě poklad. Poklad tak obrovské ceny, že kapitán dostal rozkaz nezastavovat za žádných okolností. Ani nikomu.

A stále jsem byl obklopen tou příjemnou, blaženou nevědomostí, když jsem slezl z postele, natáhl si ty komické dalmatinovské ponožky, oblékl si šaty a odebral se do jídelny pro cestující, kde jsem si dal k snídani směs křupavé slaniny, vajíček a toastů, kterou jsem spláchl jakousi mimořádně sladkou šťávou. Co víc, bylo mi to úplně fuk, když do jídelny vešel Gabriel Deeds, mocně si přihnul z hrnku s kávou a poznamenal: „Netuší někdo, proč kapitán tu starou kraksnu tak honí? Dnes ráno letí jako motorový člun.“

Ostatní pokrčili rameny a pokračovali v jídle. Kerris se mě zeptala, jaká je na ostrově Wight infrastruktura.

Infrastruktura? Byl bych to slovo potřeboval několikrát hláskovat, natož abych podrobně spustil o tom, kolika kilometry železnic nebo vodovodů se můžeme pyšnit.

Byl jsem tenkrát hlupák, který nic nevěděl. Myslel jsem si, že jsme jen nějakou tu hodinku od mého domova. Kerris si už vyžádala z lodních zásob neexponovaný film a nasadila jej do elegantní osmimilimetrové kamery německé výroby. Byla radost dívat se, jak svými štíhlými prsty protahuje film přes všechna vodítka a válečky. Co na tom, že mechanismus byl čtyřicet let starý, kamera pořád běžela hladce jako švýcarské hodinky. První setkání našich dvou národů po více než třiceti letech mělo být zachováno pro budoucí generace.

Po chvíli jsem vyšel na palubu. Posádka chodila s hlavami sklopenými, měla napilno. Na můstku jsem zahlédl kapitána Sharpstonea, jak stojí s rukama za zády, pevně otočený k bližšímu se obzoru, železný pohled upřený k přidi.

Na přední palubě jsem si také všiml čtyřlístkového děla a několika stojanů pro těžké kulomety. Tihle lidé rozhodně nepluli do nebezpečných vod nepřipraveni.

Slunce teď stálo vysoko nad obzorem. Spíš bych měl říct ta ubohá náhražka, která se v těch temných dobách

vydávala za slunce. Znovu mi připomnělo kotouček z oranžového staniolu. Lhostejně tam viselo, jako by bylo na oblohu přilepené. Čekal nás další šerý den, a přestože byl červen, bylo znatelně chladno. To, co mnoho kilometrů nad mou hlavou zachycovalo většinu světla, účinně zadržovalo také sluneční teplo. Ve vzduchu byla den za dnem víc cítit zima.

Možná měl pan Hartlow pravdu v tom, co mi řekl těsně před svou smrtí. Možná to byl začátek konce, prorokovaný tolika světovými náboženstvími: začátek konce světa ohlásí nadpřirozená tma.

Bez světla nebude fotosyntéza. Rostlinstvo zahyne. Bez rostlin zahynou býložravci. Potravní řetězec se zanedlouho rozpadne článkem po článku.

Z těch myšlenek mi kostmi projel mráz. Ochladil mě víc než studený vzduch.

Stál jsem opřený o zábradlí, nakloněný dopředu. Díval jsem se na opačnou stranu, než byla převalující se brázda táhnoucí se rezavým mořem k obzoru, a vyhlížel jsem první oblé pahorky ostrova Wight. V tu chvíli bych byl nejšťastnější, kdybych mohl jednoduše dojít po přístavní zdi do města. Vidět známé tváře. Slyšet hlasy dětí na školním dvoře. Dokonce jsem si představoval, jak se doma uvelebím do pohodlného křesla a budu vyprávět rodičům a sestrám, co se mi přihodilo. Představoval jsem si, jak budou kulit oči a hltať každé slovo mých dobrodružství. A pak bude následovat očistná noc ve městě s Mitchem Mitchelem. Zatímco jsem takto zasněně vyhlížel domov, vycítil jsem, že za mnou někdo stojí.

„Promiňte, Kerris, nevšiml jsem si vás.“

„Nechtěla jsem vás rušit.“

„Jenom jsem vyhlížel první náznak domova.“

„A našel jste něco?“

„Zatím ne.“

„Musíme vám sehnat nějaké boty. Nemůžete tady stát jenom v ponožkách, vždyť mrzne.“

„Nevšiml jsem si,“ řekl jsem, i když to nebyla tak úplně pravda. Byla dokonce pořádná zima. „Připravte se na velký uvítací výbor.“ Kývl jsem hlavou směrem k obzoru. „Nepřekvapilo by mě, kdyby vás přišla přivítat celá populace.“

Usmál jsem se. „Nestává se každý den, že připluje loď plná Američanů.“

„Budu ve střehu s kamerou.“ Usmála se. „Až přistaneme, zachytím ten váš hezký profil.“

„Hezký? To sotva. Jestli myslíte můj kukuč, z toho vám nanejvýš praskne čočka.“

„Určitě budete na molu vyhlížet svou ženu.“

„Ne. Já ne. Nejsem ženatý.“

„Aha,“ řekla Kerris. Potom se otočila, aby se zadívala dopředu. Dlouhé vlasy jí strhával vítr. „Gabe má pravdu. Dnes si to vážně šviháme. Kapitán spěchá, aby vás bezpečně dopravil domů.“

„Víte jistě, že nás ohlásil předem na frekvenci, kterou jsem vám dal?“

„Samozřejmě. Určitě se jim ulevilo, když slyšeli, že jste v pořádku.“

„Jenom mě mrzí, že nemůžu říct totéž o svém pasažérovi.“

Chvilí bylo ticho, rušené pouze syčením brázdy za lodí.

„Zachránil jste tu dívku,“ promluvila nakonec Kerris a upřela na mě své zelené oči. „Vrátíte se jako hrdina.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nepřipadám si jako hrdina. Dělá se mi zle, když pomyslím na to, co se stalo Hinkmanovi.“

„Každopádně si pro návrat připravte nějaký proslov. Lidé na vašem ostrově už vás stejně za hrdinu považují.“

„To bude spíš náhodou, která mě přivedla na svět, než vlastními kvalitami.“

Kerris si odhrnula vlasy z tváře. Vítr je bral a dělal z nich vlnící se masu, která v chmurném pološeru červeně zářila. „Davide, jste buď velice skromný – skoro až nesnesitelně skromný – nebo je za tím nějaké velké rodinné tajemství.“

Předklonil jsem se, s lokty opřenými o zábradlí, a pozoroval jsem pěnu u příde. „Žádné velké rodinné tajemství v tom není. Možná bych řekl, že otce doma považují za jakéhosi poloboha.“

„A vy si myslíte, že se proto od vás čekají velké věci.“

„Tak nějak.“

„A bolí to?“

„Ani ne.“ Usmál jsem se na ni. „Můj otec je skvělý a rodina nečeká, že ze mě bude Bill Masen číslo dvě. Ale ostatní taková očekávání mají.“

„Třeba je nezklamete.“

„Kerris, zatím je mým největším úspěchem to, že jsem ve dvou dnech havaroval se dvěma z těch několika málo letadel, které ostrov má. Takže i když se ode mě čeká, že si navléknu obrovské boty, vypadá to, že na to prostě nemám dost velké nohy.“

Otočil jsem se, abych se opřel o zábradlí zády, a poprvé jsem si všiml, jak bílé jsou Kerrisiny zuby, lemované těmi plnými rty.

„Mimochodem, nechťel jsem, aby z toho zněla sebelítost. A co vaše rodina – jde to?“

„Jde to. Ale je trochu těžké udržet si přehled.“

„Velká rodina?“

„Tak nějak.“

„Znám jednoho chlapíka, jmenuje se Mitch Mitchell, a ten má osm bratrů a dvě sestry. Nechápu, jak si může pamatovat, kdy mají všichni narozeniny.“ Vesele jsem se ušklíbl. „A vlastně ani jména.“

„Ten váš kamarád Mitch to má ještě snadné.“

„Vy jich máte víc?“

„Hmm.“ Přikývla a usmála se. „Podle posledního sčítání sto patnáct bratrů a přesně sto dvacet sester.“

Nahlas jsem se rozesmál a chvíli jsem čekal, jakou ten vtip bude mít pointu. Pak jsem pochopil, že si ze mě nedělá

legraci. „Páni!“

„A vy jste si myslel, jak to má Mitch těžké.“ Usmála se a dala mi ruku na bradu. „Jestli vám ta čelist klesne ještě níž, udělá díru do paluby.“ Naklonila se přes zábradlí. Vlasy jí vlály ve větru. „Zatím ani stopa po ostrově?“

Potom mi svítilo. V izolaci se každá společnost vyvíjí jinak. My jsme měli Domy matek. New York se mohl pochlubit rodinami, které měly více než dvě stě dětí – jen jsem nechápal, jak to dělají. Ale věděl jsem jedno: všichni budeme muset své uvažování nesmírně otevřít. Budeme muset přijmout filozofii vive la différence. Jinak budeme muset počítat se vznikem potenciálně nebezpečných předsudků.

Zatímco jsem přemýšlel, jak tahle loď Američanů zvládne kulturní šok ze setkání s naší laskavou komunitou na ostrově Wight, oči mi zabloudily ke kalnému slunci. A teprve v tu chvíli jsem pochopil, že teď je s ním v nepořádku něco jiného. Hodně v nepořádku.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Nezdar

„Davide? Co se stalo?“

Štělil jsem po Kerris tak vzteklym pohledem, že přede mnou couvla. „Loď!“ vyštěkl jsem. „Jede ztraceně špatným směrem!“

„Jak to myslíte, špatným směrem? Vezeme vás domů.“

„To tedy nevezete, sakra... jak je možné, že jsem si toho nevšiml dřív?“

„Davide –“

„Bije mě to do očí nejmíň už dvacet minut.“

„Davide.“ Kerris zmateně zavrtěla hlavou. „Nechápu, co –“

Třásl jsem se hněvem. „Podívejte se na slunce,“ ukázal jsem na krvavě červený kotouček na obloze.

„Co je se sluncem? Nechápu –“

„Ne, já to taky nechápu.“ Nadechl jsem se. „Podívejte, Kerris. Je skoro poledne. Slunce ještě stoupá. Ale stoupá nad zád – za loď! Mělo by vycházet před ní. To znamená, že plujeme na západ – ne na východ!“

„Nerozumím tomu. Měli bychom –“

„Měli bychom mne vézt domů.“ Zalétl jsem mrzutým pohledem k můstku. „Ale vypadá to, že došlo ke změně plánu.“

„Davide?“

„Půjdu si promluvit s tím kapitánem Pohromou, nebo jak se vlastně jmenuje!“

Rozzouřený tím, že ze mě někdo dělá pitomce, došel jsem na můstek.

„Dobré ráno, pane Masene.“ Kapitán Sharpstone tam stál s rukama za zády. Nedíval se na mne, ale na rudý obzor.

„Doufám, že se vám spalo dobře.“ Potom se otočil k důstojníkovi za svými zády. „Zvyšte rychlost na osmnáct uzlů, pane Lehmane.“

„Kapitáne Sharpstone,“ spustil jsem. „Co se děje?“

„Plujeme po čertech dobrou rychlostí, pane Masene. To se děje.“

„Ano, ale špatným směrem.“

„Na našem směru není nic špatného.“

„Západ?“

„Severozápad, pane Masene.“

„Ale proč? Měli jste mne zavést domů na ostrov Wight.“

„Změna plánu, pane.“

„Ale proč ten spěch? Nemohli jste mě nejdřív zavést domů?“

„Rozkazy, pane Masene.“

„Ale vždyť jsme určitě nebyli víc než deset hodin od ostrova. Tak proč –“

„Když vám velitel dá rozkaz, pane Masene, vyplníte ho, ne? Dostal jsem rozkazy z nejvyšších míst, abych otočil tuto loď o sto osmdesát stupňů a plnou parou zamířil do domovského přístavu. Nemám jinou možnost než je poslechnout. Nebo byste ze mě chtěl udělat vzbouřence?“

„A nešlo by spojit se rádiem s vaším velitelstvím a vysvětlit jim situaci? Jestli vám docházejí zásoby, moje komunita –“

„Pane Masene. Ve vašem oboru možná je přípustné zpochybňovat rozkazy velícího důstojníka, ale v mém je to považováno za porušení kázně. A tudíž nepřípustné.“ Změřil si mne pohledem zpod toho divokého obočí.

„Nepochybují o tom, že budou podniknuty kroky, abyste se mohl bezpečně vrátit ke své rodině, jakmile to bude možné. Do té doby však náš kurz zůstane severozápadní.“

„New York?“

Místo odpovědi se upřeně zadíval přes okna můstku ven.

Cítil jsem, jak mě za rukáv vzaly něčí prsty. Kerris mi náklonem hlavy naznačila, abych nechal kapitána na pokoji.

Skřípal jsem zuby, ale odešel jsem s ní dolů do jídelny pro cestující, kde si musela, nerad to přiznávám, vyslechnout mé názory na kapitánovy rozkazy. Ve velmi vypjatém okamžiku byly všechny pořádně opeřené jistými velice základními výrazy z anglického slangu.

Co můžete dělat v takové situaci? Když zjistíte, že místo aby vás vezli domů, vás odvázejí do nějaké cizí země? Zosnovat sám vzpoudu?

To sotva.

Přesto jsem skoro celý den chodil po palubě sem a tam a nevraživě si měřil každého, kdo se mi podíval do očí. Kerris, Gabriel, Dek a Kim So, ta orientální dívka, se mnou cítili. Také uznávali, že kapitán má své rozkazy. Kapitán Sharpstone

byl sice neoblomný, ale měl také uznání. Poté, co jsem k obědu spořádal hovězí steak takových rozměrů, že mi vylézaly oči z důlků, mě kapitán pozval, abych napsal zprávu pro své velitelství.

Cítil jsem palčivý stesk po domově, když jsem psal, že jsem v pořádku, ale došlo ke změně plánu, takže se vrátím v nepříliš vzdálené budoucnosti. Pak už mi nezbyvalo nic jiného než snažit se vytěžit z plavby co nejvíc. Zanedlouho jsem si tak zvykl na hučení motorů v pozadí, že jsem si ho prakticky přestal všimnout. Můj první celý den na lodi skončil tím, že slunce, z něhož v tu chvíli nezbyvalo víc než cihlově červená skvrnka, se syčením zmizelo v oceánu.

V nových botách jsem se prošel po palubě s Kerris. Nevzdorovali jsme studenému nočnímu vzduchu dlouho a raději jsme se vrátili do útulné jídelny. Gabriel seděl u stolu a dělal si poznámky. Rory si jen tak brnká na banjo. Asi hodinu jsem mlčky hrál s Kerris karty, aniž jsem tušil, jaké překvapení se na mě chystá.

Krátce po deváté vešla do jídelny s úsměvem na tváři Kim So. V první chvíli jsem tak trochu tušil nějaký kanadský žertík. Několikrát se letmo ohlédla přes rameno. Její silný, nádherný cop se tím pohybem rozhoupal.

Postupně se podívala na každého z nás, pak roztáhla tvář ještě do většího úsměvu a řekla:

„Mohu vám všem představit nového hosta?“

Kim So se otočila a podala ruku někomu, koho jsme neviděli.

Ve dveřích se bojácně objevila asi patnáctiletá dívka. Na tváři měla široký úsměv a očima těkala od jednoho k druhému. Když uviděla mě, vesele roztáhla pusku od ucha k uchu. Ukázala na mne prstem, zasmála se a zvolala: „Pan bum bum! Pan bum bum!“

Jak se to moje divoké dítě z ostrova změnilo!

Nepoznal jsem ji. Vlasy, které předtím připomínaly odkvetlou pampelišku s tmavým chmýřím, byly slušivě zastřížené. Byla vykoupaná a měla na sobě nové šaty. Její proměna mě ohromila, a zároveň mi udělala radost. Kim So dívce povzbudivě pokynula, pak se znovu otočila k nám a pyšně se usmála: „Vy všichni. Chtěla bych vám představit Christinu.“

Kdysi divoké dítě se popleskalo po tváři. „Krysa-Tina. KrysaTina.“

„Chris-tina,“ zopakovala pomalu Kim. „Chris-tina.“

„Krysa-tina!“

Kim se na nás usmála. „Děláme pokroky. Sice ne obřími kroky, ale alespoň dětskými krůčky.“

Kim si celou noc a den postupně získávala dívčinu důvěru. Vylíčila nám, jak ochotně si Christina vlezla do sprchy a oblékla nové šaty. Dodala, že když byla malá, musela vyrůstat v civilizovaném prostředí, protože pro ni nebylo cizí umývat si obličej, čistit si zuby a česat vlasy. Teď vpadla s vervou zpátky do civilizace. Během několika hodin se začala dotýkat nábytku, obrázků a jednotlivých částí oblečení a snažila se zapamatovat si, jak se jim říká.

Christina běhala po jídelně a všechno si prohlížela s dětinskou zvědavostí. I ve mně se vzedmulo něco, co se velice podobalo pýše.

„Židle... stůl. Stůl!“ Triumfálně zaklepala prsty do stolu. „Stůl. Sedni. Jez. Teta Sue tam.“ Ukázala na jeden konec stolu a naznačila, jako by něco tahala z úst. „Puf puf... Fuj!“ Rozkašlala se a zamávala si rukou před obličejem.

Kerris se na mě podívala. „Jestli tomu dobře rozumím, teta Sue kouřila jak fabrika.“

„Maxi – poctůl... poctůl... nezlob, Maxi.“ Teď napodobila psa, který dává tlapky na stůl.

Rory se na Christinu podíval. „Naučí se mluvit pořádně? Chci říct, nebude mít tak omezenou slovní zásobu natrvalo, ne?“

„Učí se ďábelsky rychle. Je to chytré dítě.“

Najednou si Christina dala prst před ústa a udělala zvuk, jako když něco pukne. Pak dělala, že něco nalévá z neexistující lahve. Když znovu promluvila, měla překvapivě hluboký hlas a přízvuk, který mým uším zněl jako skotský. „Tak na další rok... Bůh ochraňuj krále.“

Gabriel obdivně zakroutil hlavou. „Proboha. Slyšel jsem, že někteří lidé mají fotografickou paměť; řekl bych, že ona má fonografickou.“

„Já myslím,“ začala zamyšleně Kerris, „že když znenadání zůstaneš ve čtyřech pěti letech úplně sám, takové rané vzpomínky na domov a rodinu se ti vryjí tak hluboko do paměti, že je nikdy neztratíš.“

Gabriel přikývl. „Chudinka. Ani se nechci dozvědět, co všechno má za sebou.“

„Zatím odmítá spát na lůžku,“ řekla nám Kim. „Vždycky stáhne přikrývky a udělá si z nich něco jako hnízdo v koutě kajuty. Ale jak vidíte, náladu má dobrou. Je veselá a inteligentní.“

Rozzářená Christina zatím chodila od jednoho k druhému, každého poplácávala po paži a po hlavě a řekla: „Ahoj... ahoj... ahoj...“

Když došla ke mně, znovu ukázala a pak zopakovala slova, která řekla, když vstoupila do místnosti. „Pan bum bum.“

„Takže vy jste pan bum bum?“ zeptala se pobaveně Kerris.

Přikývl jsem. Stále jsem se na Christinu usmíval a žasl jsem nad její proměnou. „Pamatuje si, jak jsem ji vyděsil pistolí. Vystřelil jsem po trifidovi, který se objevil nepříjemně blízko. Strašně se toho zvuku lekla.“

„Jak je vidět, nic se nestalo,“ poznamenala Kerris. „Znovu si vás oblíbila.“ Podívala se na mne a usmála se. „Pan bum bum.“

Najednou Christina vyběhla z místnosti.

Úsměv mi povadl. „Možná jste promluvila příliš brzy, Kerris.“

„Z toho si nedělejte starosti,“ uklidnila mne Kim. „Pro Christinu je všechno nové. Čas od času toho na ni musí být příliš.“

Myslel jsem, že Christina utekla do hnízda z přikrývek ve své kajutě. Jenže o chvíli později se vrátila, rozzářená pýchou.

„Zachránit,“ řekla mi a zvedla oběma rukama kuffík. „Zachránit... ty... ty!“

Přistřčila kufřík ke mně.

Nechápavě jsem pokrčil rameny. „Ty chceš, abych ti ho ochránil? Nikdo ti ho přece nebere, Christino.“

„Ty to,“ trvala na svém. „Ty to!“

Zavrtěl jsem hlavou. „Promiň, Christino, ale já ti nerozumím.“

„Ty to!“

Bezradně jsem se rozhlédl po ostatních. Zavrtěli hlavami, také byli zmatení.

„Ach! Ach! Ach!“ vycházelo jí hrdelně z hloubi hrtanu. Znělo to spíš jako štěkání než zvuk vydávaný člověkem.

„Ach! Ach!“

Najednou vyškubla Gabrielovi kus papíru, na který předtím psal. Pak si jím přejela před obličejem ze strany na stranu, skoro jako by si jím utírala oči, a dál při tom vyvolávala: „Ty to! Ty to! Ty to!“

„Ach tak... ty myslíš přečíst to!“

Oči jí triumfálně zahořely. Energicky přikývla a vzrušeně řekla: „Přečíst to. Přečíst to.“

„Tak dobře,“ usmál jsem se. „Už rozumím, Christino.“

Sedla si na polstrovanou lavici, spokojeně si objala kolena, jak to děti dělají, a sledovala, jak rozepínám přezky na kufříku.

Vzhledem ke škrábancům a skvrnám, které měl kufřík na sobě – dokonce i něco, co vypadalo jako stopy po zvířecích zubech – by zřejmě i on mohl vyprávět, jaká dobrodružství za ta léta zažil. Z důvodů, jež nejlépe znala ona, jej Christina pečlivě opatrovala od doby, co byla jako malá holčička nucena postarat se o sebe sama. Když jsem jej otevíral, cítil jsem cosi jako úctu. Potom jsem kousek po kousku vytáhl jeho obsah a pečlivě jej vyrovnal na stůl před sebou. Malá bible. Otevřel jsem ji na první straně a přečetl jsem, co tam bylo napsáno: „Christině Jane Schofieldové při příležitosti jejího křtu. Milující teta Susan Tourraineová.“

Christina nedočkavě sledovala, jak vytahuji její poklady.

„Jedna panenka,“ řekl jsem a položil jsem hračku vedle bible.

Christina pohládla panenku po obličejí. „Becky,“ řekla.

Jako další přišlo na řadu něco tvrdého, zabaleného do papíru; původně jsem měl za to, že je to kámen. Ale: „Chléb – tvrdý, velice tvrdý chléb. Nejspíš starý léta.“

Následovalo několik kousků šatstva pro holčičku ve věku čtyř pěti let. Cítil jsem, jak se do mne začíná vkrádat pocit nevyhnutelnosti. Pochopil jsem, že tady najdu vodítka k dívčině minulosti. Chvilí jsem v tom rituálu nechtěl pokračovat před ní.

Christina sáhla na vlněný oděv. „Bů-za.“ pak se krátce zamyslela a opravila se. „Blůza.“ Paměť se jí vracela. Poznal jsem to v nepřítomném pohledu, který se jí nenadále mihl v očích. „Zlobivý pes, Max... rostlina ho kousla.“ Energie z ní vyprchala. Seděla bez hnutí. „Rostlina ho kousla. Max v zemi.“

Na celou místnost padla tísnivá atmosféra. Myslím, že všichni přítomní, kteří se dívali na tu hromádku osobních věcí, si začali v duchu skládat příběh toho, co se s Christinou za ta dlouhá léta dělo. Já jsem viděl holčičku, jak běží tmavým lesem a svírá kufřík, do něhož jí někdo dal pár základních věcí. Nikdy nesnědenou skývu chleba; bibli, kterou si nemohla číst, ale která jí měla připomínat šťastnější časy. Tedy jestli přežije.

V kufříku bylo ještě několik dalších věcí. Provázek. Kapesní nůž. Tužky s ulomenými špičkami. Prázdná krabička od zápalek. Zlatý medailonek a v něm pramínek světlých vlasů. Stálo na něm: Margaret Anne Schofieldová.

Její matka?

Na dně kufříku ležela poslední věc. Kovové pouzdro na doutník i s uzávěrem. Podle velikosti pouzdra to muselo být havana nebo něco stejně velkého. Že by památka na otce? Celkově vzato, byla to pestrá směs vodítek.

Začal jsem předměty vracet zpátky do kufříku, ale Christina mi v tom zabránila tím, že mě chytila za zápěstí. Odtáhla mou ruku přes stůl k pouzdru od doutníku a přitiskla mi k němu prsty.

Podíval jsem se po ostatních. Čekali, co se bude dít. Až na vzdálené hučení motorů bylo v místnosti ticho.

„Přečíst to,“ řekla znovu Christina.

Na vnější straně pouzdra nebyly žádné znaky. Sundal jsem uzávěr. Uvnitř jsem uviděl těsně smotanou ruličku papíru.

Vytáhl jsem ji ven. Chvilku mi trvalo, než jsem papír rozmotal, a pak jsem si jej přidržel oběma rukama na stole. Podle písma se zdálo, že ten, kdo to psal, měl naspěch, ale kdysi měl úhledný rukopis.

Podíval jsem se na Christinu. Seděla nehybně, celá nedočkavá, oči jí zářily.

Nemohl jsem udělat nic, čím bych ten okamžik oddálil. Přečetl jsem dopis nahlas:

Tomu, koho to může zajímat:

Dívka, která Vám předala tento dopis, je moje dcera. Jmenuje se Christina Jane Schofieldová. Je jí pět let.

Mám málo času na to, abych podrobně líčil, co se nám přihodilo. Dvacet let jsme žili za palisádou na pobřeží Cornwallu. Byli jsme smíšená komunita vidomých a nevidomých. Podle mého soudu jsme byli poměrně úspěšní. Živili jsme se většinou zemědělstvím, jídelníček jsme si zpestřovali rybolovem.

Před rokem se k pobřeží přiblížila skupina jachet. Útok byl rychlý, neměli jsme dost času, abychom se připravili na obranu. Nájezdníci odvezli vidomé ženy a naše děti. Ostatní povraždili. Spíš zásluhou štěstí než nějakého plánu se mi podařilo uprchnout s dcerou Christinou. Měsíce jsme se toulali. Žili jsme z ruky do úst. Spali jsme ve zbořeníštích. Neustále jsme se museli vyhýbat trifidům, kteří nás začali sledovat jako vlci, když jdou po stopě zraněného zvířete. Což nebylo daleko od reality. Byl jsem starý, když jsme opustili komunitu. Teď jsem navíc nemocný. Ujít za den víc než jeden dva kilometry jsou pro mne muka. Čím pomaleji postupujeme, tím rychleji nás trifidi dohánějí.

Při svých cestách jsme za posledních dvanáct měsíců nenarazili na jediného člověka. Jediného. Došel jsem k závěru, že jsme jediná lidé v celém hrabství. Ostatní trifidi buď zabili, nebo vyhnali. Teď se ty prašivé rostliny rozhodly, že si pochutnají na nás.

Sedím tady a píšu tento dopis Vám, cizímu člověku, s nímž se nikdy nesetkám. Našli jsme s Christinou dočasné útočiště v loděnici na řece. Je tma. Sice je nevidím, ale slyším je. Trifidi – buší svými proutky o dřevité bulvy a signalizují ostatním, že jsme tady v pasti.

Christina spí klidně. Neví, že je to poslední večer, kdy jsme spolu.

Nejsem sice žádný doktor, ale je mi jasné, že můj čas se chýlí ke konci. Cítím v břiše nějaký tvrdý, neměnný útvar. Moje kůže dostala nezdravě žlutou barvu. Tuším, že je to nádor. V každém případě jsem příliš slabý na to, abych najeden zátah ušel víc než několik kroků. Brzy už nedokážu ani to.

To mě ale netrápí. Jediné obavy si dělám o dcerku. Srdce mi puká při pomýšlení, že ji tady nechám samotnou, bez ochrany – vydanou na pospas těm svinským rostlinám.

Už teď si nejsem jistý, jestli mě neopouští rozum. Jsem tak ospalý, že mi dělá potíže udržet se delší dobu vzhůru. Dnes večer Christina utekla z loděnice ven. Neurčitě si vzpomínám, že jsem se jí ptal, kde byla. Odpověděla, že hledala jablka, ale nějaké jiné rostliny ji švihaly svými proutky. Přirozeně jsem dostal strach a zeptal jsem se jí, jestli ji ty rostliny udeřily svými žahadly. Řekla, že ano, že to trochu pálilo, ale jinak se tím netrápila. Na tváři skutečně měla růžové značky, ale žádnou známku otoku, natožpak otravy.

Ale možná už se mi to zdá. I tento dopis píšu jako útek před realitou. Odkládám konec a to, co musím se svým krásným dítětem udělat.

Za chvíli ji položím do loďky, kterou jsem našel tady v loděnici. Dám jí jídlo, vodu a tento dopis a pošlu ji samotnou do tmy. Nic víc nemůžu udělat. Už se sotva pohnu. A vím, že nemám sílu, abych vlezl do loďky za ní. Mé drahé dítě se o sebe bude muset samo postarat, aby přežilo.

Bude to nejbolestivější věc, jakou jsem kdy udělal, dívat se za ní a vědět, že už ji nikdy neuvidím – a že ji možná posílám na smrt. Ale mám nějakou jinou možnost? Mám?

Z hloubi svého srdce Vás mohu jen poprosit, abyste se o ni postarali. Je to hodné děvče.

V úctě oddaný

Benjamin Schofield

Když jsem dopis dočetl, neřekl jsem nic. Ani nikdo jiný. Chvíli jsme mlčky seděli, každý sám se svými myšlenkami.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Dál

„Za jak dlouho tam budeme?“

„V New Yorku? Počítám tak za tři dny.“

„Jsi rád, že se vracíte domů dřív?“

„Rozkazy jsou rozkazy. Ale bude to příjemné znovu chodit po pevné zemi. Páni, ty jsi v tom docela dobrý, co?“

„Mám spoustu praxe, jak čekávám v kantýnách na dobré počasí.“

Gabriel Deeds hrál stolní tenis báječně. Měl takovou sílu, že ne jeden míček praskl následkem jeho ničivých smečí předloktím.

Stěny společenské místnosti byly ověšené přišpendlenými filmovými hvězdičkami. Karmínové rty se špulily z naličených tváří zasazených do propracovaných platinových účesů.

„Krucí, Masene, kde ses naučil tu opačnou faleš?“

„Při kriketu.“

„Při kriketu?“

„Nadhazování mi jde líp než pálka.“

„Co je to kriket?“

„Ty jsi nikdy neslyšel o kriketu?“

Gabriel zavrtěl hlavou a odpálil míček zpátky přes stůl rychlostí, která určitě neměla daleko k milionu kilometrů za hodinu. Míček mi narazil do pálky a odletěl nahoru, kde se odrazil od stropu. Než jsem jej přinesl, vysvětlil jsem mu základní pravidla kriketu. Hry, které můj starý učitel, pan Pinz-Wilks, s láskou říkal božská. Když jsem s vysvětlováním skončil, Gabrielův výraz svědčil o hlubokém a trvajícím zmatku. Nakonec, po dlouhém přemýšlení, se zeptal:

„A zápas, ve kterém družstva absolvují všechny směny na pálce, trvá jak dlouho? Dvě hodiny?“

„To ne,“ odvětil jsem s úsměvem. „Kriketové zápasy trvají o něco déle.“ Když jsem mu řekl jak dlouho, podíval se na mne tak podezíravě, jako bych ho chtěl pořádně tahat za nos.

„Dva dny?“ zeptal se. Pak to zopakoval: „Dva dny?“ Obrovským palcem vymáčkl důlek na pingpongovém míčku a zavrtěl hlavou. „Vy Angličani ale musíte mít výdrž. Jak můžete hrát tak dlouho bez jídla nebo spánku?“

„To ne, týmy mají přestávky na oběd a na čaj.“

„Na čaj?“ V očích se mu znovu objevil nechápavý výraz. Vysvětlil jsem mu, že v Anglii slovo „čaj“ znamená nejenom nápoj, ale i jídlo, které se jí v časovém předělu mezi odpolednem a večerem.

Gabriel pokýval hlavou a podal. „Churchill měl pravdu. Jsme dva národy rozdělené společným jazykem.“

Znovu jsem si uvědomil, že i když kulturní, a dokonce i jazykové rozdíly mezi Američany a Angličany vypadají na první pohled povrchní, může z nich vyplýnout ne jeden oříšek.

Ale jinak jsem s Gabrielem vycházel skvěle. Jeho vřelost a přátelskost mi hodně zvedly náladu. Hráli jsme spolu stolní tenis, pili kávu (opravdovou kávu – ne tu břečku ze žaludů, na níž jsem vyrostl a které se z nějakého důvodu říkalo „francouzská káva“) a přehazovali jsme si konverzační témata sem a tam spolu s těmi celuloidovými míčky, které měly výraznou tendenci praskat, jakmile se jich Gabriel dotkl.

Řekl mi víc o výzkumném týmu na palubě parníku Beagle Minor.

„Posádka se na nás dívá trochu podezíravě,“ prohlásil. „Říkají nám ‚olici‘.“

„Olici?“

„Původně to bylo ‚ologové‘, ale pak to zkrátili. Ale taky je možné, že se na nás dívají jako na bandu Oliverů Hardyů.“ Vesele se ušklíbl. „Vlastně bych se jim ani nedivil. Když jsme si přitáhli na palubu své knihy a laboratorní vybavení, nejspíš jsme jim připadali trochu nafoukaní. Dobrá rána, Davide! Ale nevydrželo to dlouho. Ještě než jsme stačili pořádně vyplout z přístavu, měli jsme hlavu přes zábradlí a telefonovali jsme do Mexika.“

„Telefonovali do Mexika?“ Usmál jsem se. „Aha, už chápu. Mal de mer.“

„To je ono... sakra, ta síťka se určitě pohybuje. Potom vystřídal mal de mer záchvat mal du pays.“

Mal du pays? To, že Gabriel použil pro stesk po domově francouzský termín, mi o něm něco prozradilo. Určitě měl prvotřídní vzdělání.

„Jestli tomu rozumím, posádka vám říkala ologové podle toho, co děláte?“ řekl jsem.

„Trefa do černého, Davide. Trefa do černého. Já jsem biolog se specializací na flóru.“

„A Dek?“

„Geolog. Kdybychom se náhodou nachomýtlí k místům, kde je ropa nebo užitečné rudy, chceme o tom vědět. Kerris je zoolog. Snaží se zjistit, jak se daří živočichům pod všemi těmi krásnými, kolébajícími se trifidy.“

„Řekl bych, že špatně.“

„Krysám se tak špatně nevede.“

„Chceš říct, že uklízejí zbytky, když si trifidy poradí s většími kousky?“

„Přesně tak, Davide. Sakra, ta síťka mi určitě roste před očima. Musíš mi ukázat, jak děláš tu opačnou faleš, kamaráde.“ Gabriel vytáhl míček ze sítě a hodil mi ho, abych podal. „Kim So je odborník na antropologii. Zjišťuje, jak to my chudáci vlastně děláme, že jsme ještě tady.“

„A Rory?“

„Ten stojí mimo. Jeho doménou jsou diplomatické služby. Něco jako osobní vyslanec, který má navazovat kontakty s komunitami, které hledáme – a v ideálním případě v nich získávat spojení.“

„Což nemusí být vždycky nejsnadnější úkol, že?“

„To tedy ne... á, to byl bod pro mě, kámo.“ Znovu podal. Míček mi prosvítl kolem ucha. „A blíží se nám mečbol.“ Navázal na předchozí téma. „Nejspíš ses s tím taky setkal. Lidi mají strach, že jim tu trošku jídla, kterou pracně vydupou ze země, seberou nějakí bandité, takže se zavrou ve svých komunitách, izolují se a nechťejí s nikým nic mít.“

„Je to pochopitelné.“

„Jo, ale je na čase strhnout ty bariéry. Nemůžeme dál přežívat na svých upachtěných ostrovech, na svých upachtěných farmách v našem upachtěném světě. Musíme začít komunikovat, abychom mohli vytvořit mezinárodní federaci.“

„Organizaci spojených národů číslo dvě?“

„Proč ne? Jenže někteří lidé zastrčení ve svých evropských enklávách se ani neodvažují používat rádiový vysílač, aby na sebe nepřilákali pozornost. Ale klidně můžeš vsadit majlant, že všichni sedí u svých přijímačů a snaží se zjistit co nejvíc o svých sousedech.“

„My jsme o New Yorku nevěděli,“ řekl jsem, „takže vy nejspíš také nepoužíváte rádio, ne?“

„Tak! Mečbol.“ Míček mi narazil na pátku s takovou silou, že se celuloidová kulička rozloupala na dvě úhledné polokoule. Hned nato Gabriel pokračoval v rozhovoru. „Ovšem – používáme vysílače s malým výkonem, takže signál nedoletí dál než nějakých padesát kilometrů. Taky jsme zažili nájezdy pirátů. Navíc jsme na tom byli hodně špatně, dokud před dvaceti lety nepřišlo nové vedení, které posílilo obranu. Každý, kdo by chtěl na naše město udeřit, by si to měl dobře rozmyslet, protože můžeme odpovědět tak tvrdě, že by se z toho ti lumpové nemuseli už nikdy vzpamatovat. Dáš si kávu?“

Tak lahodnou kávu jsem nemohl odmítnout. Sedli jsme si na konec stolu, usrkávali z papírových pohárků a debatovali. O možné příčině tmy, které pořád držela planetu Zemi v těsném sevření. Navzájem jsme si povídali o rodině a dětství: tak, jak se to dělá, když chcete někoho dobře poznat. Vyprávěl jsem mu, co jsem zažil při létání se svými modely, až po to, jak jsem konečně dostal poprvé do vzduchu svůj drahocenný raketový letoun. A jak kostelník ze strachu rozhoupal kostelní zvon, když ten zvuk uslyšel, protože si myslel, že se vrátily rakety z války s Hitlerem.

Gabriela to pobavilo. Smál se dlouho a hlasitě a plácal se do stehů tak prudce, že bych se nedivil, kdyby mu tam zůstalo pár modřin.

Bezděčně přešel obrovským palcem po hraně pingpongové pátky. „Je snadné zapomenout na všechny ty radosti z doby, když byl člověk ještě dítě. Já jsem choval králíky, spousty králíků. Pořád se množili, a tak jsem si ani nevšiml, když jeden dva zmizeli. Táta totiž čas od času některého píchnul do hrnce.“ Usmál se. „A moje neřest? Filmy. Každou sobotu jsem stál první ve frontě u Loewa. To je velké pozemní kino na Broadwayi. Zbožňoval jsem grotesky. Víš, co myslím? Buster Keaton, Laurel a Hardy, Arkina Rossettová? Ale Chaplinovi jsem nikdy nepřišel na chuť, připadal mi moc sentimentální. A taky se mi líbily kovbojky. Čím víc se tam střílelo, tím líp. Ale pak jsem ztratil chuť dívat se, jak jedni lidé zabíjejí druhé.“

„Cože?“

„Jo, táta zastřelil mou mámu. Prásk! Přímo do srdce.“

Ohromeně jsem ze sebe dostal: „To mě mrzí, Gabrieli. Nechtěl jsem –“

„To nic, Davide.“ Mávl rukou a sám se zatvářil omluvně. „Je to už dávno. Prý špatně snášel chemoinjekce.“

Nepřipadalo mi vhodné zeptat se ho, co jsou to chemoinjekce. Ale nejspíš si všiml nechápavého výrazu v mých očích. Nenuceně řekl: „Chemoinjekce. To pro tebe bude taky novinka, co?“

Přikývl jsem. Nevěděl jsem, co mám říct, aby to neznělo necitlivě, ale na Gabrielovu tvář se vrátil přátelský úsměv.

„Chemoinjekce je metoda mužské sterilizace.“ Ukázal, jako by si do ruky píchal injekci. „Myslím, že v šestadvaceti byl otec na tu proceduru už moc starý. Trochu ho to rozhodilo.“ Poklepal si z boku na hlavu. „Já jsem z toho žádné problémy neměl. Ale taky je pravda, že mi nechybělo, co jsem nikdy neměl. Chápeš?“

Chápal jsem. A v duchu jsem byl zděšen.

Gabriel s úsměvem dodal: „Jakmile jsem měl Růžovou kartu, otevřelo mi to dveře na Kastrátskou vysokou, jak tomu říkáme.“ Pobaveně se zasmál. „A získal jsem nejlepší vzdělání, v jaké mohl někdo jako já doufat. Teď mám hezký byt a práci, která je bezkonkurenční. Pozor, Davide. Vylila se ti káva. Chceš nalít ještě kapku?“

Poděkoval jsem mu. Ne... chtěl jsem jít nahoru na vzduch. Pochválil jsem mu jeho hru... a získal jsem příslib odvety. Pak, aniž by moje tvář prozradila, co si myslím, jsem opustil místnost.

Čas plynul. Někdy se nedalo odlišit, kdy je noc a kdy den. Těžké mraky, které se přivalily, zakryly slunce a zredukovaly beztak už chabé množství světla prakticky na nulu. Loď však uháněla dál, šrouby čeřily vody Atlantiku a příd' mířila na západ. Chvillemi foukal řezavě studený vítr. Ze tmy vyletovaly sněhové vločky. Někdo kdysi řekl, že sněhová vločka v červnu je zvrácenost. Pochopil jsem, že nebyl daleko od pravdy. Měl být teplý letní den, ale já jsem se díval, jak se za oknem mihají proudy sněhových vloček. Třeba ani nepřijde obleva. A třeba za několik chmurných let obalí celý svět silná vrstva mrtvého ledu.

Jenže kdo to mohl vědět? Tisíce, miliony let nebo celou věčnost mohla Země obíhat kolem slunce, uzamčená v ledové rakvi. Aniž by na jejím povrchu zůstal jediný mikroorganismus.

Otřel jsem z okénka sražené kapičky. Venku se prostírala absolutní tma, kterou kazily jen ty bílé sněhové tečky.

Ten dávno zemřelý básník měl pravdu. Sněhová vločka v létě je skutečně zvrácenost.

„Ahoj, pane bum bum!“

Christina se na mě zářivě usmála přes jídelnu pro cestující. Kreslila silnou voskovkou hůlkové postavičky.

Také jsem se na ni usmál a pak jsem si položil ruku na prsa. „David.“

„David Masen,“ řekla vesele. „Ano. David Masen. Čas na večeři?“

„Ne,“ řekl jsem, zaskočený pokrokem, který udělala. „Na večeři budeme muset ještě chvíli počkat.“

Kerris zvedla hlavu od zprávy, kterou psala. „Christina dělá milové kroky. Dejte jí rok nebo dva a bude se hlásit do našeho výzkumného týmu.“

„Takže z ní bude taky olík?“

„Olík? Aha, vy jste asi mluvil s posádkou, že?“

„Ne. Gabriel mi to řekl. Po pravdě řečeno, členové posádky jako by se mi spíš vyhýbali.“

„Tím se netrapte. K nám se chovají stejně. Ostatně, trocha vzájemného podezření nikdy nikomu neuškodila. Trochu whisky?“

„Tedy – ehm, když myslíte –“

„No tak, dejte si se mnou. V tuhle denní dobu už se to smí. Třebaže tu potvoru slunce není vůbec vidět.“ Ladným pohybem vysunula dlouhé nohy zpod stolu a zajímavou houpavou chůzí, která pro ni byla typická, přešla na druhý konec místnosti. (Gabriel se o ní vyjádřil jako o „vyzývavé“ a významně na mě mrkl.) „Osobně si myslím,“ pokračovala, zatímco nabírala led do dvou vysokých sklenic, „že posádka trochu žárlí na naše občerstvení.“ Zakývala lahví s whisky směrem ke mně. „Oni musejí na moři abstinovat. A když nás vidí jak se posilujeme sklenkou něčeho dobrého, dost je to žere. Stačí vám to?“ Zvedla sklenici; byla v ní víc než štedrá dávka alkoholu.

„Ano – bohatě. Díky.“

Christina se na mě přísně podívala. „Odporné pivo.“ Potom protáhla obličej, zašilhala a zakývala hlavou ze strany na stranu, jako by napodobovala někoho, kdo trochu přebíral.

Kerris se usmála. „Něco mi říká, že za několik měsíců bude tady z naší malé divošky typický newyorský puberták... tak na zdraví!“

Během několika dní jsem si na pobyt na moři zvykl. Co víc, šzil jsem se s lodním režimem. Jídla bylo neuvěřitelné množství. Káva byla k dispozici po celý den. Často jsem rozmlouval s olíky. Nejprátelejší byli Kerris Baedekkerová a Gabriel Deeds. (Byť Gabriel mě s náramným potěšením drtil ve stolním tenise – přesto jsem mu to jednou nebo dvakrát vrátil. Také jsem mu předvedl s lepenkovým tubusem a pevně svinutými ponožkami základy kriketu. Byla to sladká pomsta.) Kim So trávila většinu času učením Christiny, takže jsem je moc neviděl. Ale všiml jsem si, že Christinin slovník získal zpěvný americký přízvuk, tu a tam opepřený výrazem, který se jednoznačně hlásil ke Skotům z Vysočiny. Dek, sice milý, ale až nepříjemně ostýchavý, měl sklon utíkat se ke své práci. Většinu dne trávil tím, že psal podrobné zprávy o geologických nálezech z různých lokalit, na nichž loď zatím přistála. Pochopil jsem z toho, že existuje naléhavá potřeba objevit nová ropná pole, která by byla snadno dostupná a bez trifidů. Nebyl to žádný bezvýznamný úkol. Nejméně porozumění jsem našel s Rorym Masterfieltem. Jeho pronikavý pohled mne jaksi odrazoval; a přestože to maskoval kamarádským úsměvem, cítil jsem z něho skrytou pichlavost.

Prekvapeně jsem zjistil, že se nemůžu dočkat, až připlujeme do New Yorku. Znovu se ve mně probudil dobrodružný duch. Měl jsem chuť objevovat. Počítal jsem s tím, že po návratu na ostrov Wight podám podrobné hlášení o tom, co jsem v americkém velkoměstě našel. Jednu znepokojivou oblast jsem už objevil. Gabriel Deeds se nijak netajil tím, že se nechal chemicky vykastrovat náhradou za jistá privilegia. Na mém ostrově byla plodnost něčím oslavovaným, a proto ve mně představa kastrace zdravého, mladého muže okamžitě vzbudila reflexivní odpor. Na druhé straně, vytvoření třídy eunuchů ve společnosti rozhodně nebylo ničím novým. Mužská kastrace se prováděla v antickém Římě, v Byzanci, v Osmanské říši a mnoha východních kulturách. Eunui, často považovaní za elitu společnosti, vykonávali mnoho specializovaných rolí od střežení sultánova harému přes kněžské povinnosti až po vysoké úřady v byzantské státní správě. Stejně jako se koni nasazují klapky na oči, aby podal lepší výkon, může chlapec obětovat své mužství, aby se mohl soustředit na své povinnosti bez rušivého vlivu hormonů.

Bez ohledu na to, zda mi taková praxe připadala ohavná, v Gabrielově světě byl newyorský eunuch realitou. Druhý den večer, když bylo slunce jen cihlově červenou šmouhou nad obzorem, na palubě znenadání propukla horečná aktivita. Z palubních průlezů vybíhali námořníci, v jejichž výrazech bylo možno číst odhodlání i napětí. Kapitán Sharpstone na mne zavolal klidným, ale mocným hlasem: „Pane Masene, běžte dolů, prosím.“ V téměř úplné tmě ho bylo na můstku vidět jen jako temnou siluetu.

Má zvědavost byla silnější. „Co se děje?“

„Nic, s čím bychom si nedokázali poradit. Teď vás ale musím požádat, abyste se odebral do podpalubí.“

Několik členů posádky mezitím stáhlo ochranné plachty z velkého palubního děla. Další zvedali do stojanů kulomety.

„No tak, pane Masene,“ trval na svém kapitán. „Jinak budu nucen nechat vás odvést dolů v zájmu vaší vlastní bezpečnosti.“

Zdráhavě jsem opustil palubu a odebral jsem se do jídelny pro cestující.

Nálada výzkumného týmu byla viditelně napjatá. Nikdo nemluvil. Gabriel si složitě proplétal prsty a vyhlížel okénkem ven.

„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Posádka na palubě se postavila ke zbraním.“

„Je to jen bezpečnostní opatření,“ řekl mi Rory. „Není čeho se bát.“

Hezká slova – ale všiml jsem si znepokojených výrazů Kim a Deka.

„Stává se to často?“ zeptal jsem se. Došlo mi, že tihle lidé mají nepřátele. A že někde tam v tmavém oceánu se k nim nepřítel může nepozorovaně přibližovat.

Tiše jsem seděl a čekal jsem, až padne první výstřel.

Večere se z celkem pochopitelných důvodů opozdila. Teprve po narychlo připravené omeletě zazněl z palubního rozhlasu hvízdavý zvuk.

Když jsem uslyšel úlevné vzdechy výzkumného týmu, vytušil jsem, že je to signál k ukončení poplachu. Chodbou se rozlehl dusot nohou, jak se námořníci vraceli do svých kajut.

Ať to bylo cokoli, pominulo to bez jediného výstřelu.

Přesto mi ta horečná aktivita kolem lodních zbraní poskytla dostatek materiálu k přemýšlení. Ještě když jsem v noci uléhal na lůžko, vrtalo mi hlavou, jaké setkání kapitán Sharpstone na širém moři očekával.

Ráno se spíší připlížilo, než přišlo: nad východní obzor se pomalu rozšířila matná skvrna, jako když krev prosakuje tmavou látkou.

Probudil mě chlad. U snídaně jsem se dozvěděl, že v zájmu zvýšení rychlosti kapitán Sharpstone nařídil použít každý krychlový centimetr páry k tomu, aby se motory roztočily ještě víc, takže na vyhřívání kabin teplo nezbylo. V řezavě chladném ránu, které tu a tam nechalo námrazu na plachtě přes lodní dělo, jsem se tedy zachumlal co nejtepleji, vyšel jsem na palubu a zahleděl jsem se dopředu do zimního šera. Červená šmouha za mnou se pomalu sunula po obloze výš. Před desátou už znovu získala třpyt červeného staniolu. Přesto stále vydávala velice málo světla.

Předklonil jsem se a přenesl jsem svou váhu přes lokty na zábradlí. Naprosto klidné moře vypadalo jako srážející se krev – lepkavá, červenohnědá. Znovu mě napadlo, jestli náhodou nemírím do nějakého děsivého podsvětí.

Z dálky se ozval strašidelný výkřik. Osamělý, žalostný, nahánějící hrůzu ztracenými a umírajícími ozvěnami. Zapátral jsem po jeho zdroji. Nebylo třeba velkého úsilí, abych si představil, že vyšel z neviditelných úst nějakého dávno mrtvého námořníka. Ale rozum mi řekl, že to musel být racek, který někde plachtil tím soumrakem světem. Díval jsem se ještě dlouho, ale nezahledl jsem jediného mořského ptáka. Pak se ten tklivý výkřik ozval znovu.

Kam až jsem dohlédl, mezi mořem a oblohou se táhla bledá čára. Mlha, napadlo mě. Pravděpodobně z toho, jak se studený vzduch dotýkal moře, o něco teplejšího. Pak se ale přímo před mými očima odehrála nenápadná proměna.

V dálce se objevily neurčité siluety. Uprostřed byly víc nahuštěné a směrem k okrajům řidly. Nebylo jich mnoho. Nezdály se být ani tak velké, ale jak jsem se díval, získaly trochu jasnější obrysy. Z mlhy přede mnou pomalu vystupovaly jako nějaký začarovaný Babylon věže šplhající vysoko k nebi. Magická pevnost vznášející se nad vlnami.

Ten pohled mě tak ohromil, že jsem si ani nevšiml Kerris, která ke mně zezadu přistoupila.

„Je to něco, že?“ řekla tiše. Otočil jsem se, a tak jsem uviděl, jak se jí zalesklo v zelených očích, když přikývla a dodala: „Domov.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Metropole

Fotografie, kresby, filmy, dokonce i obrázek na plechovce od sušenek – viděl jsem mnoho vyobrazení toho místa. Ale ten pohled na budovy, které se tajemně a kouzelně vznášejí na mlžném polštáři, mne naplnil úžasem.

Kerris, která stála vedle mě, s vlasy čechranými větrem, se také dívala jako v transu. Tohoto pohledu se člověk určitě nikdy nenabažil. A bylo úplně jedno, kolikrát se mu naskytlo.

Nakonec Kerris promluvila: „Vypadá úchvatně, co říkáte?“

Musel jsem jí dát za pravdu.

Z věží obestřených mlhou se náhle vyklubaly mrakodrapy. I na vzdálenost nějakých dvaceti kilometrů jsem snadno rozeznal elegantní symetrii Chrysler Building. Agresivnější neomegalitické linie Empire State Building stoupaly k obloze těsně vedle. Kdysi dávno H. G. Wells napsal: „New York je zvláštní místo – všechno trčí nahoru a je plné oken.“ Neměl jsem pocit, že by ten slavný muž byl k tomuto kouzelnému pohledu spravedlivý. Zdaleka ne.

Přestože chlad zalézal do morku kostí, bez jediného slova jsme se navzájem shodli, že zůstaneme na přídi lodi a budeme se dívat. Nahore na můstku jsem spíš cítil, než viděl impozantní postavu kapitána Sharpstonea, jak vede svou loď a posádku bezpečně domů do přístavu. Zanedlouho jsem zahledl rybářské čluny, které kontrastovaly s mořem jako

inkoustové kaňky, a torpédoborec ježící se velkými děly a raketami, který střežil poslední úsek přístupové trasy.

Když jsme dopluli z otevřeného moře do soutoku Hudsonu, Harlemu a East River, voda změnila barvu na bahnitě hnědou. Pak jsme se ještě víc přiblížili k městu, jež se teď mohutně tyčilo před námi, a lodní motory zpomalily.

O chvíli později minula naši příď na levoboku ta slavná bronzová dáma, socha Svobody. Nazelenalý odstín jí zůstal i v tomto chabém světle, ale smutně jsem si všiml, že byla drasticky zohavena. Někdo jí dynamitem odstřelil oči z tváře. Takže obrovská socha teď vypadala slepě a zrůdně. Z vlastního ostrova mířilo na moře tucet matně blyštivých hlavní polních děl.

Když jsem se otočil k Manhattanu, uviděl jsem, že mrakodrapy se už tyčí nad námi a odrážejí ve svých oknech totéž chmurné slunce. Vypadalo to, jako by na mne, Davida Masena, cizince ve velice cizí zemi, shlížel milion kalných rudých očí.

Po přistavu se pohybovalo mnoho různých lodí – remorkéry, rybářská plavidla, říční lodivodské čluny, policejní čluny, bárky a také mnoho plachetnic – což říkalo mnohé o tomto národu lačnicím po přírodních zdrojích. Spatřil jsem silnice rozbíhající se kaňony z oceli a betonu přímo do srdce města. A auta, tisíce aut, nákladňáků, autobusů, dodávek všech velikostí a tvarů, které troubily a plnily vzduch zvuky motorů, jež zněly jako stále tiché hřmění. Zapnuté reflektory jasně zářily, přestože bylo poledne.

Kerris teď měla na tváři uvolněný úsměv. Pro ni to byl domov. Pro mne... co říct... nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Měl jsem pocit, jako by se mi svírala hrud'. Pohyboval jsem hlavou zleva doprava a zprava doleva, jak jsem se snažil obsáhnout to všechno najednou.

Byla to země zázraků, divů, skoro až nadpřirozené nádhery. Rozhořelo se ve mně zvláštní živočišné vzrušení. Chtěl jsem, ne, toužil jsem se vrhnout doprostřed toho víru pohybu, světél a zvuků.

Po celé řadě prodlev loď konečně uvázala bokem k přístavní hrázi. O chvíli později už jsem scházel po lávce, abych se podíval, co mi tento cizí nový svět může nabídnout.

Čekalo nás něco na způsob oficiálního přivítání. Skupina mužů a žen rychle odvedla Christinu někam pryč. Kim s ní zůstala a držela ji za ruku, aby se nebála. Svým způsobem jsem se za ni stále cítil odpovědný, a tak jsem se zeptal Kerris, kam ji vedou. Kerris mne ujistila, že o Christinu bude dobře postaráno. „Hrozí jí jedině to, že se z ní stane slavná osoba; a totéž platí pro vás, Davide.“ Zamrkala na mě. „Tak. Ta hráz, po které teď jdeme... v roce 1912 by u ní zakotvil Titanic, kdyby přeplul Atlantik... samozřejmě nevím, jestli to vezmete jako dobré nebo špatné znamení.“ Když se před námi objevilo několik mužů v uniformách, usmála se. „Vypadá to, že budeme muset podstoupit nějaké formality, než vás budeme moci odvézt do hotelu.“

Hodinu jsem vyplňoval formuláře na celním úřadě. Vyfotografovali mě z profilu a an face pro imigrační záznamy. Potom mi muž v uniformě se zlatými prýmkami potřásl rukou, přivítal mne v New Yorku a vybídl mne, abych prošel branou, za níž čekalo auto.

S Kerris po boku jsem se posadil dozadu. Auto se začalo proplétat dopravou a já mohl obdivovat město. Co mohu říct? Obrazy, zvuky, dokonce i vůně exotických jídel – to všechno doslova útočilo na moje smysly. Oči mi div nevypadly z důlků, hlavu jsem nakláněl, kroutil, otáčel hned na jednu stranu a hned zase na druhou, prostě snažil jsem se vstřebat všechno. Na ulicích lidé všech různých ras, směrovky se záhadně znějícími jmény – Tribeca, Chinatown, Little Italy, slavná Broadway. Bary, obchody, kavárny, restaurace, to všechno kypělo životem. Všichni chodili rychlým krokem, který vypovídal mnohé o vitalitě a cílevědomosti obyvatel.

Zjasnělo i slunce na obloze, do té doby špinavé. Naplnilo město tlumeným červeným světlem, rozzářilo budovy všemi odstíny červené barvy od tmavě měděné po zlatou. V té zmatené směsici prvních pocitů jsem si vytvořil jediný silný dojem čistého města, dobře spravovaného a vzkvétajícího.

V tu chvíli jsem cítil s dávným Břitem, který putoval oblečen do zvířecích kůží, až došel do císařského Říma, srdce impéria. Jak musel žasnout před heroickými sochami, obrovskými chrámy, vysokými sloupy a občany krásně oděnými v hedvábí, zdobenými šperky.

Najednou jsem si vzpomněl na svůj ostrovní domov. Venkovský zapadákov s křivolakými uličkami, po kterých jezdí vozy tažené koňmi. Pestrá směs malebných vesnic obývaných ospalými venkovskými balíky. Ve srovnání s tímto vypadal uboze.

Zanedlouho auto zastavilo před vysokou budovou.

„To je váš hotel,“ řekla Kerris. Pak se usmála, zřejmě mému zmatenému výrazu. „Nedělejte si starosti, Davide. Očekávají vás. Měl byste tam najít taky nové šaty – otelegrafovala jsem vaše míry předem. Ale vhodnější boty vám teprve budeme muset sehnat... v námořnických botách nemůžete chodit po Manhattanu.“

Byl jsem jako dítě o Vánocích, které má oči vytřeštěné vzrušením a pobíhá od jednoho překvapení k druhému. Přesto mne trápil pocit neloajality vůči svému domovu na tom klidném ostrově, vzdáleném tisíce kilometrů. Pro rodinu Masenových to bylo bezpečné útočiště. Jídlo a šaty mi poskytl to, co rostlo a pášlo se v jeho bujně zelené krajině. Jeho společnost udělala maximum pro to, aby mi poskytla vzdělání a zábavu. Jenže tato pulzující metropole nabízela mnohem víc.

„Co je to?“ zeptal jsem se barmana v hotelovém baru. Zahrnul mě širokým úsměvem. „To je televize, pane.“

Myslel jsem, že se propadnu, jak mi bylo trapně. Dobře jsem věděl, co je televize. Viděl jsem spoustu zaprášených bedýnek se skleněným předkem, které se povalovaly v zahradních kůlnách. Ale ještě jsem neviděl žádnou, která byla... nevím, jak lépe to říct... živá. Na přijímači připevněném vysoko na stěně za barem se míhaly barevné obrázky. V intervalu, jenž se zdál být pětivteřinový, ale zřejmě byl delší, se střídaly záběry tanečnic, které na sobě měly úbory v šokující růžové barvě a vykopávaly dlouhé nohy ve zřeštěném rytmu. Následovala plavovlasá dívka, která říkala, jak moc zbožňuje Popův popcorn. Pak dáma, která tvrdila, že vždycky nakupuje v Macy's. Hned za ní se objevily záběry na vojáky, jak pochodují, pálí z plamenometů na trifidy a pak drtí holinkami dýmající rostliny na kaši. „Těžší a

nebezpečnější úkoly nemáme,“ zahřimal vážný mužský baryton. „Proto neznám nic lepšího než pořádný doušek vychlazeného Rheingoldu. Piva, za kterým se hrdinové vracejí domů.“

Barman mi přinesl pivo, které jsem si objednal, a já jsem se usadil na stoličce. Další hodinu jsem se díval, jak nějaký blondýn s absurdně precizním účesem zachránil několik dětí a mladých žen, překypujících vděčností, před jakýmsi příslušníky páté kolony, kteří unesli osobní loď. Co bylo k vzteku, právě když se zdálo, že blondýna roztrhá na kusy ruční granát nebo bude vytlačen přes zábradlí lodi do moře plného žraloků, napětí přerušily další halasné výzvy, abychom si koupili kabát určitého střihu, opatřili si boty, které slibovaly, že ti, kteří je budou nosit, budou mít pocit, jako by „se procházeli v oblacích“, nebo koupili „žvýkačku, na kterou ji dostanete“.

„Prosím, hlavně nezvedejte obočí, až mne uvidíte,“ řekl zvonivý hlas.

Kerris si hbitě sedla vedle mě a objednala si pivo. Měla na sobě odvážně upnuté kalhoty a šmolkově modrý svetr; kolem krku si volně uvázala hedvábný šátek se zlatými a elektricky modrými flitry. Vyměnila si se mnou několik zdvořilostních frází a podala mi obálku.

„Co je to?“

„Malá hotovost.“

„To nemohu přijmout, Kerris.“

„Ovšemže můžete. Budete potřebovat peníze. A dali jsme vám tam taky průkazku na metro.“

„Ale já vám to nebudu moci vrátit.“

„Nesmysl.“

„Ale –“

„Stejně to nejsou moje peníze. Berte to jako dar města New Yorku na uvítanou.“ Živě se na mě usmála. „Hodte to do sebe. Nemohu dopustit, abyste marnil dny sám v hotelovém baru.“

„Kam jdeme?“

„Na prohlídku města.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Projížďka

Kerris Baedekkerová pojala prohlídku v náročném stylu. Pro mne byla něčím úžasným už jen jízda podzemní železniční soustavou. Obrovské železné vozy dunivě projížděly tunely, které byly tak obrovské, že ve mně navozovaly dojem katedrál. Ukázala mi Empire State Building se slovy: „Tam má kancelář můj otec.“ Odtamtud jsme odjeli do Greenwich Village, kde byly mnohem menší domy a vládla tam exotická bohémská atmosféra, která mě zvláštním způsobem dráždila.

Kerris se chvílemi nechala strhnout rolí turistického průvodce a zasypala mě fakty a čísly: „Ostrov Manhattan je skalní deska o rozloze padesát šest kilometrů čtverečních, stará tři miliardy let. Pitná voda se přivádí tunely o délce dvou set kilometrů ze tří soustav rezervoárů. Elektrárny jsou na uhlí. Jméno ‚Manhattan‘ pochází od cestovatele, který oslavil objev ostrova se skupinou místních indiánů. Po velkém flámu dostal ostrov jméno ‚Mannahattanink‘, což znamená ‚ostrov všeobecného opojení‘.“

„Vážně?“

„No, ta historka je hodně vymyšlená. Ve skutečnosti nikdo pořádně neví, odkud jméno ostrova pochází. Ještě nemáte hlad?“

Najedli jsme se v příjemné taverně White Horse na Hudson Street, podniku, který by nepůsobil nepatřičně vedle hospůdek na ostrově Wight.

Nejednou jsem si všiml na plochých střeších budov hlavní protiletadlových zbraní namířených k obloze. Další důkaz společnosti, která myslí na obranu? Nebo tu byla nějaká konkrétnější hrozba? Pokud byla, na hemžících se místních obyvatelích nebylo vidět, že by to nějak působilo na jejich nervy.

Znovu jsme se svezli podzemní expresem. Tentokrát na sever do Central Parku, kde se teď pěstovaly brambory a kukuřice. Neuniklo mi však, že nedostatek denního světla si vybral svou daň. Rostliny dostaly bledě zelenou barvu. Stonky beznadějně vadly.

Kerris jim věnovala smutný pohled. „Jestli slunce nezačne svítit normálně, dostaneme se do velkých potíží. Rostliny do týdne uhynou.“

Prošli jsme tím, co byl kdysi krásný veřejný park, na východní stranu ostrova. I v tom šeru jsem si všiml bledé zdi táhnoucí se od východu k západu. Kromě toho, že byla vysoká snad sedm metrů, bylo vidět také několik strážních věží rozmístěných v pravidelných intervalech.

„Kerris, co je za tou zdí?“

„Ach, to je Paralela na 102. ulici. Rozděluje Manhattan na dvě poloviny.“

„Cože? Proč?“

Odpověděla trochu mlhavě: „Je to věc stará nějakých dvacet let.“ Čekal jsem, až to rozvede. Ale ona jen řekla: „Pojďte, je toho ještě hodně k vidění.“ Vzala mne za ruku a vedla mě mezi poli vadnoucí kukuřice.

A měla pravdu. K vidění toho bylo hodně. Umělecké galerie. Muzea. Knihovny. Památníky. V jednu chvíli na ulici vedle nás prudce zastavilo auto, za doprovodu ztřípaného skřípání. Vypadalo to, že motor se nenadále zadřel, s ničivými následky.

„Na takový výjev si rychle zvyknete,“ řekla a šla dál, stále do mne zavěšená. „Klidně si můžete vsadit, že na pokažené auto narazíte na každé ulici.“

„Chybí vám součástky do motoru?“

„Ne, daří se nám vyrábět náhradní díly. Potíž je v tom, že naše motory jezdí na dřevný líh. Je hořlavý, ale ničí písky. Optimální by bylo, kdyby se motor rozebral a opravil po ujetí každých tří tisíc kilometrů.“

„Bylo by pohodlnější a taky ekonomičtější přejít na rafinovaný trifidí olej. Samozřejmě byste museli přestavět motory aut, ale podle našich zjištění se s nimi dá bez problémů najezdit nějakých sto padesát tisíc kilometrů.“

„Proboha.“ Zdálo se, že to na ni udělalo nefalšovaný dojem.

Riskl jsem, že to bude vypadat jako vychloubání, a dodal jsem: „Tu rafinační technologii vymyslel můj otec spolu s nějakým Cokerem. Momentálně máme tři Masen-Cokerovy rafinerie, které produkují kolem dvaceti milionů litrů paliva ročně.“

Hlasitě vydechla. „Myslím, že vás nám přivála do cesty sama prozíratelnost, Davide. Kdyby nám vaši lidé ukázali, jak postavit ta Masen-Cokerova zařízení, naše problémy s palivem by se tím ze dne na den vyřešily. Nebo alespoň téměř vyřešily.“

„Jediné, co budete potřebovat, je spousta trifidů.“

„Trifidů? Těch máme dost.“ Šli jsme po cestě, která končila u řeky. Byla užší než Hudson, mohla mít na šířku něco málo přes dvě stě metrů.

Chytila se mě. „Jenom se na ně podívejte.“

Pohlédl jsem směrem, kterým ukazovala. Na druhé straně se terén zvedal k linii pobořených budov.

„Brooklyn Heights,“ vysvětlila. „Jezdíme tam málokdy. Ze zjevných důvodů.“

A pak jsem je uviděl, v tom ponurém červeném světle. Trifidi. Miliony těch potvor. Tiší. Nehybní. Nikdy jsem ty rostliny neviděl tak hustě u sebe. A také jsem neviděl trifidy, kteří by byli tak obrovští. Pokrývali každý čtvereční centimetr půdy, kam až oko dohlédlo. Tlačili se až k vodě. Ti, kteří byli nejbližší, dokonce stáli s kořeny ve vodě, takže to vypadalo jako nějaká zlověstná mangrovová bažina.

Věděl jsem, proč se tam mačkají. Od toho, co jim mohlo připadat jako zásobárna s více než třemi sty tisíci lidmi, je dělil pouze úzký pruh vody. Všechny smysly, které měli, upínali k hlučnému městu a cítili ta sladká lidská sousta... toužili po nich.

Zachvěl jsem se, když jsem si představil invazi takového množství trifidů. Viděl jsem, jak se valí do manhattanských ulic. Bylo to jako těžký sen.

Po chvíli mlčení jsem poznamenal: „Jak vidím, o surovinu nemáte nouzi.“

„Ne. A všude kolem nás je to podobné.“ Kerris se ke mně naklonila a stiskla mi ruku, jako by tvář v tvář tomu nesmiřitelnému nepříteli náhle potřebovala blízkost jiného člověka. Nejistě se usmála. „Je to tak. Jsme v obležení.“ Večer jsme s Kerris šli do restaurace nedaleko hotelu. Automaticky se do mě zavěsila a mně to jednoduché lidské gesto bylo velice příjemné.

Na ulici jsme potkali Gabriela. Byl upřímně rád, že nás vidí.

„Jdeme se najíst,“ řekl jsem a pokynul jsem hlavou směrem k jasně osvětlené restauraci. „Nechceš se přidat?“

Jeho pohled se potkal s očima Kerris. Trapné ticho, které se na chvíli rozhostilo, bylo skoro až hmatatelné.

„Ne. Mám fofr. Ale díky. Říkal jsem si, že se jenom zastavím v hotelu, abych se podíval, jak si zvykáš.“

„To je od tebe moc hezké, Gabrieli. Díky.“ Pak mě něco napadlo. „Dej mi svoje telefonní číslo. Je na čase, abych tě znovu rozdrtil ve stolním tenise.“

Zasmál se. „Tobě ty výprasky nestačily, co? Tady máš mou vizitku. Toho čísla nahoře si nevšímej. To je do kanceláře. Číslo domů je pod ním.“ S těmito slovy si vyhrnul límec, aby se chránil před studeným vzduchem, a rychle odešel.

„Pojďte, Davide. Mám nohy jako led.“

Zamířili jsme do vítaného tepla restaurace. Na okamžik jsem se zamyslel nad tím, proč mezi Kerris a Gabrielem zavládly tak náhle rozpaky, když jsem ho pozval, aby šel na večeři s námi. Bylo mezi nimi někdy v minulosti nějaké romantické vzplanutí? Ale neměl jsem moc času, abych o tom přemýšlel. Pak jsme totiž došli k restauraci a já jsem uviděl ceduli na dveřích. Pouze pro bílé a vidomé.

Zatnul jsem zuby a následoval jsem Kerris dovnitř.

Znepokojivý zákaz na dveřích otupil mou chuť k jídlu, takže jsem se ve večeři jen ponímal. Kerris na sobě nedala nijak znát, že by viděla, že jsem si cedule všiml. Ukrojila si kus telecího a přemístila ho doprostřed talíře, aby kolem něj bylo jezírko omáčky.

Mluvíli jsme o trifidech, kteří obklíčovali Manhattan. Ujistila mne, že nepředstavují takovou hrozbu, jak se mi mohlo na první pohled zdát.

„Musíte mi prominout, že si budu s jídlem trochu hrát,“ začala. „Ale řekněme, že tenhle dlouhý kus masa je ostrov Manhattan. Od americké pevniny jej oddělují tři řeky. Řeka Harlem, na kterou jste se dnes díval, je nejužší, takže z ní můžete trifidy vidět nejlépe. Ale na protějších březích Hudsonu a East River je to stejné. Kdysi někdo spočítal, že na území, které kdysi zabíraly Queens, New Jersey, Brooklyn a Bronx se mačká kolem sedmdesáti milionů trifidů. Vytvářejí kolem ostrova útvar, který se podobá podkově. Naštěstí nás od nich dělí voda. Je snad zbytečné říkat, že na mostech a v tunelech, které nás spojují s pevninou, jsou docela pevné bariéry.“

„Fíí,“ hvízdal jsem. „A další desítky milionů trifidů jsou dál na pevnině.“

„Přesně tak. Celá země je nepřístupná oblast.“

„Je na této straně Atlantiku mnoho osad?“

„Několik. Na pevnině nevíme o žádné. Většinou jsou na ostrovech jižně od nás. A pár je jich roztroušených po velkých jezerech.“

„Máte s nimi časté kontakty?“

„Skoro žádné. Za posledních třicet let se lidé stali uzavřenějšími.“

„Jak získáváte kmeny, které zpracováváte na dřevný líh?“

„Proti proudu Hudsonu jsou dřevorubecké čety. Samozřejmě dobře chráněné před útoky trifidů. Posílají klády po vodě do lihovaru na severu ostrova.“

„Říkala jste, že máte více než tři sta tisíc obyvatel?“

„A rychle jich přibývá.“

„Ale jak je proboha můžete uživit?“ Rozhlédl jsem se po ostatních hostech. „Telecí, vepřové, hovězí, ústřice, sýry. Spousta zeleniny – nemluvě o kávě a tabáku. Jak to všechno dokážete vyprodukovat na místě, které z devíti desetin pokrývá beton?“

„Odpověď je samozřejmě taková, že nedokážeme. Hodně toho dovážíme z Karibiku.“

„Prosím?“

„Podařilo se nám tam na jihu vyčistit některé ostrovy od trifidů.“

„To muselo stát spoustu sil.“

„Jak je to latinské rčení?“ Na okamžik se zamyslela. „Labor omnia vincit.“

Odvážně jsem se pustil do překladu. „Když je vůle, cesta se najde.“

„Skoro. Práce všechno přemůže.“

Mluvili jsme dál. Musím ale přiznat, že vývěska na dveřích, Pouze pro bílé a vidomé, mne šokovala. Nikdy jsem nic takového neviděl: byla to umělá bariéra mezi vidomými a nevidomými, černými a bílými. Když jsem přijel do New Yorku, bylo to, jako by mi někdo nabídl nádherný, krásně zdobený koláč slibující nepopsatelnou sladkost. Přesto stačilo několikrát kousnout a měl jsem pocit, jako bych našel v polevě zamáčkutou odpornou mouchu. Ale řekl jsem si, že jsem v cizí zemi. Měli jiné zvyky. Ne všechny mi musely být po chuti. Měl jsem právo vynášet soudy, když zvyklosti mé domoviny mohly připadat lidem odjinud stejně problematické?

Ale můj názor na tuto třpytivou metropoli a mé plány do budoucna stejně nikoho nezajímaly. Možná právě ve chvíli, kdy jsem tam seděl a povídal si s Kerris, na mne upnul svou pozornost studený, krutý intelekt. Stejně jako se mistrovský šachista zamýšlí nad situací na šachovnici a vidí v novém světle figurku, kterou předtím přehlížel, tak tato bytost nyní upřela svůj vnitřní zrak na mne. Měl jsem se stát významným prvkem v budoucí strategii někoho jiného. Aniž bych to tušil, stal jsem se velice důležitou šachovou figurou v partii tohoto individua.

Když jsem si potom objednal kávu a zavtipkoval s Kerris, možná se konečně rozhodlo a vydalo patřičný rozkaz. Potom se opřelo, aby se dívalo, co se bude dít dál.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Rytmy noci

Po večeři v restauraci Kerris navrhla, abychom šli do baru se živou hudbou. Předpokládal jsem, že si dáme jeden dva koktejly někde, kde bude v koutě diskrétně preludovat klavírista. Místo toho mne čekala další zvláštnost této kultury. Na konci dlouhého baru hráli hudebníci na vyvýšeném pódiu. Nástroje – kytary a bicí – byly elektricky zesílené. A hluk byl neobyčejný. V okamžiku, kdy jsem tam vešel, jako by mne zasypala zvuková lavina. Na tanečním parketu se divoce točili lidé, zcela zaujatí hudbou.

Kerris mi něco zakřičela do ucha. Muselo to být hlasitě, protože jsem cítil, jak mne zašimral bubínek, ale při úrovni decibelů, jakou měla hudba, jsem stejně neslyšel, co řekla.

Usmál jsem se a gestem jsem naznačil, že jsem neslyšel.

Zakřičela ještě jednou, tentokrát z takové blízkosti, že se její rty dotkly mého ucha.

„Manhattanské blues!“

Netušil jsem, jestli je to jméno písničky, kapely nebo hudebního stylu. Ale bylo svým způsobem vzrušující být tak blízko dunivému rytmu bubnů, zatímco kytara jako by zpívala, záhadně napodobovala lidský hlas. Zaskočilo mě, když jsem se podíval a zjistil jsem, že kytarista není nikdo jiný než Gabriel Deeds.

Stál jsem jako v transu a pozoroval jsem pohupující se tanečnický v místnosti, která byla rozehřátá jako trouba, nabitá zpocenými lidmi a rozvířovaná těmi nakažlivými rytmy. Hudba hrála nějakých dvacet minut a Gabrielova zesílená kytara během té doby plynule přecházela od krásné lyrické něžnosti po děsivé skřeky a kvílení, které mi připomínaly tryskáč letící nízko nad hlavou. Gabrielovy oduševnělé hnědé oči se dívaly do nějakého bodu nad našimi hlavami, když hrál, jako by se zadní stěna nějak rozplynula a otevřela mu výhled do ráje. Čím déle jsem kytaru poslouchal, tím víc jsem slyšel jakousi hlubokou a mocnou touhu, která z hudby čišla.

Když pak kapela dohrála, Kerris mne popadla za ruku a odtáhla mne davem k pódiu. Gabriel opřel kytaru o zesilovač velký jako bedna s čajem a začal si otírat ručnícem zátylek. Nakonec se zbavil lesknoucích se kapek potu na tmavém čele.

„Kerris? Davide?“ Zazubil se na nás. „Slyšeli jste to?“

Řekl jsem mu, že mě to úplně převálcovalo. Nikdy předtím jsem nic podobného neslyšel.

„To je bezva,“ řekl potěšeně. „Neznám lepší způsob, jak ze sebe sfouknout pavučiny po dni stráveném v kanceláři.“

„Věděla jsem, že tady budeš,“ prohlásila Kerris. „Napadlo mě, že bych mohla Davidovi ukázat, jakou hudbu hraješ.“

Chvíli jsme nezávazně klábosili, než se hovor stočil na téma trvalého šera. Gabriel byl ten den na konferenci, na níž zazněly různé hypotézy (a celá řada vyložených dohadů). „Nejpravděpodobnější je to,“ řekl Gabriel, „že úbytek světla je důsledkem kometárního smetí obíhajícího mezi Zemí a Sluncem.“

„Tím by se určitě vysvětlil úbytek slunečního světla,“ uznal jsem. „Ale trvá to skoro už měsíc. Neměli bychom se z toho dostat brzy ven?“

„Oni si to taky myslí. Slunečního světla přibývá; průměrná denní teplota se zvýšila o několik stupňů.“

„Takže je možné, že brzy budeme mít zase normální denní světlo?“

„Možná. Ale jestli chceš znát můj názor, je to spíš na modlení. Nevěřím, že už jsme z nejhoršího venku. A pak je tu ještě jedna věc.“ Omotal si ručník kolem krku. „Možná za to můžou ty tmavé dny, možná něco jiného, o čem zatím nevíme, ale trifidi jsou celí nervózní. Kravál, který dělají, je prý slyšet až za East River. Rachotí těmi svými dorozumívacími proutky, jako by jim šlo o život.“

Přikývl jsem. „Jestli nedostatek denního světla zabíjí normální rostliny, trifidi jím budou trpět taky.“

„Už aby to bylo,“ řekla procítěně. „Přeju těm obludám, aby shnily.“

„Zároveň však víme, že když přijdou o přirozené světlo, buď upadnou po čase do kómatu –“

„Nebo zvýší příjem živin.“

Gabriel se na nás střízlivě podíval. „To znamená, že budou potřebovat maso.“

„A vzhledem k tomu, že jich máme v sousedství na sedmdesát milionů, jeden nebo dva cheeseburgery je sotva uspokojí,“ poznamenala sarkasticky Kerris. „Budou chtít celou hostinu.“

„Přesně tak.“ Gabriel pohlédl na hodinky. „Je čas na další sérii. Zůstanete tady?“

„Zkus nás vyhnat.“

Kapela začala hrát a davy šťastných lidí se přihrnuly zpátky na taneční parket, aby se v blaženém uvolnění oddaly té vzletné hudbě. Vypadali, jako by je svět nezajímal.

„Děkuji vám za moc příjemný večer,“ začal jsem, když jsme se vraceli k hotelu. „Ale, víte...“

„Ale co?“ Otočila se ke mně. Oči měla najednou velké.

„Víte, začínám mít provinilý pocit, že vás připravuji o tolik času, když –“

„Provinilý pocit, že vás připravuji o tolik času,“ zopakovala. „To mi zní velice anglicky. Co to ve skutečnosti znamená? Adieu, někdy ti zavolám, nebo taky nikdy?“

„Prosím? Ne, to ne. Vůbec ne.“ Urazil jsem ji. „Ne, ale jestli vám nadřízení dali za úkol, že mi máte dělat společnost, nepřípadá mi správné, abych –“

„Nikdo mi nenařídil nic, co bych sama nechtěla dělat.“

„Takže vám to nevádí? Nebylo to břímě?“

„Břímě? Páni... vy ale říkáte legrační věci, Davide.“

Na okamžik jsme se zastavili a podívali jsme se na sebe. Stáli jsme tam jako dva ostrůvky v proudu chodců, jichž byly i v tuhle noční hodinu plné ulice. V očích se jí odrážely pouliční lampy. Kolem nás se vzpínaly k nebi mrakodrapy, proměněné elektrickým osvětlením ve sloupy vykládané drahokamy.

Usmála se a naklonila hlavu na stranu. „Je pravda, že jsem byla požádána, abych vám pomohla aklimatizovat se a provedla vás po městě.“

„A právě o to mi šlo. Jestli se vnucuji –“

„Ale.“ Zvedla prst. „Za prvé, nechtěla jsem, abyste se po tak velkém městě musel potloukat sám. Za druhé, věřte nebo ne, vaše společnost je mi opravdu příjemná.“ Usmála se. „Možná je to tím, jak zvláště se vyjadřujete, vaším přízvukem nebo něčím takovým.“

„V tom případě si mohu dovolit říct –“ Ale místo abych řekl, co jsem měl v úmyslu říct, jsem ze sebe vyrazil překvapené zamručení. „Ha... kdo vypnul světla?“

Díval jsem se, jak pouliční osvětlení, světla budov, prakticky všechna světla ve městě znenadání zhasla. Zůstaly jen reflektory aut. Auta v mžiku prudce zastavila. Podle zvonivého nárazu se to jednomu nepodařilo dost rychle. Pak, za dobu kratší než dvě mrknutí, z nějakého důvodu zhasli reflektory také řidiči.

Na Manhattan okamžitě padla děsivá tma. Dokonce i kuřáci típli žhnoucí konce cigaret. Rozhostilo se stejně nezvyklé ticho doprovázené pocitem, jako by lidé zadržovali dech očekáváním, co se bude dít.

Nějaká ruka mne popadla za paži. Slyšel jsem, jak Kerris zašeptala: „Honem. Do dveří.“

V té absolutní tmě jsem Kerris neviděl, ale po hmatu jsem našel výklenek ve zdi. Potom jsem ramenem narazil na zavřené dveře.

„Krucí,“ ulevila si. Byl v tom náznak lítosti.

Původně se zdálo, že město se ponořilo do tmy, protože vypadla elektřina. Ale proč tak rychle zhasli světla i řidiči aut? Ještě než mi ta myšlenka stačila proběhnout hlavou, z vršku jedné budovy vytryskl kužel reflektoru. Potom další. A další, až se po obloze míhal tucet kuželů ostrého bílého světla. Chvilí se zdálo, že tančí jen tak nahodile a svým jasem se otírají o mraky.

Z další budovy se ozvalo tak silné třesknutí, že dveře za mnou zarachotily. Kerris se prudce nadechla. Další třaskavý zvuk. Tentokrát jsem zahlédl, jak k nebi vylétla modrobílá jiskra. V dalším okamžiku se městem rozlehla exploze.

Další protiletadlová zbraň se ozvala směrem od Empire State Bulding. Zpočátku to bylo všechno dosti na náhodu. Reflektory svítily různými směry; ty zvláštní výstřely z protiletadlových děl buď mířily na cíl, který se divoce pohyboval, nebo střelci pálili naslepo.

Ale pak jako by obsluha reflektorů a dělostřelci začali dostávat koordinující pokyny: světla se slila, takže vytvořila jakousi obrovskou trojnožku z oslnivých sloupů, které se sbíhaly v jediném bodě nad hlavou. Téměř ve stejném okamžiku vystřelila do tohoto vrcholu desítky jiných protiletadlových kanónů.

Celých deset vteřin létaly vzhůru do nasvícené části mraků ohnivé koule a půl druhého kilometru nad městem burácivě detonovaly projektily. Zanedlouho však zbraně ztichly. A reflektory se míhaly oblohou jen o chvilku déle, jak hledaly cíl, který se buď stáhl, nebo tam vůbec nikdy nebyl.

Městské osvětlení zůstalo zhasnuté ještě skoro hodinu. V té absolutní tmě jsme neměli šanci někam dojít. Ne že by na tom záleželo. Po většinu té doby jsem totiž držel Kerris v náručí a vnímal jsem jednu jedinou věc. Její hebké rty přitisknuté k mým.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Objevený ráj

V průběhu dalších dvou týdnů bylo slunce každým dnem o maličko jasnější. Časné ráno a večer stále barvily oblohu do ruda, jako by na ní plál pekelný oheň, ale v poledne byla obvykle modrá. Samotné slunce zatím zesílilo z matně červené na zářivě oranžovou. Normální denní světlo se ještě nevrátilo úplně, ale vypadalo to jako začátek – definitivní, povzbudivý začátek.

S Kerris Baedekkerovou jsem se vídal pravidelně. A brzy jsme to spolu začali táhnout, jak se říká.

Vzdušný přepad se už neopakoval. Ráno po zhasnutí světel proběhly v novinách a v televizi zprávy, které by se daly shrnout jako: „Vzdušní bandité zahnáni na útěk“ a objevily se zmínky o minulých zvěrstvích, jako bylo bombardování bezbranných rybářských člunů něčím známým jako „Quintlingova frakce“. Obyvatelstvo na krátko ovládla nálada sebeuspokojení, ale zanedlouho upadlo drama v zapomnění. Život se vrátil do normálních kolejí.

Mohl jsem podle libosti objevovat to velké město, často s Kerris a někdy s Gabrielem Deedsem a Christinou. Moje bývalá ostrovní divoška udělala velký pokrok. Byla ostříhaná a oblečená tak, že vypadala prakticky k nerozeznání od kterékoli jiné newyorské patnáctileté dívky. Také její slovní zásoba se obrovskou rychlostí rozšířila, ale i teď se na mě občas uličnický usmála, ukázala prstem a řekla: „Pan bum bum.“ A tak jsme chodili do lunaparku, jezdili metrem, obcházeli galerie nebo navštěvovali bary, v nichž Gabriel Deeds a ostatní členové kapely hráli svou hypnotizující hudbu.

Tu a tam jsem si musel připomínat, že to ve skutečnosti není můj domov, že pro mne je domovem malý ostrov na druhé straně Atlantiku. Ale po pravdě řečeno, ten ostrov se pro mne stal nezřetelným, jako bych první tři desítky let prospal a probudil jsem se teprve v den, kdy jsem vkročil na půdu New Yorku.

Největší zásluhu na tom měla Kerris. I po tak krátkém čase jsem se jen těžko smířoval s představou, že ji tady budu muset nechat, až se vrátím na ostrov Wight.

Kdyby se moje myšlenky mohly šířit vzduchem jako rádiové vlny a doputovat do té chladné, machiavelistické mysli, o níž jsem se už zmínil, její majitel by spokojeně pokýval hlavou. Proběhl jistý telefonní hovor. Brzy bylo vše domluveno. „Davide?“ Vyšli jsme si do kina a o přestávce jsme postávali v baru. Kerris otáčela mezi prsty sklenkou s vínem. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě,“ řekl jsem s úsměvem. „Do toho.“

„Zní to trochu starosvětsky, ale nechtěl by ses setkat s mým otcem?“

„Samozřejmě. Rád.“

Přilíši se o rodičích nezmiňovala, takže to přišlo jako blesk – ovšem nijak velký – z čistého nebe. Přesto jsem ochotně souhlasil. „A budu se moci setkat také s tvou matkou?“

„To bohužel nepůjde.“

„Slápl jsem vedle. „Promiň, Kerris. Nechtěl jsem –“

„Ne, to nic.“ Mávla rukou, abych se neomlouval. „Zemřela, když jsem se narodila.“

„To je mi strašně líto.“

„Tím se netrap.“ Poplácala mě po koleně. „Neměl ses to jak dovědět. A teď dopij to víno. Film začne každou chvíli.“ Plakát ve vagonu metra hlásal velkými, křiklavě červenými písmeny: NEW YORK – domov nejgeniálnějších mozků, nejnadanějších lidí, největších staveb světa!

Gabriel Deeds si všiml, že si plakát čtu. Usmál se. „Kdybychom to náhodou zapomněli.“

„Chceš snad naznačit, že ta samochvála je trochu přehnaná?“ zeptal jsem se.

Gabriel se usmál ještě víc. „Vůbec ne, pane Masene. Podle mne je to dokonalé.“

„A mně se zdá, že v tom cítím i náznak ironie.“

Pouze pokrčil rameny. Vlak právě vjel do jedné jasně osvětlené stanice metra a on se podíval z okna. Souprava nebyla nijak zvlášť plná. Spojovacími dveřmi jsem viděl do jiných vagonů, kde byli všichni cestující bílí a vidomí. Původně jsem si nevšiml, že na okně našeho vagonu je cedulka: Barevní a nevidomí. Ale všiml jsem si zvědavých pohledů černých žen.

„Nedělejte si obavy, pane Masene,“ řekl Gabriel normálním příjemným hlasem. „Nic vám nezakazuje použít právě tento vagon.“

Najednou jsem se cítil rozpačitě. „Gabrieli, já jsem přece David.“

„Na některých veřejných místech bude lepší, když vám budu říkat pane.“

„Pak pro mne budete pan Deeds.“

„V tom případě, pane Masene, vám vynadají policisté a mne dostanete do velkých potíží. Rozumíte tomu, pane Masene?“

„Rozumím. . . Gabrieli.“

„Tím se netrapte. Je to jen jeden z místních obyčejů. Zvyknete si na ně.“

Vlak se vřít do stanice Columbus Square. Z našeho vagonu vystoupili všichni s výjimkou Gabriela a mne. Dva nevidomí muži klepali hůlkami o zem a svižným krokem odcházeli.

Když se dveře znovu zavřely, Gabriel se ke mně otočil a šeptem řekl: „Tak jak se ti líbí ráj?“

„Má hodně co nabídnout. Ale segregaci černochů a nevidomých lidí odmítám.“

„Myslím, že je to jenom. . .“

Čekal jsem, že použije slovo „úchylka“. Ale on řekl: „Myslím, že je to jenom přechodný zvyk.“

„Podle mě je to obłudné.“

Pokrčil rameny a nesnažil se mi ten názor vymluvit. „Když New York oslepl, dovedeš si představit, jaký zavládl chaos.“

Ze sedmimilionové populace slepota postihla pravděpodobně osmdesát procent. Umírali hladem ve svých bytech nebo na ulicích. Jedině lokální flóra nehladověla.“ Významně pokýval hlavou směrem ke mně. „Trifidi přišli po mostech. Zabili většinu těch, kteří zůstali, ale je třeba říct, že odvedli dobrou práci při úklidu mrtvých těl z chodníků. Pak, zhruba před dvaceti lety, vplula do Hudsonu flotila lodí. Říká se tomu ‚Zázrak stovky lodí‘. Dokonce ten den slavíme každý rok v dubnu jako svátek. Lidé z lodí to tady vyčistili s pomocí komunit, které se horko těžko držely podél pobřeží tady a na Long Islandu.“

„Musela to být pořádná fuška.“

„Byla. Ale ti lidé, kteří viděli ostrov Manhattan jako velkou baštu civilizace, byli skuteční vizionáři. Dokázali nemožné. Miliony mrtvol, ke kterým se trifidi nemohli dostat v budovách a podobně, byly pohřbeny do moře. Obnovili dodávku elektřiny a pitné vody, vybili trifidy. Sebrali lidi z široka daleka, převezli je sem, poskytli jim pěkné byty, dali jim práci a – co bylo ještě důležitější – naději.“

„Tak kdo to tady vlastně řídí?“

„Tetrarchové.“

„Tetrarchové – to mi připomíná Řím, jestli si dobře vzpomínám.“

Gabriel přikývl. „Vzpomínáš si dobře. Tam se provincie dělila na čtyři části a do čela každé z nich byl dosazen guvernér, tetrarcha. Tady není rozdělení geografické, ale administrativní. Každý tetrarcha je odpovědný za určitou oblast správy – generál Fielding má na starosti vojenské záležitosti, vztahy se zahraničím a dohled nad trifidy. O politickou linii a zdroje se stará doktor Wiseman. Obnova populace přísluší Valerii Zitové a obnova průmyslu Joeovi Caribaldimu.“

„Jsou volení?“

„Vaši šéfové jsou?“

„Budou.“

Gabriel se pousmál. „Nápodobně.“

„Myslíš si, že je to výkonná vláda?“

„Vělice.“

„Máš je rád?“

„Rád? Uznávám je.“

„Ale máš je rád?“

„Je to podstatné hledisko, když mám zhodnotit, jestli svou práci dělají dobře nebo špatně?“

Usmál jsem se. „Rozumím.“

„Položil jsi stejné otázky Kerris?“

„Myslíš, že bych měl?“

Gabriel pokrčil rameny. „Zajímalo by mě, jak by odpověděla... obzvlášť pokud jde o generála Fieldinga.“

„Proč generála Fieldinga?“

„Ona ti nic neřekla?“

„Co mi měla říct?“ Ted' jsem byl zmatený.

„Generál Fielding je její otec.“ Souprava vjela do stanice a Gabriel pokynul hlavou směrem ke dveřím. „Naše zastávka, pane Masene.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Rozhovor

„Nepovažovala jsem to za důležité,“ odpověděla mi bezstarostně Kerris. Kráčeli jsme spolu podvečerním sluncem.

„Že tvůj otec je vládcem celého města? Většina lidí by s tím nedělala tajnosti.“ Zazubil jsem se. „Jen si představ, jak by ti to mohlo pomoci ke kariéře.“

Kerris se usmála. „Pravda je, že to dokáže všechno zkomplikovat. Když je člověk dcerou nejvyššího, kolegové si před tebou dávají trochu pozor. V každém případě –“ Vzala mě za ruku. „On je jeden ze čtyř vládců. Není jediný vládce. Taký je původem z Anglie, takže budete mít něco společného.“

„Vím, že to asi bude znít trochu hloupě, ale proč jsi Baedekkerová a ne Fieldingová?“

„Baedekker“ je jméno pečovatelského centra, kde jsem vyrostla. Musíš si uvědomit, že můj otec není otec v tradičním smyslu. Nikdy mě nevozil po parku v kočárku a nikdy se mnou nechodil do kina. Byl mým otcem v čistě biologickém smyslu.“

„Aha.“

„Ale několikrát jsem se s ním setkala. Dokonce mi před týdnem zatelefonoval. Aby mě pozval na dnešní večírek.“

Na okamžik jsem se zamyslel. Nezdálo se, že by Kerris takové uspořádání vadilo. Brala to jako přirozený řád věcí. Připomnělo mi to naše Domy matek na ostrově Wight. Pochopil jsem, že v situaci, kdy bylo nanejvýš důležité přivést co nejrychleji na planetu co nejvíce lidí, přijala tato společnost v New Yorku podobný postup. Ve Starém světě před Oslepením by to bylo nepředstavitelné z mnoha důvodů – společenských, politických a citových. Ted' nikdo ani nemrkl.

„Tak, jsme tady,“ řekla se zářivým úsměvem. „U taťky.“

Zvedl jsem oči k budově, která v podvečerním slunci rudozlatě zářila. Sloupy s náznaky listů palem a papyrů, které lemovaly její patu, navozovaly evidentně egyptskou atmosféru, zatímco dveře ‚střežili‘ vytesaní orli. Oči mi to táhlo k obloze – výš, výš a výš – ale vrcholek jsem pořád neviděl. Okapové roury se leskly jako drahý kov, jako by celá budova byla vykládaná šperk gigantických rozměrů.

„Připravený?“ zeptala se.

„Lepší to nebude.“

Ruku v ruce jsme vstoupili impozantními dveřmi, nad nimiž stálo zlatými písmeny: EMPIRE STATE BUILDING. Vyumělkovaným vestibulem. Po mramorové podlaze. Mezi sochami řeckých a římských hrdinů (včetně nádherné bronzové sochy zadumaného Alexandra Velikého). Do výťahu s hustým červeným kobercem. Liftboy pohnul mosaznou páčkou. Výťah se ladně rozjel vzhůru. Kerris mě vzala za ruku, stiskla ji a políbila mě na tvář. „Klid, Davide.“ Usmála se. „On tě neukousne. Vážně.“

Také jsem se usmál. „Setkání s otcem dívky je vždycky trochu důvod k nervozitě.“

„Neříkej, že nemáš velkou praxi. Takový fešák jako ty?“

Cítil jsem, jak se červenám od límce nahoru stejnou rychlostí, jakou jel výťah.

Jestli jsem očekával malé rodinné shromáždění, zmýlil jsem se. Výťah nás totiž vyklopil v obrovské místnosti, která byla jen o málo menší než fotbalové hřiště. Pod lustry konverzovali s koktejly v ruce elegantně oblečení muži a ženy. Mnozí Kerris poznali. Vře se s ní vítali polibky na tvář. Až dosud jsem New York viděl jako město živě pulzující téměř výhradně mladými lidmi. Ale zdálo se, že v této místnosti je shromážděno mnoho šedivých hlav. Usoudil jsem že tohle je newyorská vládnoucí třída, zralí muži a ženy, kteří unikli Oslepení a zdědili ne-li Zemí, pak alespoň tento její malý a nádherný cíp.

Sebedůvěra prostupovala místností jako cigaretový dým. Tady ti dobří a důležití diskutovali o politice, formulovali priority a složité plány, vydávali dekrety. Toto byl dvůr manhattanského krále.

Kerris mne nasměrovala k oknům, z nichž se otevíral výhled na širé město dole, které se s příchodem tmy proměnilo v oceán světél. Objevila se servírka s tácem plným drinků. Vzal jsem si suché martini. Kerris si vybrala šampaňské. V rohu tiše hrálo smyčcové kvarteto. Přál jsem si, aby to mohl vidět otec. Koktejlová párty na vrcholku nejvyšší budovy světa!

V tom okamžiku jsem si slíbil, že svou rodinu přivezu do New Yorku. Právě když jsem se opájel tímto hřejivým optimismem, Kerris mne vzala za loket.

„Můj otec je tamhle,“ řekla mi. „Pojď, představím tě.“

Z profilu jsem zahlédl vysokého muže. Mohlo mu být kolem šedesáti, ale stál rovně jako pravítko. Krátce zastřižené vlasy důstojně přecházely ze zrzavých ve stříbrné. Byl zabrán do rozhovoru s plešatějícím mužem přibližně stejného stáří.

„Otče,“ promluvila zdvořile Kerris. „Chtěla bych ti představit Davida Masena.“

„Těší mě, generále Fieldingu,“ řekl jsem a podal jsem mu ruku.

V okamžiku, kdy se ke mně otočil, jsem málem ucukl ohromením. Čistý profil, který jsem viděl předtím, byl klasický, pohledný profil hrdiny. Levá polovina obličeje se nemohla od té pravé lišit víc.

V pravém oku se leskl stejně zelený odstín jako v očích Kerris. Zato levé oko bylo žluté – jasně žluté jako vaječný žloutek. Nemělo žádnou duhovku; ta šokující žlutá vyplňovala celý důlek a ponechávala uprostřed krutou černou zřetelnici. Od oka se rozbíhalo několik bílých žizev, které se táhly až k linii vlasů.

Zatímco jsem maskoval svůj úžas, muž řekl: „Rád vás poznávám, Davide Masene. Věřte mi, těšil jsem se na setkání s vámi. Co říkáte našemu městu?“

Odpověděl jsem mu, že jeho město považuji za mimořádné, a on mi podal ruku. Přestože používal vojenský titul, stisk ruky měl spíš jako politik.

Otočil se k plešatějícímu muži. „Dovolte, abych vám představil doktora Wisemana.“

Přízvuk jasně zařazoval původ doktora Wisemana daleko na jih od Masonovy-Dixonovy linie. „Rád vás poznávám, pane Masene. Jsme rádi, že jste naším hostem. A doufáme, že po návratu domů do Anglie budete o nás moci říct mnoho dobrého.“

Generál Fielding se na mě podíval; pohled jeho žlutého oka se mi vpaloval do tváře. „David Masen nám přináší šanci vyřešit jeden z nejpálčivějších problémů,“ prohlásil.

„Nepovídejte,“ odvětil žoviálně doktor Wiseman.

„Existuje něco, čemu se říká Masenův-Cokerův procesor. To zařízení rafinuje trifidí olej na vysoce kvalitní benzín. Je to tak, Davide?“

Prisvědčil jsem. Ale tichý hlas uvnitř hlavy mi říkal, že jsem byl ke svým americkým přátelům až příliš štědrý, pokud jde o informace týkající se aktiv mé domoviny. Jestli tato komunita neměla žádný přístup k ropě a odvozeným produktům, procesor by pro ně byl jako husa, která snáší zlatá vejce. Jenže už jsem otevřel past (mlčenlivost nikdy nebyla mou silnou stránkou): pravda byla venku. Upřímně jsem doufal, že své předchozí neuváženosti na lodi nebudu litovat.

Doktor Wiseman se taktně vzdálil, aby si vzal nový drink. Nad koktejly jsme tak zůstali Kerris, její otec a já. Generál mávl rukou směrem ke dvěma přepychovým pohovkám, které od sebe odděloval konferenční stolek. Jakmile si muži, kteří na nich seděli, všimli blížícího se generála Fieldinga, rychle uvolnili místa. Kerris a já jsme se posadili na jednu pohovku, generál Fielding na druhou. A tak jsme konverzovali, otočení k sobě. Vzduchem se nesly libé Straussovy melodie.

Mezitím jsem se už vzpamatoval z šoku, který mi přivodil pohled na generálovo zničené oko. Dokonce jsem něco takového už viděl. Příčinou takového zežloutnutí oka je potřísnění trifidím jedem. Stejný osud málem potkal před třiceti lety i mého otce. Pouze rychlá první pomoc a propláchnutí očí slaným roztokem ho zachránily před trvalým poškozením. Fielding evidentně neměl takové štěstí. Věděl jsem, že je na levé oko slepý.

To mu však nebránilo, aby mi zdravým okem neustále nepřejížděl po obličeji, jako by četl slova na stránce. Tento člověk dokázal během několika vteřin odhadnout povahu člověka a pak si ho zařadit podle toho, co vidí.

„Řekněte mi, Davide,“ začal generál Fielding, „máte na ostrově Wight rodinu?“

Řekl jsem mu, že mám otce, matku a dvě sestry.

„Těší se dobrému zdraví?“

„Velice. Otec má svou práci, která je pro něho něco jako výprava za svatým grálem.“

Zdalo se, že generál se chce o otci dozvědět víc. Řekl jsem mu něco o jeho minulosti, jak se mu před třiceti lety podařilo přežít Oslepení a celkový nástup trifidů. Způsobem, který mi připomněl dotazování, jež jsem podstoupil cestou přes Atlantik, se mě vyptal na ekonomiku ostrova Wight a jeho infrastrukturu. Potom se jen tak mimochodem zeptal na jeho vojenské možnosti.

Tichý hlas v mé hlavě se ozval znovu. Drž si karty co nejvíc na prsou. Neodhaluj příliš.

„Máme několik válečných lodí a také nějaká vojenská letadla,“ řekl jsem s úsměvem. Záměrně jsem formuloval svou odpověď tak mlhavě, že by mi to i kněz mohl závidět.

„Ano, slyšel jsem, že jste musel s letadlem nouzově přistát. Byla to stíhačka, že?“

„Stíhací bombardér.“

„A do motorů používáte trifidí olej?“

„Ano, rafinovaný.“

„Ale hádám, že náhradní díly a munice musejí být v dnešní době vzácné.“

„Dokážeme si vyrobit nejen náhradní díly, ale i munici a bomby,“ poznamenal jsem. Ten našeptávač v nitru mé lebky, i když byl tichý, byl moudrý. Ponoukal mě, abych generálovi vnutil představu, že ostrov Wight není jenom obyčejná bezmocná komunita farmářů: že máme zuby a můžeme kousnout.

Generál pokýval hlavou. Vstřebal informaci a pak se na rovinu zeptal: „Kolik máte proudových stíhaček?“

„Dost, aby nám to stačilo na obranu.“ Opět jsem mu věnoval záměrně neurčitý úsměv.

„Chápu. Chcete pomlčet o tom, jaké máte zbraně. V pořádku. Ostatně, zatím neznáme své vzájemné úmysly, nemám pravdu?“

Potvrdil jsem mu jeho názor dalším úsměvem.

„Pojďme si vzít nové koktejly.“ Sotva znatelným kývnutím upoutal pozornost servírky, která nám pohotově přinesla další pití. „Nechcete ještě něco jiného, Davide? Doutník? Někaké jídlo?“

Ukázal jsem na sklenku. „Ne, tohle mi úplně stačí, děkuji.“

„Tak tedy, Davide. Doufám, že k vám mohu být otevřený. Kerris vám jistě řekla, že naším cílem tady v New Yorku je navázat kontakt s ostatními komunitami bez ohledu na to, ve které části světa se nacházejí, že?“ Aniž by počkal na mou odpověď, pokračoval. „Navážeme obchodní vztahy, budeme si vyměňovat znalosti a odborníky.“

„Ale některé komunity nemají zájem hovořit.“

„Přesně tak. Několik našich lidí bylo brutálně zavražděno. Přestože se k těmto místům přiblížili pod bílou vlajkou. To je jeden důvod, proč musíme udržovat bojeschopnou armádu.“

„Abyste mohli přinutit komunity, které jsou, řekněme, trochu ostýchavé, usednout za jednací stůl?“

„Ne, to samozřejmě ne, Davide. Ale musíme být schopni bránit své město a své lodní trasy.“

„Pokud to nezní příliš drze, generále Fieldingu, co je váš konečný cíl?“

„Samozřejmě dobýt svět.“

Čekal na mou reakci. Nedopřál jsem mu žádnou.

Úsměv mu zvrátil tvář a napjal zjizvenou kůži kolem žlutého oka.

„Nebo abych byl přesnější,“ pokračoval, „měl bych říct dobýt svět zpátky. Pro nás všechny. Pro lidstvo. A zničit jediného skutečného nepřítele.“

„Trifidy.“

Přikývl.

„Bude to tvrdý oříšek, nemyslíte?“

„Mám zbraň, Davide. Úžasnou zbraň.“

„Atomovou bombu?“

„Och, ty samozřejmě máme,“ prohlásil generál energicky, „ale je to příliš hrubá síla. A taky zatraceně špinavá. Jaký by mělo smysl spálit trifidy za tu cenu, že nám zůstanou miliony akrů kontaminované půdy? Ne, já mluvím o nejdokonalejší zbraní. Nejstarší zbraní, jakou lidstvo zná, a zároveň také nejsilnější.“ Věnoval mi poměrně přísný úsměv a potom mne náklonem hlavy vyzval, abych hádal.

„To mě zajímá. Vypadá to, že se jedná o nějakou opravdu hodně zvláštní zbraň.“

„Ach, to tedy je.“ Předklonil se, vychutnával si okamžik odhalení. „Tou zbraní je samotný člověk. Nebo spíš lidé. A ne desítky ani tisícovky. Muži – a ženy! – po milionech,“ sděloval mi důvěrným hlasem, viditelně nadšený. „Zkuste si představit, že toto město je obrovská továrna. Jeho výrobky jsou lidé, Davide.“

„A lidé jsou vaše tajná zbraň?“

„Ano, ovšem. Podívejte, New York produkuje lidi takovým tempem, že naše populace lavinovitě narůstá.“ Vypadalo to, že jeho žluté oko hoří vlastním světlem. „Během deseti let bude tak obrovská, že i město jako tohle pro ni nebude – nebude moci být – dost velké. Jeho hranice padnou a lidé se vyvalí ven, rozsekají trifidy a zašlapou je do země, kam patří.“

„Ale nehrozí vám, že růst populace překročí meze soběstačnosti?“

„Potom se hrozba hladomoru stane popudem, který požene lidstvo dál.“

„Ale pozvolnější, kontrolovanější expanze by jistě byla bezpečnější –“

„K čertu s bezpečností, člověče. Tohle je válka. Lidé proti trifidům. Přežití versus vyhynutí. Pochopitelně budou oběti, ale s obrovskými rezervami mužů a žen budeme schopni své ztráty v okamžiku nahradit. Všude, kde jeden člověk padne v souboji s trifidem, zaplní mezeru deset jiných.“

„Ale není zvyšování lidské populace úkol na dlouho?“

„Proto jsme udělali z rozmnožování průmyslový proces,“ řekl generál. „Zavádíme metody masové výroby do oblasti rození dětí.“ Dotýkal se svých prstů, a tak odškrtyval každý bod svého proslovu. „Představa, že žena vyčerpá devět měsíců svého plodného věku na vyprodukování jednoho dítěte, je v dnešním světě nemyslitelná.“

„To byste chtěl, aby ženy děti vrhly – jako zvířata?“

„Vy nazýváte takové rození vrh, což je ponižující. My bychom o takových ženách řekli, že jsou štědré.“

„Ale je možné najít ženy, které jsou schopné rodit dvojčata na rozkaz? Určitě –“

„Dvojčata ne. Já mluvím o situaci, kdy by normou byla trojčata, nebo dokonce čtyřčata. A dokonce to v posledních dvaceti letech normou je. Ženy berou prostředky pro zvýšení plodnosti, aby měly mnohočetné porody.“

Cítil jsem vzrůstající neklid. Poslouchání toho, jak tento muž triumfálně popisuje, že ženy byly degradovány na úroveň slepic v drůbežárně, připravila v mých očích tuto komunitu o značnou část lesku.

„A dál, rodičky jsou ušetřeny únavné a časově náročné výchovy dětí. Tuto roli plní ženy, které jsou buď neplodné, překročily plodný věk, nebo jim v mateřství brání něco jiného.“ Generálovo pronikavé oko, to jediné zdravé, vyčetlo v mé tváři znechucení. „Vy s tím nesouhlasíte. Ale já jsem slyšel, že i vy máte své metody pro zvýšení porodnosti.“

Vzpomněl jsem si na veselé Domy matek překypující šťastnými, milovanými dětmi. „Ano,“ připustil jsem. „Ale výrobní proces je méně vědecký.“

„Chcete říct, že je nahodilejší? Že nejste schopni eliminovat vady plodu? Že jedna žena utrácí devět drahocenných měsíců na to, aby výsledkem bylo jedno dítě?“

„Může to vypadat náhodně, ale u nás to funguje.“

„A vaše populace činí třicet tisíc?“

„Tak nějak.“

„S tím, že kolik? – hm, řekněme – padesát procent populace je mladší pětadvaceti let?“

Přikývl jsem.

„My máme devadesát procent populace mladší pětadvaceti let,“ řekl. „Takže jak vidíte, máme energické, svěží lidi. Mladé lidi s ambicemi a potřebou – ano, jasnou potřebou – vytvořit si životní prostor.“ Generál si povzdechl a sepnul ruce na klíně. „Podívejte se do historických knih, Davide. Říše vzkvétaly, když měly vysokou porodnost. A na druhé straně upadaly, když porodnost klesla.“

Jen zvažte, jak různé společnosti zvyšovaly svou porodnost. V některých kulturách bylo plánované regulování porodnosti zakázáno, v jiných byly ženy, které měly velké rodiny, štědře odměňovány. Všichni se přičinili, od nuzáka po krále. Zkrátka, lidé rovná se moc. Jeden člověk pohne kamenem. Tisíc pohne horou.“

Na konci to nebyl ani tak rozhovor jako spíš politický projev generála Fieldinga. Kerris seděla po celou dobu mlčky. Přemýšlel jsem, kolika dětí je jí souzeno být matkou. Dvaceti? Třiceti?

Co víc, věděl jsem, že generál Fielding stojí o Masenův-Cokerův procesor. Já jsem zase přemýšlel o tom, jestli vyveze k mým lidem svou filozofii populačního růstu a prostředků pro zvýšení plodnosti. Věřte, že mi to dalo dost materiálu k přemýšlení na celý zbytek večera.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Znamení

„Dobrá, Davide, proč ten protáhlý obličej?“

Byla půlnoc. Šli jsme ruku v ruce po Páté Avenue. Nekonečný proud dopravy vytvářel oslnivou – skoro až závratnou – řeku světla. Jednomu autu se s hlasitým zařinčením zadřel motor a auto zůstalo stát uprostřed ulice. Rozezněly se klaksony.

„Tak Davide?“ pobídla mě Kerris.

„To nic.“

„Určitě nejsi z ničeho sklíčený?“

„Totiž, jde o tu věc s...“ začal jsem mrzutě a skončil jsem pokrčením ramen.

„Otec se ti nelíbil?“

„Ne... nejde o tvého otce. Je to výjimečný člověk.“ Málem jsem řekl, že ho mám doopravdy rád, ale včas jsem se zarazil. Cítil jsem za profesionálním úsměvem mrazivou krutost. „Prostě mi ta výroba lidských dětí prakticky v průmyslovém měřítku připadá přinejmenším zvláštní.“

„Musím říct, že jsem o tom nikdy vážně nepřemýšlela. Na druhou stranu, jste v cizí zemi, pane Masene.“

„A cizinci dělají věci jinak, slečno Baedekkerová.“ Usmál jsem se. „Ano, ale stačí mi představa, že i ty jednoho dne... hrom do toho, Kerris, prostě se mi nelíbí představa, že bys měla přivést na svět bůhví kolik dětí.“

Náhle se zarazila a zadívala se na mě těma zelenýma očima. Potom si dala ruku na ústa a rozesmála se.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Davide... propána, Davide. Musíš se ještě hodně učit. Já a desítky dětí? To je absurdní.“

„Proč? Tvůj otec přece říkal –“

„Ne. Davide, poslouchej.“ Otřela si slzy smíchu. „Já nemám mateřskou kartu.“

„Mateřskou kartu?“

„Ano. Když je dívkám třináct let, projdou hodnocením a dostanou svůj životní certifikát. Já mám kariérní kartu, což znamená, že jsem šla na vysokou školu, abych se – jak napovídá název – studiem připravila pro vhodnou kariéru. Jiné dívky se stanou profesionálními matkami.“

„Aha.“

„A mají pohodlné bydlení, dobře si jedí a dívají se na televizi, až jim to všechno leze ušima. Být profesionální matkou není špatný život.“

„Jistě.“

„A ještě něco bys měl vědět.“ Stiskla mi ruku. „Až se rozhodnu, že je ta správná chvíle, abych měla vlastní děti, pořídím si je postaru.“

Tady byl ten zádrhel. Z vize generála Fieldinga, která představovala přílivovou vlnu lidí, jež smete trifidí hrozbu, jsem měl nepříjemný pocit. Obzvlášť když jsem slyšel o mnohočetných porodech navozovaných intenzivním používáním prostředků pro zvýšení plodnosti. I fena, která je nucena vrhnout štěňata příliš často, je předurčena k předčasné smrti. Ale jakkoli mi generálova strategie připadala nechutná, věděl jsem, že má své klady. Porodnost na ostrově Wight, kterou jsem do té doby považoval za impozantní, vedle ní bledla. Pokud bychom chtěli vést válku s gigantickým množstvím trifidů, potřebovali bychom armádu stejně gigantických proporcí. Co však bylo ještě důležitější, generál Fielding poháněl svou komunitu k tomu, aby expandovala na pevninu okupovanou trifidy, aby znovu dobyla svět pro lidstvo. Naproti tomu my na našem ostrůvku u pobřeží Anglie jsme se spokojovali s tím, že dřímáme v blažené nevědomosti ohledně toho, co se děje kolem. Byli jsme statičtí, někdo by dokonce mohl říct líní; neměli jsme žádný plán na obnovení komunity na pevnině. V duchu jsem se vracel ke svému rozhovoru s otcem toho osudného večera před několika týdny, kdy mě varoval, že ostrovní komunita, kterou pomáhal založit, čelí reálnému nebezpečí postupného zániku. Obyvatelstvo to zatím nevidělo, ale pravda byla taková, že poklidná izolace ostrova Wight se jednou stane jeho prokletím.

Kerris si všimla mého zasmušilého výrazu. Zlehka mě zatahala za ruku. „Teď je ta pravá chvíle na kávu a dobré lepkavé koblihy,“ řekla rázně. „A pak do postele.“

Čas plynul příjemně. Ale ze dnů, které jsem trávil nicneděláním s Kerris, jsem začal mít provinilý pocit. Rozhodl jsem se, že nadnesu otázku svého návratu na ostrov Wight. Také jsem se rozhodl, že nabídnu Kerris Baedekkerové, aby jela se mnou.

Ale jak už to v životě často bývá, události zvítězily nad plány. Mé dny snění se chýlily ke konci. Jisté mozky v tom velkém městě chladně sprádaly své strategie. A mne jako pěšáka na šachovnici čekal další přesun.

Odpoledne po prvním setkání s otcem Kerris, generálem Fieldingem, jsem se pilně snažil srovnat skóre s Gabrielem Deedsem. Alespoň malou naději! Po jeho mocném smeči předloktím míček odskočil od stolu a narazil do stropu haly YMCA, kde jsme hráli.

„Myslím, že to byl bod pro mne, pane Masene,“ řekl tím svým vlnitým hlasem.

„Byl,“ přisvědčil jsem udýchaně.

Rekl jsem mu, že se chystám požádat o odvoz domů při nejbližší možné příležitosti.

„To bude záležet na plavebním rozpisu,“ řekl mi Gabriel a vytáhl z krabičky nový míček náhradou za ten, který ležel rozbitý na podlaze. „Plavby přes Atlantik zatím ještě nejsou tak časté.“

„Viděl jsem v přístavu několik velkých hydroplánů. Těmi bych se dostal domů za necelých dvacet hodin.“

Gabriel se rozhlédl, aby se přesvědčil, že nás nikdo neposlouchá. „Ty hydroplány...“ začal šeptat, jako by mi svěřoval nějaký košilatý vtip, „...jsou pro parádu.“

„Pro parádu? Mně připadají naprosto provozuschopné.“

„Možná, kdyby měly to správné palivo.“

„Copak nejsou přestavěné na dřevný líh?“

„Jsou, ale palivo není dostatečně čisté pro motor letadla.“ Podal. „Jednoho z těch broučků bys mohl zvednout do vzduchu a obletět s ním ostrov. To je tak všechno.“

Vrátil jsem míček se zrádnou falší, která ho zaskočila. „Dobrý úder, pane Masene.“ Lehce pokrčil rameny. „Ale pokusit se v některém z nich o přelet Atlantiku by byla sebevražda. Viděl jsi, jak naše auta jezdí na dobré slovo a melou z posledního. To palivo je tak hrubé, jako by mělo zuby. S písty to dělá peklo. Tři tisíce kilometrů a prásk.“ Načasoval slovo tak, aby se shodlo s jeho returnem. „Písty se zadřou.“

Nezbývala mi jiná možnost než naléhat, aby mě vzala loď. Ale osud zase jednou rozdál svou kartu náhody.

Do haly vtrhla Kerris. „Ahoj, Gabrieli. Dobré odpoledne, Davide. Slyšela jsem, že tě tady najdu.“

„A dobré odpoledne taky tobě. Ty musíš mít špióny všude,“ dodal jsem žertem. „Jak jsi přišla na to, že budu tady?“

„Och, jednoduchost sama. Zatelefonovala jsem ti do hotelu. Recepční mi řekla, že tě viděla odcházet s pingpongovou pálkou v ruce a lehce zoufalým pohledem v očích.“ Zazubila se na Gabriela. „Prohrává moc?“

Gabriel pokrčil rameny. „Tento mladý muž má momentálně ztrátu pouhých šesti her.“

„Ale dotahuju,“ zaprotestoval jsem s předstíraně dotčeným výrazem.

„Pomalu, Davide. Pomalu.“

„Davide, poslouchej.“ Kerris byla červená, jako by spěchala. „Mám pro tebe nějaké noviny. Konalo se zasedání Výzkumné komise a ředitel schválil novou cestu do Evropy. Také bylo rozhodnuto, že do ní bude zahrnuta diplomatická mise na ostrov Wight.“ Usmála se. „Pojedeš domů, Davide. Loď vyplouvá pozítří.“

Prekvapeně jsem se na ni podíval. „Tak brzy?“

Gabriel na mě kývl. „Tak ses konečně dočkal, Davide. Blahopřeju.“

Byla to, jak Newyorčané říkají, úplně nová hra. Svým výrazem jsem se prozradil. Kerris naklonila hlavu na stranu. „Ty nemáš radost?“

„Mám. Samozřejmě... jednom jsem nečekal, že se věci dají do pohybu tak rychle.“ Podíval jsem se jí do očí. „Ale pojedu jenom pod jednou podmínkou, Kerris.“

„A ta zní?“

„Že ty pojedeš se mnou.“

Gabriel navrhl, abychom si na rozloučenou šli někam sednout. Večer před vyplutím jsme s Kerris zašli do bluesového klubu, od něhož se otevíral výhled přes vodu na sochu Svobody. Kolem kovového obra se mihotala tichá světla. Vlhký vzduch byl nabitý elektřinou. Kerris poznamenala, že nad mostem se chystá bouřka. Její nádherné šaty z nějakého třpytivého červeného materiálu doplňovaly klimatický ohňostroj na volném moři.

Našel jsem prázdný stůl, objednal jsem pití sobě a Kerris a nechal jsem jedno poslat na pódium, kde měl Gabriel plné ruce práce: zapojoval kabely do zesilovačů a ladil si kytaru. Rozhlédl se po sále a poděkoval mi pozvednutím sklenky.

Uvnitř byla hlava na hlavě. Konverzace čile šuměla. Poprvé od chvíle, kdy se generál Fielding rozplýval nadšením nad mnohočetnými porody, jsem si v klubu všiml jednovaječných dvojčat. Jakmile jsem zahlédl jeden pár, najednou se mi zdálo, že jsou všude, a v krátké době jsem takových dvojic napočítal deset. Veselou atmosféru v klubu to nijak nenarušovalo. V jenom koutě slavily dvě dospívající dívky spolu se svými přáteli šampaňským společné narozeniny.

„Nebude ti tohle všechno chybět?“ zeptal jsem se Kerris.

„Věřím, že se přizpůsobím,“ řekla a usmála se. Z šera klubu na mne zazářily její zelené oči. „Kromě toho, těším se, že uvidím, jak tam na druhé straně žijete. Bude to nový začátek pro oba naše národy.“

„Na to si přijiju.“ Ťukli jsme si sklenkami.

V tom okamžiku kapela začala hrát. Mluvit se při té hlasitosti nedalo. Zato oči mi tékaly od muzikantů ke Kerrisině tváři, která ve světle z pódia nádherně zářila. Po celou tu dobu kouzelná hudba vzlétala a klesala a Gabrielova kytara zněla střídavě andělsky a ďábelsky. Nechal jsem se jí unést. Když jsem zavřel oči, vzala mě na kosmickou jízdu na saních. Znovu jsem našel v tónech kytary hlubokou vášeň. Pocit absolutní touhy.

Cítil jsem, jak mne někdo vzal za ruku. Otevřel jsem oči a uviděl jsem Kerris. Ruku měla na stole položenou na mé, pozorovala kapelu a hlavou zlehka pokyvovala v rytmu hudby.

Znovu jsem zavřel oči. Zatímco bluesové tóny kouzlily, odevzdal jsem se stavu naprosté a absolutní blaženosti.

Po koncertě nás Gabriel vyprovodil k čekajícímu taxíku. Nad mořem se dosud míhaly modravé a stříbřité exploze blesků.

Otevřel Kerris dveře. „Šťastnou cestu, slečno Baedekkerová,“ řekl jí. Jakmile jsme vyšli na ulici, vrátil se ke zdvořilému oslovení. „Pane Masene. Dávejte na sebe pozor.“

„Budu, Gabrieli. Ty taky.“

Nikdy na ten okamžik nezapomenu. Na jeho široký přátelský úsměv. Na to, jak mi cloumal rukou nahoru a dolů, když jsme stáli u otevřených dveří taxíku.

Protože v tom okamžiku vystoupil ze stínu muž s pistolí v ruce. Natlačil Gabriela na auto, odstoupil a pak vystřelil na jeho hrud'

Gabriel se zhroutil a horní polovinou těla padl na zadní sedadlo auta, kde seděla Kerris. Zoufale jsem se vrhl dopředu, abych se ho pokusil v pádu zachytit.

Ale dřív, než se k němu mé natažené ruce dostaly, se mi kolem krku sevřela něčí paže a začala mě škrtit. Jednou stranou šíje mi projela ostrá, řezavá bolest. Zdálo se mi, že někde v dálce slyším Kerrisin křik.

Světla přístavu rozmazaná blýskáním se najednou slila do jediného světelného víru.

Točil se kolem dokola, čím dál rychleji. Spolkl mne do tmy. Do absolutní, bezedné tmy.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Jonáš

Velryba mě spolkla do svého břicha. Cítil jsem houpavý pohyb. Slyšel jsem tekutiny syčivě kolující tělem. Svist vypuzovaného vzduchu. Hluboké dunění mocného srdce. Přízračný hlas říkal: „Deset sáhů... osm sáhů... pět sáhů... čtyři sáhů.“

Otevřel jsem oči a uviděl jsem kovové lodní přepážky. Dveře se otevřely a odkryly výhled do chodby osvětlené v pravidelných intervalech elektrickými světly. V tu chvíli se nade mnou vztyčila postava. Zaostril jsem pohled na tekutinu, která vystříkla z injekční stříkačky. Pak mě jehla bodla do ramene. Uslyšel jsem zvláštní dunivý řev. Mlhavě jsem si uvědomil, že vychází z mých úst. Světla se zatočila; vír se vrátil. Znovu mě to stáhlo do tmy.

Když jsem otevíral oči, okamžitě jsem vycítil změnu prostředí. Vzduch byl jinak cítit. Připadalo mi to jako byliny. Rozměry místnosti, v níž jsem ležel, byly větší a postel širší. Z dálky ke mně doléhal jektavý zvuk, jako by někdo tlumeně hrál na xylofon.

Vím, že jsem ten zvuk měl identifikovat hned. Ale měl jsem pocit, jako by mi do hlavy někdo nacpal surovou bavlnu. Oči mi ustavičně slzely a jazyk se mi lepil na patro. Bylo to, jako bych si dopřál ďábelský flám (a teď za to pykal hlavou jak střep). Přesto jsem se na posteli alespoň posadil.

Na podlaze stál plechový pohárek a džbán s vodou. Dlouho jsem na to civěl. Věděl jsem, že chci, zoufale chci nalít tu studenou, čistou vodu do pohárku a pít, co hrdlo ráčí. Ale vazba, která nějakým způsobem propojovala toto vědomí s tím, abych fakticky pohnul rukou a něco pro to udělal, byla přetržená. Díval jsem se slzícíma očima střídavě na pohárek a na vodu. Za dlouho jsem konečně získal alespoň malou motorickou kontrolu. Připitoměle, nekoordinovaně se mi podařilo cáknout vodu do pohárku. Uchopil jsem ho, ale než jsem jej dopravil ke rtům, podařilo se mi vylít všechno do poslední kapičky.

Já to vzdávám. Místo pohárku jsem vzal džbán a hltavě jsem vypil celý obsah. Věřte mi, ta voda byla to nejlahodnější, co jsem za hodně dlouhou dobu ochutnal. Když jsem do sebe nalil tak litr, zdaleka jsem se necítil tak nejistě jako předtím. Bolest hlavy ustoupila a já jsem si začal trochu víc všimnout svého okolí.

Správně, řekl jsem si. Prozkoumej své okolí, Masene. Stěny? Ze dřeva. Okna? Na to zapomeň. Žádná. Trámy táhnoucí se pod šikmou střešinou... z vlnitého plechu. Ano, pane... z vlnitého plechu, který je řezavý a na mnoha místech opravovaný. Podlahu tvoří udusaná hlína. Světlo pocházelo z jedné slabé elektrické žárovky pověšené z trámu. A ty

sedíš na skládacím lehátku... bez příkrývek.

Zatím to ujde. Na vratkých nohou jsem došel ke dveřím, které vypadaly, jako by kdysi patřily do nějakého lepšího domu, ale teď byly použity v budově, jež si dělala mnohem menší ambice.

Zamčené dveře. To už tak dobré není.

Můj mozek, otupený uspávací látkou, se pročistil dostatečně, abych pochopil, že jsem vězeň. Roztřeseně jsem se vrátil, sedl jsem si zpřímá na postel a začal jsem v této pozici klímat. Nakonec se dveře otevřely. Dovnitř vešla pružná černoška kolem pětadvaceti let, se žlutou páskou na čele. V rukou měla samopal, kterým mi namířila na obličej, jako by nic. Nepohnul jsem se. Díval jsem se na ni se snovým klidem.

Mladý muž latinskoamerického vzezření mi dolil vodu do džbánu z větší nádoby a pak položil na postel vedle mě tácek s ovocem a chlebem.

Moji vězňatelé nepromluvili ani slovo. Já také ne. Když ten vážný, tichý obřad skončil, odešli. S žaludkem, kterým mi škubaly ne zrovna malé křeče, jsem si netroufal jíst. Raději jsem dlouhými, žíznivými doušky vyprázdnil džbánek s vodou.

Vodní obřad se opakoval ve čtyřhodinových intervalech. Vždy přišel stejný pár: žena se samopalem a muž s velkým džbánem, z něhož dolil můj menší. Opět nikdo nepromluvil. O chvíli později jsem zůstal sám, abych mohl obřad zakončit tím, že znovu vypiju vodu na jeden zátah.

Po chvíli jsem začal své okolí lépe vnímat. Po jednom střešním trámu lezl pavouk o velikosti talíře a svýma složenýma očima si nepochybně měřil vetřelce. Venku se na chvíli rozlehlo hlasité bubnování. Déšť, uvědomil jsem si, déšť bušící do střechy z vlnitého plechu. Přeháňka byla krátká, skončila stejně rychle, jako začala. Prakticky okamžitě jsem ucítil až nepříjemně intenzivní pach hlíny. Pavouk nade mnou ztratil zájem o mne a raději vysával životní šťávy z velké mouchy.

Jídlo...

Podíval jsem se na tácek vedle sebe. Chléb mi připadal trochu moc okorálý, ale plátek růžového vodního melounu vypadal lákavě. Zakousl jsem se do něho. Kromě sladké šťávy mi ústa zaplnila i spousta jadérek, ale chuť k jídlu se bouřlivě probudila. Ve společnosti osminohého spolustolovníka, který si nad mou hlavou pochutnával na vlastním jídle, jsem snědl všechno, co na táčku bylo.

Znovu ke mně dolétlo rytmické chrastění. Naklonil jsem hlavu na stranu a poslouchal jsem. Klacíky, které vytrvale buší do nějakého většího kusu dřeva. Zamračil jsem se, jak jsem se snažil zařadit ten kdysi známý zvuk.

Potom můj omámený mozek konečně zabral. Slovo, které jsem hledal, si našlo cestu na mé rty.

„Trifidi.“

Bez oken a s hodinkami, které se zastavily o půl čtvrté, jsem neměl ponětí o tom, kolik může být hodin. Zanedlouho jsem si ale všiml, že proužek světla pode dveřmi čím dál víc slábne, až zmizel úplně. S příchodem noci klapot trifidů zesílil. Také cvrčci se ozývali hlasitěji. Kromě toho se mi zdálo, že někde nedaleko slyším kvákání žab. Když jsem přitiskl ucho na dveře, zaslechl jsem hlasy, ale byly tak tlumené, že jsem nedokázal rozeznat jednotlivá slova.

Vrátil jsem se na lůžko. Oči už mi mezitím přestaly slzet, ale měl jsem nepříjemný pocit, jako bych je měl plné písku, a tak jsem použil trochu pitné vody na to, abych si je vypláchl. Potom jsem si prohlédl pravé předloktí. Kolem žíly se tísnilo šest vpichů. Sáhl jsem si z boku na krk. Bolavé místo pod uchem bylo tak citlivé, až jsem sebou škubl. Před bluesovým klubem mi někdo musel nasadit chvat, zatímco někdo jiný mi píchl jehlu do tepny. Alespoň že si únosci dali záležet a dopravili mne vcelku.

Přesto jsem si až příliš živě pamatoval, jak se Gabriel Deeds složil na zadní sedadlo taxíku poté, co střelec vypálil. Kerris křičela. Proboha, co se jí stalo? Ublížili jí? Byla tady? Držena v zajetí v nějaké sousední chýši? Pokud ano, co s ní dělali? Cítil jsem, jak se mnou rozlézá neblahá předtucha.

Zanedlouho trifidí bušení proutky o dřevité bulvy ustalo. Na chýši, kde jsem si konečně lehl na lůžko, padlo tíživé ticho.

S myšlenkami na Kerris Baedekkerovou jsem zavřel oči.

Probudilo mě prasknutí dveří. Dovnitř vtrhlo sluneční světlo. V první chvíli jsem si myslel, že se bude opakovat vodní obřad. Místo toho mi mladá žena se žlutou čelenkou pokynula samopalem.

„Pojďte. Nedělejte žádné hlouposti, třeba že byste se pokusil o útěk. Já vás nezastřelím, ale dosáhnete jedině toho, že se necháte zabít žahanci.“ Její hlas měl překvapivě irský rytmus.

„Kam mě vedete?“

„Někdo si s vámi chce promluvit.“

„Kdo?“

Zřejmě se slovy šetřila, protože neodpověděla. Místo řeči vycouvala ze dveří a namířila mi na obličej.

Nebyl to vhodný okamžik pro náhlé a nepředvídatelné pohyby. Jednoduše jsem zvedl obě ruce do výšky ramen a dával jsem si ztraceně záležet, abych vypadal uvolněně. Doufal jsem, že z mého postoje pochopí, že nemám v úmyslu vzít do zaječích. Přesto jsem se nezbavil živé představy, ve které jsem viděl, jak mě vede k zakrvácenému kůlu. Tam na mne bude čekat řada postav s puškami. Zapudil jsem tu děsivou vidinu, zhluboka jsem se nadechl a vyšel jsem dveřmi ven.

Slunce se opíralo do země tak, jak jsem to neviděl už několik týdnů. Okamžitě mne zasáhlo horko, vlhké horko, které se lepí na kůži. Mým očím chvíli trvalo, než se s tím jasně vypořádaly. Musel jsem si je zaclonit, abych se mohl rozhlédnout po okolí. Potom jsem uviděl, že stojím na mírném svahu, který sbíhá k široké řece s bahnitou hnědou vodou. Po levé i pravé straně jsem měl řady chýší, které dodávaly místu vzezření vojenského tábora. Žena, která mne vedla, působila netrpělivě. Pokynula mi samopalem, abych šel dál.

No co, měla zbraň. Poslechl jsem bez váhání.

Když jsme pak vykročili k nevelkému srubu, měl jsem i nadále možnost rozhlížet se po okolí. Viděl jsem muže a ženy

v uniformách. Vozili nebo nosili bedny k dřevěnému molu. Všiml jsem si, že bok po boku tam kotví dvě tmavé, štíhlé ponorky. Usoudil jsem, že jedna z nich mne sem přivezla.

O něco výš proti proudu byla uvázána slušná sbírka hydroplánů od jednomístných letadel s plováky po velké dopravní hydroplány, které mohly pojmut padesát i víc lidí. S plnou nádrží slušného paliva by mě jedna z těch krasavic mohla přenést přes Atlantik až domů.

Musel jsem udělat ještě několik kroků, než jsem došel k domu. Zadíval jsem se do svahu a zapátral jsem, odkud vychází ten tlukot proutků o dřevité kmeny. A samozřejmě tam byli. Trifidi. Byly jich tisíce. Naštěstí je od tábora odděloval pevný plot, vysoký snad tři metry. Byly tam také stopy po ohni. Tito lidé zřejmě čas od času odrazovali rostliny od toho, aby se příliš mačkaly na plot, jedním či dvěma dávkami z plamenometu. Měl jsem zřetelný, i když iracionální dojem, že mě ty hrozné rostliny sledují, jak jdu kolem. Tento dojem ještě zesílil, když se tmavě zelené listy začaly chvět, nálevkovité útvary na horním konci kmene se rozkolébaly a náhle se ozvalo bušení proutků o bulvy porostlé štětinami. Že by trifidi morseovka?

Trifidi, pozor... zpozorovali jsme syna slavného likvidátora trifidů Billa Masena... pošlete to dál... připravte se k útoku... okamžitě zabít...

Otřel jsem si z čela pramínek potu. Jistě, byla to iracionální představa. Možná slabý halucinační dozvuk omamné látky, kterou do mne napumpovali. Přesto to byl silný dojem. A znervózňující.

Ale za dané situace jsem neměl čas, abych se tím víc zabýval.

Mladá žena se samopalem mi ukázala, abych šel za roh domu. Překvapeně jsem zůstal stát. Stálo tam totiž nejvýstřednější vozidlo, jaké jsem kdy spatřil.

„Same,“ oslovila dívka muže, který se nakláněl průlezem do nitra stroje. „Same. Vedu ti Masena. Co s ním mám udělat?“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Prohlídka

Muž vyklouzl pozpátku z průlezu toho kuriózního vozidla. Švihem ruky zavřel průlez – jen to třeslo – pak odstoupil a otřel si ruce umazané od oleje do hadru.

Mohu ten stroj popsat jen tak, že vypadal jako nějaký železný slon. Natřený byl světle šedě a měl dvě velké zaoblené kabiny vedle sebe, které působily dojmem protažených sloních uší. Z předku vozidla trčelo něco, co se velice podobalo slonímu chobotu, ale bylo to z kovu. Celá ta bizarní konstrukce včetně sacích otvorů, výfuků a ocelově šedého těla spočívala na dvou pásech. Byla pravděpodobně ještě o maličko větší než bitevní tank.

Podobnost stroje se zvířetem očividně neunikla ani jeho majitelům. Na jednom dlouhém šedém boku bylo velkými písmeny napsáno JUMBO. Pro změnu hned za jednou z prosklených kabin jsem si všiml barevné kresby indiánského bojovníka s dravčím profilem, jak se zdviženou bradou hledí k nějakému vzdálenému horizontu. Vedle toho stálo písmem, které se dá nazvat jediné jako nápadné: Nešetřete je!

V dolní části stroje byly vyvedeny i další nápisy, ale jednalo se spíš o prozaičtější instrukce typu: Přívod stlačeného vzduchu a Do tohoto vozidla tankujte pouze 100oktanové palivo.

„Dobrý den, pane Masene.“ Muž, který pracoval na motoru, mi podal ruku. Byl vysoký, vytáhlý, měl světlé vlasy a zářivě modré oči. Hádal jsem mu kolem pětatřiceti. V jeho přízvuku bylo znát protahovanou výslovnost z jižních států. Všiml si, že má hřbet ruky ještě umazaný od oleje, otřel si jej do sedací části svých maskáčových kalhot a podal mi ji znovu.

Nezareagoval jsem.

Usmál se. „Tedy, nemůžu říct, že bych vám to měl za zlé. Asi bych byl taky našťvaný a nechtěl nikomu podávat ruku.“ Hlas byl stejně jasný a přátelský jako jeho modré oči. „Cítíte se dobře? Žádné křeče nebo nevolnost?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Cítím se docela dobře... vzhledem k okolnostem,“ promluvil jsem trochu odměřeně.

„Fajn, fajn. No tak, Jazmay.“ Uvolněně se na dívku usmál. „Nevím, co si myslí pan Masen o tom, že na něho mříš samopalem, ale mě to trochu znervózňuje...“ Otočil se ke mně. „Tak. Vy se na mě nevrhnete ani neutečete, že ne? Ne. Ovšemže ne. Jazmay, dej pryč tu věc a raději nahod' starýho Jumba, buď tak hodná.“

Dívka na vozidle otevřela jedny dveře do kabiny, zasunula samopal do přihrádky a potom sklouzla do jakéhosi světlíku, kudy se lezlo pod kabinu do kokpitu pro řidiče. Krátce nato motor zavrčel a rozběhl se. Zpoza sloních „uší“ se vyvalily dva chvosty modravého dýmu.

„No řekněte, nemá krásný zvuk?“ prohodil nadšeně a poplácal stroj. „Na vaši počest jsem té staré holce dal nový svíčky...“ Vykročil směrem ke stroji. Ale téměř ve stejném okamžiku se otočil zpátky ke mně. „Mimochodem, já jsem nějaký SamDymes. Píše se to jinak, ale vyslovuje se to stejně jako ta stará mince, která se tady kdysi používala.“ Znovu mi podal ruku a pak se ostýchavě usmál. „Vy si se mnou asi nepotřesete rukou, že? To mě mrzí. A mrzí mě...“ Ukázal, jako by si píchal injekci do ruky. „Říkali jsme si, že to bude nejlepší způsob, jak vás sem převézt, aniž byste si ublížil.“

Civl jsem na něho a v hlavě se mi přetlačovala stovka vzteklých otázek, které chtěly ven. Ale byl jsem příliš ohromený, než abych ze sebe nějakou vychrlil.

„SamDymes,“ zopakoval, dal si ruku na prsa a couvl k vozidlu. „A teď, byl byste tak laskavý a nasedl? Potřebuju vám něco ukázat.“

Vozidlo se na housenkových pásech dunivě rozjelo po cestě. Cestou míjelo další vozidla. Všechna mu byla podobná. Velké, šedivé slonovité stroje s nápisem JUMBO na boku. Každý měl za kabinou řidiče jinou kresbu. Zahlédl jsem obrázky stiskajících žraločích zubů, komiksových postavíček, štíhlých děv. Každé vozidlo mělo vlastní jméno:

Šťastlivka, Divoška, Ohňožrout. To, které stálo úplně na konci řady, se těšilo jménu Žravá Žofka a jeho kresba zobrazovala impozantní ženu, která pojídá trifidy vcelku, jako by to byly celerové výhonky.

Seděl jsem na jednom nízkém sedadle vedle Sama Dymese. Jazmay, která to velké kovové zvíře řídila, seděla pode mnou, s hlavou v úrovni mých chodidel.

Kodrcání mělo jeden pozitivní efekt. Otázky, které jsem v sobě dusil, dostaly najednou volnost.

„Proč jste mě sem sakra přivezli?“

Sam Dymes na mě vrhl pohled, z něhož číselá bezelstnost. „Jednak jsem vám potřeboval něco ukázat. Držte se pevně, za okamžik projedeme bránou. Trochu to tady drncá.“

„Ne... sakra... do hajzlu! Proč jste mě přivezli na tohle místo? Proč jste museli zastřelit mého přítele? A co jste proboha udělali s Kerris?“

„Kerris?“ bezděčně si promnul bradu. „Je v pořádku.“

„Jak to můžete vědět?“

„V této věci mi budete muset věřit.“

„Je tady?“

„Ne. Je v New Yorku, pane Masene. V bezpečí.“

„Jenže vašim hrdlořezům nedělalo nejmenší problém zabít mi přítele.“

„To mě mrzí. Nevěděl jsem, že došlo ke ztrátám na životech. Věřte mi, to nebylo naším úmyslem.“

„A co bylo vaším úmyslem?“

„Dopravit vás bezpečně sem.“

„Kde přesně se nachází to... tady?“

„Jižně od Masonovy-Dixonovy linie,“ řekl opatrně. „Nepotřebujete vědět přesně kde.“

„Dobrá, pane Dyme. Proč jsem tady?“

„Mé jméno je Dymes. Proč jste tady? Doufám, že to bude stejně jasné jako to, že máte nos mezi očima.“ Znovu mě odměnil tím plachým úsměvem. „Omluvte mě. Je čas na malý zásah proti škůdcům.“

Předním oknem jsem viděl, že vozidlo dojelo k mohutné bráně, kterou museli otevřít čtyři muži. V mžiku jsme byli venku. Viděl jsem, jak bránu zase zavřeli a pevně zajistili řetězy.

„Jazmay, můžeš mi sem pustit šťávu? Díky.“

Trifidy nám vepředu křížili cestu. Pohybovali se charakteristickým trhaným způsobem a kalichy na horním konci jejich kmenů se prudce houpały zepředu dozadu a zase zpátky.

Přestože jsem v sobě dusil hněv, natáhl jsem krk, abych lépe viděl. V tom okamžiku Sam Dymes sevřel do ruky páku a pak stiskl palcem červené tlačítko na vršku páky.

Z konce kovového ‚chobotu‘ vytryskla koule oranžového plamene. V další vteřině tato valící se ohnivá koule zasáhla trifidy. Zelené listy zčernaly a zvadly, trychtýře se scvrkly. Jedna rostlina se svalila pod pásy.

Sam Dymes se na mě usmál. „Tohle ty prašivý kytky na rozdíl od nás nemají. Oheň. Nádherný oheň!“ Dopřál jim ještě jednu dávku. Spousta trifidů začala připomínat starozákonní hořící keře. Sam zvolal: „Ti prevítí jsou čím dál chytřejší. Pár jich spálíte, ale ostatní se vám vyhnou.“

Pomalé vozidlo drtilo kouřící pozůstatky trifidů zasažených plamenometem. Přestože jich byly tisíce, ostatní rostliny se už nesnažily dostat před vozidlo. Několika se přesto podařilo vymrštit žahadla proti skleněným oknům, když jsme je míjeli, a otisknout tam charakteristickou jedovou stopu.

„Bezpečné jako v domě.“ Sam do okna zabušil kotníky prstů. „Tvrzené sklo.“

Rozložení trifidů kolem základny mělo všechny typické znaky. Těsně u plotu byli namačkaní, prověřovali ho svou silou. Určitě v hloubi svých botanických mozků – pokud samozřejmě něco takového měli – doufali, že společným tlakem se jim podaří dráty prolomit. Ale čím víc se člověk od plotu vzdaloval, tím byly rozestupy mezi rostlinami větší. Tito jedinci, kteří byli na okraji, možná měli v trifidích armádách roli záloh nebo hlídek. Jistě, v těchto dnech se sotva dalo najít místo, které by bylo úplně bez trifidů. Když se vozidlo valilo otevřenou krajinou, tu a tam jsem zahlédl osamoceného trifida. Většinou se nehýbali. Když se však vozidlo přiblížilo a oni ‚zaslechli‘ hřmot jeho motoru, přešlápli na svých krátkých nohách, aby se mohli natočit za zdrojem zvuku. Rozhodně vypadali jako dravci, kteří sledují, jak je mýjí jejich kořist.

Sam Dymes se teď opíral o sedadlo a ruku měl jen zlehka položenou na páce, kterou se ovládal kovový ‚chobot‘ plamenometu. Celkově vzato, byl to impozantní stroj. Věděl jsem, jak cenný by byl takový likvidátor trifidů pro lidi u nás doma.

Stále jsem však nevyřešil tajemství toho, proč jsem byl dopraven sem.

„Díky za projížďku,“ řekl jsem chladně. „Ale pořád jste skoupý na odpovědi.“

„Je mi to líto, pane Masene, ale máte pravdu.“

„Kdo přesně jste... myslím vaše komunita?“

„Vaši bývalí hostitelé o nás mluví jako o Quintlingově frakci.“

„Ano, slyšel jsem o vás.“

„Předpokládám, že nic dobrého.“

„Že jste banda psanců,“ informoval jsem ho. „Že kradete a vraždíte.“

„Joshua Quintling byl jedním z původních zakladatelů newyorské komunity, ale pak se generálu Fieldingovi podařilo zavést některé další...“ Pokrčil rameny. „Řekněme ráznější metody. Proto před dvaceti lety Quintling odešel spolu se svou rodinou a dalšími rodinami, které chtěly žít humánněji.“

„Takže Quintlingova frakce skončila tady?“

„Ne tak docela. Generál Fielding nařídil jedné ze svých lodí, aby pronásledovala Quintlingův neozbrojený parník.“

Válečná loď Quintlingovu loď rozstřílela. Zahynula při tom Quintlingova žena, malý synek a asi tucet dalších lidí. Quintling nepřišel o všechny na palubě jen díky tomu, že najel s parníkem na břeh v ústí řeky, které bylo příliš mělké, než aby tam válečná loď mohla vplout. Jinak...“ Významně pokrčil rameny. Potom se na mě podíval a jeho modré oči zvážněly. „Ale vy mi asi nevěříte, pane Masene, že ne?“

„Myslím, že vám budu muset věřit.“ Ale chlad, s jakým jsem k němu přistupoval, musel prozradit mou skepsi.

„Dělejte si, co chcete, pane Masene. Snad nevypadám na to, že bych vám chtěl víru vtoukat pažbou pistole, nebo ano?“

„Mám dojem, že jsem vám vyloženě vydán na milost.“ Nahlas jsem to neřekl, ale začínal jsem přemýšlet o tom, jestli vozidlo v některém okamžiku nezastaví a já nebudu jednoduše vyhozen ven, abych se v této pustině plně trifidů o sebe nějak postaral.

Chvilí si mě prohlížel. „Opravdu si myslíte, že bychom investovali tolik času a paliva – vzácného paliva! – na to, abychom vás sem přivezli a radovali se z toho, že vám můžeme něco udělat?“

„Copak já vím?“

„To je přece absurdní.“ Vypadalo to, že můj náznak se ho skutečně dotkl. „Dalo nám hodně práce, abychom vás zachránili.“

„Zachránili?“

„Ovšem.“

„Vypadalo to, že potřebuji zachránit? Kdybyste se podívali, zjistili byste, že jsem se měl skvěle. Kromě toho jsem měl další den odplout domů.“

„Ano, my to víme.“

„Tak o co vám ksakru šlo?“

„Věděli jsme, že máte odplout do Anglie.“ Klidně se na mě podíval. „Víme také, že za vámi – jen kousek pod horizontem, aby nebyla vidět – by plula bitevní loď s doprovodem několika torpédoborců.“

„Chcete říct, že generál Fielding se chystá napadnout ostrov Wight?“

„Máme takové informace, pane Masene.“

„Ale jaký by to mělo smysl? Přátelský kontakt bychom uvítali s otevřenou náručí.“

„Jste o tom přesvědčen?“

„Samozřejmě.“

Muž se zhluboka nadechl. Rozhlédl se po krajině zalité sluncem a trifidích hlídkách v ní.

„Zdá se, že jste byl ve tmě, pane Masene. Obrazně i doslovně.“

„Prosím, rád se nechám osvětit.“

„Víte, že newyorská komunita pod vedením generála Fieldinga nemá přístup k ropným vrtům ani zásobám benzínu?“

„Ano.auta jezdí na dřevný líh.“

„Který je tak agresivní, že po několika tisících kilometrech odváří motor.“

Přikývl jsem.

„Tak,“ řekl Sam Dymes. „My máme několik ropných vrtů a rafinerii, která vyrábí kolem pěti milionů litrů benzínu za rok – věřte mi, není to mnoho. Ale znamená to, že můžeme provozovat tuhle starou krasavici.“ S citem poplácal sedadlo. „A máme dobré, čisté letecké palivo pro hydroplány.“

„Což New York nemá.“

„Přesně tak, pane Masene. Takže se mohou po oceánech jen plácet ve svých parnicích na uhlí. Proto jistě chápete, že kdyby se mohli zmocnit vašeho Masenova-Cokerova... jak se ta věc vlastně jmenuje?“

„Masenův-Cokerův procesor.“

Přikývl. „Masenova-Cokerova procesoru... pak by generál Fielding mohl rafinovat tu zatracenou trifidí šťávu a získat z ní tolik paliva, kolik potřebuje pro svá auta, dopravní letadla – a válečná letadla.“

„A jaké by to mělo důsledky?“

„Pro nás by to mělo ty důsledky, že by nás smetl z povrchu Země. Tady v ústích řek jsme před válečnými loděmi v bezpečí. Ale kdyby měl bombardéry a stíhačky...“ Sam Dymes hvízdal. „Vybombarduje nás, že z nás nezbude ani masný flek.“

„Tak s ním uzavřete mír.“

„Myslíte, abychom se vzdali?“

„Ne,“ řekl jsem upřímně. „Pošlete delegaci. Jednejte.“

„On na to nepřistoupí. Rychle ovládne situaci. Ano, vezme nám ženy a děti, aby měl čím nakrmit svůj populační růst. Ale muži? Ty nechá odvézt do uhelných dolů, do dřevorubeckých táborů nebo na ty odporné otrokářské farmy v Karibiku, kde dřou ve dne v noci, aby vyhubili trifidy a vypěstovali všechno to, co potřebuje pro své stoupence, aby byli spokojení.“

„Opravdu si myslíte, že je tak šílený?“ Představil jsem si Kerrisina otce, generála Fieldinga – muže s tím planoucím žlutým okem.

Uznávám, připadal mi jako rázný vůdce, dokonce takový, který má vizi. Ale vraždící tyran? Ne, to jsem v něm neviděl.

Sam Dymes se na mě díval a tůkal si prsty na rty. Odhadoval mě. Po chvíli odpověděl:

„Ano, pane Masene. Opravdu si myslím, že generál Fielding je naprosto šílený. Také si myslím, že by se nezastavil před ničím, kdyby nás mohl dobýt, a totéž se týká invaze na ostrov Wight. Navíc si myslím, že je krutý diktátor.“

„Ale to je pouze váš názor.“

„Nejenom můj názor, pane Masene.“

„Ne? A čí ještě?“

„Netušíte?“ Muž se usmál. Viditelně mu dělalo radost, že mne může napínat.

Pokrčil jsem rameny. „Tak čí?“

„Nikoho jiného než vašeho otce, Billa Masena.“

„Mého otce? Ten se s generálem Fieldingem nikdy nesetkal.“

„Ale ano, setkal. Už dávno. Vy také – když jste byl malé dítě.“

Zamračeně jsem zavrtěl hlavou.

Sam Dymes s úsměvem sáhl někam k nohám. Když znovu vytáhl ruku, držel v ní kufřík. Otevřel jej, vyndal nějakou knihu a ukázal mi její obálku. Přečetl jsem si titul a pod ním jméno autora – William Masen. „Byl byste překvapen, kam až se kniha vašeho otce dostala. Tuto jsme před pěti lety vyměnili s jedním portugalským rybářem za sto litrů benzínu. Doufám, že po nás váš otec nebude vyžadovat honorář, ale vytiskli jsme si tisíc kousků pro distribuci mezi svými lidmi.“ Sam pohotově navázal: „Váš otec znal generála Fieldinga pod jiným jménem – Torrence.“

„Torrence?“ Znal jsem to jméno dost dobře. Narovnal jsem se. „Otec Torrencovi utekl před pětadvaceti lety.“

„To je pravda. Váš otec a matka nalili Torrence a jeho nohsledy alkoholem, když přepadli Shiring. Zatímco Torrence spal, váš otec jim pokazil auto a potom sám upláchl. Torrence se probudil a zjistil, že ptáčky mu frnkli. Co bylo ještě horší, dům byl obklíčen trifidy. Torrence je ale vynalézavý chlapík, a tak si vyrobil ochranný oděv z drátěného pletiva a prostěradla. Jenže když odcházel z domu, jeden trifid ho švihl žahadlem po hlavě. Jed, který pronikl přes helmu z pletiva, ho oslepil na jedno oko.“

„Potom se Torrence nějakým způsobem objevil v New Yorku pod novým jménem?“

„A pořádně ukřivděný.“

„Ale vždyť musel poznat, že jsem syn Billa Masena.“

„Samozřejmě. Chtěl vás využít.“

Tím se věci trochu vyjasnily. Ale věděl jsem, že o tom budu potřebovat ještě chvíli přemýšlet.

„Ale já znám Torrencovu dceru. Znáš ji velice dobře.“

„Právě,“ prohlásil rázně Sam Dymes. „Proto je také ona pěšákem v tatíkově strategii. Tak, jsme na místě.“

„Ale –“

„Budete si muset nechat otázky na později. Tohle musíte vidět.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Algonquinové

Jazmay vozidlo zastavila na okraji planiny. Před námi údolí prudce klesalo k řece, která se leskla v poledním slunci. Sam se postavil na ocelovou tyč, která se táhla mezi oběma sedadly, odjistil průlez ve střeše kabiny a odklopil ho. Na okamžik se svými modrými očima soustředěně rozhlédl kolem Jumba. Potom na mě kývl.

„Čistý vzduch. Nejbližší trifid je pět set metrů od nás.“ Vysoukal se průlezem na střechu vozidla. „Nic na tom není, pane Masene. Postavte se doprostřed té tyče, pak už se přitáhnete.“

V nížiku jsem stál vedle něho na kovovém hřbetě stroje. Za sebou jsem viděl čáru vyrytou pásy do drnů, kam až oko dohlédlo. Jak řekl Dymes, opodál stál osamělý trifid. At' měl jakékoli smysly, vytušil, že tam jsme, a začal na třech krátkých nohách kolébavě postupovat směrem k nám.

Sam si pohybu všiml také. „Máme spoustu času, než sem dojde. Měl byste vidět jednu důležitou věc. Pak mnohem lépe pochopíte, co vám potřebuju říct.“

Podal mi triedr.

„Páni.“ Rozhlédl se, jako by se kochal výhledem. „Je skvělé, že nám zase svítí slunce. Měli jsme tady tmu deset dní v kuse. Trifidy to tak vydráždilo, že lezli jeden přes druhého, aby se dostali do tábora...“ Zhluboka se nadechl. „Slunce, skvostné slunce.“ Zaclonil si oči a ukázal dolů do údolí. „Vidíte něco, pane Masene?“

Podíval jsem se. „Řeku. Stromy. Nějakých tisíc trifidů... shromážděných ve třech skupinách.“

„Podívejte se dalekohledem. Vidíte ještě něco?“

„Ano, kouř. Necelý kilometr odsud. Z nějaké osady?“

„Trefa do černého, pane Masene. Podívejte se líp.“

V dalekohledu jsem uviděl zákrut řeky ve tvaru písmene U. „Několik kánoí na břehu a... nějaké čtyři, pět... řekněme osm roubených domků a... Probaha.“ Překvapením jsem se zajíkl. „Co se to tam dole děje, kruci? Vždyť je zabíjí!“

Sam se klidně zahleděl dolů. „Co tedy vidíte – řekněte mi to přesně.“

Můj počáteční úlek se změnil v úžas. „Jsou tam lidé,“ řekl jsem mu. Vrátil jsem se k tomu fantastickému, ale neskutečnému pohledu. „Žijí v táboře, který nechrání žádný plot. Vidím děti, jak si hrají v porostu trifidů. Dokonce si rostlin ani nevšímají.“

„A rostliny si nevšímají jich.“ Dymes si vzal dalekohled a podíval se sám. „A ve stínu jednoho trifida sedí stařec.“

„Počkejte chvíli...“ Stiskl jsem kořen svého nosu mezi palcem a ukazováčkem a zavřel jsem oči. „To není pravda... to je...“

„Nemožné?“

„Absolutně. Pokud to není nějaký druhotný účinek té drogy, kterou jste do mě napumpovali.“ Podíval jsem se na něho. „Je to halucinace?“

Úsměv mu vytvořil vrásky v koutcích očí. „Ti lidé v údolí pod námi, pane Masene, jsou indiáni z kmene Algonquinů. Přibližně před sto lety se tu objevili misionáři a zcivilizovali je. V době, kdy přišlo Oslepení, byl kmen na samém pokraji vyhynutí, Jediné, co z něho zbývalo, byla banda nešťastných alkoholiků. A podívejte se na ně teď.“

Děti se honily mezi trifidy a smály se. Jedno dítě kolem osmi let, do pasu nahé, s olivovou pletí a dlouhými černými

vlasý, vyběhlo po chlupaté bulvě zabijácké rostliny a točilo se kolem stonku. Při tom škádlivě pokřikovalo na kamarády dole.

Podle toho, co jsem v údolí viděl, žili u zákrutu třípytlivé řeky spokojení lidé.

Jen těžkopádně mi docházely důsledky toho, co jsem měl před očima. „Ale trifidi se nesnaží je žahnout. Vyřízli jim žahadla?“

„Ne. Ti lidé jsou prostě imunní. Trifidi jim nemůžou ublížit.“

Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem to strávil. Potom jsem pokračoval s vyptáváním: „Trifidi si jich nejenom nevšímají. Oni se ani nesnaží je žahnout?“

„Myslím si, že dřív to zkoušeli. Ale když zjistili, že jejich žahadla na tyto lidi nepůsobí, přestali plýtvat jedem.“

„Říkáte, že trifidi něco zjistili. Takže těm rostlinám připisujete inteligenci?“

„Samozřejmě. Vy ne?“

Vzpomněl jsem si na otcova slova pronesená před pouhými několika týdny. Tenkrát ve skleníku mi řekl, že ty hrozné rostliny spolu dokážou komunikovat: že dokážou osnovat strategie, plánovat invaze a potom koordinované pochody, aby se s námi utkaly.

Ale jaký pokoutný zvrat v předívu přírody způsobil tu změnu tam dole v údolí, kde muži, ženy a děti poklidně žili spolu s trifidy? To, co pro takové jako my mělo být polem smrti, se stalo bezpečným hřištěm šťastných algonquinských dětí.

„Zkuste si představit,“ vybídl mě Dymes, „že bychom měli taky takové štěstí jako tito lidé. Mohli bychom se znovu vydat do světa, který nám patřil. Ale nedokážeme se s nimi dost sblížit, abychom tajemství jejich imunity odhalili.“

Stáli jsme na střeše vozidla a dívali jsme se dolů na osadu. Měl jsem v tu chvíli pocit, jako bych přešel nějakou velkou zeď, která mi dovolila nahlédnout do rajske zahrady. Stejně tak jsem si znepokojeně uvědomoval, že zázrak, jehož jsem zde svědkem, je křehká věc. Taková, že nemotorné ruce ji mohly snadno rozbít.

„Á, pane, Masene. Máme společnost.“

Ohlédl jsem se. Osamocený trifid už kolébavou chůzí zdolal prostor, který nás dělil. Ještě pár vteřin a ocitli bychom se v účinném dosahu jeho pětimetrového žahadla.

Dymes pokynul k otevřenému průlezu u našich nohou. „Až po vás, pane Masene.“

V době, kdy rachotící Jumbo dorazilo k branám tábora – když cestou zpracovalo svým plamenometem nahromaděné trifidy – měl jsem už o svých nových hostitelích jasnější představu.

Sam Dymes, vzděláním technik, měl za sebou polovinu období, kdy vykonával funkci „správce a holky pro všechno“ této vojenské základny Lesáků. (Sam mi vysvětlil, že to jméno není odvozeno od nějaké náchylnosti ke kácení stromů, ale od toho, že jeho lidé žili mezi trifidy. „Naše správné jméno je Jednotná konfederace svobody, ale jak vidíte – nebo spíš slyšíte – je to nešikovně dlouhý název.“) Na rozdíl od newyorské komunity, kde byla populace soustředěna do jediného geografického bodu, Lesáci se skládali z několika set polosamostatných osad rozptýlených po východním pobřeží od Marylandu po špičku Floridy. „Nejdříve jsme se usadili na ostrovech a na pobřeží,“ řekl mi Sam. „Ale Torrence pod novým jménem generál Fielding poslal dělové čluny, aby nás rozstřílely na kousičky. Proto jsme se posunuli podél řek dál do vnitrozemí, kde nás jeho dělové čluny nenajdou. A kvůli trifidům samozřejmě nemohl poslat armádu po souši.“ Kývnutím ukázal na jednu takovou rostlinu, která právě švihla žahadlem o okno. „Z těch potvor se vyklubali naši spojenci. Není to zvláštní, jak se věci vyvinou?“

Když se Jumbo zastavilo a já jsem vylezl ven, všiml jsem si, že jedna ze dvou ponorek opustila své kotviště. Viděl jsem, že i Sam to zaznamenal, ale nijak to nekomentoval.

„Hádám, že budete zralý na pořádné jídlo, pane Masene.“ Usmál se. „Umyjte se, dejte se do pořádku, jak je libo. Bašta se podává tamhle v kantýně – to je ten domek s červenou střechou.“

Sam zamířil k jiné budově a já jsem ještě chvíli nerozhodně stál na místě. Také Jazmay o mne ztratila zájem a bavila se s několika nevidomými muži, kteří seděli u psacích strojů pod ochrannou plachtou.

Sam si všiml, že tam stojím se ztraceným výrazem ve tváři, a zavolal na mě: „Už nemáte žádné ozbrojené strážce, pane Masene. Buďte jako doma.“

Měl jsem v sobě dvě misky kořeněné polévky a hromadu chleba, když jsem uslyšel zapraskání místního rozhlasu. Ženský hlas oznámil přelet hydroplánu a vyzval skupinu čekajících pasažérů označených jako Evergladeský tým, aby se dostavila na molo číslo tři.

Zanedlouho skutečně přilétl nízko nad řekou velký stříbrný hydroplán a ladně, dokonale přistál na hladině. To ve mně probudilo krev pilota. Dal bych všechno za to, kdybych se mohl znovu posadit k řízení, zaposlouchat se do příjemného předení dvou krásných motorů Rolls-Royce a vzhlednout k vábívé modré obloze.

„Řekněte mi, na co právě myslíte, pane Masene.“

Zvedl jsem hlavu a uviděl jsem Sama Dymese, jak si nese podnos s talířem zeleniny, z níž se ještě kouřilo.

„Můžu si k vám přisednout?“

„Samozřejmě.“

„Začínáte se rozkoukávat?“

Rekl jsem, že ano.

„To je dobře,“ řekl tím svým nespěchajícím, bezstarostným hlasem. „Později vám seženeme nějaký kavalec. A vypadá to, že by se vám hodilo, kdyby vám někdo půjčil břitvu.“

Přešel jsem si prsty po bradě. Pichlavé strniště přecházelo do měkčího plnovousu. „Docela rád bych se taky převlékl, kdyby se to dalo zařídit.“

„Berte to jako hotovou věc, pane Masene. Páni, to je chilli? Nevšiml jsem si, že je na jídelníčku.“ Otočil se a bodře zavolal na nevidomou ženu, která u pultu vydávala jídlo. „Hej, Ireno – nezbyla ti tam ještě trocha toho dáblského chilli?“

„Ten mladý pán vybral všechno do poslední kapky.“

„Tedy, pane Masene, apetit máte pořádný... ale taky je pravda, že jsme vás nechali nějaký čas o hladu.“

„Jak –“

„Jak dlouho jste o sobě nevěděl? Celé dva dny. Tak, vezměte si můj zákusek; myslím, že alespoň to pro vás můžu udělat.“

Zatímco jsme jedli, do mého vědomí si konečně našlo cestu něco, čím jsem se nevědomky zabýval skoro celé poslední dva týdny. „Pane Dymesi, když jsem –“

„Same. Říkejte mi Same, prosím.“ Roztáhl tvář do úsměvu a podal mi přes stůl ruku. „Jsem rád, že jsme se poznali... aha, vy si netřesete rukama, že?“ Šibalsky na mě mrkl.

„Same.“ Nechal jsem se obměkčit k úsměvu, který říkal něco v duchu: Tak fajn, vyhrál jsi. Potřásl jsem si s ním rukou. „Nechte si toho ‚pana Masena‘. Já jsem David.“

„Jasně, Davide. Co jste mi to chtěl říct? Vypadal jste v tu chvíli docela vážně.“

Přikývl jsem. „Mám za to, že Algonquinové, které jsme ráno viděli, nejsou jedineční.“

„Nepovídejte?“

„Myslím si, že i jiní lidé jsou imunní vůči trifidímu jedu.“

„A co vás k tomu vede, Davide?“

Zatímco Sam se ládovl obrovským kusem jablkového koláče, vyprávěl jsem mu o svém nouzovém přistání na trifidím voru a následném setkání se zdvořelou dívkou, která se jmenovala Christina Schofieldová. Řekl jsem mu o tom, jak se lekla a utekla do houštiny trifidů. Jak ji zasypala žahadla. Jak jsem byl přesvědčený, že zemřela. Skončil jsem tím, jak se zázračně vrátila, bez sebemenšího zranění. Sam mě po celou dobu poslouchal, aniž sám něco řekl, a tvářil se, jako by ho víc zajímal jablkový koláč.

„No?“ vybědl jsem ho k vyjádření názoru, když spolkl poslední kousek koláčové kůrky.

„Nenašla by se tam ještě trocha toho výborného koláče, Ireno?“

Chvilí jsem váhal, jestli vůbec poslouchal, co mu vyprávím, ale okamžitě se otočil zpátky ke mně. „Christina Schofieldová. Jistě.“

Vypadal vážně. „Máte pravdu. Trifidí jed jí neškodí.“

„Zdá se, že víte o dění v New Yorku docela hodně.“

„Důvěrné informace mají cenu deseti dělových člunů, nemyslíte?“ řekl. V té chvíli před něho matronovitá žena položila další kousek koláče. „Díky, Ireno. Ó, to vypadá skvěle.“ Přestože ještě před okamžikem byl zákusem nadšený, teď jako by ho chuť k jídlu trochu opustila. Jeho výraz zvažněl. „Obávám se, Davide, že Christinina budoucnost nevypadá tak růžově.“

„A proč?“

„Podle posledních informací, které máme, Torrence vydal rozkaz k obrovské operaci s kódovým označením Lavina.“ Sam odstrčil koláč stranou. „Lidské samice se rodí se dvěma vaječníky. Každý vaječník obsahuje několik tisíc vajíček. A jak víte, z každého vajíčka, je-li oplodněno, se může vyvinout lidská bytost.“

„Pokračujte.“

„Torrencovi lékaři zdokonalili využívání prostředků zvyšujících plodnost pro stimulaci mnohočetných těhotenství. Jak také jistě víte, jeho cílem je nastartovat v jeho komunitě populační explozi, aby pouhou vahou počtu lidí vypudila trifidy a začala si znovu podmaňovat Long Island, New Jersey a tak dál. Dokonce pořád posílá přepadová komanda, která unáší ženy a děti z jiných komunit.“ Napil se kávy. „Teď, když má Christinu, která je imunní vůči trifidímu žahnutí, si jistě dovedete představit, co se mu honí hlavou, ne? Kdyby měl milion takových lidí jako ona, mohli by se jednoduše vrátit na americkou pevninu a začít budovat Torrencovu říši.“

„Zkusil bych to říct na rovinu: podle vás chirurgové vezmou Christině vaječníky, oplodní vajíčka a potom implantují embrya jiným ženám?“

„A bude to v kolosálním měřítku. Náhradní matkou pro Christinino oplodněné embryo se stane každá žena, která je fyzicky schopná donosit dítě. A tím myslím každou plodnou ženu, mladou i tu, která už tak mladá není. Týká se to i Kerris Baedekkerové, pokud jsou naše zdroje spolehlivé – a většinou jsou. Zkrátka, Christina Schofieldová se stane ‚matkou‘ stovek tisíc dětí. Torrence přirozeně doufá, že tyto děti vytvoří páteř superrasy, která bude imunní vůči trifidímu jedu. A on se tak stane nejmocnějším mužem na planetě.“ Sam se nadechl. „Kromě toho chtějí Christinu rozpitvat jako živý exemplář při operaci, která se rovná usmrcení tisícem řezných ran v laboratorním provedení, aby se dozvěděli, co způsobuje její přirozenou ochranu.“ Na zdůraznění svých slov pomalu sekal rukou. „Davide, Torrence je v tomhle fanatik. Vášnivý fanatik. Ví, jak získat to, co chce. Dokonce nařídil, aby všem matkám, které už jsou v očekávání... prostě to udělat tak, aby těhotné nebyly a mohly přijmout Christinina vajíčka.“

„Proboha... to je zruďné. Kdybych – kdybych tušil, co se s Christinou stane, nepřivezl bych ji do New Yorku; raději bych...“ Na chvíli jsem zmlkl. Vřel jsem vztekem nad Torrencovou nelidskou krutostí. Teď už jsem věděl, proč loď, která mě zachránila, dostala rozkaz vrátit se maximální možnou rychlostí do New Yorku. „Dobrý bože,“ zašeptal jsem nakonec. „Kéž bych pro Christinu mohl něco udělat, aby se to nestalo. Chudinka... starala se o sebe od svých šesti let. Je sice imunní vůči trifidímu jedu, ale prošla si peklem.“

Teď ji čeká ještě něco horšího. „Udělal se mi v ústech špatně.“ „Kdybych tak mohl popadnout Torrence za krk.“

Sam na mě upřel své modré oči. „K Torrencovi se asi nedostaneme. Ale o něco se snažíme.“

„Cože?“

„Víme, že Christinu odvezli do nemocnice. Operace Lavina potřebuje kolem čtyř týdnů, než bude připravena první dávka matek, takže máme poměrně dost času, než budou Christinu operovat.“ Kývl k oknu kantýny a prázdnému kotvišti ponorek za ním. „Poslali jsme přepadový tým, aby ji dopravil sem. Když všechno dobře dopadne, do týdne by

měla být tady, živá a zdravá.“
„Věříte, že je to ve vašich silách?“
„Zkusíme to, Davide. Uděláme pro to maximum.“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Zjevení

„Jednu rádiovou zprávu. Jenom jednu. To mi snad můžete dopřát, ne?“
Stál jsem opřený o cihlovou zeď.
Sam Dymes s upřímným lítostivým výrazem zavrtěl hlavou.
„Ale já musím poslat zprávu svým lidem na ostrov Wight. Chápete proč?“
„Samozřejmě.“
„Tak mi dovozte, abych je varoval, že Torrence je stále naživu. A že se navíc chystá vyslat invazní jednotky.“
Při tomto rozhovoru jsme stáli na břehu řeky. Slunce, které bylo víc nachové než červené, sklouzlo pod obzor.
„Meteorologické podmínky budou ideální pro krátkovlnné vysílání,“ naléhal jsem.
„Věřte mi, je mi to opravdu líto. Ale nedá se nic dělat.“ Já jsem se vztekal, ale Sam mluvil svým uvolněným jižanským přízvukem. „Davide, Torrence má na moři lodě, které nás hledají. Pokud zachytí naše vysílání a zaměří nás, vtrhne sem po řece a rozpoutá tady takové peklo, jaké jste ještě neviděl.“

Pročisl jsem si rukou vlasy. Bylo to zoufalé, zatraceně zoufalé, ale Sam měl pravdu. Základem toho, aby Lesáci přežili, bylo utajení jejich polohy. Za ty tři dny, které jsem tu byl, jsem vyslechl spoustu historek dokládajících Torrencovo banditství a masakrování.

Povzdechl jsem si. „Chápete, čeho se obávám? V době, kdy tady vysedávám na slunci, mohou Torrencovy invazní jednotky doma zabíjet mé lidi.“

„Poslouchejte mě, Davide. To se zatím nestane.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Protože Torrence soustředí své síly na operaci Lavina. Bude potřebovat všechny doktory, které má, aby pracovali v nemocnicích na programu masového oplodnění. Taky bude potřebovat služby lodních posádek. Koneckonců, ta vajíčka se neoplodní sama, že?“

Znovu jsem si povzdechl. „Rozumím.“

„V každém případě, podle vašich slov má ostrov Wight docela impozantní vzdušné síly. Torrence nemůže spoléhat na mizivou pravděpodobnost, že vaši lidé na útok neodpoví, a riskovat své lodě. Ne, měl v plánu použít vás jako trojského koně, aby dostal na břeh skupinu sabotérů a příslušníků speciálních komand v civilních šatech. Člověk nemusí ani moc přemýšlet, aby si spočítal, že by se zmocnili letišť a drželi je, dokud Torrencovy válečné lodě nepřivezou posily. Chápete?“

„Chápu.“

„Teď už byste si dal to vychlazené pivo?“

A šmytec, jak se říká.

Přesto jsem se na základně neměl špatně. Přívětivý Sam Dymes se svým typickým vyjadřováním, hojně opeřeným různými uch, ach a dlouhými, zamyšlenými mmmmm, byl dobrý společník. Zjistil jsem, že nevěřím, že by mohl být odpovědný za zastřelení Gabriela Deedse v New Yorku. Navíc jsem mu věřil, když mi vysvětlil, že Torrencova prosperující komunita je postavena na upocených bedrech otrocké práce. Otroci káceli stromy, z nichž se vyráběl dřevný lih na palivo do motorů. Otroci pracovali v uhelných dolech, dokud nezemřeli na plicní nemoci nebo naprostým vyčerpáním, aniž za celý měsíc spatřili denní světlo. Otrokyně byly spoutány v továrnách na děti, kde byly nuceny rok za rokem otěhotnět. Navíc se zdálo, že otroci jsou vybíráni podle barvy pleti a nevidomosti – nebo tehdy, když se odvážili kritizovat Torrencův režim. Většina otroků byla soustředěna na severu ostrova Manhattan v okrcích, kterým se předtím říkalo Harlem a Washington Heights, ale nyní byly známy jen pod nic neříkajícím označením „Průmyslová zóna I“. Toto ghetto se nacházelo za vysokou zdí, kterou jsem zahlédl s Kerris. Zmínila se o ní tenkrát jako o Paralele na 102. ulici. Jistě, někteří barevní pracovali také v jiných částech Manhattanu, ale chápali, že se jim dostalo zvláštního privilegia, a všichni, všichni věděli, že sebemenší prohřešek bude znamenat rychlý a nemilosrdný trest.

Torrence a jeho kumpáni nebyli tak hloupí, aby nevěděli, že mezi lidmi s jinou barvou pleti a slepými je mnoho výjimečně talentovaných mužů a žen. Ti, kteří mohli být opravdovým přínosem pro komunitu, byli také náležitě využiti. Ale museli za to něco zaplatit. Za to, že dosáhnou lepší kariéry a společenského postavení, se museli vzdát svého pohlaví. Nikdo si nebyl sto procentně jistý, zda to byl symbolický akt vzdání se Torrencovi nebo jestli si tím chtěl vytvořit poddajnější třídu sluhů. Torrence nicméně pohlížel na eunušskou pracovní sílu jako na velice užitečnou.

Během svého pobytu na základně jsem pomáhal s běžnými povinnostmi, k nimž patřilo hlídkování kolem plotů proti trifidům, sekání dřeva na oheň nebo škrábání hromad brambor. A za teplých, příjemných večerů jsem si s těmito lidmi povídal a vtipkoval nad pivem. Přesto jsem se v myšlenkách stále vracel ke Kerris Baedekkerové. Tisíckrát za den jsem se ptal sám sebe, co asi právě teď dělá. Přemýšlela o tom, co se stalo se mnou? Byla teď přítel, nebo nepřítel? Kdybych ji mohl nějakým způsobem dostat z ostrova Manhattan, šla by z vlastní vůle? Uznala by, že její otec není o nic lepší než nějaký loupeživý rytíř, krutý tyran, jemuž by měla být sebrána moc?

Nevěděl jsem. Prostě jsem nevěděl.

Když jsem pak v noci zavřel oči, v duchu jsem si ji představoval – a občas se mi o ní zdálo.

Další den, sedmý den po mém příjezdu, byl dnem osudným.

Ze skalnatého srázu na druhé straně řeky pomalu vstalo narudlé ráno. Z kurníků se ozvalo kokrhání.

Trifidi přivítali denní světlo tloučením proutky o své bulvy. Představoval jsem si, jak říkají: Slunce přichází, slunce přichází... Možná byli ještě nervózní po období téměř nadpřirozené tmy, kdy se snad obávali svého vyhynutí. Nyní tleskali vycházejícímu slunci silicím klepáním, které rychle přerostlo do nelidského řevu.

Poslouchal jsem tyto botanické ovace při holení. Vedle umývadla se kouřilo z hrnku kávy. Koupelna byla jednoduchá, chatrná stavba tvořená řadou umývadel pod střešou z vlnitého plechu. Jelikož neměla žádné obvodové stěny, viděl jsem, jak trifidi vítají třepáním tmavě zelenými listy nový den. Den, který se pro ně bude skládat z toho, že se budou po tisícovkách mačkat na plot. Musel to od nich být akt slepé víry. Že jednou překážky padnou jako hradby Jericha. O kousek dál pak stály sprchy, které měly v zájmu cudnosti stěny až po střechu. Slyšel jsem odtamtud cákání doprovázené hlubokým mužským hlasem, jehož zpěv byl až překvapivě melodický.

Oškrábal jsem si asi polovinu strniště (naštěstí jsem si břitvou neporezal bradu), když jsem si uvědomil, že kolem koupelny na čerstvém vzduchu chodí lidé a všichni spěchají jedním směrem. Jejich hlasy přešly do křiku – ale nevěděl jsem, jestli je důvodem poplach nebo vzrušení.

Popadl jsem ručník a setřel jsem si z tváře mýdlo, které mi tam ještě zbývalo. Pak, jelikož mne zvědavost napínala jako pes vodítko, jsem se připojil k proudu lidí spěchajících k řece. Rozhlížel jsem se a očima jsem hledal příčinu tohoto rozruchu. Pak jsem ji uviděl. Zpoza ohybu řeky vyplula tmavá, štíhlá silueta ponorky, která, jak jsem si všiml dříve, opustila své kotviště.

Silící křik mi napověděl, že něco není v pořádku. Už z této vzdálenosti jsem poznal, že ponorka se naklání na stranu a věž vypadá otlučeně. Ozvalo se volání po doktorech.

Ponorka, kulhající jako nějaký zraněný leviatan, obloukem přeplula řeku. Když srovnala kurz s dřevěným molem, pomalu se rozjela dopředu.

Teď, v narudlém ranním světle, poškození bilo do očí. Věž byla rozryta výbuchy granátů; z její nejvyšší části zůstal jen kovový šrot. Z periskopu a krytu radaru nezůstalo nic. Zdálo se však, že alespoň trup ponorky unikl nejhoršímu. Lidé se valili vpřed. Unavení členové posádky zatím začali vylézat průlezy na palubu a pak i na vlastní molo, kde byli vítáni objímáním.

To, jak členové posádky klopili hlavu, nesvědčilo jen o únavě.

Potvrzení přišlo rychle. „Christinu převezli z nemocnice,“ řekl mi později Sam. „Je mi to líto, Davide. Musí to pro tebe být hořké zklamání.“ Otočil se a díval se, jak z ponorky vynášejí na nosítkách zraněné. „Taky jsme přišli o několik dobrých lidí. Vrátila se jenom polovina komanda. Potom se ponorka dostala do palby pobřežních baterií, než se stačila potopit. Kdyby se jí nepodařilo skrýt se v mlze na volném moři, vůbec by tady nebyla.“

„Co teď?“

„Teď?“ Sam Dymes se zatvářil ustaraně. „Plán B.“

„Co je to plán B?“

„Chceš něco vědět, Davide? Nemám ponětí.“

S tím odešel, aby zraněným mužům a ženám odnášeným na ošetřovny poskytl alespoň několik slov útěchy.

Za několik hodin po příjezdu ponorky zavládl v táboře znovu klid. Kapitán ponorky a Sam Dymes začali hodnotit poškození plavidla. Vážněji zraněné členy posádky a komanda zatím rozváželi hydroplánem do větších osad na jihu, kde mohli mít lepší lékařskou péči.

Já jsem se vrátil k sekání palivového dříví. Při tom jsem nebyl daleko od trifidiho plotu. Rostliny na druhé straně byly zticha. Nehýbaly se. Cítil jsem, že sleduji dění v táboře s chladnou lhostejností. Deprimovaná nálada dolehla i na mne, a tak jsem zjistil, že moje úvahy o těchto mizerných rostlinách udělaly morbidní obrat.

Trifidi se vyvíjeli. Chodili. Slyšeli. Zabíjeli. Byli masožraví. Začínalo se u nich vyvíjet něco na způsob zraku. Mnozí vědci jim také připisovali inteligenci. Jak dlouho bude trvat, než přeskočí skromné lidstvo a přidají do svého repertoáru další schopnosti? Schopnost číst nám myšlenky? Pohybovat předměty čistě silou vůle? Něco mi říkalo, že stačí, abychom jen dost dlouho počkali. Pak poznáme z první ruky, jaké nové a ďábelské triky se tyto kreatury naučily.

A tak jsem zpracovával hromadu dřeva a rozsekával je na menší polena, která se dala použít pro přípravu jídla a ohřívání vody. Slunce zatím vyšplhalo výš. Ztratilo však něco ze svého nedávno obnoveného lesku. Dnes odmítalo zářit víc a viselo na obloze jen jako krvavý pomeranč. Všude kolem obzoru se usadila mlha v barvě sražené krve. Krátce po poledni, kdy už jsem nasekal dost dřeva, aby to pro ten den stačilo, jsem si svažil horní polovinu těla vodou ze džberu a zamířil jsem ke kantýně na oběd. Na rozbité nástavbě ponorky se teď hemžili dělníci. Viděl jsem modrobílý plamen acetylenového svařovacího hořáku, což znamenalo, že náročné opravy už začaly.

U vstupu do kantýny jsem prošel kolem postavy, která mi byla tak povědomá, že jsem si jí ani víc nevšímal.

„Haló, pane, nevíte tady o nějakém místě, kde by si člověk mohl zahrát ping-pong?“

Vytřeštil jsem oči. „Gabrieli?“

„Už jsem si začínal myslet, že mě nepoznáváš, Davide.“

„Jo. Jasně... ale, proboha! Myslel jsem, že jsi mrtvý.“

„Řekni sám, nebyl to výkon na Oskara?“ Gabriel Deeds se rozzářil a napřáhl ke mně svou mohutnou, svalnatou tlapu. Uchopil jsem ji a přimhouřil jsem oči, když mi stiskla ruku jako svěrák.

„Vida. Takže vy dva se znáte.“ Sam seděl u stolu a před sebou měl obrovský kus jablkového koláče. Jeho úsměv, unavený, ale vřelý, mluvil za vše.

Zahýbal jsem prsty, ve kterých mi mravenčilo. „Tak fajn, Gabe. Asi tady nejsi náhodou, co?“

Sam Dymes se zarazil uprostřed sousta. „Nepleteš se.“ Ukázal lžičkou. „Davide, představuji ti našeho člověka v New Yorku. Než dojím tenhle neuvěřitelně lahodný koláč, Gabriel ti řekne pár novinek, kterých ses nemohl dočkat... Hej, Ireno... Ireno? Nenašel by se tam náhodou ještě kousek toho výborného jablkového koláče?“

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Zvrat

Gabriel mi u oběda vylíčil, co se stalo, počínaje mým únosem z New Yorku před více než týdnem.

„Všechno to byla moje práce,“ přiznal. „Věděl jsem, že generál Fielding, ten chlapík, o kterém teď víš, že je to Torrence, měl v plánu poslat tě zpátky na ostrov Wight s diplomatickým doprovodem.“

„Ale ve skutečnosti bych otevřel cestu invazní jednotce. Ano, Sam mi tu habaděru vysvětlil.“

Gabriel pokračoval: „Takže mi bylo jasné, že tě musím buď dostat z New Yorku – nebo tě zabít holýma rukama.“

Podíval jsem se na ty mohutné ruce a potom zpátky do jeho hlubokých hnědých očí, které teď byly překvapivě vážné. Uvědomil jsem si, že tu druhou možnost nemyslel žertem.

„Věř mi, Davide. Klekl jsem na kolena, abych je přesvědčil, že tě mají z New Yorku vytáhnout.“ Upil kávu. „Ale snad chápeš, že naše důvody, proč jsme tě sem převezli a uchránili tak tvůj ostrov před invazí, nebyly tak docela ušlechtilé ani nezištné.“

Přikývl jsem. „Jestli se Torrence zmocní ostrova Wight, získá také Masenův-Cokerův procesor.“

„A bude tak mít vysokooktanové palivo, aby mohl svými letadly udělat krátký proces s Lesáky. A se všemi ostatními osadami, které se budou zdráhat přijmout jeho – nevím, jak jinak to nazvat – ochranu.“

„A Kerris?“

„Je v pořádku,“ ujistil mě Gabriel. „Postaral jsem se o to, aby byla na zadním sedadle taxíku, než se objeví přepadové komando.“

„Jak se jí daří?“

„Zasáhlo ji, že jsi zmizel. Ale nese to celkem vzato dobře.“

„Ona neví, že jsi –“

„– špion? Ne, o mé druhé roli nic netuší. Bohužel neví ani to, jestli jsi živý, nebo mrtvý. Přirozeně jsem musel zachovat mimořádnou opatrnost.“

„Ty jí nevěříš?“

Gabriel zareagoval na můj výbuch ztrápeným výrazem. „Je mi to líto, Davide. Je to přece jen Torrencova dcera. Nemůžu jít do takového rizika. Máme v New Yorku víc agentů. Kdyby naše krytí prasklo –“

„Jasně, jasně, já rozumím,“ skočil jsem mu do řeči. „Ale řekni mi jedno, Gabrieli: věděla Kerris o tom, že Torrence má v úmyslu napadnout ostrov Wight?“

Podíval se mi přímo do očí. „Jsem přesvědčený, že o tom nevěděla. Podobně jako ty, měla být jenom pěšákem v jeho plánu.“

Vzdychl jsem úlevou. Naše odloučení bylo nepříjemné samo o sobě a zhořklo by úplně, kdybych věděl, že mě Kerris zneužila.

Gabriel nám při jídle vyprávěl o nejnovější misi na záchranu Christiny, třebaže jsme už skoro všechno jednou slyšeli. Věděli jsme hlavně to, že krátce předtím, než do nemocnice vtrhlo přepadové komando po zuby ozbrojené samopaly, Christinu uklidili na tajné místo.

„Smůla,“ řekl procítěně Sam. „Zatracená smůla.“

„Slovy jednoho starého blues,“ poznamenal Gabriel, „nebýt smůly, pořádné smůly, byl by náš život jednotvárný.“

Odvezl jsem pak přepadové komando k Hudsonu a koho nevidím – Roryho Masterfielda, jak hledí přímo na mne. Věděl jsem, že mě poznal, že moje krytí je v háji. A tak jsem naskočil do ponorky s našimi kluky. A tím to mělo skončit. Potopit se, vyklouznout po Hudsonu na moře a zmizet. Jenže jedna pobřežní baterie nás našla reflektorem. Seděli jsme tam jak kačeny. Ale první štěstí, které jsme té noci zažili, bylo to, že velká děla na ostrovech neměla potřebný dostřel. Granáty padaly více než půl kilometru od nás. S několika houfnicemi z baterie na TriBeCa už jsme takové štěstí neměli. Musím jim přiznat, že byli opravdu dobří. Udělali nám do věže tolik děr, že je v ní teď víc vzduchu než železa. Pak to korunovali tím, že nám ustříleli periskop a radar. Díky tomu a příliš mnoha díram v trupu jsme se nemohli potopit. Jediné, co nám zbývalo, bylo mazat na otevřené moře, jako by nám za zadkem hořelo. Náhodou jsme vjeli přímo do mlhy, ve které se nám podařilo uklouznout dělovým člunům.“ Zavrtěl hlavou. „Věř mi, takovou cestu bych nechtěl zažít ještě jednou, pěkně děkuji.“

Poslední slova Gabrielovy věty ještě visela ve vlhkém vzduchu, když to přišlo. Zvuk, který nebyl zvukem. Byla to spíš neviditelná vlna, tvrdá jako beton, která zasáhla kantýnu, smetla talíře ze stolů a potom ty, kteří jedli, ze židlí. Okna se jedno po druhém roztříštila. Ozvěna se vrátila od srážu na druhé straně řeky jako zahřmění. Okamžitě jsem uslyšel křik. Sírěna začala kvílet na poplach.

Zvedl jsem se z rozbitých židlí, talířů a vysypaného jídla. Sam a Gabriel už utíkali ven z kantýny. Gabriel se zastavil na vyežděné cestě, ale Sam pokračoval dál ke své kanceláři. Jeho dlouhé nohy zabíraly jako nohy atleta.

„Hajzlové,“ sykl Gabriel, plný hněvu. „Hajzlové.“

Podíval jsem se k řece. Přes vodu se rychle šířily zpěněné brázdy ve tvaru písmene V.

„Torpédové čluny!“ Gabriel je zahlédl také. „Jak nás sakra mohly sledovat až sem?“

Díval jsem se, jak torpédové čluny zatáčejí ke břehu. Byla to malá, štíhlá plavidla, sotva větší než odpalovací komory, které měla po obou stranách středové kabiny. Ještě chvíli se řítily k táboru a pak vypustila svůj smrtící náklad.

Viděl jsem, jak se torpéda ženou ke břehu, a zatahal jsem Gabriela za ruku. „Pojď zpátky! Jsme moc blízko.“

Torpéda byla rychlá. Příliš rychlá, než abychom stačili udělat více než několik kroků – i když Gabrielův vztek byl tak prudký, že by mě nepřekvapilo, kdyby se rozběhl vpřed a pokusil se je nějak odchýlit holýma rukama.

Stejně jsme stačili odběhnout jen několik metrů, než jsme se otočili, abychom byli svědky toho, co muselo přijít. Dvě torpéda zasáhla zbývající ponorku schopnou plavby. Ponorka explodovala v gejzíru bílé pěny. Poté, co se rozlomila,

bylo ještě chvíli vidět, jak dvě oddělené púlky plují od sebe, než klesly na dno řeky.

Třetí torpédo narazilo do bahnitého břehu a udělalo v něm pětimetrový kráter. Dovnitř se okamžitě vevalila vířící voda. Bublalo to a kouřilo jako nějaký ježibabí lektvar. Čluny, které odpálily torpéda, nás vzápětí zasypaly palbou z kulometů.

Gabriel, který tam stál jako nějaká divoká tmavá socha, ponechal volný průchod svému vzteku. „Jak nás našli?“ vychrlil ze sebe. „Na zpáteční cestě jsme dělali všechno předpisově. Drželi jsme nonstop hlídky. Přesvědčili jsme se, že nás nikdo nesleduje. Tak jak je možné, že jsou teď tady?“ Vypadalo to, že ani nevnímá svítící střely, které sviští kolem něho.

„Gabrieli!“ zařval jsem. „Hlavu dolů!“

Rozběhl se k nejbližšímu Jumbu a rychle vylezl na střechnu. „Tamhle!“ ukázal. „Takhle to ti parchanti udělali!“

Vylezl jsem za ním, třebaže se mi naše nechráněné místo vůbec nezamlouvalo. Kulky létaly nepříjemně blízko.

Přesto jsem se podíval směrem, kterým ukazoval. O kus dál po proudu, stranou vlastní bitvy, leželo ve vodě zvláštní plavidlo, které svůj úkol zřejmě už splnilo. Připomínalo platýse. Sotva vyčnívalo nad hladinu a bylo strakatě pomalované tmavými odstíny modré a zelené. Dvě prosklené kabiny vykukovaly nahoru jako blyštivé oči. Drobné plavidlo, prakticky nevyčnívající nad hladinu oceánu, sledovalo poškozenou ponorku na základnu a potom odvysílalo její polohu hlavnímu údernému svazu.

„Sakra!“ vybuchl Gabriel. „Mělo nám dojít, co dělají. Proto ta velká děla mřila vedle, když jsme se snažili vyklouznout z Hudsonu. Chtěli nás jenom zmrazit. Pak nás mohli sledovat až sem a...“ Jeho hlas zanikl v proudu nesouvislých nadávek.

Řeka sice byla příliš mělká na to, aby po ní mohly připlout válečné lodě s hlubokým ponorem, ale velice rychle se zaplnila celou flotilou menších člunů. Hnaly se vpřed, zatímco jejich palubní děla, kulomety, minomety a raketové baterie pálily o sto šest: jako smečka vodních hyen stahujících se kolem kořisti.

Ale ani nám nechyběly ostré zuby. Z různých míst na našem břehu zaštekala děla a zasypala řeku granáty. Některé našly cíl. Tři nepřátelské motorové čluny se proměnily v ohnivě koule a jejich hořící posádky se vrhly do vody.

Gabriel radostí skákal po kovovém hřbetě Jumba. Ale dávka z kulometu, která se vzápětí odrazila od obrněného boku zabijáka trifidů, nám připomněla, že naše postavení je poněkud nápadné. Rychle jsme seskočili na zem a zpoza stroje jsme sledovali průběh boje.

Situace se nevyvíjela dobře. Navzdory tomu, že naše zákopy, palebná stanoviště děl a hlídkové věže statečně opětovaly palbu, více než tucet motorových člunů pronikl ke břehu. Pak, chráněni prudkou kulometnou palbou, Torrencovi vojáci vyrazili na zteč do kopce. V běhu střileli, někteří házeli granáty do zákopů. Ztrácel jsem naději. Torrence zahájil rázný útok vedený speciálními pěšími oddíly. Lesáci umírali po desítkách.

V takových chvílích se často přihlásí o slovo absurdita.

Z reproduktorů rozmístěných na sloupech po celém táboře začala hrát hudba. Rytmičský ženský hlas zpíval pomalou baladu, která se ozvěnou rozléhala po stráni. Dokonce ani střelbě mísící se s mučivými výkřiky umírajících se nedařilo přehlušit tu krásnou melodii.

Něčí ruka mi zatřásla ramenem. „To je náš signál k ústupu!“ Gabriel otevřel průlez Jumba. „Vlez tam!“ Rychle jsem se nasoukal dovnitř a posadil jsem se na jedno přední sedadlo. Zahlédl jsem, jak nějaký mladý hispánc v klouzl průlezem do kabiny pro řidiče pod mýma nohama. V další vteřině motor burácivě ožil.

Vozidlo se už rozjelo na svých housenkových pásech dopředu, když dovnitř vlezl Gabriel a posadil se vedle mne.

„Neviděl jsi Sama?“ zavolal.

„Když jsem ho zahlédl naposledy, mířil do své kanceláře.“

Gabriel se na sedadle otočil, aby lépe viděl na správný barák, kde Lesáci nakládali citlivější dokumenty do čekajících Jumb. Třesk kulek, které zasáhly bok našeho vozidla, najednou obrátil mou pozornost zpátky k řece. Objevily se další motorové čluny plné mužů v zelených maskáčích. Některé čluny se pokusily najet na břeh v místech, kde byl sráz příliš prudký, a tak útočníkům nezbylo než na břeh doskočit. Jenže sklon bahnitého břehu způsobil, že sklouzli zpátky do vody, kde se utopili pod tíhou výstroje, kterou měli na sobě.

Přesto se mnoha útočníkům podařilo proniknout na suchou zem – třebaže ne všichni se dostali až do tábora. Z hlídkových věží naši kulometčíci kropili zemi kulkami a mnoho vojáků posílali k zemi v púlce kroku. A po celou dobu zněla kakofonie střelby, explodujících granátů a pronikavého jekotu raketových baterií. Dým, který se valil táborem, byl hustý jako podzimní mlha.

„A co Sam?“ zavolal jsem na Gabriela.

„Sveze se nějakým Jumbem... mizíme odsud.“

„Kam?“

Škubl hlavou směrem k nejbližšímu trifidímu plotu. „Tam. Kam za námi Torrencovi muži nebudou moci.“

Naše vozidlo se už zařadilo do kolony za ostatní a dunivě uždělo travou. Jedno Jumbo zavádilo o sprchovací barák a strhlo si střechnu na svůj ocelový hřbet. Jelo dál, jako by se nic nestalo, a dělalo z drnů bláto. Z některých vozidel trčely hlavně kulometů. Poté, co se natočily k útočníkům, vychrlily smrtící proudy kulek prostoupených zářivě červenými svítícími střelami, které kosily Torrencovy vojáky ve velkém počtu.

V tu chvíli jsem ještě choval určitou naději, že je možné zvrátit vývoj bitvy v náš prospěch. Ale děšť kulek, který se snesl na náš pancéřovaný bok, mi prozradil opak. Další Torrencovi muži pronikli po vnitřní straně trifidího plotu a snažili se obchvatem uzavřít Lesáky do pasti. Teď byl naší jedinou nadějí ústup.

To, co zpočátku vypadalo jako chaotický boj, brzy přešlo v organizovaný ústup. Naše kolona se rozdělila. Každé vozidlo zamířilo samostatně k určenému sektoru trifidího plotu. Pak jedno po druhém prorazilo plot, přerвало dráty a nadělalo z kúlů třísky.

Gabriel se na mne smutně usmál. „V tomto okamžiku přenecháváme obranu velkým zeleným chlapíkům.“ Pokynul

směrem k čekajícím trifidům. „Počítáme s tím, že Torrencovi muži nebudou mít na to, aby si poradili se všemi.“

Jako na znamení, první trifidi začali postupovat dírami v plotě a horlivě pátrat uvnitř tábora po kořisti.

„To dělá ta hudba,“ překřičel jsem burácení motoru. „Orientují se podle zvuku té hudby.“

Gabriel přikývl. V jeho tváři se zračilo smutné uspokojení. „Proto hrajeme raději písničky než instrumentální skladby. Ti tvorové zbožňují lidský hlas.“

Zatímco jsme se přesunovali k naší únikové části plotu, ohlédl jsem se. Torrencovi muži měli pod kontrolou snad tři čtvrtiny tábora. Kruh postav v maskáčích obkličoval budovu velitelství. Poslední Jumba odjížděla se vzácným nákladem Lesáků. Jedno vozidlo však zůstávalo. Bylo obludou i mezi ostatními. Dvě věžičky s kulomety rozsévaly ohnivou smrt a zkázu. Torrencovi muži na ně útočili, ale byli znovu a znovu odráženi.

V tom okamžiku jsem uviděl, jak z kanceláře vyběhl Sam Dymes. V jedné ruce držel brašnu napěchovanou dokumenty, které byly příliš tajné, než aby mohly padnout útočníkům do rukou. Vedle něho běžela Jazmay a střelila ze samopalu.

Honem, honem... Popoháněl jsem je očima, aby naskočili do toho nestvůrného vozidla a s burácením odjeli po svahu do bezpečí. V tutéž chvíli, kdy jsem je mlčky popoháněl, aby běželi rychleji, jsem si všiml, že útočníci manipulují nějakých třicet kroků od vozidla s dlouhou černou trubicí. Během několika okamžiků bylo po všem. Vyvalil se dým, raketa vylétla z roury, prorazila kovový bok a vybuchla v jeho hrdinském srdci.

Exploze vytrhla ze stroje obě věžičky. Hořící vrak se kutálel travou k řece.

Nevěřicně jsem na to zíral. Tlaková vlna srazila Sama i Jazmay na zem, ale jako blesk se znovu postavili a sprintovali ke kantýně, aby se v ní schovali. Ale bylo jasné, že každý úkryt, který najdou, bude mít jen krátké trvání.

Otočil jsem se a plácl jsem Gabriela do ruky. „Musíme se vrátit!“

„Nemůžeme. Už jsme skoro za vodou.“

„Sam a Jazmay tam zůstali. Jsou v pasti.“

Jeho tmavé oči rychle zhodnotily situaci. V dalším okamžiku stiskl tlačítko vnitřního mikrofonu. „Řidiči. Obrát to o sto osmdesát stupňů... a buď připravený nabrat pasažéry.“ Podíval se na mě. „Fajn, Davide. Myslím, že je vhodná chvíle na malou modlitbu. Chystáme se strčit hlavu lvovi do chřtánu.“

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Ústup

Dolů to jelo rychleji, mnohem rychleji. Jumbo se s rachotem řítilo k budově kantýny. Jazmay střelila z okna samopalem. Sam mířil zpoza dveří revolverem.

Situace nevypadala dobře. Snad třicet útočníků obkličovalo budovu a kropilo stěny střelami ze svých karabin.

„Musíme sebou hodit,“ křikl Gabriel. „Až přijedeme k baráku, otevři průlez a dostaň ty dva co nejrychleji dovnitř. Jasný?“

Přikývl jsem a sevřel jsem tyč před sebou.

Připadalo mi to, že jsme v těch kabinách na předku Jumba hrozně zranitelní. Jako by kolem nás nebylo nic než sklo. Věděl jsem sice, že je tvrzené, ale nepřál jsem si, aby to nějaká kulka prověřila.

Naše Jumbo dojelo na rovnou zem a jeho předek se sklonil tak, že jsme z cesty vyryli metr ornice. Pak už jsme se plnou rychlostí řítili k budově.

Úspěch nebo neúspěch od sebe dělila šířka vlasu. Stačilo, aby některý z nepřátelských vojáků prohodil dvěma do kantýny granát. Útočníků před námi stále přibývalo. Náš řidič zpomalil.

Gabriel to nehodlal připustit. Zadupal na podlahu kabiny, aby zdůraznil rozkaz. „Jed', sakra!“ křikl do vnitřního mikrofonu. „Jestli neuhnou, přejed' ty svině!“

Svině uhnuly.

Když viděly, jak se na ně řítí Jumbo, motor řve a od pásů odletuje bahno, uskočily stranou.

„Připrav se s tím průlezem!“ zařval na mě Gabriel a hned se zase vrátil k popohánění řidiče, aby přijel ke kantýně blíž.

Viděl jsem, jak se nepřátelský dav rozevřel jako Rudé moře před Mojžíšem. Zdálo se, že v prostoru tábora se hemží až neskutečné množství vojáků v hnědozelených uniformách.

Rychle jsem se rozhlédl. Tábor byl v rukou nepřátel, o tom nemohlo být nejmenších pochyb. Ale toto dobytí mohlo mít krátké trvání. Už jsem viděl trifidy, jak postupují tou svou trhanou chůzí, která způsobovala, že se horní část stonku a kalich prudce komíhaly sem a tam. Valili se protřazeným plotem a nejkratší cestou mířili k mrtvým z obou stran. Dnes večer se rostliny nakrmí do sytosti.

„Sakra!“ zaklel mrzutě Gabriel.

Když jsem se podíval sklem před sebe, uviděl jsem před námi shluk mužů. Tentokrát před naším strojem neprchali. Dva z nich mířili přímo na nás dlouhou černou rourou.

Gabrielovi se zalesklo v očích. „Tarasnice! Buď připravený vyskočit.“

V podobných chvílích je úžasné, jak může pud sebezáchovy dát člověku rychlost blesku. Bez uvažování jsem popadl ovládací páku před sebou a zmáčkl jsem červené tlačítko.

Z chobotu na předku našeho vozidla vytryskl obrovský plamen. Ta hučící, prskající žhavá masa měla barvu samotného pekla.

Dříve, než nepřátelští vojáci stihli z tarasnice vystřelit, plamen je pohltil.

Pustil jsem spoušť. Přívál pekelného ohně ustal. Současně jsem zavřel oči, protože jsem nechtěl vidět následky svého činu.

Ani jsem nemusel. To, co z vojáků zůstalo, o několik vteřin později přejelo naše vozidlo.

„Davide. Otevři průlez.“

Vozidlo zastavilo vedle kantýny, jen dva metry od vchodu. Sam Dymes s brašnou plnou dokumentů vyběhl zpoza rozstřílených dveří. U průlezu se zastavil a kývl na Jazmay, která hbitě vylezla oknem.

Ale k průlezu se nedostala. Zastavila se svým tmavým, energickým pohledem na mých očích. To byl okamžik, kdy ji našla nepřátelská kulka. Zhroutila se na zem a její krásné vlasy prosáklý karminem. Její upřené oči přestaly vidět, světlo života z nich vyprchalo v jediném okamžiku.

Sam se na ni podíval s výrazem, v němž se dala vyčíst bolest a vztek. Popadl ze země samopal a vypadal v tu chvíli, jako by se chtěl v záchvatu pomstychtivé zuřivosti rozběhnout za jejím vrahem.

Zakřičel jsem na něho: „Same. Je pozdě. Vlez dovnitř!“

Jeho vytáhlá postava se nerozhodně zhoupla. Prahla po pomstě. Pak ještě jednou zalétl očima k nehybnému tělu Jazmay, smutně potřásl hlavou a vlezl do vozidla.

„Jeď, řidiči! Šlápni na to!“

Sam zavřel průlez a nasoukal se do kabiny za mne. Jeho výraz byl jako otevřená rána. Z jindy klidných očí číselly žal, hněv a zuřivost a měnily jeho pohled v něco, z čeho mi stydla krev v žilách.

„Diky,“ promluvil překvapivě tichým hlasem. Potom se zadíval oknem dopředu, jako by se v myšlenkách přenesl někam daleko.

Jumbo se plahočilo zpátky do kopce a já jsem tentokrát už neměl žádné zábrany. Jakmile nám cestu zkrížili nějakí útočníci, dal jsem jim plamenometem co proto.

Ve chvíli, kdy Jumbo konečně prorazilo plot, se hořící stopa táhla až k místu, kde padla Jazmay. Trasa, kudy jsme projeli, byla poseta tvary, které se svíjely a doutnaly. Ale tentokrát jsem nechal oči otevřené.

Noc zastihla zbylá Jumba zaparkovaná v kruhu. Byli jsme nějakých patnáct kilometrů od tábora, na planině, která se táhla, kam až oči dohlédly. Trifidi kolébavě pochodovali směrem ke vzdálenému táboru.

Zpráva se evidentně šířila trifidí šeptandou.

Přijďte, bude hostina.

Jeden za druhým odhodlaně postupovali na sever.

Sčítání ukázalo, že z bitvy vyvázlo jen něco málo přes sto Lesáků. Očividně skleslí z utrpené porážky, rozdělali jsme oheň v zóně bez trifidů vytvořené hradbou vozidel. Sušené zásoby a láhve s vodou posloužily k poněkud tísnivé večeři. Potom jsme postavili hlídky vyzbrojené silnými svítilnami a karabinami a pokusili jsme se využít noc k tomu, abychom se co nejvíce vyspali.

Ležel jsem na trávě a díval jsem se vzhůru na hvězdy. Orion, moje oblíbené souhvězdí z klukovských let, teď vypadal nevýrazně. Jeho pás, kdysi třpytivý, se už netřpytil. To, co tam venku tvořilo mlžnou bariéru mezi Zemí a vzdálenějším vesmírem, střídavě sláblo a sílilo jako odliv a příliv nějakých obrovských kosmických moří. Občas to ztlumilo slunce tak, že z něj zůstal jen krvavě rudý koutouček. Jindy to prořídlo, takže slunce svítilo téměř normálně. Právě teď to zahalovalo hvězdy závojem, kterým prozařovaly jen ty nejjasnější. Ale i ty svítily ponuře, přitažlivě asi tolik jako zuby v mrtvé lebce.

Dlouho jsem tam ležel a díval se nahoru na smutně zakalenou oblohu, než si pro mě přišel spánek, ale i potom se mé sny hemžily hořícími lidmi, křikem a vyděšenými tvářemi. Znovu a znovu se mi vracel obraz Jazmay padající k zemi. Místo krve jí z rány na hlavě vyrazily vějíře trifidních úponků, které rostly dál a dál, bez konce, až jako břečťan obrostly budovy, pohltily celé země a chystaly se pokrýt celý svět...

Škulbl jsem sebou a probudil jsem se. Ve tmě, která byla takřka absolutní, vedle mě někdo seděl. Z cigarety, kterou schovával mezi dlaněmi, stoupal dým. Byl tak zamyšlený, že si zapomněl z cigarety oklepat popel, který se mu teď v šedivých vločkách sypal na kotníky. Sam vypadal, jako by ho drtily strasti celého světa.

Přestože se nepohnul, musel nějak vycítit, že už nespím.

„Podělali jsme to, Davide,“ řekl sotva šeptem. „Podělali jsme to.“

Posadil jsem se. Údy jsem měl ztuhlé od ležení na zemi.

„Včera mi řekla, že čeká dítě...“ Mluvil nesoustředěně, nesouvisle. „Zítra měla odletět domů k manželovi na mateřskou. Jazmay byla dobrá holka... vlastně už ne holka... žena. Znal jsem ji od doby, kdy její rodina připlula z Irska na plachetnici, která vypadala, jako by ji pohromadě držely provázky a balicí papír. Život je groteskní... nemyslím směšný. Prostě – prostě občas vyskočí a kousne tě. Byla šťastná, že bude máma, mluvila o tom, jak se na to těší. A o pár hodin později leží mrtvá na zemi... Na člověka z toho jdou nejrůznější myšlenky. Byl to osud? Bylo to někde napsané?“ Najednou změnil téma a s ním i tón. Sice dál mluvil tím tichým jižanským šepotem, ale jako by měl na sebe zlost. „Jak jsem mohl být tak pitomý, Davide? Jak je možné, že nás tak zaskočili?“

„Ty torpédové čluny byly rychlé. Než jsme se stačili rozkoukat, sesypaly se na nás.“

„Ale měli jsme pozorovací stanoviště po proudu řeky. Jediné, co mě napadá, je to, že hlídky přepadli dřív, než stačily spustit poplach.“

„Asi to tak bude.“

Chvilí si to obracel v hlavě. Představoval jsem si ve tmě jeho modré oči jako dva chladné plamínky. „Viš, co mě vážně šťve? Jak jsem podcenil Torrencovu posedlost pomstou. Jasně, věděl jsem, že je krutý. Zlikviduje každého, kdo se mu postaví. Ale nikdy by mě nenapadlo, že zorganizuje takový přepad. Nemá dost lidí ani zdrojů, ale jeho schopnost mstít se je... nekonečná. Musel na nás poštvat všechny vojáky, které měl, spálit většinu svých zásob paliva a nasadit polovinu své flotily. Ale moc to chtěl... tak moc, že při tom málem přivedl svou komunitu ke kolapsu.“

„Ale co chtěl? Podle toho, co říkáš, je tato základna jenom jednou z několika desítek, které máte.“

„No tak, Davide, nebuď naivní.“

„Prosím?“

„Dobře si prohlédni tohle.“ Zamáčkł cigaretu a vytáhl něco z náprsní kapsy. „Vzal jsem to jednomu z Torrencových

mužů... ne, nevzpíral se, právě zahajoval novou kariéru nebožtíka. Tady, co si o tom... ne, počkej, potmě nic neuvidíš. Trochu ti na to posvítím.“ Slyšel jsem cvaknutí zapalovače. „Co jsem si všiml, všichni Torrencovi muži to měli zastrčené v kapse nebo přilepené na helmě. Tohle je to, co Torrence tak moc chtěl.“

Ve světle mihotavého plamínku jsem uviděl fotografii. Pochopil jsem a povzdychl jsem si. „Mne,“ řekl jsem mu. „Vidíš, jak ti to pálí. Když jsi byl v New Yorku, Torrencovi špehové tě sledovali.“ Zastrčil si fotografii zpátky do kapsy. „A taky fotografovali.“

„Ale proč riskoval životy svých mužů, jen aby mě dostal?“

„Torrence tě chtěl zpátky. Mrtvého nebo živého, na tom mu nezáleželo. Musíš si uvědomit, že Torrence klade tvému otci za vinu, že přišel o oko a utrpěl značnou újmu na svém egu. Kdybys přišel o život, s radostí by tvé rodině poslal tvou hlavu naloženou ve sklenici. Nebo kdyby tě dostal zpátky do New Yorku živého, použil by tě jako rukojmí. Tak či onak by tě zneužil, aby tvůj otec trpěl za to, co udělal.“

„Víš, jak mi teď je? Dnes dopoledne přišly o život desítky vašich lidí.“

„Ať se na to podíváš z kterékoli strany, vinen je jediný člověk. A to je Torrence. On je odpovědný. On má na rukou krev.“

„Co teď?“

„Několik dní zůstaneme tady. Až ta chátra odejde, vrátíme se, vyčistíme základnu od trifiků, opravíme ploty a postavíme ji znovu. Pohrbíme to, co zůstalo z mrtvých. Bude to dlouhá práce, ale uděláme to.“

„Ale máte přece vojenská letadla. Mohli byste pronásledovat Torrencovy lodě a rozbombardovat je na kusy.“

„To bychom mohli,“ připustil Sam. „Potíž je v tom, že vzali do zajetí spoustu našich lidí, kteří na těch lodích budou. Doufáme, že jednou budou zase svobodní.“

„Ale zatím budou využíváni na otrockou práci?“

„Ano, budou.“ Přikývl a zamyšleně si přejel prstem po kořeni nosu. „A zajaté ženy se stanou součástí Torrencova velkého plánu. Budou nuceně oplodněny. Budou mít děti.“ Jeho hlas byl unavený. „Zalehnu.“ Poplácal mě po rameni.

„Měl by ses taky zkusit vyspat. Čekají nás těžké dny.“

Loudavě se vzdálil a sedl si zády k jednomu vozidlu. Velice jsem pochyboval o tom, že Sam Dymes té noci zamhouřil oko. A i kdyby ano, něco mi říkalo, že těžké sny by toho dobrosrdečného muže mučily až do rozbřesku.

VACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Zrak a sluch

Další den ráno jsem si ani nestačil about boty a už mi Gabriel Deeds klepal na rameno. „Davide, pojď se na něco podívat a řekni mi, co si o tom myslíš.“ Vypadal jako někdo, kdo právě vykopal truhlu s pokladem.

Šel jsem s ním na kraj našeho tábora vymezeného řadou Jumb. V mlžném ránu vypadaly ještě šedivěji.

„Myslel jsem si, že to nebude trvat dlouho, než nás navštíví sousedi,“ poznamenal jsem. Trifidi se už šourali k táboru. Zatím měli cestu zablokovanou. Ale i tak si budeme muset dát pozor na jejich žahadla.

„Postav se na ten kmen, aby tě dobře viděli.“

„Gabrieli.“ Nechápatě jsem se na něho podíval. „Možná se budeš divit, Gabrieli, ale vím, jak ty potvory vypadají.“

„Jistě. Ale stoupni si na ten kmen. Věř mi, chci ti něco ukázat.“

„Ale oni jsou –“

„Ne, poslouvej je,“ řekl rychle. „Je na nich něco jiného.“

„Jak to myslíš?“

„Jestli se příliš nepletu, myslím, že se právě naučili úplně nový trik.“

Stál jsem na kmeni stromu, který mi poskytoval plošinku asi metr dvacet nad zemí. Nejbližší trifidi byli schováni za hrází z vozidel, takže z nich bylo vidět jen nejvyšší část stonku a kalichy s žahadly. Ale díky nízkému pahorku asi sto metrů od nás stálo několik trifidů dostatečně vysoko, abych je viděl. Od kořenů po žahadlo. Od těchto trifidů se ozývalo klepání proutků o chlupaté bulvy.

Tázavě jsem se na Gabriela podíval.

„Co slyšíš?“ zeptal se.

„Nic, jenom to, jak trifidi chřestí svými proutky.“

„Chceš říct, že sis ničeho nevšiml, když jsi vylezl na ten kmen?“

„Čeho jsem si měl všimnout?“

„Teď. Zůstaň stát na pět vteřin úplně bez hnutí.“

„Gabrieli –“

„Důvěřuj mi, jo?“ Tvářil se vážně, ale zároveň jako by byl nabitý nějakou energií. Jako by byl na stopě něčemu důležitému.

„Tak dobře, co mám podle tebe udělat?“

„Fajn. Až řeknu: „Teď,“ zkus se po dobu pěti vteřin hýbat co nejméně. Pak rychle zvedni ruce přímo nad hlavu. A pozorně při tom poslouvej ty trifidy tamhle na pahorku.“

Udělal jsem, co po mně chtěl.

Když jsem stál nehybně, slyšel jsem pomalé tukaní, skoro jako když člověk zamyšleně bubnuje prsty do desky stolu. Ale jakmile jsem pohnul rukama, rozpoutalo to doslova explozi klepání, která se zpomalila do předchozího tempa, když jsem se přestal hýbat.

„Slyšel jsi to?“ zeptal se netrpělivě,

„Slyšel, ale co to znamená?“

„Trifidi, kteří jsou k nám nejbliž, ti, kteří jsou schovaní za Jumby, nezrychlili tempo svého klepání. Ale ti, kteří nás měli jako na dlani, najednou zdivočeli; klepání se tak zrychlilo, že to znělo jako datel nebo kulomet... žádné ťuky ťuky ťuk, ale rychlé drrrrr.“

„Chceš říct, že reagovali na můj pohyb? Ale to přece víme odjakživa.“

„Jasně, ale tady se něco změnilo. Reaguji z větší vzdálenosti. A všimni si, že všichni ti na kopečku na tebe míří svými kalichy – zaměřují tě – jako by to byly radarové antény.“

„Takže podle tebe prošli nějakou vývojovou změnou? Ale proč zrovna teď?“

„Proč ne? Když se změni přírodní podmínky, musí se život přizpůsobit taky, nebo se zařadit do zástupu vyhynulých k dinosaurům, blbounům nejspíš a tasvánskými vakovlkům.“ Zamyšleně si přejel rukou po bradě. „Podle mě to, že slunce přestalo na nějaký čas svítit, aktivovalo nějaký kvantový skok v jejich vývoji.“

„Ale evoluční změna trvá tisíce let.“

„Za normálních okolností to tak je. Jenže to, co tady máme před sebou, nejsou normální tvorové. Tyhle rostliny zpětrhaly přírodní zákony a přepisují je, aby mohly dosáhnout svého cíle. Konkrétně zdědit Zemi.“

Znovu jsem pohnul rukama. Tentokrát jsem to slyšel. Trifidi na kopečku zarachotili svými proutky tak rychle, že to znělo spíš jako bzučení než klepání.

„Ale ten zvuk vydávají jenom ti na pahorku. Ti, kteří jsou hned za Jumby, nic zvláštního nedělají.“

„To proto, že tě nevidí,“ odpověděl Gabriel s triumfálním tónem v hlase. „Ale slovo ‚vidí‘ používám v uvozovkách.“

Usmál jsem se. „Něco mi říká, že kdyby tady byl otec, vy dva byste si náramně popovídali. Moje znalosti botaniky jsou značně kusé.“ Seskočil jsem z kmene na zem. „Takže, Gabe, jak to funguje? Žádný fyzický důkaz očí se přece zatím nenašel, ne?“

„Podle mne to není optická záležitost.“

„Není to optická záležitost? Nerozumím. Přece –“

„Ne... ne.“ Vztýčil prst. „Ne všechna zvířata vidí pomocí optické soustavy. A vzpomeň si, jak jsem řekl, že používám slovo ‚vidí‘ v uvozovkách.“ Nadechl se. „Vezmi si třeba delfíny. Mají oči jako my, ale když chtějí sledovat rybu, vyhnout se skalám nebo lodím, spoléhají na zvuk.“

„Myslíš něco jako přirozený sonar?“

„Až na to, že je nesrovnatelně citlivější než hrubé elektronické sonary, jaké máme my. Delfín vysílá mlaskavé zvuky tempem asi tři set za vteřinu. Zvuk se odrazí od ryby, ozvěna je zachycena delfinovou spodní čelistí, odkud se přenáší do středního ucha a pak dál do té části mozku, kde se zvuk zpracovává. Ale pozoruhodné na tom je, že delfín zvuk neslyší, on ho ‚vidí‘ způsobem, který dost dobře nechápeme. Víme však, že ‚vidí‘ trojrozměrný obraz ryby, kterou loví. A jelikož zvuk prochází měkkými tkáněmi, vidí rybu nejenom zvenčí, jak bychom ji viděli my, ale vidí ji také zevnitř – její kostru a některé vnitřní orgány s větší hustotou.“

„Zadrž, Gabrieli. Takže ty mi chceš říct, že trifidi ‚vidí‘ ozvěny zvuků, které vydávají svými proutky?“

„Přesně tak. Myslím si, že ozvěny zachycují tím kalichem na vrcholu stonku. Zkus se nad tím zamyslet – byly by to dokonalé přirozené antény.“ Kývl hlavou směrem k vozidlům. „Ale ti, kteří jsou odcizení všemi těmi pancíři, nás ‚nevidí‘, protože pro jejich klepání je to překážka. Ale kdybychom s těmi vozidly odjeli, uviděli by nejspíš nejenom naše vnější tvary, ale také naše kosti a nejspíš i to, co jsme měli k večeru.“

„To nejsou zrovna povzbudivé zprávy. Úplně stačí rostlina, která chodí, slyší a zabíjí. Teď vidí i ve tmě?“ Pokrčil jsem rameny. „To vychyluje misky vah v jejich prospěch, nemyslíš?“

„Souhlasím.“ V Gabrielových očích bylo vidět starosti. „Ale kladu si teď jinou otázku: jaké překvapení na nás vytáhnou přistě?“

Jestli měli trifidi nějaká nepříjemná překvapení v rukávu, dobře je schovávali. Další trifidi se však přidali k rostoucím zástupu za kruhovou hradbou z našich vozidel. Většinou nedělali nic jiného než to, že se kolébali a rachotili svými proutky, přičemž si nás nepochybně důkladně prohlíželi skrz naskrz (pokud byla Gabrielova sonarová hypotéza správná).

Udržovali jsme uvnitř naší ohrady od rostlin široký odstup. Dávali jsme si pozor, abychom zůstávali mimo dosah jejich žahadel. Kromě těchto sebezáchranných opatření jsme prakticky nemohli dělat nic jiného než povídat si, jíst zásoby sušených potravin a čas od času opustit bezpečí tábora, abychom nasbírali dřevo na oheň, samozřejmě náležitě oblečení do protitřidí výstroje včetně velkých válcových přileb z plastového ‚skla‘.

Sam Dymes žil prvních několik dní ve stínu svých starostí. Mluvil přerývaně, jako by jeho sebedůvěru zcela nahlodaly pochybnosti. Ale třetí den už to byl z větší části zase on. Pořád mluvil váhavě a hojně svou řeč prokládal těmi ehm, eé a dlouhými zamyšlenými mmmmm... ale často se stávalo, že právě v okamžiku, kdy si člověk myslí, že se jeho proslov úplně zadrhne, slova najednou nabrala spád a valila se z něj jedno za druhým. Byl to člověk žijící neklidnou energií. Když se dostal do ráže, ožilo celé jeho vytáhlé tělo; to potom chodil sem a tam a vášnivě gestikuloval. V takovou chvíli mu slova létala ode rtů, jako by byl rozený řečník.

Jedno Jumbo s posádkou už poslal zpátky, aby nenápadně sledovalo tábor. Mělo se vrátit hned, jak to bude vypadat, že Torrencovi žoldáci místo opustili.

Na konci třetího dne po přepadení jsme dostali další návštěvu, dá-li se to tak říct. Přes planinu se přiblížili tři muži. Šli uvolněným tempem jako lidé, kteří jsou zvyklí chodit pěšky na velké vzdálenosti. Lesáci okamžitě zpozorněli a sledovali blížící se muže se zbraněmi ve střehu. Ale trojice si dala záležet, aby se našemu ležení vyhnula velkým obloukem.

Podle toho, co jsem viděl, to byli dva mladí muži, kteří doprovázeli jednoho staršího. Všichni měli dlouhé vlasy svázané do jednoduchého ohonu. Na sobě měli oděvy z barevných tkaných látek a nesli si těžké, napěchované rance, pravděpodobně s ulovenou zvěří nebo kůžemi. Přes rameno měli luky s toulci plnými šípů.

A tito lidé jednoduše procházeli mezi trifidy, jak jsem to viděl už dřív, jako by ty zlověstné rostliny nebyly

nebezpečnější než jabloně.

Algonquinští lovci se krátce zastavili a podezíravě se zahleděli směrem k nám. Ale jakmile usoudili, že jsme tam nepřišli páchat nic zlého, pokračovali v cestě, aniž se jedinkrát ohlédlí. Uvolněným krokem prošli mezi shromážděnými trifidy, jako by nic.

Trifidi sice o blízkosti indiánů věděli (viděl jsem, jak k nim rostliny natácejí své kalichy), ale žádná se nepokusila zaútočit na ně. Gabriel Deeds se díval, jak muži jdou po planině a ztrácejí se v dálce. Potom se ke mně otočil a tiše řekl: „Kdybychom se tak mohli naučit podobný trik, život by vypadal mnohem růžověji.“

Hodinu a něco poté, co se nám „návštěvníci“ ztratili z dohledu, příkordralo zpět do ležení naše Jumbo. Po krátkém rozhovoru s jeho posádkou si to Sam Dymes namířil dlouhými kroky ke mně. „Odešli.“ Chmurný výraz dodával jeho tváři vzezření, jako by byla z kamene. „Je na čase, abychom se vrátili.“ Po tomto stručném proslovu pokynul svým lidem ke strojům.

Vraceli jsme se do tábora. Netěšil jsem se na to, co tam najdeme.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

Návrat

Zpáteční cesta do tábora Lesáků probíhala v atmosféře chmurného očekávání. To, co jsme tam našli, bylo však ještě hrůznější.

Torrencovy přepadové oddíly byly pryč. V tuto chvíli se jistě už přesouvaly na sever do New Yorku. Naše oči čekal morbidní obraz zkázy. Slonovitá vozidla dírami v plotě chrochtavě vjela do tábora. Volnou niku přirozeně vyplnili trifidi. Horečně hodovali na padlých vojácích z obou stran. Břehy řeky byly posety troskami vyloďovacích plavidel zničených dělostřelectvem Lesáků. O něco výš proti proudu, částečně potopené, byly zase naše hydroplány, které Torrencovi vojáci před odchodem rozmetali na kusy. Evidentně nám chtěli po návratu znesnadnit život. Zásoby potravin a paliva byly v obdobném duchu bud vydrancované, nebo znehodnocené. Z budov zůstaly na zemi jenom skvrny plné sazí.

O něco později, když se podařilo jednu část tábora vyčistit od trifidů a z řady Jumb vytvořit dočasnou hráz proti jejich postupu, si Sam Dymes vylezl na hřbet jednoho vozidla a promluvil k těm, kteří přežili.

Řekl nám, že nás čeká neradostný úkol. Ale nezdáme muže a ženy, kteří padli při obraně tábora. Budou pohřbeni se všemi počtami a jejich smrt bude připomínat památník. Teprve tehdy dolehla smrt a zkáza na pozůstalé plnou vahou. Mnozí padli na kolena. Svůj projev Sam zakončil slovy: „Torrence nám rozbil nos. Ale neporazil nás. A tohle... tento barbarský útok na náš tábor nesplnil svůj cíl. Poslal sem své muže, aby mu přivezli zpátky Davida Masena. To se jim nepodařilo. A to znamená, že Torrencovy dalekosáhlé strategické plány byly zastaveny. Bez Masena nemůže napadnout ostrov Wight, protože ví, že tam mají letadla, která můžou bombami poslat jeho válečné lodě ke dnu. A když Torrence nemůže ovládnout ostrov Wight, nemůže se zmocnit zařízení, které zpracovává trifidí olej na palivo. Bez toho nemá vlastní použitelné letectvo. Takže...“ Sam se náhle otočil k severu a v nefalšovaném výbuchu nenávisti zahrozil pěstí směrem k severnímu obzoru. „Takže si klidně zůstaň v tom svém paláci v oblacích, Torrenci! Klidně si tam třeba shnij! Protože jedině, čeho jsi dosáhl svou zradou a krutostí, je to, že sis postavil skvělé vězení. A i kdyby ses posral, ta tvoje smradlavá, špinavá, zpackaná říse se nezvětší ani o čtvrtěni metr.“ V jednu chvíli jsem si myslel, že vytáhne svou pistoli a vystřelí celý zásobník směrem ke vzdálenému New Yorku. Ale najednou z něj hněv vyprchal. Hlubokým, vyrovnaným hlasem se obrátil zpátky na nás. „Dobrá. Čeká nás spousta práce.“

Táborem procházely čtyři v ochranných protitřidídých oděvech. Průzračné prilby, které vypadaly jako akvária, se leskly na slunci. Tyto čtyři usekaly trifidům žahadla a potom je pokácely. Zanedlouho naplnilo vzduch kvílení řetězových pil. Pohřbívací čtyři sbíraly mrtvé, identifikovaly je a označovaly je. Torrencovým mužům se dostalo stejně slušného pohřbu jako padlým z řad Lesáků.

Ve chvíli, kdy jsem si oblékl ochranný oděv z pevného plátna, abych mohl jít opravovat plot, se objevil Gabriel. Ukázal mi vědro injekčních stříkaček a vysypal je do sudu na odpadky. „To tady zůstalo po Torrencových vojácích.“

„Morfin?“

Zavrtěl hlavou. „Amfetaminy. Jeho muži měli toho svinstva v sobě tolik, že když vtrhli na břeh, museli mít pocit, že jedou na raketové palivo.“ Otrel si ruce do hadru, jako by přišly do kontaktu s něčím nečistým. „Ti chudáci byli tak sjetí, že ani necítili, když je zasáhla kulka. To je kanón, ten Torrence, co? Člověk ho chtěl nechtě musí obdivovat.“ Plot byl na kusy. Zpocený uvnitř ochranného oděvu na celém těle, chopil jsem se štípaček a začal jsem uklízet zamotané dráty, aby mohli přijít oplocovači a natáhnout na kůly nové dráty. Sto metrů napravo ode mne cvakala štípačkami další postava – díky ochrannému oděvu na pohled zcela bezpohlavní. Nebylo nijak příjemné rozmotávat tyhle drátěné špagety v situaci, kdy se trifidi buď kolébali kolem mě do tábora (kde se o ně postarají protitřidídí čtyři), nebo si mou hlavu vybírali jako cvičný cíl. Každou chvíli plesklo o skleněnou prilbu šlehnutí žahadla. Bylo to něco, co mě nikdy nepřestalo hluboce rozčilovat.

Přesto jsem pokračoval v práci, stříhal jsem dráty a tahal jsem je ven ze změti trifidů rozdrčených při našem úniku. Přemýšlel jsem, jestli ve velení Lesáků, které se nacházelo několik set kilometrů na jih, vědí o Torrencově útoku na jeden z jejich vojenských táborů. Komunity se v těchto dobách natolik obávaly poskytnout informace o své poloze, že se raději úplně vyhýbaly rádiovému vysílání. Raději se spoléhaly na něco, co se podobalo Pony expresu, konkrétně psaným zprávám doručovaným přímo. Vzhledem k této hluboké vzájemné nedůvěře hraničící až s paranoiou bylo těžké si představit, že tyto různorodé komunity roztroušené po celém světě někdy navážou vzájemný kontakt, natož aby se dohodly na vytvoření aliancí, které by spolu obchodovaly a navzájem se podporovaly. Možná měl otec pravdu. Lidstvu bude souzeno existovat v roztroušených úlomech, které se nakonec scvrknou a zaniknou úplně.

I v tuto chvíli, kdy Torrencovo odporné dílo útočilo nejenom na mé oči, ale i na můj nos, neboť teplé dny a spousty bakterií udělaly na mrtvolách své, musel jsem o tom muži přemýšlet. Jistě, byl krutý. Jistě, byl válečný štváč. Jistě, byl nepochybně drakonický. Přesto... přesto ho poháněla opravdová vize budoucnosti. Jeho metody sice byly špatné, ale cíl byl správný.

Přestříhával jsem štípačkami lesklé dráty a oddával jsem se úvahám. Byl jsem do nich dokonce tak pohroužený, že jsem si vůbec nevšiml, že někdo přišel.

V jednom okamžiku jsem viděl jen chlupaté bulvy trifidů a masu tmavě zeleného listí. V dalším jsem si uvědomil, že tam stojí čtyři lidé a pozorují mne.

Reflexivně jsem se hned podíval po brokovnici, kterou jsem nechal opřenou o kůl plotu. Jeden ze čtveřice, mladá žena s havraními vlasy, okamžitě natáhl tětivu luku a vypustil šíp. Se zvukem prudce rozraženého vzduchu se šíp mihl kolem mě, zaryl se do dřevěné pažby brokovnice a úhledně ji rozštípl vedví.

Znehybněl jsem a zíral jsem na ty čtyři přes svou průhlednou prilbu. Vady materiálu lehce deformovaly jejich těla, takže vypadali spíš jako přízraky než jako opravdoví lidé. Přesto jsem viděl dost jasně, jak dívka nasadila na tětivu svého luku další šíp a namířila jím přímo na mou hrud'. Pak napjala tětivu.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Návštěva

Můj otec kdysi napsal: S takovýmhle způsobem výstrahy se nediskutuje. Moudrá slova. Jeho syn si je pamatoval až příliš živě, když čekal, že se mu ten šíp každým okamžikem zapíchne do hrudi.

Zvedl jsem obě ruce, abych dal starobylým a účtyhodným způsobem najevo, že se vzdávám. Chvíli jsme se ostražitě dívali jeden na druhého. Já, v ochranném oděvu včetně průhledné prilby, a čtyři indiáni oblečení do barevných tkaných tunik. Indiáni na sobě samozřejmě žádný ochranný oděv neměli. Stáli vedle sebe v houštině trifidů. Jeden zvedl ruku, aby odstrčil stranou několik silných trifidích listů, které mu bránily ve výhledu na mě... a myslím, že to musel být zvláštní pohled. Tři indiáni byli sotva v pubertálním věku. Ten čtvrtý, muž někde mezi padesáti a sedmdesáti lety, se na mě chvíli nevzrušeně díval. Hodnotil mne svými tmavými očima. Pak řekl: „Naome, můžeš si dát luk na rameno.“ Kývl hlavou směrem ke mně. „Nepřišli jsme dělat potíže.“

Dál jsem na něho zíral.

Starý indián se usmál. „Určitě jste nečekal, že řeknu něco jako: ‚Já skalpovat bílého muže‘, nebo snad ano?“

S vybranou zdvořilostí profesionálního diplomata se lehce uklonil a řekl: „Dobrý den. Jmenuji se Ryder Chee. Toto je moje dcera Naome a synové Isa a Theo.“ V jeho hlase zněly precizní tóny vzdělaného muže.

„Já jsem David Masen.“ Můj dech zamlžoval průhlednou prilbu. „Nebude vám vadit, když dám ruce dolů?“

„Rozhodně ne, Davide Masene. Je mi líto, že jsme vám poškodili brokovnici. Ale chtěli jsme mít jistotu, že nevystřelíte, než se začnete ptát.“

Mezitím jsem se uklidnil a zeptal jsem se jich, jestli jim mohu nějak pomoci.

Chee se usmál. „Přišli jsme sem, abychom nabídli malou pomoc my vám. Ostatně, jsme vaši nejbližší sousedé.“

Poděkoval jsem jim. Potom jsem je pozval, aby se mnou sešli do tábora, kde jsem zastihl Sama Dymese, jak s Gabrielem sedí nad narychlo sepsanými harmonogramy prací.

Jakmile jsem se ocitl v té části tábora, která byla bez trifidů, mohl jsem se zbavit nepříjemného ochranného oděvu. Čerstvý vzduch voněl až neuvěřitelně lahodně. Nadechl jsem se dobrého, voňavého vzduchu a představil jsem čtveřici návštěvníků Samovi a Gabrielovi.

Chee kývl na Sama. „Vy jste vůdce.“ Bylo to spíš konstatování než otázka. „Promiňte nám, že jsme k vám vpadli v čase, který pro vás musí být trýznivý. Ale dozvěděli jsme se, že tady máte několik zraněných lidí.“

„Ano, to je pravda.“ Sam mluvil trochu opatrně. „Asi je vám známo, že před několika dny to tady bylo trochu divoké.“

„Ano, viděli jsme, že se tady bojuje.“ Stařec tiše řekl jména svých dětí. Dcera a synové si rychle sundali rance a položili je na zem. „Mluvili jsme o vaší situaci a došli jsme k závěru, že s ohledem na celkovou zkázu by vám mohly chybět zdravotnické potřeby. Proto jsme vám přinesli čisté obvazy, desinfekční prostředky, mýdlo a penicilin.“

„Penicilin?“

„Ano. Nemáme přístup k injekčním jehlám, takže ho děláme výhradně ve formě tablet. Přinesli jsme také opiáty ulevující od bolesti.“

Na Samovi bylo vidět, že je dojatý. Chvíli se zdálo, že není schopen nic říct. Potom z něho vypadlo: „Totiž... děkujeme vám. Milionkrát vám děkujeme. Ani nevíte, co to pro nás znamená. Lékárničky už nám došly. Všechny zásoby zdravotnického materiálu, které jsme měli, shořely i s klinikou.“ Nadšeně si s nimi potřásl rukou. „Ještě jednou milionkrát díky. Děkuju vám – začínám to slovo používat tak často, že úplně zevšední. ... Zachránili jste nám dnes život, ale vy to nejspíš víte, ne? Páni! Ani nedovedu vyjádřit, jak jsem vám vděčný, že jste k nám dnes přišli.“

„Jsme vaši sousedé. Viděli jsme, že potřebujete pomoc.“

„To je od vás opravdu křesťanské. Jestli vám ta fráze nevadí. Ale kuš, kde jsem nechal své vychování? Posad'te se, prosím... ano, ovšem. Tady na polštáře, stále to pojmáme trochu neformálně, jinak to ani nejde. Určitě si s námi dáte kávu... a myslím, že máme i čerstvý chléb... našli jsme jednu pec, která ještě byla provozuschopná. Zaplat'pánbu za malé zázraky.“

„Káva by přišla vhod,“ prohlásil Chee kultivovaným hlasem. „Ale ještě větší radost by mi udělal šálek čaje, pokud je to vůbec možné.“

„Čaje. Páni, Gabrieli, máme nějaký čaj? Obávám se, že... počkejte okamžik... nebyla jedna plechovka s čajem vzadu v nákladáku, kterým jsme přijeli?“

Gabriel se usmál. „Řeknu někomu, aby se podíval.“ Zavolal jednoho mladíka, který vzápětí přikývl a odpěchal. „Káva a čaj jsou na cestě,“ řekl. „A zdravotníci najdou dobré místo pro ten zdravotnický materiál.“ Kývl směrem k rancům.

Gabriel a já jsme si dřepli vedle skupinky, která už seděla. Pohled starého indiána, vycházející zpod těžkých víček, obsáhl výjev zkázy kolem něho s neskrývaným smutkem.

Nakonec řekl: „Bude možné, abyste vyřešili své rozpory bez boje?“

Sam si smutně povzdechl. „Doufáme, že jednoho dne na tom začneme pracovat. Problém je v tom, že druhá strana vyjednávat nebude.“

„Zdá se, že fungujete dobře, když jste schopni vyrábět zdravotnický materiál,“ řekl Gabriel.

„Jsme schopni vyrobit malé množství. Pro naše běžné potřeby to samozřejmě stačí. Ale tou otázkou...“ Chee se usmál a v očích se mu zjasnilo. „...ve skutečnosti směřujete k tomu, abyste z nás vytáhli nějaké informace, že?“

Sam přikývl. „Máte pravdu. Zajímáte nás; setsakramentsky nás zajímáte.“

Nezdálo se, že by Cheeho zájem jakkoli vyvedl z klidu. „To je naprosto přirozené. Tedy... jsem z kmene Algonquinů. Začal jsem studovat medicínu, ale potom jsem přešel na psychiatrii, když jsem vyslechl skvělou přednášku jednoho švýcarského psychologa. Poté, co jsem si s ním několik měsíců dopisoval, mne pozval, abych přijel pracovat spolu s několika dalšími žáky k němu domů, k Basilejskému jezeru ve Švýcarsku. Strávil jsem tam celou zimu. A bylo to inspirující.“

„Počkejte chvíli.“ Gabriel překvapeně zvedl obočí. „Známy švýcarský psycholog? Nemluvíte náhodou o Carlu Gustavu Jungovi?“

„Ale ovšem. Obzvlášť se zajímal o zaznamenávání snů primitivních domorodců, jak se tenkrát říkalo. A do té kategorie jsem spadl i já. Ale myslím, že jsem se dozvěděl víc já od něho než on ode mne. Tenkrát v dubnu před třiceti lety jsem se vrátil do Ameriky, do své rodné rezervace, a zjistil jsem, že velice starý a nevrlý šaman, má nějakého brouka v hlavě. Na začátku května zastrašováním přinutil celou vesnici odejít do nepoužívaného stříbrného dolu, kam, jak říkal, jsme se museli uchýlit před přicházející zkázou. Většina ho poslechla. Zůstali jsme tam tři dny a tři noci. Po celou tu dobu kreslil barevnými hlinkami a obilnými zrnky na zem svá znamení. Řekl nám, že předpovídají katastrofu. Že musíme zůstat v chodbách dolu, dokud nebezpečí nepomine. Ano, věřili jsme mu. Ne kvůli tomu, čemu moji lidé věřili dřív, ale kvůli něčemu, co Jung s oblibou opakoval u jídelního stolu. Citoval tato slova z Goetha: Nadcházející události vrhají svůj stín předem. Před Oslepením se mi zdálo, že cítím mezi zvířaty rostoucí neklid. Jednoho místního pastevce ušlapaly kozy. Všiml jsem si, že hejna ptáků táhnou, přestože byla doba hnízdění. Ryby se stahovaly do hlubších vod, jako by byla zima, ne jaro.“ Zvedl ruce a roztáhl prsty. „Ten šaman měl pravdu. Skutečně přišla zkáza – v podobě, kterou dobře znáte. Během té osudné noci před třemi desítkami let se obloha rozzářila zelenými záblesky. Dva mladíci, kteří pošetile odmítli starcova varování a vyšli se podívat ven, nám to do chodeb ohlásili. Ráno byli slepí. Ale ze tří set mužů, žen a dětí uniklo Oslepení dvě stě osmdesát.“

„Zdá se, že se vašim lidem dařilo dobře,“ řekl mu Sam. „Máte tady krásnou rodinu.“

„To jsou moje děti. Tihle tři mají synovce a neteře, kteří jsou starší než oni.“

„Takže jste se vrátili ke starým kmenovým tradicím?“

„K některým. Jenže když nás bílí muži vytlačili, ztratili jsme nejenom svou půdu, ale také své sebeklamy. Víte, tisíce let jsme věřili tomu, že jsme strážci slunce. Že svými rituály zajišťujeme to, aby slunce svítilo a hrálo i pro zbytek lidstva. Byli jsme na tuto odpovědnost velice hrdí. Misionářům se sice podařilo zbavit nás, jak jsem řekl, těchto sebeklamů, ale nepodařilo se jim probudit v nás nové. V nejlepším případě jsme podlehlí deziluzím, dokonce zklamáním... v nejhorším mnozí naši lidé začali trpět depresemi, které často přerostly v psychózy. Krátce řečeno – ztratili jsme vůli žít. Proto jsme s příchodem Oslepení zjistili, že se můžeme znovu najít. A přestože jsme se už nemohli vrátit k vyznávám starých bohů, podařilo se nám s využitím Jungových metod vymyslet je znovu a najít pro ně novou interpretaci. Vytvořili jsme tak novou, silnější víru založenou víc na spiritualitě než na dogmatu.“ Podíval se na nás zpod těžkých víček. „Asi to pro vás není důležité. Ale musíte si uvědomit, že žijeme v nové době. Oslepení smetlo Starý svět. A nová doba si žádá novou víru. Podívejte se na staré společnosti. Vzkvétaly, když objevily nové bohy a přijaly nová náboženství. Kultury upadly jen tehdy, když se zhroutila jejich víra.“

Gabriel se zamračil. „Chcete říct, že bychom měli přijmout nové náboženství? Mně to zní jen jako další nástroj útlaku.“

„Proč ne? Neplet' se ale Boha s náboženstvím. Mělo by se o nich mluvit odděleně. Místo toho zkuste brát náboženství jako plán pro život. Něco jako soustavu pravidel, která tvoří ústavu národa.“

Mladík přinesl hrnky s čajem a kávou. Gabriel Deeds už se neudržel. „My všichni bychom se vás rádi zeptali na jednu věc...“

„Och, myslel jsem si, že se té otázce nevyhneme.“ Chee pokýval hlavou. „Jak je možné, že se moji lidé volně pohybují mezi trifidy, aniž by se jim něco stalo?“

Sam sevěl ruce kolem horkého hrnku. „To je ta velká otázka, pane.“

„Dovolíte, abych vám sáhl na tvář?“ Chee natáhl ruku k mé bradě. Nechápatě jsem přikývl. Jeho snědé prsty, tuhé jako kůže, mi zlehka přejely po bradě.

„Strniště,“ prohlásil. „Teď si sáhněte vy na mne, prosím.“

Poslechl jsem ho. „Cítíte to?“ usmál se. „Hladká jako melounová slupka. Žádné strniště.“ Místo aby odpověděl na původní otázku přímo, řekl: „Je to dvacet let, co trifidům padl za obět poslední člověk z našeho kmene.“

„A potom?“

„Některé z nás čas od času žahli. Ale otrava nebyla nikdy smrtelná. Před patnácti lety na nás žahnutí nemělo jiný účinek než vlastní sílu úderu.“

Gabriel se zachmuřil. „Jak si vysvětlujete, že jste se stali imunními?“

„Myslím si, že odpověď spočívá částečně v tom, co jsem právě demonstroval. Vidím na vašich bradách vousy. To je

pro nás něco nového. Považte, je mi pětapadesát a nikdy jsem neměl na bradě jediný vous. Musíte si uvědomit, že mezi indiány a Američany, kteří přišli na kontinent později z Evropy nebo Afriky, jsou značné biologické rozdíly. Jistě je vám to známo. Podívejte se na nás: rovné černé vlasy, těžká víčka, asijský vzhled... široké obličejce, jiná barva kůže.“ Ukázal si na tvář. „Podívejte se hlouběji a najdete další. Mezi námi najdete jen málo dospělých, kteří mají tělesné ochlupení, často se vyskytují řezáky lopatovitého tvaru, chybí krevní skupina B, málo je zastoupena krevní skupina 0, častý je výskyt krevního faktoru Diego. Zkrátka a dobře, pánové, matka příroda uvařila naši krev trochu jinak než vaši.“

„To je odpověď?“ Přistihl jsem se, že jsem skoro zklamaný. Čekal jsem něco na úrovni léku proti trifidům. „To, že existují drobné rozdíly ve vaší krvi nebo chromozomech, znamená, že jste na rozdíl od nás imunní vůči trifidům žahnutí?“

„Možná ano.“

Gabriel uvažoval bystřeji než já. „Ale sám jste naznačil, že je to postupný proces. Že před více než dvaceti lety vaši lidé ještě umírali na trifidy žahnutí. Ale potom, po několika letech, jste najednou získali imunitu.“

„To je pravda,“ připustil Chee. „Myslím, že latentní přirozenou imunitu stimulovalo to, že naši lidé požívali trifidy ve velkém množství. Pamatuji si, že jsem jako chlapec pravidelně obědval hustou zeleninovou polévku ochucenou nakrájenými kousky žahadla. To jídlo v naší rezervaci vzniklo spíš z ekonomické nouze než z nějaké touhy po kulinářském dobrodružství.“

„Takže postupné vystavování trifidům jedu v dlouhém časovém období spustilo nějakou imunitní reakci?“ Gabriel si v zamyšlení stiskl spodní ret mezi palcem a ukazováčkem. „A teď vám svoboda pohybu dává výhodu nad všemi ostatními.“

„Vzácnou výhodu,“ řekl Chee a bez jakékoli škodolibosti dodal: „A někdy nám dopřává určité uspokojení.“

Na to se nám těžko hledala odpověď. Měli jsme před sebou muže se zdravou rodinou, ze sebevědomé a očividně nezávislé komunity, která měla novou víru. Víru, která jí dávala sílu, smysl existence a sebeúctu. Těmto lidem neublížilo Oslepení ani trifidy invaze. Pro ně zvrát, k němuž došlo před třemi desítkami let, neznamenal katastrofu jako pro nás. Pro ně se stal spásou.

Když čtveřice indiánů odešla, pokračovali jsme ve své práci. Já jsem odstříhal zničené části plotu. Do soumraku byl připravený na natažení nových drátů. Vyčerpaně jsem se doploulil pod příkrývkou za hradbou Jumb. Nahoře na jednom vozidle hlídka brnkala na kytaru bluesové tóny, melancholické a zároveň příjemné. Přistihl jsem se, jak si mezi bdělostí a spánkem přehrávám rozhovor s Cheem a znovu v duchu vidím ty moudré oči, lesknoucí se pod těžkými víčky. Mluvil o biologické odlišnosti jejich krve, která jim dávala imunitu vůči trifidům žahnutí. Představoval jsem si ho a jeho děti, jak se beztestně procházejí houštinami trifidů.

A v tom okamžiku jsem se posadil s jediným slovem na rtech: „Christina.“ Ta myšlenka vyskočila naprosto spontánně a zazářila mi v hlavě se silou biblického zjevení: Christina běhala mezi trifidy. Viděl jsem ji. Je také imunní proti jejich jedu. Ale ať se propadnu do pekel, jestli má v žilách kapku indiánské krve...

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Rekonstrukce

Na břehu řeky se ke mně Gabriel obrátil: „Nepřipadal ti trochu nafoukaný?“

„Ryder Chee?“

Gabriel přikývl. „Mluvil o tom, jak pro svůj kmen vytvořil jakési jungovské náboženství, aby získali novou víru, ale mně to připadá, že v nich jediné vypěstoval novou iluzi.“

„Ale není to tak, že si všichni do jisté míry pěstujeme iluze? Neříká se, že civilizace je sama o sobě jedna velká iluze? Že kdybychom v ni přestali věřit, přestala by existovat? A jestli je civilizace jenom určitá forma iluze, která je –“ zapátral jsem po vhodném slovu, „–účelná... která nám vyhovuje, proč by varianta iluze, s níž přišel Ryder Chee, měla být horší?“

„Ten člověk se nestaví k realitě čelem. On sám musí vědět, že Jung řekl, že bludy psychotika jsou jeho pokusy vytvořit nové vidění světa. Tím pádem Chee, ať se na to podíváš z kterékoli strany, vytvořil společnost, která je ve své podstatě psychotická.“

„Možná jsem hloupý, Gabe. Ale já se na to dívám tak, že jestli to funguje, jestli to vytváří komunitu, která je činorodá, optimistická a v podstatě šťastná, proč si nedopřát trochu sebeklamu?“

Gabriel se na mě přísně podíval. „Chceš něco vědět, Davide?“

„Co?“

„Víš, co mi vadí na Ryderovi Cheem?“ Jeho tvář obměkčil široký úsměv. „Já mu závidím, Davide. Jsem zelený závistí jako ty trifidy listy. Protože v hloubi duše vím, že Chee a jeho lidé nemají jenom imunitu proti těm obludám.“ Pokynul směrem k trifidům za plotem. „Taky dosáhl toho, že mechanismus jeho společnosti běží hladce jako motor z Rolls-Royce.“

„Nebylo by rozumné vypůjčit si něco z jeho myšlenek?“

„Možná ano.“ Zazubil se na mě. „Nové bohy místo starých, Davide, to by se ti líbilo?“

Žena, která byla v kánoi na řece, zamávala rukou nad hlavou.

„To je náš signál, Davide. Zatáhni za lano.“

Podal mi konec lana a sám se ho chopil o něco blíže k vodě. Čtyřicet kroků výš proti proudu dva muži chytili další část lana. Společně jsme začali táhnout. Čekal jsem, že to nebude nijak zvlášť namáhavá práce. Ale lano se chovalo, jako by bylo ukotvené na dně řeky.

„Krucí,“ hekl Gabriel. Na pažích mu naběhly svaly. „Koho by napadlo, že chytání ryb může být taková fuška?“

Dál jsme táhli ze všech sil. Nakonec se nám podařilo dosáhnout pokroku. Lano sítě se objevilo na hladině, a když jsme začali síť táhnout ke břehu, vytvarovala se do podkovy. O pět minut později jsme vytáhli síť na břeh. Lilo z nás tak, že nám krůpěje potu stály na čele, velké jako perly. Gabriel zhodnotil náš úlovek s nemalým znechucením. „Taková dřina pro tohle?“

V síti sebou házelo sotva tucet ryb, jejichž výživná hodnota byla pochybná. Ještě chvíli jsme dumali nad naším žalostným úlovkem a pustili jsme se do vymotávání ryb ze sítě. Střevle jsme vraceli do vody a větší sourozence jsme házeli do koše.

Gabriel znechuceně ohrnul nos. „Polívka z ryb a trifidích výhonků. Paráda.“

Když pak odtáhl chuchvalec řas, najednou zaklel. Potom se zapitvořil a začal páčením vysvobozovat malíček ze sevření račího klepeta. Jakmile je sundal, strčil si prst do úst a potom s ironickým úsměvem řekl: „Začínám být paranoidní, Davide? Nebo má matka příroda na nás pifku?“ Upustil raka do koše. (Dalo se čekat, že sladkovodní korýš skončí v polévce spolu se vším ostatním, co se kuchaři podaří sehnat.) „Co bych dal za šťavnatý steak. Hromadu bramborového salátu. Do zlatova osmažené hranolky. Krémovou majonézu. Chřupavý salát. Sladké brambory. Korbel vychlazeného piva. Kolik –“

„Psst.“ Zvedl jsem ruku. „Neslyšíš nic?“

Chvíli jsme stáli a poslouchali. Zahleděl jsem se proti proudu řeky, odkud jako by se zvuk ozýval. Jediné, co jsem viděl, byl stříbřitý pás vody mezi břehy. Z řady vrbiček se vzneslo hejno ptáků, které zvuk vyrušil.

Gabrielův obličej ztuhl. „Sakra. Ať to nejsou zase oni.“

Ostatní se rychle vzdalovali od řeky. Muži a ženy se rozběhli pro zbraně. Dál na břehu se věžička na hřbetě jednoho Jumba otočila a namířila své dva kulometry proti proudu.

Poslouchal jsem zvuk motoru. Nezněl tak, jak měl, ale jinak nemohlo být pochyb. „Počkejte!“ vykřikl jsem. „Nestřílejte!“ Rozběhl jsem se k vodě, abych měl lepší výhled na řeku.

„Davide!“ zavolal na mě Gabriel. „Zapadni do zákopu, než se začne střílet.“

„Ne, to jsou letecké motory. Je to letadlo.“ Ale mátl mě, že tónina motorů je úplně špatná. To letadlo neletělo, ale popojíždělo.

O chvíli později mi to potvrdily vlastní oči. Zpoza ohybu řeky se vynořil velký čtyřmotorový hydroplán. Okamžitě jsem poznal hladké linie impozantního Boeingu Clipper – což nebylo nic zvláštního, protože léta jsem jako kluk spal pod pěknou barevnou fotografií tohoto letadla. Měl jsem ji připíchnutou na stěnu v pokoji.

Hydroplán se řítil k tomu, co zůstalo z mola. Motory burácely, vrtule se jevily jako rozmazaná stříbrná kola. Bílá brázda za letadlem vyběhla po říčním břehu a málem mi smáčela nohy.

Lesáci přivítali návrat letadla jásotem.

Když pak jeho posádka vyšla na suchou zem, dozvěděli jsme se, že to je jediné letadlo ze základny, které útok přežilo. Ve chvíli, kdy se po řece přihnaly torpédové čluny, se několik pilotů náhodou bavilo s mechaniky nedaleko letadla. Duchapřítomně naskočili do hydroplánu, nastartovali a odletěli. Původně měli v úmyslu zamířit do nejbližšího vojenského tábora Lesáků a vrátit se s posilami. Jenže to vydrželo jen do chvíle, kdy pilotka zkontrolovala ukazatel paliva a dozvěděla se, že nádrže jsou skoro na suchu. Proto přeletěla jen o tři míle dál a přistála s letadlem na bočním rameni, kde potom seděli několik dní bez hnutí, podobně jako my v Jumbech, dokud neusoudili, že je bezpečné dojet s hydroplánem po řece zpátky do tábora.

Sam si zprávy nejdřív utřídl a pak promluvil. „Výborně. Díky pohotovosti máme jedno letadlo neporušené. Myslím si, že musíme udělat dvě věci. Za prvé dopravit piloty na Kolumbův rybník, aby nasedli do náhradních letadel. Za druhé potřebujeme informovat o útoku velitelství. V hlavním štábu pořád nevědí, že se nám nepodařilo dostat Christinu z New Yorku.“ Po chvíli trochu zatrpkle dodal: „Čekám, že šéfové budou skákat do stropu. Ale...“ pokrčil rameny. „Tak už to ve válce chodí.“

Zatímco pozemní tým doléval do přeživšího hydroplánu veškeré kapky paliva, které se daly vymačkat z různých kanystrů, zašel jsem za Samem Dymsem. „Same,“ zeptal jsem se, „co je to ten Kolumbův rybník?“

„Je to jezero asi sto padesát kilometrů proti proudu. Máme tam záložní letadla.“ Kývl směrem k očazeným troskám kolem sebe. „Pro případ, že by někdy došlo k situaci, jako je tahle.“

„Kolik záložních letadel?“

„Dobrého půl tuctu, myslím.“

„Ale máte jenom čtyři piloty.“

„Pokračuj.“

„Pak by bylo logické, kdybych tam jel s nimi také,“ řekl jsem mu. „Mohl bych alespoň trochu pomoci s pilotováním.“

Podíval se na mě těma svýma průzračnýma modrýma očima. V tom okamžiku jsem poznal, že si dělá jiný názor na muže, který měl usazené oči a byl ještě nejistý z nedobrovolné cesty z New Yorku do tohoto zapadákova na jihu, když ho viděl poprvé. „Takže... ty nabízíš, že nám pomůžeš?“

„Ovšem. Proč ne?“

„Prostě jenom... víš co, já ti řeknu, na co teď myslím, Davide... Myslím, že toto je klíčový okamžik... asi bys mohl říct, že je to mezník v našem vztahu. Přesněji v tvém vztahu k nám – Lesákům.“

„Nevím jistě, jestli ti rozumím. Myslel jsem si, že by se vám mohlo hodit, kdybych vám pomohl –“

„Jasně, a já jsem ti moc vděčný... a taky děkuju prozřetelnosti, že nám přivedla dalšího zkušeného pilota. Ale chci se tě zeptat na jedno, Davide: přidáváš se k nám?“

Pochopil jsem, jak Sam uvažuje. Dosáhl stadia, kdy ode mě potřeboval slyšet vyjádření mé věrnosti Lesákům a všechno, co s tím souviselo: závazek, že jim pomůžu a jasné odmítnutí Torrencova režimu.

„Ano,“ odpověděl jsem pevně. „Jsem váš spojenec, mám v tom naprosto jasno.“

„A Kerris Baedekkerová?“

„Co je s Kerris?“

„Je nejen občanka režimu našeho nepřítele, je také jeho dcera.“ Díval se mi do obličeje. „A mezi tebou a jí byl romantický vztah.“

„A trpce lituji, že zůstala v New Yorku. Ale moje věrnost patří vám a mé komunitě na ostrově Wight. Ani na okamžik nepochybuji o tom, že naše dva národy budou v krátkodobém horizontu spojenci a v dlouhodobém nejlepší přátelé a obchodní partneři.“

„To jsi řekl dobře.“ Sam si dovolil váhavý úsměv. „Davide Masene. Bylo by mi ctí, kdyby sis se mnou potřásl rukou.“

A tak jsem si s ním potřásl rukou.

„Tak fajn,“ řekl. „Doporučil bych ti, abys do sebe hodil jedno rychlé kafe. Za půl hodiny odlétáme.“

TŘICÁTÁ KAPITOLA

Kolumbův rybník

Během třiceti minut jsme byli ve vzduchu. Náš hydroplán byl kombinací poštovního, nákladního a dopravního letadla. Sam, Gabriel a já jsme měli jakž takž pohodlí ve středové kabině, zatímco přespočetní členové posádky využili možnost zaslouženého zdrámnutí v lůžkových kójkách.

Letadlo odstartovalo po proudu a potom zatočilo zpátky nad náš tábor. To, co pro mne na čas byl celý svět, se z tohoto pohledu jevilo jako o málo víc než malá mýlina s několika černými šmouhami, které označovaly místa vypálených budov.

Letadlo s hukotem stoupalo výš na oblohu. Slunce vytrvale zářilo. Řeka pod námi se jako stříbrný tlustý had klikatila ke vzdálenému oceánu. Nezpozoroval jsem žádná města, třebaže jsem věděl, že kdysi tam nějaká musela být. Území, které tak těžce vydobylo lidstvo, si příroda za ta léta vzala zpět. Popínavé rostliny, stromy, keře, bodláky a obrovská moře kopřiv zahallily zeleným závojem cesty, železnice i města. A nebylo pochyb o tom, že své hlídky tam dole bude mít i trifidí okupační armáda.

Poté, co jsem několik posledních dní seděl na zemi, bylo příjemné usadit se do pohodlného křesla v kabině.

Sam Dymes dlouho dumal nad touto krajinou, zbavenou lidského osídlení, a pak řekl: „Dá práci získat to zpátky. Naše děti a jejich děti to zaměstná ještě na mnoho budoucích let.“

„Ty jsi alespoň optimista, Same,“ poznamenal Gabriel. „Vidíš dobu, kdy budeme moci začít ty prašivé trifidy vyhánět.“

„Jasně, já jsem optimista. Ostatně, jaký by mělo smysl vzdorovat, dít se, plánovat a bojovat, kdybych nevěřil, že děláme nějaký pokrok?“ Zazubil se. „Kdybych si myslel něco jiného, otevřel bych dveře tamhle naproti a vykročil do širého modrého prázdna.“

Povídali jsme si ještě chvíli, hlavně o tom, co se objevovalo v rovině pod námi, včetně něčeho, co vypadalo jako obrovský tovární komplex, který teď pohltilo jezero. Ucpání odvodňovacích příkopů znamenalo, že se voda vrátí na starou úroveň, než se podaří získat krajinu zpět. Tady v nížinách jsme jasně viděli pozůstatky továren, škol a domů, které se jevily jako obdélníkové ostrůvky uprostřed širé vodní hladiny.

Letěli jsem dál. Díval jsem se ven na stříbrná křídla, která se leskla na slunci. Čtyři mohutné motory o výkonu šestnáct set koňských sil nás snadno nesly vzduchem. Mohli jsme pohodlně letět rychlostí tři sta padesáti kilometrů za hodinu ve výšce čtyři a půl tisíce metrů. Kdybych letěl sám, tímhle strojem bych se dostal domů na ostrov Wight za patnáct hodin. Chvilí jsem si v hlavě dělal další propočty. A ještě stále jsem dumal nad logistikou takového letu, když jsme klouzavě přistáli.

Dokonalé přistání. Mé oko profesionálního pilota si všimlo úhlu, pod jakým břicho hydroplánu políbilo hladinu a po obou stranách vychrlilo gejzíry vodní tříště. Pilot úplně pustil plyn a tón motorů okamžitě poklesl. Letadlo klouzalo po hladině a pomalu zpomalovalo.

Chvilí jsem měl pocit, že jsme přistáli na obyčejném jezeře, které jen mělo zvláštní jméno (vzhledem ke své obrovské rozloze) Kolumbův rybník. Ale brzy jsem zjistil, že se jedná o jedno z „nových“ jezer, která vznikla selháním systému umělého odvodňování. Hydroplán pomalu jel vodou k něčemu, co mohla být jedině cihlová kostelní věž, tyčící se nějakých šest metrů nad hladinu. Z vody vyčnívala horní polovina hodin. Ručičky se zastavily v čase za deset minut dvě. Napravo od věže vyčnívalo z vody několik hnijících střešních trámů, které označovaly pozůstatky hlavní budovy kostela.

Vypadalo to absurdně, ale vedle se pohupoval říční parník hodně starého data výroby, dokonce i s kolesy na zádi, uvázaný ke kostelní věži. K němu byly připoutány dva nákladní čluny a něco, co vypadalo jako vor z prken udržovaný na hladině několika desítkami plechových sudů. Pak, v řadě za ním, pluly tři velké hydroplány, velikostí srovnatelné s tím, kterým jsme právě přiletěli. Bylo tam také několik vodních letadel skromnějších rozměrů.

Naše posádka rychle otevřela dveře letadla. Když pak přijelo blíž k voru, muži vyskočili na prkna a zkušeně letadlo přivázali. Motory zakašlaly a zmlkly.

Vystoupili jsme na vor. Přivítalo nás zvláštní ticho. Sluneční paprsky tančily na hladině. Na starém kolesovém parníku, který sloužil jako ubikace, se nic nepohnulo. Vlna na jezeře způsobila, že někde nedaleko cinkl zvon. Ponuré zvonění se neslo přes vodu, dokud je nepohltila obrovská prázdnota, která nás obklopovala. Čísela z ní bezútěšnost. Mrtvý zvuk, z něhož mrazilo.

Gabriel vypadal mrzutě. „Copak, žádný uvítací výbor?“ Prázdnota vzala jeho hlasu obvyklou hloubku.

Sam se nechápavě modrými očima rozhlédl po pestré směsi plavidel uvázaných ke kostelní věži. „To je vážně zvláštní. Měla by tady být sedmičlenná posádka. Kam všichni zmizeli, sakra?“

Mezitím vystoupili z letadla také ostatní a stejně zmateně zůstali stát na voru.

Sam si udělal z rukou hlásnou troubu. „Haló! Je tam někdo?“ Ta hladová prázdnota jeho volání spolkla. „Haló!“ Žádná odpověď. Dokonce i zvuk zvonu se vytratil do ztracena a zůstalo jen studené, škodolibé ticho. „To ne,“ zašeptal Sam. Vycítil něco zlověstného. „Ne, to ne, to ne.“

Vír na vodě lehce rozkolébal vor a dal podnět k několika vlhkým, srkavým zvukům, které vyšly odněkud zpod něj. Sam došel k lávce, která vedla na sousední nákladní člun. Tam se zastavil, přitiskl prst na rty, abychom byli zticha, a vytáhl revolver.

Voda zavířila a ze spodní strany voru se znovu ozval ten hladový, srkavý zvuk. Také zvon se znovu rozezněl – prázdným, strašidelným zvukem, který se nesl přes vodu. Tentokrát jsem si všiml, že vychází ze zvonu natřeného na červeno, který byl připevněn k jakési šibenici vedle lávky. Na ceduli pod ním bylo napsáno: Zazvoň a zdrhej. Zřejmě poplašný systém zdejšího personálu.

Sam opatrnými kroky překonal lávku a dal nám znamení, abychom šli za ním. Všiml jsem si několika stop, z nichž vysvítalo, že se tady stalo něco hodně špatného. Do dřevěného zábradlí byla zaražená sekera. Na palubě nákladního člunu ležely střepy porcelánového hrnku. Člun sloužil jako jedna z dílen, kde mechanici prováděli údržbu letadlových motorů. Jeden motor tam ležel částečně rozebraný. Na krytu palivového čerpadla byl položený klíč, jako by si mechanik jenom odskočil na cigaretu. Jinde byly kromě známek normálního pracovního dne také stopy násilí. V dílně stál šálek, v němž zůstala ještě polovina kávy, teď už vyčichlé. Nedaleko zábradlí zase lesklé čáry v ocelové palubě svědčily o tom, že na ni někdo zaútočil sekerou a udělal do kovu hluboké, dlouhé rýhy.

„Do prdele,“ zavřel Sam. „Co se tady stalo, u všech rohatých?“

„Torrencovi muži.“ Gabriel měl samopal připravený ke střelbě.

„Nedovedu si to představit. Nemají letadla, aby sem mohli přiletět. K nejbližší splavné řece, která ústí přímo do otevřeného moře, je to třicet kilometrů. I kdyby se o tomto místě dozvěděli, museli by čluny táhnout přes kilometry území ovládaného trifidy, aby se dostali sem na jezero.“ Nechápatě zavrtěl hlavou. „Nedává mi to smysl.“

Gabriel zvedl z podlahy pušku. „Někdo to použil jako kyj. Hele, pažba je úplně zničená.“ Podíval se do nábojové komory. „Ale je plně nabitá.“

„Nejspíš se zasekla.“

Gabriel namířil na jezero a stiskl spoušť. Výstřel mi zahučel v uších. Zvuk opět zanikl bez sebemenší ozvěny.

„Dokonalá,“ prohlásil. „Máš nabitou pušku, která funguje. Tak proč ji použít jako kyj?“

„A na palubě nejsou žádné vypotřebované zásobníky,“ upozornil jsem. „Bojovalo se, ale nestřílelo.“

Přešli jsme z jednoho spojeného člunu na druhý. Zanedlouho jsme dorazili na kolesový parník uvázaný ke kostelní věži. Tady zblízka se tyčil vysoko nad mou hlavu. Měl dvě patra kajut, širokou promenádu a zdobené kování. Kdysi to musela být vyložená Kráska Jihu mezi říčními parníky, která v přepychu vozila milionářské hazardní hráče po řekách. Kdysi musely paluby žít hudbou a smíchem, možná i podivnými smůlami při pokeru nebo projevy přízně nějaké aristokratické femme fatale. Teď to byla loď duchů.

Dveře kajut skřípaly s každou vlnou na jezeře. V jídelně nedojedená jídla zaschla a přilepila se k talířům. Kotlík na kamnech se vyvařil a dno se propálilo. Postele byly úhledně ustlané.

„Ten, kdo na posádku zaútočil, musel přijít ve dne,“ řekl jsem. „V postelích nikdo neležel. A jestli se příliš nemýlím, to na talířích vypadá spíš jako oběd než jako snídaně.“

„Souhlasím.“ Sam vypadal, jako by měl v ústech nepříjemnou chuť. „Ale nejsou tu žádná těla. Žádné skvrny od krve. Přesto stačili vyhlásit poplach a měli čas se bránit.“

„A rozhodli se bojovat sekerami. Pušky drželi jako kyje, přestože je měli nabitě.“

Prohledali jsme celý parník odshora dolů. Po mužích ani památky. A vlastně ani po útočnickovi. Nahlásil jsem to Samovi, který právě stál u tepaného zábradlí a díval se dolů na vodu mezi kostelní věží a trupem parníku. Zdálo se mi, že tam pod hladinou vidím kostru nákladáku, jehož vyhaslé světlo se dívají jako prázdné oční důlky v lebce. Zřejmě ho tam před lety přinesla nějaká povodeň a přirazila jej ke kostelu. Teď tam ležel a hnil. Dlouhé provazce jasně zelených řas se táhly vodou jako kadeře nějakého skřeta.

Sam si zapálil cigaretu. „Fajn, Davide, já se vzdávám. Co se to se světem stalo? Jak k tomu došlo, že je všechno převrácené vzhůru nohama?“ Zachmuřeně potáhl z cigarety. „Jak je možné, že před třiceti lety lidé uviděli na obloze zelená světla, světla, která je oslepila? Jak je možné, že nás převládala nějaká smečka šouravých kytěk s legračními listy? A proč slunce nesvítí jako kdysi? A proboha, jak mohla parta dospělých chlapů z ničeho nic zmizet, jako by je začarovali nějakí duchové?“ Podíval se na mne. „Řekni mi, že na ty otázky umíš odpovědět, Davide, a uděláš mě nejšťastnějším člověkem na zemi.“

Sice bych Samovi v tomto ohledu rád pomohl, ale smutně jsem mu musel říct pravdu: žádné odpovědi jsem neznal.

Odhodil cigaretu do vody, kde se zasyčením zhasla. „Tak to jsme dva, Davide. Něco ti řeknu. Moc rád bych teď byl doma se svou ženou a rodinou. Nemusel bych se každý den probouzet a čelit další záhadě, která je ještě větší než ty předchozí. Mohl bych si v neděli ráno poležet, s hrnkem kávy, novinami a hodnou ženou vedle sebe.“ Na několik vteřin se zahleděl do neurčita. Neviděl zatopený kostel ani tuto loď duchů, na níž jsme stáli. Trvalo to jenom okamžik, potom se jeho oči znovu zaostřily. Zhluboka se nadechl. „Měli bychom to všechno,“ gestem obsáhl opuštěná plavidla, „uložit do kartotéky pod heslo Marie Celeste a nechat to být.“

Kéž by to bylo tak snadné.

Další zhruba hodinu jsme se zabývali úkony nezbytnými k tomu, abychom připravili hydroplány na zpáteční let do tábora. Pomocná četa načerpala do prázdných nádrží letecké palivo, zkontrolovala stav oleje a elektroinstalace a odvázala lana. Piloti včetně mne se posadili do kabin, aby zkontrolovali přístroje.

Sam to chvíli sledoval, ale nebyla to jeho parketa. Nakonec udělal z rukou troubu a zakřičel na nás z parníku: „Podává se káva! Přijďte za deset minut!“

Ten, kdo unesl posádku, se každopádně ani nedotkl zásob jídla. Než jsme se sešli na palubě parníku, Sam měl nachystané hrnky se skvělou horkou kávou a plechovku sucharů z ovesné mouky. „Klidně se nacpěte,“ prohlásil s vážným výrazem. „Něco mi říká, že původní posádka se už nevrátí.“

Jeden z pilotů přišel na palubu říct Samovi, že musí odletět teď, jestli má dorazit na velitelství do setmění.

„Dobrá... hele, tady je moje hlášení a dopis šéfové. Požádej ji, aby ti pokud možno připravila odpověď a nové rozkazy do zítřejšího rána.“

Pilot zamířil k letadlu a Sam si zapálil novou cigaretu. Pak promluvil k nám všem, jako by mu některé věci ležely v hlavě. „Víte, že jsme v táboře měli posádku rovných sta mužů a žen. Třicet jich buď padlo, nebo bylo zajato při útoku. A půl tuctu jich ještě má taková zranění, která si vyžádají, aby nějakou dobu zůstali na lůžku. Jak takové dobré lidi nahradíte?“ Pokrčil rameny. Nečekal odpověď. Žádná nebyla. Věděl jsem, že počet Lesáků ve všech komunitách není dohromady vyšší než sto padesát tisíc. Pro tuto chabou populaci představovalo krajní zátěž už jen zajištění potravy a ošacení, nemluvě o vynakládání drahocenných zdrojů na nekonečný boj s trifidními armádami a opravování stovek kilometrů protitrifidního plotu. Gabriel zamyšleně ukusoval suchar. „Jak to vidím, šéfka bude muset stáhnout osoby z jiných táborů, abychom znovu měli plný stav.“

Sam přikývl. „Asi ano. Ale tím pádem jí nezůstanou prakticky žádné rezervy...“ Unaveně se usmál. „Připomíná mi to jeden starý vojenský vtip. Jestli máš prostěradlo moc krátké, nahoře si kus uřež a našij si ho dole... jenže teď už to není vtip. Vše nasvědčuje tomu, že právě to děláme.“

Gabriel se na mě podíval. „Třeba by se nám podařilo vyjednat nějakou půjčku a pronájem od Davidových lidí. Určitě by se nám hodilo –“

„Gabrieli – promiň.“ Sam zvedl ruku, aby si vyžádal ticho. „Slyšeli jste to někdo?“

Podívali jsme se na sebe a zavrtěli jsme hlavou.

Sam přešel k zábradlí. Z toho, jak najednou vystrčil hlavu, jsem poznal, že se něco stalo. „Michael upadl... leží tam na palubě.“

Vyrazil jsem za Samem po spojovacích lávkách z parníku na jeden nákladní člun a potom na druhý. Před námi, o něco níž, byla velká plošina voru. Pilot ležel na zádech na slunci, s rukama rozhozenýma na obě strany. Obálka se Samovým hlášením ležela vedle něho.

Kolem mě zašuměly hlasy. Zmatek. Hněv. Obavy.

Lidé se začali tlačit dopředu, aby nehybnému kamarádovi pomohli. Ale ve mně se ozval starý trénink z minulých let.

Když najdete někoho, jak leží na zemi, nechodte k němu. Dobře se rozhlédněte. Potom pozorně prohlédněte tvář a šíji pacienta, jestli neuvidíte průkazné známky...

Udělal jsem to. A uviděl jsem je.

„Počkejte,“ zařval jsem na muže, kteří se mačkali kolem mě a chystali se seběhnout po lávce na palubu voru. „Řekl jsem počkejte!“ Protlačil jsem se dopředu a zablokoval jsem jim cestu.

„Uhni, kámo,“ řekl jeden podsaditý muž. „Nevidíš, že na něho přišla slabost?“

„Ne!“ S vypětím sil jsem ho zatlačil zpátky. „Zůstaň tam. Ty nevidíš, co má z boku na šíji?“ Sáhl jsem si na vlastní krk kousek pod uchem. „Má tam červenou skvrnu.“

„No a?“

„Ty to nepoznááš?“ vykřikl jsem zoufale. Nehodlal jsem dopustit další ztrátu na životech. „Je to trifidí žahnutí.“

„Trifidí žahnutí? Kámo, tobě muselo rupnout v bedně. Vidíš tady někde nějaký trifidy?“

Rozhlédl jsem se. Viděl jsem stejný obraz, jako když jsme sem přijeli. Různorodou směsici plavidel, několik hydroplánů a zatopený kostel. Jinak nic, jen obrovské třpytící se jezero, jehož barva byla v tom tlumeném světle někde mezi šedou a stříbrnou.

„No a?“ Muž měl obličej brunátný hněvem. „Vidíš tady nějaký trifidy, sakra?“

„Věř mi, je to trifidí žahnutí.“

Sam se na mě nechápavě podíval. „Davide, promiň, ale určitě se mýlíš. Musíme mu pomoci.“

„Je mrtvý; vidíte přece –“

„Uhni, chlape.“ Bylo to pochopitelné. Ten podsaditý muž chtěl pomoci kamarádovi. Bylo to také smrtelné.

Muž něco zabručel a přitlačil mě na zábradlí. Vzápětí přeběhl po palubě k padlému pilotovi. Ještě než se k němu dostal, jezero vedle něho začalo vřít, jako by se těsně pod hladinou krmily hladové ryby. Zároveň jsem zaslechl svist.

Myslím, že ve skutečnosti jsem je neviděl. Později jsem si namluvil, že jsem rozmazaně zahlédl něco dlouhého a velice tenkého.

Podsaditý muž zasténal. Prudce zvedl ruku k čelu. A pak bylo po všem. Otočil se a poklesl v kolenou. V dalším okamžiku se zhroutil na kraj voru. Jedna ruka se vytočila tak, že se konečky prstů dotkla vody.

„Nechodte tam!“ zahřímál jsem na překvapené muže. „Vraťte se do dílny.“ Nedal jsem jim pokoj, dokud nebyli za dveřmi. Tam, za dřevěnými stěnami, byli v bezpečí.

Sam ohromeně zavrtěl hlavou. Nakonec se nadechl, aby se uklidnil. „Co to bylo?“

„Zabilo ho trifidí žahnutí,“ řekl jsem mu.

„Tady? Uprostřed vši té vody? Chci říct – ty tady vidíš nějaké trifidy?“

Vzpomněl jsem si na trifidí vor z klád a naplaveného dřeva, na němž jsem nouzově přistál, pohromadě držený trávou. Rozhlédl jsem se po jezeře, ale neviděl jsem nic, co by se mu třeba jen vzdáleně podobalo.

Pokrčil jsem rameny, úplně zmatený. „Věř mi, Same. Je tady trifid. Někde. Jenom ho z nějakého důvodu zatím nemůžu najít.“

Gabriel postoupil dopředu. Jeho značná výška mu umožňovala nahlédnout do vody z pozice, která byla pro ostatní nedosažitelná. Hlubokým hlasem řekl: „Já vím, kde jsou.“

„Kde?“

„Ve vodě.“

Sam se postavil na převrácený kbelík, aby nahlédl do jezera. Bylo na něm vidět, že se obává dalšího útoku. „Ne, Gabe,“ řekl nakonec. „Já je nevidím. Kde jsou?“

„Pod vodou... je to jen otázka mutace, chápeš?“

„Čeho?“

„Mutace. Ty obludy se mění ďábelským tempem. Chodí, zabíjejí, komunikují spolu. Vidí pomocí jakéhosi sonaru.“ Sam se zakoktal. „To – to mi chceš říct, že ty prašivé kytky fakticky umí plavat?“

„Ne, plavat ne,“ zamumlal Gabriel, skoro jako by se bál, že ho trifidi uslyší. „Může to být úplně nový druh... vodní druh. To, co jsem viděl v jezeře a považoval za obyčejné vodní řasy, určitě budou horní vějířovité listy trifidů.“

„Oni je nedostali jednoho po druhém,“ řekl jsem mu. „Byl to připravený útok. Zabili celou posádku během několika vteřin.“

„Přepadení?“

Gabriel přikývl. „Já myslím, že David má pravdu. Ti trifidi je nějakou dobu sledovali a potom si zvolili pro útok dobu, kdy byla celá posádka zranitelná.“

„Do prdele.“ Sam zavrtěl hlavou. „Musíme o tom rychle informovat hlavní velitelství. Vždyť... ty zkurvené rostliny by už mohly pochodovat řekami a potoky doprostřed našich měst.“

Gabriel zvedl hlavu. „Jedno po druhém. Jestli tam teď někdo půjde, zabijou ho dřív, než se stihne přiblížit k hydroplánům.“

„Dobrá připomínka.“ Sam si přejel rukou po bradě. „Výborná připomínka. Ale jak se dostaneme k letadlům?“

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Dítě nouze

Stačilo deset minut pátrání a měli jsme materiál pohromadě. I když jsme v dílně byli namačkaní (a Sam dával u dveří pozor na další nečekaná překvapení), pustil jsem se do díla. Přílbu jsem vytvaroval z galvanizovaného pletiva. Osobně bych spíš uvítal svažené spoje, ale musel jsem se spokojit se silným motouzem. Ten, propletený pletivem sem a tam, držel jednotlivé části pohromadě, aby tvořily jakousi bednu, dole otevřenou. Malá úprava pomocí nůžek na drát zajistila, aby těsně padla kolem ramen. Podařilo se také najít staré letecké rukavice. Byly sice ztvrdlé stářím, ale dalo se čekat, že svému účelu poslouží. Abych si chránil oči, našel jsem si jakési letecké brýle. Zbytek těla mi zakrývala kožená letecká bunda, přes kterou jsem si vzal ještě pončo vystřižené z velice pevné plachtoviny. Vzhled podivného křížence doplnily kusy plátna ovázané kolem nohou jako jezdecké nohavice. Nijak okouzující to nebylo. Ale mělo to fungovat.

Požádal jsem o dlouhý lovecký nůž a od jednoho z pilotů, kteří přežili, jsem ho dostal. Zastrčil jsem si ho do boty. Jako další zbraň jsem zvolil sekýrku.

Takto vyzbrojen jsem došel ke dveřím dílny. Venku to vypadalo, že všude je klid. Ale zatímco jsme pracovali, s tělem podsaditého muže, který se protlačil kolem mne, se něco stalo.

Před očima jsem měl prázdná prkna. Tělo tam před deseti minutami leželo. Teď bylo pryč. Ale na dlouhé přemýšlení nebyl čas. Potřebovali jsme tuhle skupinu mužů a žen dostat do letadla a v pořádku je odvézt zpátky do tábora. Opatrně jsem se protáhl dveřmi a došel jsem k lávce. Doufal jsem, že můj provizorní protitřidí oděv je dostatečný, ale až příliš dobře jsem si uvědomoval, že není vyzkoušený. Držel jsem rty stisknuté. Kdyby žahadlo zasáhlo přílbu, pořád hrozilo nebezpečí, že mi kapičky jedu stříknou do obličeje. Alespoň oči jsem měl dobře chráněné leteckými brýlemi.

S očima a ušima ve střehu, sešel jsem po lávce na širokou palubu voru. Maličko se mi pod nohama rozhoupal a pod prkny se znovu ozval ten srkavý zvuk.

Jeden pohled na pilota mi stačil, abych poznal, že je mrtvý. Na šíji, kam ho zasáhlo žahadlo, ještě hořela ohnivě rudá skvrna. Měl jsem v plánu přitáhnout hydroplán za uvazovací lana k voru, vlézt do něho a nastartovat motory, aby byly dostatečně zahřáté pro vzlet. Kdybych navíc přirazil bok stroje až k okraji voru, nezbyla by žádná mezera, kterou by vodní trifid mohl z vody zaútočit, a lidé by pak mohli bezpečně nastoupit.

Začal jsem všemi silami tahat za provaz a pomalu, pomaloučku přitahovat mohutný hydroplán k sobě, když jsem ucítil první ránu. Žahadlo mě švihlo do prsou. Modlil jsem se, aby plachtovina byla dost silná. Další žahadlo zasáhlo přílbu. Škubl jsem sebou, když mi jemná tříšť jedu dopadla na holou kůži. Jed mě začal okamžitě svědit a pálit, ale rty jsem nechal pevně sevřené. Jelikož jed nebyl smrtelný, pokud se nedostal pomocí jehlovitých chloupků na žahadle přes kůži do krevního oběhu, opláchnutí vodou to spraví – ovšem až po dokončení rozdělaného úkolu.

Zpod jezerní hladiny se vymrštila další žahadla. Viděl jsem, jak čeří vodu. Sled úderů, které byly jako šlehnutí bičem, zasáhl moje rukavice, paže a přílbu.

Začínáte špatně mřít, pomyslel jsem si. Podepisuje se na vás zklamání.

Tak jsem si to namlouval. Ale pak jsem si všiml, že žahadla, která mě jasně minula, padla těsně za mě. Najednou jsem zjistil, že se mi do nich začínají zaplétat nohy.

Usoudil jsem, že se tihle vodní trifidi prostě zamotávají jeden do druhého. Ale zanedlouho mě žahadla začala táhnout za nohy. O chvíli později byla napjatá jako struny na kytaře a vibrovala tak, že z nich odletovaly kapky vody.

Přestal jsem tahat za uvazovací lana, protože jsem si uvědomil, že tah, který vyvíjejí trifidi, začíná být velice silný. Když jsem se podíval dolů na nohy, uviděl jsem, že kolem každé je ovínuto snad deset žahadel. Tohle nebyla náhoda. Ta žahadla byla chápavá. Měla obrovskou sílu a já jsem si v tu chvíli uvědomil, že se snaží odtáhnout mne do vody.

Tak tím se vysvětlovalo zmizení podsaditého muže i posádky. Byli zabiti a následně odtazeni do vody, kde se stali potravou trifidů.

Rychle jsem pustil uvazovací lano a pokusil jsem se žahadla přetřhnout. Nešlo to, byla příliš tuhá. Živě jsem si představil sám sebe, jak jsem tažen do jezera, přestože se vzpírám. Téměř jsem cítil, jak se mi voda zavírá nad hlavou. Stáhnou mě dolů. Utopí mě. Potom se začnou krmit.

Šeptem jsem zaklel a vytáhl jsem nůž. Dlouhá čepel se zaleskla. Naštěstí přežil jedno žahadlo po druhém. Jakmile jsem byl volný, zdvojnásobil jsem své úsilí.

„Myslím, že pomoc neodmítneš.“

Pohlédl jsem stranou. „Gabriel?“

Zazubil se na mě přes přílbu z pletiva. Oči měl schované pod brýlemi. „No tak,“ řekl. „Nenechávej si všechno to lano pro sebe.“

Teď to šlo o něco líp. Přitáhli jsme hydroplán k voru. Nakonec jsem zjistil, že v situaci, kdy mezi vrtulemi a deskami zbývá mezera jen půl metru, nemohu riskovat nastartování motorů. Hydroplán ale alespoň poslouží jako překážka pro trifidí žahadla. Během několika minut jsme dostali lidi z dílny na palubu.

Hydroplán spolu se sesterským strojem zanedlouho vzlétl a ponechal plavidla dole péči vodních trifidů.

Zbytek dne zabralo rutinní létání sem a tam mezi táborem a plovoucí základnou. Jeden z pilotů si vzal malý létající člun a vydal se na čtyřhodinovou cestu na jih do hlavního velitelství. Vedle něho ležela na sedadle obálka se Samovým hlášením, varováním před vodními trifidy a žádostí o nové rozkazy.

Ostatní piloti a já jsme převáželi stany, potraviny, munici a letecké palivo z jezerní základny zpět do tábora.

Navzdory duševním otřesům, které ten den přinesl, bylo příjemné znovu letět. Vychutnával jsem si ten pocit, že mám v rukou znovu knipl, uklidňující povědomost rutinní kontroly gyrokompasu a výškoměru, ovládání poměru mísení. A kochal jsem se zvukem čtyř motorů, jejichž hladký chod zněl mým ušima jako hudba.

Když jsem se vracel s letadlem nacpaným skoro až k prasknutí velice potřebnými zásobami, podíval jsem se z okna na zapadající slunce, které vrhalo na zemi tisíc metrů pode mnou dlouhé stíny, a začal jsem si tiše zpívat.

V té chvíli, kdy jsem letěl sám, mě napadlo, že bych mohl ty zásoby vyhodit a natočit nos letadla východním směrem. Palivové nádrže byly plné a další den kolem třetí hodiny místního času bych mohl s letadlem klouzavě přistát v zátocě na ostrově Wight. Ale věděl jsem, že to neudělám. A nebyla to jen otázka loajality vůči Samu Dymesovi a jeho lidem. Ne. Měl jsem jiné plány. Ale prozatím si je budu muset nechat pro sebe.

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Trocha plánování

Práce. A zase další dřina. To bylo náplní dalšího dne po cestě do plovoucího skladiště na jezeře, tajemného jako nějaká loď duchů. Pomáhal jsem uklidit pozůstatky ubikací spálené na popel a brzy jsem zjistil, že dýchám prach a jím saze. Co dělalo tento nepořádek ještě děsivější, byly lidské ostatky, které se povalovaly v sutinách jako zčernalé klacky. Nechal jsem si uvázat přes dolní polovinu obličeje kapesník, abych to nejhorší ze sutin nevdechoval.

Alespoň jsme teď viděli nějaký pokrok. Protitřidí čtyři udělaly krátký proces s rostlinami, které se protřazenými ploty vevalily dovnitř. Ploty jako takové byly opraveny. Stalo se také několik malých zázraků, za které byli všichni upřímně vděční. Učeň od mechaniků byl živý vytážen ze studny, do níž skočil, když se začalo střílet. Před polednem se trifidními houštinami dobelhaly dvě ženy v ochranných oděvech. Přežily z jednoho předsunutého pozorovacího stanoviště, které nepřítel překvapil před útokem.

Teď, když se do tábora vrátil pořádek – stany stály, kuchyně pod širým nebem vyvažovaly – naše vyhlídky hned vypadaly podstatně lépe. A všechno vypadalo ještě zářivěji, když se vrátily dva velké čtyřmotorové hydroplány, které odletěly s prvním světlem.

Na to, co zbylo z mola, vystoupil oddíl těžce ozbrojených mužů a žen. Napočítal jsem jich padesát. Vyložili z letadla pytle s výstrojí a bedny munice. Po zbytek dne hydroplány pendlovaly sem a tam mezi táborem a hlavním velitelstvím.

Při zasloužené pauze na oběd jsem se důkladně umyl. Divil jsem se, jak popel dodal vodě, která ze mne stékala, inkoustově černou barvu. Potom jsem si sedl k husté polévce z ryb a trifidů, která teď byla obvyklá.

Gabriel si ke mně přisedl. „Dorazily posily,“ oznámil a začal si do misky lámat chléb. „Speciální jednotky. To by mohlo nasvědčovat, že velitelství má něco za lubem.“

„Například?“

„Sam dostal asi před dvaceti minutami od velícího důstojníka mariňáků zapečetěné rozkazy. Odpoledne svolá poradou.“ Podíval se na mne. „Mimochodem, jsi taky pozvaný.“

Lžící jsem dopravil do úst trochu kořeněného jídla. „Přijedou ještě další posily? Padesát je slušný začátek, ale ztratili jsme přece víc lidí.“

„Lidských zdrojů je i tak nedostatek. Ostatní mariňáci mají plné ruce práce s protipovstaleckými operacemi v Everglades na Floridě. A letectvo a dělové čluny musí nepřetržitě vyhánět z našich vod v Mexickém zálivu bandy pirátů. A to ještě na velitelství ani nezačali přemýšlet o Torrencovi.“

Znovu jsem se v duchu vrátil na svůj domovský ostrov. Víc než kdy jindy mi připadal jako poklidné, zastrčené místočko, léta neobtěžované nepřáteli v podobě trifidů ani lidí. Připadalo mi, že Lesáci jsou zády u zdi. Zdálo se, že bandité, piráti, dokonce i obyčejní pytláci ohrožují každou hranici.

„A smutné je, že nemluvíme o zdejších drzých lupičích,“ řekl Gabriel. „Všimli jsme si, že pokaždé, když je špatná úroda nebo krutá zima, počet přepadení našich komunit se ztrojnásobí – ať už chtějí ukrást dobytek nebo si odnést několik pytlů brambor. Pravda je, že tihle lidé, kteří nás přepadají, jsou obyčejní lidé jako my, které pohání hrozba – a realita – hladu. Koneckonců, když ti dítě umírá hladem a ty víš, že sousedé mají plnou spíž, budeš jen tak sedět se založenýma rukama? Něco s tím uděláš, ne?“

„Kdo jsou tito lidé?“

„Často ani nevíme. Jediné, čím jsme si jisti, je to, že nemají nic společného s Torrencem. Vypadá to, že jsou to malé nezávislé osady, které si obstarávají živobytí – nebo spíš živoří – vysoko v kopcích.“ Pokrčil rameny. „Když jim nastanou krušné časy, sejdou dolů a udělají krušné časy nám.“

„To se s nimi nedá nic dělat?“

„Obětovali jsme hodně paliva a času pilotů na to, abychom se je pokusili najít ze vzduchu. Ale i když se nám podaří objevit jejich osady, představa bombardování hladových rodin je mi proti srsti.“

„Ne, já myslím začít s nimi mluvit. Když je těžká doba, dát jim jídlo.“

„Dát jim jídlo? To by byl nějaký humanitární program? Nebo by to spíš bylo jako zaplatit peníze za ochranu mafií?“

„Když jim dáte dost, aby nehladověli, vezmete jim důvod pro přepadání lesáckých osad.“

„To je dobrý nápad, Davide. Ale už jsme to zkoušeli. Když dojde na věc, každý se na každého dívá se vzájemným podezřením. Je to jako Ryder Chee a jeho rodina. Posledních dvacet let s nimi žijeme prakticky v těsném sousedství. Ale když nás před dvěma dny přišli navštívit, bylo to poprvé, co jsme s nimi prohodili slovo.“

„Oni udělali první krok. Přinesli zdravotnický materiál.“

„A já jim z hloubi srdce děkuji za pomoc.“

„Gabrieli, jsem přesvědčen –“

„A já jsem přesvědčen, že jeden z důvodů proč sem přišli a procházeli se trifidy, jako by nebyli jedovatější než třešně, byl ten, aby si dopřáli škodolibé uspokojení.“ V očích měl tvrdý lesk. „Ale řekl bych, že až se nám tady podaří dát situaci do normálu, Ryder Chee ani jeho klan už sem ani nepáchnou.“

Spolkl jsem poslední lžici polévky. „Chápu, jak to myslíš s tím vzájemným podezíráním,“ řekl jsem Gabrielovi a vrátil jsem se k práci.

Odpoledne jsem dostal vzkaz, abych přesně ve tři přišel na poradu do Samova stanu. Vděčně jsem opustil zčernalou zmřel střešní podpěr, kterou jsem uklízel, umyl jsem se, převlékl se a s minutovou rezervou jsem se dostavil do Samovy provizorní kanceláře.

Sam si nepotrpěl na obřadnosti. Beze slova nám pokynul, abychom si sedli, a nalil si kávu z konvice. Rozhlédl jsem se kolem stolu. Seděli tam zbylí táboroví piloti, Gabriel Deeds, velící důstojník čerstvě dorazivších mariňáků a dva členové Samova týmu, kteří mu vypomáhali s kancelářskými záležitostmi. Stále beze slova vytáhl z aktovky dopis a rozložil jej před sebou. Pak, aniž se nám podíval do očí, věcně řekl: „Poručík Truscott mi před chvílí doručil tento dopis. Chtěl bych, abyste si poslechli toto, prosím.“ Začal číst. „Od Hlavního velitelství, Chapel Hill, pro velícího důstojníka Samuela J. Dymese, Fort Comanche. Z rozkazu komise ústředního velení Vám dávám za úkol zajistit splnění původního cíle uvedeného v rozkazu 93C/I. Konkrétně dopravit subjekt ‚C‘ do hlavního velitelství, a to do pondělí jednadvacátého. Připomínám, abyste věnovali tomuto cíli nejvyšší prioritu a dosáhli jeho splnění za každou cenu. Posily společně s dostatečným vybavením pro splnění vašeho cíle doprovázejí toto komuniké. Dopravní logistika je věcí vaší vlastní iniciativy. Jste si plně vědomi významu tohoto úkolu. Závěrem zdůrazňuji, že mám absolutní důvěru ve vaše velitelské schopnosti a v to, že je v silách vašeho týmu dopravit poklad, který má pro náš lid neocenitelnou hodnotu. Se srdečným pozdravem generálmajor Cordelia Ramirezová.“

Dopřál si pořádný doušek kávy. „Pro ty, kteří neviděli rozkaz 93C/I, subjekt ‚C‘ je Christina Schofieldová. Na to jste už jistě přišli sami. Tak... vadou těchto rozkazů bývá zpravidla jejich přílišná stručnost, ale myslím si, že je nám všem jasné, co po nás šéfka chce. Žádá nás, abychom vytáhli Christinu z New Yorku a dopravili ji v pořádku na hlavní velitelství. Čas na to máme do příštího pondělí, což nám dává přesně deset dní, jestli dobře počítám.“

Gabriel si na okamžik dal ruce před oči, jako by tomu nemohl uvěřit. „To je nemožné,“ prohlásil. „Nevíme, kde Christinu drží. A navíc na to máme jen asi padesát mariňáků.“

Poručík Truscott to vzal jako urážku. „Pane Deedsi, moji muži jsou dokonale připraveni splnit tyto rozkazy.“

„Poslyšte.“ Gabriel sevřel desku stolu. „Já se vás samozřejmě nechci dotknout. Ale New York je pořád zatraceně velké město. Je dobře chráněný dělostřeleckými a raketovými bateriemi. Má radar, hlídkové čluny, trvalou armádu patnácti set mužů a civilní obranu čítající bezmála deset tisíc.“

„Gabrieli,“ ozval se Sam, „Nikdo neříká, že tam jdeme dobýt New York. Bude to přepadová akce. Jakmile získáme Christinu, zmizíme odtamtud. A teď je možná vhodná chvíle připomenout lidem, proč to musíme udělat: Torrence má v úmyslu použít vajíčka z Christininých vaječníků k vytvoření armády, která bude imunní vůči trifidímu jedu. S takovou armádou nás rozdrtí a rozdrtí také všechny komunity, které se nevzdají své svobody. Zkrátka, buď zachráníme Christinu, nebo...“ Pokrčil rameny. „Můžeme si sami podepsat rozsudek smrti.“

„Promiň, můžu?“ Gabriel pokynul hlavou směrem k dopisu.

„Jak je libo.“ Sam mu papír podal.

Gabriel jej přelétl zrakem, až narazil na větu, nad níž vyřeštil oči. „Tady se říká, že: ‚Dopravní logistika je věcí vaší vlastní iniciativy.‘“

Sam se chabě pousmál. „To je elegantní způsob, jak nám velitelství chce říct: ‚Nevíme, jak dostanete mariňáky do New Yorku, ale jsme si jisti, že něco vymyslíte.‘“

Gabriel ukázal palcem směrem ke zničeným ponorkám. „Naše plavební síla je omezena na několik kánoí a jeden malý člun.“ Podíval se na mě a na ostatní dva piloty. „Ale vy máte asi jiné plány, že?“

„Ovšem, Gabe. Letadlem můžeme dopravit přepadový oddíl do New Yorku za tři hodiny.“

„Řekni mi, že si děláš legraci, Same. Řekni mi, že je to velké fór, a my všichni se budeme smát, až se budeme za břicha popadat. Potom si sedneme a zkusíme vymyslet opravdovou strategii.“

Sam zavrtěl hlavou. Jeho modré oči vypadaly vážně. „To není vtip, Gabe. Takhle to uděláme. Máme tři piloty a tři dobrá letadla. Můžeme tam bez problémů přepravit jednotku o síle devadesáti mužů a potom ji v pořádku přivést

zpátky.“

Gabriel se zatvářil zděšeně. „Nech toho, Same. Právě jsi slyšel, jak jsem řekl, že New York chrání radar, pátrací reflektory a stovka protiletadlových kanónů. Tyhle velké staré hydroplány budou snadný cíl.“

„Neřekl jsem přece, že znám všechny odpovědi, ne?“ Samovu tvář zkřivil neveselý úsměv. „Proto jsem pozval naše piloty. Řeknou nám, jak oklamat radar.“

Gabriel ze sebe vydal upřímný vzdech. „Vypadá to, jako bych tady dostal roli ďáblova advokáta... a jsem dalek toho, abych v plamenech sestřeloval vaše letadla, když mi prominete tu zlověstnou metaforu, ale máme jenom dva piloty.“

„Dva a David Masen, to jsou tři.“

„Ale kolik dalo potu a námahy zabránit tomu, aby Davida dostal Torrence! Musel bys být šílený, kdybys ho tam chtěl poslat zpátky.“

Sam se usmál. „Vítej v ústavu pro duševně choré, Gabe.“

„Ale proč, pro všechno na světě? Jestli David padne do rukou Torrencovi, budeme zpátky tam, kde jsme začali. Budeme na tom ještě hůř. Torrence Davida zavře, dokud ho nebude moci využít jako rukojmí, aby se zmocnil ostrova Wight a té zázračné mašiny, která dělá z trifidiho oleje letecké palivo, benzín a spoustu dalších věcí. Pak skončíme pod drnem všichni.“

Sam si propletl prsty na rukou. „Nutnost si to žádá, Gabe. Musíme Christinu dostat z New Yorku. Kromě těch padesáti mariňáků potřebujeme techniky, ženisty a demoliční odborníky. To je dohromady devadesát lidí.“

„Takže se dají převézt ve dvou letadlech, ne ve třech.“

Sam se ke mně otočil. „Já nejsem pilot, Davide. Vysvětlí Gabovi, v čem je problém.“

„Dvě letadla mohou uvést devadesát lidí, ale čím víc je pasažérů nebo nákladu, tím rychleji se spotřebovává palivo. Na takovou vzdálenost musíš rozdělit těch devadesát lidí do tří letadel, nebo ti na zpáteční cestě jednoduše dojde šťáva.“

„Tak sežehněme pilota z jiné základny.“

„Dobře víš, že to nejde, Gabe,“ řekl mu Sam. „Už tak jsou přetěžováni.“

Gabriel to přijal s velkorysým gestem. „Fajn. Uznávám. I bez ohledu na můj názor, že jsme šílení, když Davida posíláme zpátky do jámy lvové, jsou tu pořád vážné problémy. Za prvé. Nevíme, kde Christinu Schofieldovou drží.“

„Víme: v Empire State Building. Devadesáté patro.“

„Takže jste za mě rychle našli náhradu uvnitř?“

„Byla už tam, on nebo ona,“ odpověděl tajnůstkářsky Sam. „Ty jsi byl nejlepší, ale potřebovali jsme vědět, že máme rezervu.“

„Pro všechny případy?“

Sam to kývnutím připustil. Na stole se objevila další káva; Sam si zapálil cigaretu. A v podobném duchu debata pokračovala celé odpoledne. Slabé slunce venku dělalo, co mohlo, aby osvitilo svět. Hejno hus nám nad hlavami přeletělo jižním směrem a vzduch se naplnil jejich kejháním. Vyhnaní trifidi za plotem rachotili proutky, škubali listy a snažili se všemi prostředky zdůraznit svou zlověstnou přítomnost.

Jeden po druhém jsme prošli všechny body Samova plánu. Nároky na palivo. Dolet letadel. Jejich schopnost nést na palubě trhaviny. Typy munice. Zásoby potravin. Délku mise. Trasu. A tak dál. Bylo to opravdové probírání do podrobností a rýpalo se skutečně do všeho. Jedna přehlédnutá maličkost totiž mohla způsobit katastrofické zhroucení celé strategie.

Přiznám se. Při zdlouhavé debatě mezi Samem a poručíkem Truscottem o tom, jestli by se měla používat munice s dutou nebo plnou špičkou, jsem se v myšlenkách zatoulal jinam. Nechal jsem je, ať se baví, a kreslil jsem si na kus papíru, který jsem našel pod stolem.

Následovala přestávka na svačinu. Hovězí pečené, kterou přivezlo letadlo ráno, se objevila mezi krající chleba. Dočasná úleva od polévky z ryb a trifidů dokázala alespoň trochu zvednout náladu.

Když jsme se pak znovu sešli u jednacího stolu, Gabriel nadhodil problém, který podle něho představoval nepřekonatelnou překážku pro další pokrok v projednávání plánu. „Mají radar,“ prohlásil. „New York je ze všech světových stran chráněn rozsáhlou sítí radarových stanic. Jak potom chcete, aby se letadlo přiblížilo nepozorovaně?“

Přihlásil jsem se. „Přemýšlel jsem o tom,“ řekl jsem. „Za prvé, musíme přiletět v noci. V následujících několika dnech je měsíc v půli, což by nám mělo stačit, abychom viděli.“

„Dobrá.“ Gabriel pokrčil rameny. „Přiletíme v krásném svitu stříbrné luny. Jenže radar nás zachytí v noci stejně snadno jako ve dne.“

„Tohle je ta problematická část,“ řekl jsem mu. „Aby nás nezachytil radar, musíme přiletět ve velice malé výšce. Pravděpodobně ne víc než třicet metrů.“

„Ale i když poletíme tak nízko nad otevřenou vodní hladinou, nezabráníme tomu, aby nás radar zachytil, ne?“

„Ne. Jak jsem řekl, tohle je ta problematická část.“ Položil jsem na stůl hrubě načrtnutou mapku, kterou jsem vytvořil. „Tohle je Manhattan. Na sever od něho je řeka Hudson. Jestli si dobře vzpomínám, Hudson lemuje strmé kopce a břehy, které jsou vyšší než třicet metrů. Musíme slétnout k řece a držet se pod horním okrajem těch břehů.“ Ukázal jsem na mapu. „To je jediný způsob, jak se můžeme dostat do New Yorku, aniž by nás zachytil radar.“

Tentokrát to byl jeden z pilotů, kdo se málem nevěřičně zakuckal, když slyšel můj návrh. „To je šílenství. Ty nám vážně chceš tvrdit, že musíme letět velkým čtyřmotorovým letadlem údolím řeky jenom třicet metrů nad hladinou? A k tomu potmě?“

„Dá se to udělat.“

„To je sebevražda.“

„My to dokážeme.“

„Ale výškoměr v tak malé výšce neukazuje přesně. Jak chceš odhadnout, že jsi jenom třicet metrů nad hladinou?“

Položil jsem na stůl obrázek číslo dvě. „Připevníme na každé křídlo malé světlo. Sem, na pravou a levou plovákovou vzpěru. Když se namíří dolů pod pečlivě vypočítaným úhlem, bude je vidět jako dva kotoučky světla. V zrcátku umístěném na okně kabiny navigátor uvidí, jak se při klesání letadla tyto kotoučky světla postupně přibližují. Jak jsem řekl, tato světla budou natočena pod přesným úhlem. Navigátor bude pilota průběžně informovat a ohlásí mi, až se dvě kolečka světla na vodní hladině spojí v jedno.“ Zaklepal jsem konečky prstů na papír. „Právě v tu chvíli – když se světla spojí – poletí letadlo přesně ve výšce třiceti metrů nad hladinou. Což bude dost nízko, abychom podlétlí newyorské radary a nenechali se zachytit.“

Sam zatleskal. „A tím se nám David Masen vyplatil, dámy a pánové.“ Otočil se ke mně. „Výborně, Davide. Blahopřeju ti k vynálezu – proč tomu tak neříkat –“ trpce se usmál „– Masonova výškového indikátoru a navrhuju, aby ses hned pustil do práce. Do New Yorku vyrážíme za dva dny.“

TŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Noční cesta

Následující slova možná pocházejí z nějaké písničky, hry, nebo pověsti, možná je to nějaké orientální přísloví, já vážně nevím: Na opici se musí pomaloučku, polehoučku!

Ta nezvaná slova se mi nicméně honila hlavou, jak se jim zachtělo, když se tři hydroplány odlepily od klidné hladiny řeky a zatočily na severozápad k tříhodinovému letu do New Yorku.

Na opici se musí pomaloučku, polehoučku! Přísloví (pokud to bylo přísloví), které nabádalo toho, kdo chtěl ulovit svého primáta, k nenápadnosti a možná i jisté choulostivosti. Když jsem totiž zvedl nos letadla a zaposlouchal se do příjemného předení motorů, věděl jsem, že jsem měl vedlejší motivy, když jsem si zajistil, abych pilotoval jedno z letadel do New Yorku. Chtěl jsem najít Kerris Baedekkerovou, až tam dorazím. A potom s ní odletět do své domoviny. Musíte pochopit, že jsem na tom byl tak, jako by toto přesvědčení prostoupilo každý nerv, každou šlachu, každou kost mého těla. Věděl jsem, že ji zachráním. Budeme znovu spolu.

Ale abych byl úplně upřímný, vůbec jsem netušil, jak tohoto cíle dosáhnu.

Na opici se musí pomaloučku, polehoučku! O mém plánu přirozeně nikdo jiný nevěděl. A byl to chabý, nedomyšlený plán.

„Dáš si kávu?“

„Díky.“ Luxus druhého pilota si mise nemohla dovolit, a tak zaujímal sedadlo vedle mne Gabriel Deeds. Nalil mi z termosky kouřící kávu.

„Zatím to jde dobře?“ zeptal se a podal mi pohárek.

„Zatím to jde dobře,“ potvrdil jsem. „A teď přijde ta kouzelná fáze, o které pasažéři raději ani nepřemýšlejí.“ Přepnul jsem páčku na ovládacím panelu před sebou. Potom jsem pustil řídicí páku.

Gabriel se s viditelným neklidem díval na páku, která reagovala, jako by ji ovládala ruka nějakého ducha.

„Automatický pilot?“ zeptal se.

„Nejlepší přítel pilota.“ Usmál jsem se. „Tak, a teď si můžu zdřímnout, dokud nebude čas jít na přistání.“

Gabriel vytréštil oči.

„Já si dělám legraci, Gabe. Zůstanu tady v horkém křesle, ale na chvíli si alespoň můžu odpočinout – nebo spíš se o to pokusit.“ Upil jsem kávu.

„Krásný západ slunce.“ Gabriel kývl hlavou směrem k ohnivým odstínům červené a zlaté šlehajícím z obzoru za oknem.

„Ale raději bych si ho prohlížel s pevnou půdou pod nohama.“

„Tady dole ne. Tohle je území trifidů. Podívej se na ně, prevíty. Musejí jich tam být tisíce.“

Gabriel polkl. „Stejně bych to raději riskl dole.“

„Copak, ty nejsi příznivec leteckého cestování?“

„To je poprvé, co sedím v kabině,“ řekl poněkud chraptivým hlasem.

„Neboj se... za deset minut si na to zvykneš. Za půl hodiny to budeš zbožňovat. A za dvě hodiny tě to začne nudit k smrti.“

Přikývl. Ale výraz v jeho očích mi jasně a hlasitě říkal, že mi nevěří ani slovo.

Otočil jsem se k navigátorovi. „Jak jsme na tom?“

„Přesně v kurzu. Než se setmí, letadla rozsvítí ocasní světla. První bude mít zelené. Prostřední rozsvítí modré. Drž se za modrým.“

„Fajn.“ Vrátil jsem se k výhledu z okna. Pode mnou ubíhal zelený koberec americké pevniny. Zelený, se zlověstně tmavými odstíny trifidních listů. Vládci tohoto území se jistě také připravovali na noc a zapouštěli kořeny pevně do hlíny, která byla kdysi součástí polí, parků a zahrad. V duchu jsem je viděl. Kalichy na vršku jejich stonků zachytí zvuk letadel prolétajících vysoko nad nimi. Kalichy se pohnou jako jeden a budou sledovat zdroj zvuku. Možná se ozve chřestění proutků. Trifidi si budou porovnávat poznámky se svými sousedy, nebo pošlou zprávu, která uvede do střehu vzdálenější kamarády.

Třebaže jsem měl výhled na nějakých padesát kilometrů, nikde jsem nezahlédl typickou kouřovou stopu, která by naznačovala lidské osídlení. Tady dole byl králem trifid.

Přestože hydraulický systém autopilota udržoval letadlo prakticky v rovnováze a zároveň hlídal ekonomickou rychlost tří set padesáti kilometrů v hodině, oči mi opakovaně zabíhaly k ukazatelům, které měřily výšku, rychlost větru a podobně. Kousek před sebou jsem viděl ostatní dvě letadla z naší formace. Křídla se ve světle zapadajícího slunce zlatě leskla. Zkušenému pilotovi, jako jsem byl já, z takového pohledu plesalo srdce.

Tato fáze letu – dají-li božové vzduchu – měla být poměrně jednoduchá. Nepozorovaně přistát v blízkosti ostrova

Manhattan bude něco úplně jiného. S pomocí dvou elektrikářů jsem narychlo nainstaloval světelný systém, který Sam Dymes žertem nazval Masenův výškový indikátor. Zkušební lety nad řekou ukázaly, že skutečně funguje. Naštěstí. Protože za několik hodin ho budeme muset prověřit.

Gabriel si na let zřejmě trochu zvykl, protože si odepnul bezpečnostní pás a poznamenal, že půjde dozadu zkontrolovat naše pasažéry. Tvořilo je dvacet marínků, příslušníků elitní jednotky lesácké armády, s osmičlenným týmem ženistů, kteří byli odborníci na demolice (jejich obrovská zásoba plastických trhavin byla nacpána v předním nákladovém prostoru), několik radiokomunikačních techniků a z nějakého důvodu i jeden televizní technik. Požadavek na účast experta na televizní vysílání mi sice připadal záhadný, ale říkal jsem si, že Sam Dymes by nebyl tak lehkovážný, aby tu paní vzal jen tak na výlet.

Letadla byla konstruována pro přepravu osob na určitém stupni pohodlí. Rozhodně se nepočítalo s tím, že budou sloužit pro přepravu vojska. Díky tomu si teď naši pasažéři mohli vychutnat zástrčky pro elektrické holicí strojky, teplou a studenou vodu a dobře vybavené „koupelny“ – jak Američané říkali toaletám – s obdobně dobře vybavenou kuchyňkou, která nabízela vaňiče, toustovač a tepelně izolované boxy pro ohřívání jídla. Tedy, kdyby měl někdo z nich chuť něco jíst. Minulou noc jsem totiž viděl, jak tito muži a ženy psali dopisy, které měly být doručeny jejich rodinám, kdyby se z mise nevrátili.

Gabriel přišel zpátky se zprávou, že naši pasažéři jsou v dobrém stavu. Sice jsem nechápal, jak můžou v takové chvíli usnout, ale mnozí tvrdě spali.

Přišla noc a obloha za okny rychle ztmavla. To, co zeslabilo svit slunce a hvězd, působilo obdobně také na měsíc. Rozhodně nebyl tak jasný, jak měl být. Ukazoval se jako oranžový půlkruh nad mým levým křídlem.

Podíval jsem se na Gabriela. Začal se o létání vážněji zajímat. Všiml jsem si, jak téká svými tmavými očima od umělého horizontu k ukazateli rychlosti větru a hned zase k výškoměru. Jeho bystrý mozek se orientoval ve zdánlivém chaosu číselníků.

„Nechceš si to zkusit sám, Gabe?“ zeptal jsem se a pokynul jsem k řídicí páce před ním. „Je to docela jednoduché.“

„Pro tentokrát to nechám na tobě,“ usmál se. „Abych řekl pravdu, když si představím všechny ty výbušniny dole v nákladovém prostoru, jsem z toho trochu nervózní.“

„Taky na to musím pořád myslet. Buď na ně, nebo na patnáct tun paliva napumpovaného v nádržích... takže doufám, že si tam nikdo nezklidňuje nervy cigaretou.“

Gabrielův úsměv vypadal o něco křečovitěji. „Taky doufám.“

Řekl jsem nahlas něco, na co jsem právě myslel. „Slyšel jsem, že Sam Dymes je v prvním letadle. Čekal jsem, že jako velitel tábora se bude držet v povzdálí.“

„Šéfové tvrdě tlačí na to, aby tahle mise byla stoprocentně úspěšná. Nechci podceňovat umění těch chlapů vzadu, ale Sam ví, že do toho musí dát všechno, co má.“

„Víš, Gabe, jen mě napadlo...“

„Co?“ Podíval se na mne úkosem.

„Několik detailů téhle mise mi pořád vrtá hlavou.“

„Bude to tvrdé. To je jasná věc.“

„Vím, že hlavním cílem je vyfouknout Torrencovi Christinu Schofieldovou.“

„Ve zkratce ano.“

„Ale Lesáci neuvažují o tom, že by si vypěstovali vlastní superrasu, ne? Koneckonců, kdybyste měli lidi imunní vůči trifidímu jedu, získali byste výhodu nad všemi ostatními.“

„To je pravda. Ale my nehodláme udělat nic tak radikálního, abychom jí vzali vaječníky a potom vajíčka implantovali našim ženám.“

„Opravdu?“

„Slyším v tvém hlase nedůvěru, nebo se mi to jenom zdá, Davide?“

„Možná jsem po zkušenostech, které jsem v posledních několika měsících udělal, trochu podezřavější.“

„Davide, naše komunita je hrdá na svou lidskost. Proto jsme se vlastně rozešli s Torrencovou juntou.“

Podíval jsem se ven na barevná ocasní světla zbývajících dvou letadel. „Ale vaše vůdce to určitě muselo napadnout. Myslím si, že požádali Sama, aby vymyslel taky nějaký rezervní plán.“

„A co by to podle tebe mělo být?“

„Že by bylo v zájmu národní bezpečnosti, aby byla Christina zabita, pokud by nebylo možné zachránit ji. A její tělo zničeno, aby se její vaječníky nedaly využít.“

Gabrielův výraz ztuhl. „Ty si myslíš, že Sam Dymes by byl schopen něčeho tak krutého?“

„Zoufalá doba si žádá zoufalá opatření. Nedělej, že to nevíš, Gabe.“

„Vážně začínáš být podezřavý, Davide.“

„Souhlasím. Ale momentálně bych to popsal jako užitečnou vlastnost pro přežití.“

„Cože?“

„Možná jsem díky tomu, že jsem byl pověřen pilotováním tohoto letadla do New Yorku, začal víc věřit svému postavení mezi vašimi lidmi a možná říkám víc, než bych měl. Ale připadá mi, že by bylo naprosto logické, aby se marínáci postarali o to, že za žádných okolností nepadnu do rukou Torrencovi.“

„Ty si vážně myslíš, že bychom s tebou tak zacházeli?“

Pokrčil jsem rameny. „Myslím si jen, že by bylo sakra prozřetelné pohlídat si to, abych raději dostal kulku do hlavy, než se stal Torrencovým rukojmím.“ Podíval jsem se na Gabriela. „Koneckonců si vzpomínám, že když jste mě unesli z New Yorku, existoval rezervní plán pro případ, že by to vypadalo, že moje záchrana je ohrožena.“

„To je naprostá pravda,“ Gabriel pomalu přikývl. „Můžu říct jediné: věř nám. Až se dostaneme do New Yorku, budeme

tě držet stranou nebezpečí.“

„To nebude jednoduché.“

„Je tu přece ještě jeden zásadní důvod, proč bys nám měl věřit, ne? Budeme potřebovat, abys nás odtamtud odvezl, až se zmocníme Christiny.“

„Vzali jste pro každého falešné kníry a tmavé brýle, takže... vím, že to zní drze, ale pořád mi nejde do hlavy, jak splyneme s městem.“

Gabriel si promnul bradu. „Možná jsme neměli být tak skoupí na informace.“ Nalil si do hrnku další kávu. „Víš, že chceme tyhle lidi vysadit v nejsevernější části ostrova Manhattan. A víš, že je to v oblasti na sever od toho, čemu se říká Paralela na 102. ulici, ne?“

„Ano, vím. Ale nevím, co tam skutečně je.“

„To je strašně jednoduché. Celý severní konec ostrova je jedno strašné vězení.“

„Pak bude plný bachařů.“

„Ne tak docela.“

„To zní jako docela příjemné vězení.“

Gabriel mě zpražil pohledem. „Kdybys věděl, jak to tam vypadá, nemohl bys tak mluvit.“ Z jeho hlasu bylo slyšet hněv. „Něco takového bys nemohl říct.“

„Fajn. Tak mi řekni, jak to tam vypadá. Jestli tam nejsou žádní bachaři, proč ti zavření neutečou?“

„Protože Torrence je chytrý. Úplně mu stačí pořádná vysoká zeď, která se táhne z jedné strany ostrova na druhou jako Berlínská zeď a rozděluje Manhattan na dvě části. Jedna polovina je město plné zářivých světel, kaváren, kin, přepychových bytů. Nad 102. ulicí jsou jediné brlohy: ghetto pro lidi, kteří mají špatnou barvu, kteří nevidí, nebo ti, kterým nezáleží na Torrencově takzvané skvělé správě. Nemohou zeď přelézt, protože je chráněna strážními věžemi, psy a nášlapnými minami. A nemohou přeplavat přes řeku na pevninu, protože tam čekají miliony trfidů.“ Dostal se do ráže, a tak pokračoval. „Rodiny, které žijí v těch hničících přibytích, mají jen tolik jídla, aby lidé zůstali jakž takž zdraví na těle a na duši. Jenom to vypadá, že pracují ochotně v robotárnách a továrnách. Ve skutečnosti musejí pracovat, jinak nedostanou denní přiděl potravin. Bez něho budou oni a jejich děti hladovět. A celé to Torrencovi a jeho kumpánům šlape jako hodinky díky tomu, že před deseti lety dostali nápad, že začnou některým těmto lidem píchat heroin. To byl geniální tah.“ Gabrielovy oči hořely hněvem. „Heroin totiž otupuje vědomí. Takže otrocky vykořisťování dělníci si přestali uvědomovat ostřejší hrany své bědné reality. Pro Torrence to naopak znamenalo, že je může přinutit, aby pracovali déle. Ale tím to neskončilo. Heroin je návykový. Takže po několika dávkách se z otrockých dělníků stali závislí narkomani. Pak Torrence přikázal, aby s injekcemi přestali. Všichni ti noví narkomani samozřejmě ležli po zdech, jak toužili po své dávce. A co udělá Torrence?“ Gabriel nečekal, až odpovím, a valil se dál. „Nabídne svým otrokům, že dostanou další dávku, když splní stanovené cíle produktivity. A čáry máry fuk! Výroba stoupá, protože jeho otroci makají, až se z nich kouří, aby dostali další heroin. Touha tím na několik hodin poleví. Jenže potom se vrátí, takže pro další dávku musejí pracovat ještě usilovněji. Jednoduché, ne?“

Gabriel celou minutu seděl se zaťatými pěsti a jeho čelisti se viditelně pohybovaly, jak se snažil ovládnout svůj vztek. Nakonec řekl: „Takže abys věděl, Davide, čtvrt' nad Paralelou na 102. ulici není zrovna příjemné místo.“ Velkým douškem upil kávu. „Je to vězení spravované svými chovanci. Je to brutálně účinný systém. A funguje ve dne v noci, aby Torrence a jeho oblíbenci dál měli to, na co jsou zvyklí. Pro nás to však znamená, že je tam jen málo stráží, které by nás měly znepokojovat. A také tam máme spojení. Zatímco naše týmy budou dělat, co je třeba, poskytnou nám bezpečné útočiště, než přijde čas odletět domů... dá-li bůh. Jasně, Davide?“ Zachmuřeně se na mě podíval. „Slíbil jsem ti, že budeš v bezpečí, ne?“

Potom jsme chvíli letěli mlčky. A byla to dlouhá chvíle. V trochu přemýšlivějším rozpoložení jsem prověřil přístroje a ujistil se, že mám stále na dohled ocasní světla dvou našich sesterských letadel. Pohled na hodinky mi prozradil, že do přistání nám zbývá pouhá hodina. Tentokrát mi skutečně vyschlo v ústech. Za několik minut jsme měli přejít do režimu rádiového klidu, jinak by hrozilo, že nás silné detektorové antény v New Yorku zachytí, přestože výkon palubních vysílaček byl záměrně snížen. Ještě předtím jsem požádal piloty ostatních letadel, aby vyzkoušeli světla, jimiž budou měřit svou výšku nad vodou. Z každého letadla náhle zazářily dva kužely světla. Světla byla umístěna kousek od konce křídel a mířila dolů pod přesným úhlem, aby se protnula přesně třicet metrů pod letadlem. Chvilí to vypadalo, jako by stotunová letadla podpíraly dva kužely světla, které pod nimi tvořily protáhlé „X“.

Hned poté, co jsem potvrdil funkčnost světel a požádal, aby byla opět vypnuta, se z vedoucího letadla ozval rádiem Sam Dymes. Ze všeho nejdřív požádal, aby jeho řeč byla propojena také do kabiny pro cestující.

„Do rádiového klidu zbývá několik posledních minut,“ ozval se Samův charakteristický hlas, stále ostýchavý, jako by se mikrofonu bál. „Chtěl jsem jenom všem popřát hodně štěstí a dobrých přistání. Vím, že s našimi piloty jsme v dobrých rukou. A – vy víte, že mám z této mise strach... opravdu, mám z ní velký strach. A byl bych velký lhář, kdybych vám neřekl, že ze všeho nejvíc bych si přál být doma se svou ženou a dětmi. Já totiž vím, že se pravděpodobně nevrátíme všichni. Z těch, kteří se vrátí, budou hrdinové. Ale ti, co se nevrátí, budou ještě víc. Dar jejich životů se stane mostem k lepší budoucnosti pro jejich přátele, rodiny, děti a vnuky... my na vás nezapomeneme. Rád bych vám o tom a o významu tohoto úkolu řekl víc, ale pravda je taková, že mě nenapadají slova, která by byla dost jasná ani působivá, abych to pořádně vystihl. Ale určitě vám můžu říct, že se za vás dnes v noci modlí tisíce lidí. Zlomte vaz.“

Z reproduktoru se ozvalo praskání. Pak cvaknutí. A potom ticho.

Podle plánu jsme sledovali zakřivující se trasu, která nás přivedla skoro sto padesát kilometrů severně od New Yorku. Stále jsme tak byli daleko mimo dosah radarů. Potom jsme zatočili na jih. Na cestu nám svítil kalný měsíc. Letadla jako husy zamířila k Hudsonu: k široké, blyštivé cestě, která nás přivede z Catskills až do vlastního New Yorku.

Ještě alespoň chvíli jsme si mohli dovolit letět ve výšce jednoho kilometru. Pokud jsme však chtěli zabránit tomu, aby nás zachytily radary, museli jsme brzy klesnout tak nízkou, že budeme klouzat pouhých třicet metrů nad hladinou řeky. Břehy a kopce byly v měsíčním svitu prakticky černé. Jen jsem doufal, že budeme schopni odlišit černou stěnu útesu od pásu neškodného stínu.

Dokud jsme letěli v rovnováze, zkontroloval jsem přístroje. Gabriel mě chvíli sledoval a pak si odkašlal. „Možná na to není nejvhodnější okamžik, ale chci ti něco říct, Davide.“

Podíval jsem se na něho.

„Tvoje podezřivost tě nevedla špatným směrem,“ řekl mi. „Pokud bychom Christinu nezachránili, pak máme skutečně uvnitř někoho, kdo se postará o to, aby Torrencovi nebyla k ničemu.“

„Cože?“

„Jestli Christinu nebudeme mít do sedmi dnů v rukou, Kerris Baedekkerová má rozkaz zabít ji.“

„Kerris Baedekkerová! Takže ona je –“

„Jedním z nás.“ Gabriel přikývl, podíval se na mě úkosem a pak se pousmál. „Jenže já jsem to až do včerejška nevěděl. A taky ona nevěděla, že já jsem zvěd.“ Tentokrát zavrtěl hlavou. „Špionáž? Pořád ta divná stará hra, co?“

V tu chvíli se mi hlavou rojilo sto... ne, tisíc otázek, které jsem mu chtěl položit. Jenže na to nebyl čas.

Místo toho jsem potlačil řidící páku dopředu. „Chytni se pořádně,“ řekl jsem mu. „Jdeme na to.“

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

„Nějaká jiná ruka...“

Když kapitán Rostron z Carpathie po záchraně trosečníků z Titaniku mluvil o skoro až sebevražedné jízdě jeho lodi mezi ledovci, řekl: „Když jsem viděl kry, kterými jsem v noci proplul, zachvěl jsem se. A napadlo mě jen to, že tu noc držela komidlo nějaká jiná ruka.“

Ten zvláštní pocit přišel i na mne. Slétal jsem tmou dolů, níž a níž, a řídil jsem se barevnými ocasními světly sesterských letadel. Po obou stranách se tyčily útesy, které svíraly Hudson. Měsíční světlo prohánělo po hladině přízračné odlesky. Možná to byly jen turbulence za vedoucím letadlem, ale ta světla pohybující se po vodní hladině rozhodně působila tajemně. A také rozptylovala; přistihl jsem se, jak očima sleduji jejich prudké pohyby. Ale přinutil jsem se soustředit pozornost na ocasní světla letadel před sebou. Kdybych letěl moc pomalu, zaostal bych a ztratil je. Kdybych letěl příliš rychle, nejspíš bych do nich narazil.

S nervy napjatými jak pérko v hodinkách jsem zapojil do hry všechny své smysly. Hmatem jsem sledoval rovnováhu letadla, sluchem zvuk motorů, očima číselníky, ukazatele a letadla za sklem. Skalní stěny po obou stranách se sevřely ještě víc, až to vypadalo, že konce křídel dělí od zkázy jen fous.

Níž. Níž. A ještě níž.

Potom jsem zmáčkł vypínač, kterým se rozsvěcovala světla pod letadlem.

„Fajn,“ řekl jsem Gabrielovi hlasem tak klidným, že mě to překvapilo. „Podívej se do zrcátka. Vidiš, jak světla dopadají na vodu?“

„Mám je.“

„Řekni mi, až ty dva kotoučky světla začnou splývat.“

„Jasně. Přibližují se... počkej... zastavily se.“

„Sletím ještě níž... dávej pozor.“

„Jo.“

„Řekni mi, jakmile se začnou překrývat.“

„Řeknu.“

Maličko jsem ubral plyn. Bručení motorů o tón kleslo.

„Je to tady,“ řekl Gabriel. „Světla se dotýkají. Jo. Teď se začínají překrývat.“

„Fajn. Zůstanu v téhle výšce. Řekni mi, kdyby se světla oddělila, rozumíš?“

„Rozumím.“

A tak se letadla schovala do údolí. V situaci, kdy jsme kolem sebe měli útesy a kopce sahající výš, než jsme letěli, to bylo pro obsluhu newyorských radarů stejné, jako bychom byli v podzemí. Dalších patnáct minut bylo hrůzných. Stačilo klesnout příliš nízkou a udělali bychom velké šplouch. Příliš doprava nebo doleva a skončili bychom v plamenech na svahu údolí.

Právě ve chvíli, kdy jsem začal upadat do jakéhosi nepřírozeného rozpoložení, v němž bych skoro uvěřil, že jsme vletli do nitra země a řítíme se nějakou podzemní jeskyní, jsem před sebou uviděl zář. Světla Manhattanu byla ještě jasnější, než jsem si je pamatoval.

„Zatím to vypadá dobře,“ zamumlal jsem. „Nezhasli světla, takže o nás nevědí.“

Znenadání světla velkoměsta ještě víc zjasněla. Znovu jsem viděl řeky reflektorů, jak se v metropoli, která nikdy nespala, auta valila po cestách. Mrakodrapy se jevily jako věže potečkované světly, šplhající vzhůru ke krvavě rudému měsíci.

Vedoucí letadlo přede mnou rychle pokleslo, aby přistálo na řece. Podařilo se mu to jen s malým cáknutím. Druhé letadlo následovalo jeho příkladu. Přiškrtil jsem klapky na minimum a doklouzal jsem na překvapivě hladké přistání.

„Jsme dole,“ řekl jsem, trochu zbytečně. „Jenom doufám, že nás nikdo neviděl.“

„V New Yorku bydlí lidé, kteří se dívají dovnitř – ne ven. Určitě nás ani neslyšeli. V tom kraválu, který dělají všechna ta auta, to ani nejde.“ Gabriel se na mě usmál. „Mimochodem, dobrá pilotáž, Davide.“

„Ještě není konec. Budu šťastnější, až tuhle mašinu někam schováme.“

Popojížděl jsem s letadlem po olejové hladině a snažil jsem se držet hluk motoru na minimu. Věděl jsem jenom to, že podle instrukcí se mám držet vedoucího letounu.

Začal jsem se potit. Z velkého hydroplánu se stala příslovečná sedící kachna. Čekal jsem, že každým okamžikem vyšlehne odněkud ze tmy kužel pátracího reflektoru a připíchne nás jako špendlík motýla. S ním přijde smršť kulometné palby, která nás rozseká na kusy.

Letadlo zamlžilo nejkratší cestou k zaoblené, hrbaté budově, která vybíhala ze břehu. Naštěstí se v přední části budovy otevřela velká vrata. První letadlo bylo v mžiku uvnitř a druhé ho následovalo. Neváhal jsem. Maličko jsem polechtal plyn, jen tolik, aby se letadlo rozjelo k vratům. Jakmile jsme projeli, vypnul jsem motory a nechal jsem letadlo dojet vlastní setrvačností.

Vnitřek zalily jasným světlem neonové zářivky. Na molech se vyrojili muži a ženy, aby letadla ručně přitáhli do účelových přístavišť. Tohle nebyl žádný provizorní dok.

Přel jsem očima po stěnách. Za ta léta byly pokryté vrstvami špíny. Přesto se mi podařilo rychle rozeznat několik cedulí. Pouze pro posádky letadel. Imigrační úřad tudy. Restaurace a bar Ocean Clipper. Letecká společnost Riverside Park vás vítá. Další tabule byly pro Boeing, BOAC a American United Airlines. Evidentně jsem se ocitl v hydroplánovém přístavu, který sloužil New Yorku před Oslepením. Na čas byl uvězněn v čase jako moucha v jantaru, ale teď se potichu znovu probudil k životu.

Mariňáci rychle vystoupili. Lidé v civilních šatech, které jsem neznal, začali vykládat trhavy a munici.

Zatímco jsem prováděl kontrolu po přistání, objevil se u nosu letadla Sam. Ukázal mi, že mám otevřít okno kabiny.

„Skvělý let, Davide. Teď tě potřebujeme dostat do bezpečného domu, než budeme připraveni odletět zpátky.“

„Myslel jsem, že zůstanu u letadla. Je to –“

„Příliš riskantní. Nemáme záruku, že tady nebudou hledat. Dostaneš průvodce, který tě odvede do bytu. Budeš tam sedět na zadku, dokud tě nepřivedeme zpátky sem. Rozumíš?“

Přikývl jsem.

„Hod' sebou,“ řekl. „Za rovných deset minut musíme být odsud pryč.“

Když jsem vystoupil z letadla, většina našich lidí už byla na odchodu. Všiml jsem si, že mariňáci se rozdělili na malá družstva čítající čtyři až osm členů. S každým byl někdo, koho jsem považoval za místního průvodce. Postupně opouštěli hangár bočními dveřmi. Gabriela přiřadili k jedné takové skupince. Z druhého konce budovy zachytil můj pohled a zasalutoval mi. Pak vyklouzl s družstvem mariňáků do noci. Moje skupinka odešla až jako poslední. Všiml jsem si, že mi společnost dělá televizní technička a dva ženisté. Síly byly maximálně využity. Kromě svého ruksaku jsem vyfasoval ještě těžký batoh.

„Co je uvnitř?“ zeptal jsem se.

„Neptej se,“ dostal jsem odpověď. „Ale když to postavíš na zem, chovej se k tomu, jako by to byl nejvzácnější porcelán tvé babičky.“

„Aha.“ Teď už jsem tušil, čím je batoh naplněn.

Pak už jsem mu prokazoval obrovskou úctu.

O chvíli později jsme vyšli bočními dveřmi ven. Znovu jsem měl pod nohama pevnou půdu Manhattanu. V dálce jsem slyšel hluk aut mísicí se s kovovým řinčením, které mohlo vycházet z nějaké továrny. Předě mnou oddělovala cesta prostor doků od zvedacího se břehu.

Naši skupinku teď tvořil asi tucet lidí. Sam Dymes se poradil s naším místním průvodcem a pak přiběhl dlouhými skoky ke mně. „Drž se ostatních,“ řekl mi. „Za minutku odcházíme.“

„Nebude to vypadat podezřele, když půjdeme ulicemi Manhattanu s tím vším na zádech?“ Kývl jsem hlavou směrem ke skupince s nadmutými batohy. Několik lidí také okázale neslo samopal. Díky tomu všemu bychom museli připadat dost podezřelí i tomu nejméně všímavému policistovi.

„Nedělej si starosti, Davide. Jsme na sever od Paralely na 102. ulici. Tahle část Manhattanu je úplně jiná než ta přepychová, kterou znáš z jihu ostrova.“ S neklidným výrazem se několikrát rozhlédl kolem sebe, jako by se bál, že si nás někdo všimne. Nebudilo to v člověku zrovna velkou důvěru. „Navíc půjdeme poměrně zvláštní trasou... vida.“

„Co se stalo?“

„Nic. Naše průvodkyně. Konečně přišla.“

Otočil jsem se a uviděl jsem, jak ze stínů vyšla štíhlá postava. Její chůze v sobě měla něco, co... V dalším okamžiku se ke mně otočila obličejem.

Vytřeštil jsem oči.

„Kerris?“

TŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Dvojník

„Kerris?“ zopakoval jsem její jméno, když vyšla ze stínů kousek ode mne. Okamžitě jsem vykročil směrem k ní a rozpráhl jsem ruce, abych ji objal. Ucukla, jako bych na ni chtěl zaútočit.

„Co se stalo, Kerris?“

Podívala se na mě a při tom zvedla bradu. V tu chvíli jsem uviděl, že úhlopříčně přes celý obličej, od pravého spánku po levý koutek úst, se jí táhne krutá, znetvořující jizva. Živě rudá rána rozděluje její obličej na dvě poloviny. Ztuhl jsem. Hlavou mi blesklo: To jí udělal Torrence.

„Proboha, Kerris, co se stalo?“ Znovu jsem se pohnul, jako bych ji chtěl obejmout. Probodla mě zuřivým pohledem.

„Kerris –“

Ucítil jsem něčí ruku na rameni. „Klid, Davide.“

„Same, podívej, co jí ta zrůda udělala. Byla –“

„Davide... Davide, ne, poslouchej mě.“ Sam mě chytil za ruku. „To není Kerris. Bude to její sestra. Možná dokonce dvojče. Nevím –“

„Proboha...“ Otočil jsem se k ní. „Omlouvám se, moc se omlouvám. Myslel jsem –“

„Davide, je mi to líto,“ řekl rychle Sam. „Vypadá to jako nějaký hloupý trik, ale tak to není. Neměl jsem ponětí, že tady sestra Kerris dnes v noci bude...“ Otočil se k dívce. „Promiňte. Spletlí jsme si vás s někým jiným.“

Vedle nás se objevila malá tmavá postava. „Marni nemluví.“ Muž si sáhl na jazyk. „Když byla malá, policajti si mysleli, že mluví moc.“ Jeho prsty napodobily nůžky.

„Nerozumím.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Je jedním z Torrencových dětí? A udělal jí tohle?“

Sam se zachmuřil. „Torrence má stovky dětí. Ty, které nesplňují jeho kritéria, končí tady. Myslím, že je jako otec velice vybíravý... pokud ho vůbec můžeš nazvat otcem. Počkejte, co se děje, slečno?“ Zjizvená dívka, která jinak byla tak nezvykle podobná Kerris, jako by ztratila trpělivost. Poplácala Sama po rameni a ukázala k útesu.

„Ehm, ano, jistě,“ dostal ze sebe. „Vypadá to, že bychom měli vyrazit.“

Šli jsme ulicí po dvou. První byl ten malý snědý muž, Marni šla vzadu a dávala pozor, aby se nikdo neztratil. Když jsem jenom trochu zpomalil, ucítil jsem na batohu její ruku, jak mě pobízí, abych šel dál. Nijak jsem s plněním jejich němých příkazů neotálel. Nevěděl jsem, kolik strkání obsah batohu snese.

Jestli jsem čekal, že narazíme na stezku, která vede nahoru na útes, mylil jsem se. Místo toho jsme se vydali podél úpatí skalní stěny, kde jsme narazili na dlouhou nízkou budovu, jež se táhla od vody až k útesu. Byli jsme nahnáni dovnitř (s pomocí Marniných postrčení, když bylo třeba). V budově byly dvě kolejnice. Průvodce rozsvítil petrolejovou lampu a pokynul nám, abychom šli za ním.

Po chvíli chůze jsem si uvědomil, že budova nekončí útesem. Kolejnice pokračovaly dál do tunelu.

„Metro?“ zeptal jsem se Sama, který šel vedle mne.

„Ne, podívej se na tu rez na kolejích. Tohle není v provozu už léta. Podle mě to musel být tunel pro dopravu uhlí. Kdysi se uhlí vozilo po Hudsonu na nákladních člunech a potom se podzemním vlakem rozváželo do města.“ Rozhlédl se po klenutém tunelu vytesaném ve skále. „Možná to není nejhezčí trasa, ale jestli nás dovede nepozorovaně k cíli, budu spokojený.“

Šli jsme dál. Přestože jsem se snažil nedělat to, přistihl jsem se, že se opakovaně dívám po Marni. Její vlasy, oči, tvar obličeje a uši – všechny její rysy s výjimkou jizvy, která jí kreslila přes obličej krvavě rudý šrám, byly totožné s Kerris. Byla tajemný, němý dvojník, který se mě držel jako stín, zatímco jsme postupovali hluboko pod městem.

Napadlo mě: Jdu do místa, které jako by vypadlo z těžkých snů. Vidím zohavené dvojče ženy, kterou mám rád. Jdu jeskyni, která vypadá, jako by neměla konec. Na zádech mám pětatřicet kilo trhavín. Mezitím se zdá, že našemu průvodci zhasne lampy. Tma se tlačí blíž. Za jak dlouho se z toho mrtvého tunelu vyrojí deset milionů duchů, kteří musejí na Manhattanu strašit? Vzduch se znatelně ochladil. Jediné, co jsem viděl, byly zářící oči mých společníků. Oči Marni za mnou jako by zářily ještě víc. Jako blyštivé skleněné kuličky visící ve tmě.

Tíha trhavín mi těžce doléhala na záda. Mezi lopatkami mě začalo šíleně svědit. Skutečně to připomínalo těžký sen. Prál jsem si, aby někdo promluvil. Nebo zahvízdal. Nebo si začal broukat nějakou pitomou melodii, když na to přijde. Místo toho jsme se dál plahočili mlčky. Přitom tma na nás po celou tu dobu doléhala jako fyzické břemeno.

Vítej v pekle, pomyslel jsem si. Vítej v pekle.

Tato podzemní cesta nakonec skončila. Vedle hromady nějakého rezivějícího mechanismu, jímž mohl být jedině nějaký starý dopravníkový pás, který kdysi vyvážel uhlí na povrch, bylo železné schodiště. Unaveně jsme vyšli nahoru. Měl jsem pocit, jako by můj pětatřicetkilový batoh výbušnin teď vážil skoro tunu. S roztřesenýma nohama jsem zdolal schodiště a potom jsem se protáhl otevřenými dveřmi.

Najednou jsem byl venku na prostranství, které vypadalo jako dvůr uhelných skladů. Vedle pyramid uhlí se tyčily hromady nasekaného dřeva na otop. Naše skupina kradmo přešla přes dvůr k bráně ve zdi. Průvodce jí prošel ven. Rychle zkontroloval, že vzduch je čistý, a ukázal nám, abychom šli dál. Netrpělivá Marni za mnou dohlížela na to, aby se nikdo neloudal.

Pohled, který se naskytl mým očím, mi ukázal úplně jiný New York. Tady byly domy nízké, zakrslé. Pohybovaly se od přízemních chatrčí po čtyřpatrové činžovní domy. A vypadaly asi tak stejně lákavě jako řada zkažených zubů.

Měsíční svit odhalil ještě víc. Otevřená prostranství – předpokládal jsem, že bývalé městské parky – se proměnila v jakousi ošuntělou průmyslovou zónu. Z rour na boudách natlačených jedna na druhou se valil dým. Před neustálým bušením kladiv, závoděním pil, třeskem kovu o kov a kvílením strojů se nedalo nikam uniknout.

„Noční směna,“ řekl mi tichým hlasem Sam. „Torrence má rád, když jeho dělníci pracují nonstop... jistě, slečno.“ Dlouhá ruka Marni se natáhla a postrčila Sama správným směrem.

Znovu do těžkého snu. Pouliční lampy svítily a zalévaly čtvrt' nezdravě žlutou září. Co však bylo zvláštní, i když se v domech pohybovali lidé, zdálo se, že jen málo příbytků v tomto ghettu má elektřinu. Míjel jsem kostely přebudované na továrny. V budovách, které kdysi byly oázami klidu, duněly buchary. Podle toho, co jsem viděl, tu bylo jen málo motorizovaných vozidel. Po ulicích pospíchali muži, ženy a děti s těžkým nákladem na zádech – těly poražených zvířat, dřevem, olověnými trubkami, starým železem, pneumatikami. Tu a tam byly některé části cest ohrazené jako výběhy pro kozy, ovce a slepice.

Spěchali jsme dál. Všiml jsem si, že naše podivně vyhlížející skupinka nepřitahuje žádné zvědavé pohledy. Tady měli lidé oči prázdné, ať už z přepracování, hladu nebo opiátů – nebo všeho dohromady, to jsem nedovedl posoudit.

Když přede mnou přešlo přes cestu dítě s tak obrovským nákladem, že se mi z toho udělalo špatně, na okamžik jsem zpomalil. Jeho obličej byl jako hrůzná maska s vráskami bolesti. Marni mne rázným postrčením popohnala dál.

A tak jsem šel a proplétal jsem se tou příšernou směsicí domů, v nichž sídlili ševci, kováři, tkalci, skláři, hrnčíři, tesaři, bednáři, truhláři, mydláři (od nichž se linuly strašlivé pachy vařícího živočišného tuku). A po celou dobu jsem se nohama brodil v odpadcích, které jsem se raději ani nesnažil identifikovat.

Došli jsme do úzké uličky. Z jednoho okna činžovního domu hrál saxofon. Ale ten hudebník musel zešít. Překotné tóny běžaly po stupnici nahoru a dolů a snažily se být lyrické a zároveň kakofonické.

Bylo to dokonalé místo pro ponuré noční bloudění duše. Cítil jsem tmou, krutou a tíživou. Žaludek jsem měl jako na vodě. Proboha, co bych za to dal, kdybych se ubíral mírnými zelenými kopci své domoviny...

„Tady,“ řekl náš průvodce. „Rychle dovnitř.“

Bez okolků a obřadnosti nás nacpali do dveří třípatrového činžovního domu, ve kterém jsme stoupali po schodišti, jež bylo cítit zapařeným zelím. Vzápětí jsem si všiml, že to vypadá, jako by náš průvodce přiděloval jednotlivé lidi do místností. To byla příjemná myšlenka. Toužil jsem si lehnout na měkkou matraci.

Pak došla řada na mě. „Tady,“ řekl mi průvodce. „Najíst dostanete později.“

Sam mě poplácal po rameni. „Brzy se zastavím, abych se podíval, jak ses zabydlel.“

Nečekal jsem žádný luxus. Takže jsem alespoň nebyl zklamaný. Zjistil jsem, že v mém pokoji je se mnou pestrá změť měděných trubek a nádob, které bublaly a syčely. Jestli mne čichové buňky neklamaly, z pachu sladu vařícího se v jakémsi ocelovém samovaru se dalo usuzovat, že můj spolubydlící je destilační přístroj. Ten pach i horko byly děsivé.

Otočil jsem se, ale dveře se za mnou už zavřely. Dupání nohou mi však napovědělo, že další moji druzi jsou rozdělováni do pokojů. Na jednom konci místnosti byl závěs, který se táhl od stěny ke stěně. Před třiceti lety to byla přepychová sametová drapérie nějakého zámožného majitele domu. Teď... stačí říct, že pamatoval lepší časy.

Ve chvíli, kdy jsem se rozhodl nahlédnout za závěs, se dveře za mnou otevřely. Otočil jsem se a uviděl jsem, že vešla Marni. Jízva na tváři jí dodávala trvale divoký výraz. Ale i její oči byly divoké. Takže možná mne opravdu neměla ráda. Možná si můj předchozí pokus obejmout ji špatně vyložila.

Dlouho si mě zlostně prohlížela a potom došla k destilačnímu zařízení. Překvapivě prudce kopla do kotle. Kapalina se bublavě rozběhla trubicemi. Potom si vzala z kredence prázdnou láhev, postavila ji pod trubku a otočila kohoutkem. Do láhve začala kapat průzračná tekutina.

Aniž si mě všimla, udělala na destilačním zařízení ještě několik úprav, především špičkou boty. Potom došla k závěsu a odhrnula ho.

Zjistil jsem, že mám před sebou další postavu. Byla to dívka a seděla na palandě. Zrzavé vlasy měla oholené až na lebku. Byla pohublá v obličeji. Ale zelené oči nezařily o nic méně. Marni se otočila a znovu se na mne zamračila.

Já jsem si zase prohlížel obě mladé ženy. Dívaly se mi do očí neochvějně. „Ježíšmarjá,“ hlesl jsem. Teď jsem měl před sebou dvě dokonalé kopie Kerris Baedekkerové.

A bylo to.

Jak s oblibou říkala moje matka, když mi nabírala na talíř zeleninu: „Máš dvě možnosti, Davide Masene. Buď ti to bude chutnat, nebo si na to budeš muset zvyknout.“ Ať se mi to líbilo nebo ne, na noc to byl můj domov. U stěny stály tři palandy nad sebou. Marni rázně ukázala na tu nejvyšší. Tím bylo řečeno vše: tato palanda byla na noc má.

Ne že by nebyla ochotná. Svým typickým způsobem, který kolísal mezi rázností a hrubostí, mi prakticky strhla batoh ze zad.

„Ne... počkejte!“ Zarazil jsem ji těsně předtím, než pustila batoh na podlahu. „Pomalu a s klidem.“ Nervózně jsem se na ni usmál a potom jsem kývl směrem k batohu. „Bum bum.“ Okamžitě jsem začal litovat, že jsem na ni promluvil jako na malé dítě. Oheň v jejích očích mi napověděl, že Marni rozhodně není prostáček. Napadlo mě, co asi říkala, že tím vyprovokovala policii, aby jí vyřízla jazyk.

Krátce nato promluvila druhá kopie Kerris. „Čím vás tak znervózňujeme?“ Hlas měla podobný jako Kerris, zněl však velice slabě. Však také vypadala nemocně. Její tělo působilo tak křehkým dojmem, jako by se mohlo prudkým pohybem rozbít na kousíčky.

„Já – ehm – já... totiž... někoho mi připomínáte, to je všechno.“ Moje pokusy o konverzaci hraničily s nesrozumitelností. Ale pravda byla taková, že pohled na prakticky dvě Kerris Baedekkerové (byť určitým způsobem jiné) mě vyvedl z míry.

„Je to tím, že jsme děti generála Fieldinga?“

„Generála Fieldinga?“ Znovu jsem se zakoktal. Na okamžik jsem zapomněl, že když teď mluvím o Fieldingovi, používám jeho původní jméno: Torrence.

Zatímco Marni se na mě mlčky dívala, dívka s oholenou hlavou pokračovala: „Je tady hodně jeho dětí.“

„Všechny vypadají jako... ehm, chci říct, všechny jste si podobné?“

„Některé.“

„Slyšela jste někdy o Kerris Baedekkerové?“

„Ne. Měla jsem?“

„Vypadá jako vy,“ řekl jsem i když jsem věděl, že to zní trochu hloupě. „Mohla by být vaše dvojče.“

„Nebo trojče. Nebo čtyřče.“ Zdálo se, že dívku to vůbec nepřekvapilo. „Najdete hodně lidí, kteří nosí tuhle tvář.“

Ukázala na svůj obličej. „Obzvlášť v těchto končinách.“

„Vždycky jste žila tady?“

„Ne. Přestěhovali mě za Paralelu, když mi bylo dvanáct. Chodila jsem do dobré školy a byla jsem vybrána pro kariéru ve správě, ale onemocněla jsem těžkou chřipkou a z nějakého důvodu už jsem se z toho nikdy nevzpamatovala.“

Nepatrně pokrčila rameny. „Zabírala jsem drahocenné místo ve třídě a spotřebovávala příliš mnoho dobrého jídla.

Mrzáci jsou luxus, který si nemůžeme dovolit, proto jsem se ocitla tady.“

V chabém světle jsem si prohlédl její tvář. Jemnost kostí. Průsvitnou kůži. Světlo v jejích očích. Nevěděl jsem, čím to

je... ale měla v sobě něco éterického.

Její sestra, která seděla vedle, byla ve srovnání s ní strašně robustní.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Nepředstavil jsem se. Jsem David Masen. Asi víte, proč jsem tady.“

„Že jste se nepředstavil?“ zopakovala s unaveným úsměvem. „Páni... něco tak zdvořilého jsem už dlouho neslyšela. Dobrý večer, pane Masene. Já jsem Rowena. A toto je Marni. Ale tu už znáte.“

„Ano, znám.“

„Marni je chytrá holka. Organizovala schůze, na kterých zpochybňovala politiku našeho otce. Policisté ji odvezli do města k výsledku. Když zjistili rodové spojení, nahlásili ji otci. Nařídil jim postarat se o to, aby už nikdy nepromluvila. Také jim navrhl, aby ji zohavili.“ Udělala si gesto přes obličej, jako by napodobovala říznutí nožem. „Otec si myslí, že když je někdo ošklivý, lidé ho nebudou poslouchat.“ Pokrčila rameny. „A tak Marni skončila tady.“

„Proboha. Ale vy jste o Marni nevěděla, dokud jste ji nepotkala tady?“

„Ne. Jak říkám, je nás tady spousta... podobných jako vejce vejci.“ Pohlédla na sestru. „Pokud si nás někdo nevezme do parády.“

„Ale jak –“

„Promiňte, že jsem tak nezdvornilá, Davide. Ale sestra a já se teď potřebujeme vyspat.“

Marni souhlasně přikývla.

Rowena vysvětlila: „Ráno musíme obě do práce.“

„Do práce?“ zopakoval jsem překvapeně, když jsem se podíval na Rowenino churavé tělo.

Pokrčila rameny. „Když nepracujeme, nedostaneme jídlo.“ Opatrně se uvelebila pod přikrývky. Marni si vylezla na palandu nad ní.

Mlčel jsem.

Aniž zvedla hlavu z polštáře, Rowena zašeptala: „Buďte naším hostem, Davide. Lehněte si na horní palandu. Není špinavá.“

„Ne... ne, ehm, určitě je v pořádku, ale ten muž, který mě sem dovedl, řekl, že později bude jídlo.“

Unaveně se usmála. „Tím myslel snídani.“

„Aha.“

Jelikož jsem byl z nocy v takových podmínkách trochu rozpačitý, sundal jsem si letecké boty a bundu a pak jsem si vylezl na horní palandu. Byla úzká a matrace byla tenká, ale okamžitě jsem znehybněl, abych nerušil své spolunocležníky. Obzvláště Rowena vypadala, že potřebuje víc než jenom dobře si přes noc odpočinout.

Než se i mne zmocnil spánek, rozhodl jsem se navrhnout Samu Dymesovi – ne, sakra, požádat ho! – požádat, aby sem dal dopravit léky. Evidentně jich bylo velmi třeba. Ale dopadlo to tak, že jsem nedostal šanci.

TŘICÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Sám...

„Promiňte, nerozumím,“ řekl jsem ohromeně. „Sam Dymes tady byl včera v noci s deseti dalšími lidmi. Kam odešel?“

Muž, jenž nám minulou noc dělal průvodce, pokrčil rameny. „Já nic nevím.“

„On nic neřekl?“

„Řekl jen, že odchází.“ Potom muž dodal s nádechem uraženosti. „Měl jiného průvodce.“ Vytáhl z kapsy kus papíru.

„Ale řekl mi, abych vám dal tohle.“

Zlostně jsem si donesl vzkaz do svého pokoje a přečetl jsem jej za doprovodu bublání destilačního přístroje.

Ráno jsem se probudil, když se obě ženy chystaly do práce. Před odchodem obě vypily plný pohárek toho, co nakapalo z kohoutku přístroje. Krátce nato jsem zjistil, že Sam a všichni, kteří přicestovali se mnou, jsou pryč.

Ve vzkazu stálo:

Davide, vypadá to jako podlý trik, utéct ti takovým způsobem, ale musíme si pospíšet víc, než jsme původně plánovali. V zájmu tvého bezpečí tě musím naléhavě požádat, abys seděl na místě, dokud se nevrátíme. Tam budeš v bezpečí.

Pokud bys něco potřeboval, požádej Benjiho (to je ten muž, který nás přivedl). S pozdravem Sam Dymes.

Zalétl jsem očima k místu, kam jsem položil batoh s trhavinami. Byl pryč. Ženisté se evidentně vydali splnit úkol, jímž byli pověřeni.

Co teď?

Okna, jimiž bych se mohl dívat ven, tam nebyla, a tak jsem seděl na židli a poslouchal jsem odkapávání, které plnilo další láhev.

Ještě hodina toho ďábelského kapání a zešilel bych. Rozhodl jsem se, že se půjdu trochu projít. Došel jsem ke schodišti. Tak, a tady mě ranní dobrodružství končí, pomyslel jsem si. Schody totiž přehrazovala brána zamčená na visací zámek. Jelikož sahala až ke stropu, nepřicházelo v úvahu přelézt ji. Nahlédl jsem do otevřených dveří po mé pravé ruce. Odtamtud na mě podezíravě zašílhal starší žena. Pochopil jsem, že funguje jako vrátná. Klíč od brány určitě ležel někde v jejím doupěti, ale byl mimo můj dosah, pokud bych se s ní o něj nepopral. Kromě toho, i kdybych se o něco pokusil, „Začala by řvát a pak by příběh policajt,“ řečeno slovy moderní písničky.

Vrátil jsem se do svého pokoje. Tam jsem přemýšlel nad svými možnostmi. Brzy jsem přišel na to, že jsou docela omezené. Buď zůstat zavřený v téhle smradlavé domácí palírně, nebo najít nějaký způsob, jak utéct. Ne že by mě útěk zase tolik lákal. Kam jsem mohl jít? Nabízela se odpověď na jih do města. Jenže to by znamenalo přelézt šestimetrovou zeď, což by nebylo nejsnazší; jednak proto, že by proti tomu ozbrojené strážě měly námitky. Možná bylo nejlepší sedět na místě, dokud se Sam Dymes nevrátí.

Jestli se vrátí.

No, no Davide, pomyslel jsem si, zase ta tvoje podezíravost...

Existovalo však nebezpečí, že okolnosti Samovi a ostatním zabráni v návratu. V tom případě bych to patrně musel risknout, vrátit se do hangáru s hydroplány a pak zamířit na vlastní pěst domů.

Kap... kap... kap...

Destilační zařízení dělalo svou práci. Můj čich opanoval skoro až nepříjemný pach fermentujícího sladu a ječmene. Vrátná čas od času přerušila své hlídačské povinnosti, došourala se do místnosti, vytáhla zpod věčně kapajícího kohoutku plnou láhev pálenky, ucpala ji zátkou a dala ji k bratříčkům (byly jich desítky a desítky) do kredence, načež dala pod kohoutek prázdnou láhev, otočila kohoutek a – ovšem – kap kap začalo nanovo.

Někdy před polednem jsem našel způsob, jak vyhlédnout na ulici. Zjistil jsem, že když se postavím na židli, můžu se dívat větrací mřížkou. Získal jsem tak mřížkovaný obraz ulice s třípatrovými činžovními domy. Slunce ukazovalo rušnou scénu. Lidé všeho věku a ras pospíchali sem a tam. Většina jich nesla různé koše nebo rance. Viděl jsem také mnoho slepců. Pohybovali se po ulicích jistě, ale jak jsem si s nepříjemným pocitem uvědomil vzápětí, zdálo se, že jsou využíváni jako soumaři. Nosili velké dřevěné bedny, které měli připevněny na zádech jakýmsi postrojem. Nezahlédl jsem nikoho, kdo by měl na sobě lepší oblečení než ty nejubožejší hadry.

Pozoroval jsem tu scénu několik minut. Za tu dobu projeli kolem dva tři lidé na bicyklu. Viděl jsem káru taženou statným mužem, v níž se vezli dva vepři a bizarně také rakev vyložená saténem, který měl šílenou růžovou barvu. Za ním následovalo stádo dobytka poháněné chlapci s holemi. Potom jsem poprvé od příjezdu do této zóny spatřil vozidlo s vlastním pohonem. Natáhl jsem krk, abych viděl lépe. V zorném poli se objevilo něco, co vypadalo jako kovová bedna na kolech. Těch několik málo oken, které to mělo, zakrývala ocelová síťovina. Zato nahoře se blyštěla bublina z plexiskla. V této střelecké věžičce seděl muž a kouřil cigaretu.

Když vozidlo zahnilo do boční ulice, uviděl jsem, že na boku má napsáno POLICIE PRŮMYSLOVÉ ZÓNY (NY).

To byl důležitý poznatek. Přestože tento otrocký tábor spravovali z větší části sami lidé, kteří zde byli drženi, byly tu i policejní hlídky. Zapsal jsem si tu informaci do paměti.

Pak se objevil ten malý snědý muž, Benji. Z jeho pohledu na mě čísel nezám. „Jestli slezete z té židle, Marty podává v salónku jídlo.“

„V salónku?“

„Ve velké místnosti. Po chodbě k ní dojdete. Nemáte cigaretu?“

„Ne, je mi líto, já –“

„Jídlo je v salónku. Pohněte si, nebo nezbude.“

Slovy Benjiho jsem si pohnul. Měl jsem hlad. Navíc jsem netušil, kdy se objeví další jídlo. Jakmile jsem vyšel na chodbu, pach ječmene a sladu vystřídalo silné aroma vařeného zeli.

Nos mě nevedl špatně. Ze zelné polévky ve velké polévkové míse se kouřilo. Tucet nebo víc slepých lidí už začalo jíst. Připojil jsem se k nim. Vrátná v další roli rozdělovala chléb, který byl šedivý a tvrdý. Atmosféra němého zoufalství prostupovala místnost tak silně, že jsem měl pocit, jako bych jí měl plný nos, podobně jako pachu vařeného zeli. Vzpomínám si, že mě napadlo: Něco se musí udělat. Tihle lidé by neměli takto žít. Ale i kdybych se rozkrájel, nenapadlo mě, jak jim pomoci.

V šest hodin se Rowena a Marni vrátily z práce. Pleť měly umouněnou od sazí nebo něčeho podobného. Obě zmizely v koupelně, aby se umyly. Pak, jako by to byl léta zažitý zvyk, si Rowena vlezla na dolní palandu, kde jenom seděla, viditelně vyčerpaná námahou. Vypadala ještě křehčí než předtím. Silná Marni ji zatím pomohla, aby měla pohodlí, a potom jí přinesla zelnou polévku a chléb, její večeři. Rowena balancovala s miskou na klíně. Marni si odešla pro svůj příděl.

Aby měly při jídle alespoň nějaké soukromí, přehraboval jsem se v ruksaku, který mi zůstal. Potom jsem si sedl na židli naproti palandám. „Správně bych si to měl nechat jako nouzové zásoby,“ řekl jsem. „Ale nechtěly byste kousek čokolády?“ Podal jsem jim dvě tyčinky. Obě se na mě nechápavě podívaly; možná přemýšlely, co za to budu chtít. Toporně jsem řekl: „Prosím... vezměte si. Byl bych rád, kdybych mohl udělat víc – chci říct... trápí mě, když vidím, jak musíte žít v těchto podmínkách, jíst tohle jídlo... je to –“

„Tak nespravedlivé?“

„Ano, je, sakra!“

Rowena se unaveně usmála. „To je teď náš život.“ Rozhlédla se. „Tohle je domov... a my se s tím musíme smířit. Ale za tu čokoládu díky. Myslím, že Marni ani já jsme žádnou neměly už několik let.“ Vzala si čokoládové tyčinky, jednu podala sestře a řekla: „Marni, mohla bys nám všem donést pití?“

Marni hbitě přešla přes místnost k destilační aparatuře. Tam nalila do tří hrnků štědré množství. Nechápal jsem to. Zdálo se, že Rowena necítí žádnou sebelítost. S výrazem, který se podobal vyrovnanosti, se dívala, jak se snažím slovně vymotat z pocitu viny, který cítím, řečmi o tom, že Torrence je odporný a že nutit lidi k otroctví je špatné.

Marni postavila hrnek pálenky přede mne na podlahu a přisedla si k sestře. Chvilí to vypadalo, jako by si nebyly jisté, jak čokoládu nejlépe sníst. Ale jakmile ochutnaly první kousek, rychle spořádaly zbytek. Upřímně jsem litoval, že pro ně nemám víc.

Já jsem se zatím se šíravým pocitem viny a hněvu dál zaplétal. „Přece není možné, aby lidé ve zbytku Manhattanu mhouřili oči nad tím, v jak strašných podmínkách jste tady drženi.“

„Oni to nevědí. Prostě nic nevědí.“

„Určitě se muselo pronést ven, jak to tady vypadá. Co řidiči nákladáků, které převážejí zboží ze severu ostrova na jih?“

„Naši vládcové si dávají dobrý pozor. Veškeré zboží se s využitím místní otrocké práce dopravuje v noci do skladišť na hranici. Svobodní dělníci z oblasti na jih od Paralely ráno naloží zboží na nákladáky, které je rozvezou po městě.“

Dobře vymyšleno, ne?“

„Takže ty dvě pracovní síly se nikdy nesetkají?“

„Ne. Všichni lidé na severu si určitě myslí, že skladiště každou noc naplní kouzlem nějaká pohádková babička.“

„Copak se lidé z města neptají, co se tady děje?“

„Někteří ano. Jako tady Marni, když studovala. Ale ten, kdo to udělá, riskuje, že tady sám skončí. A když se vám to stane, je to jako umřít a odejít do pekla.“ Rowena pokrčila rameny. „Víte, že se nikdy nevrátíte, že už nikdy neuvídíte svou rodinu a nebudete s ní moci mluvit.“ Napila se pálenky. „Ve skutečnosti někteří lidé ve městě musejí mít matnou představu o tom, co se nachází nad Paralelou, že je to svým způsobem vězení, jenže odkdy se veřejnost živě zajímá o to, co se děje ve vězení? Je to jako s odpadky nebo s procesem, kterým se vám dobytek dostane na talíř v podobě roštěnky: nemáte ve zvyku o tom příliš hluboce přemýšlet.“

Rozčilovalo mne, jak je to nespravedlivé.

„Vyprávějte nám o svém životě, Davide,“ řekla. „Jak to vypadá u vás doma?“

Dva zelené pohledy se upřely na mne. Oba si byly neskutečně podobné. Málem bych uvěřil, že se na mě dívají nějak nadpřirozeně proměněné Kerris Baedekkerové. Jedna vynikala nepozemskou, byť křehkou krásou. Druhá měla tvář krutě zjizvenou šikmou, karmínovou řeznou ránou.

Bylo obtížné udělat to tak, aby jim život na ostrově Wight nepřipadal jako ráj, když jsem jim popisoval zvlněné pahorky, čerstvý mořský vzduch a domov mé rodiny schovaný v úrodném zeleném srdci ostrova. Řekl jsem jim, co jsem prožil. Dokonce se pobaveně usmály, když jsem jim líčil některá svá dětská dobrodružství, která v jednom okamžiku vyústila v dramatické zničení otcovy laboratoře.

A musím přiznat, že jsem ke svým spolubydlícím pocítil sympatie. Během hovoru jsem si všiml, jak se v obou pomalu probouzí chuť do života. Zjizvená tvář Marni se najednou roztáhla do dojemně krásného úsměvu. Z nějakého pramene ukrytého hluboko uvnitř vyprýštil Rowenin smysl pro humor. Kdybych tak ty dvě mohl nějakým kouzlem přenést do své domoviny, staly by se z nich opět normálně fungující lidské bytosti. Dobrá strava, odpočinek, čerstvý vzduch a obyčejné svobody, jinž jsme se těšili, by je daly do pořádku. Byl jsem o tom přesvědčen.

Díval jsem se, jak popíjejí pálenku z destilačního zařízení. Bez ohledu na to, jak chutnala, měla určitý posilující účinek. Roweně se do obličeje vrátilo trochu barvy. Marni ožila. Nakonec si všimla mého netknutého hrnku. Ukázala na něj a naznačila, abych se napil.

Přikývl jsem, usmál jsem se a zvedl jsem hrnek ke rtům.

Ještě po deset minutách mi z očí tekly slzy. Potom jsem uslyšel z chodby hromové řinčení.

TRICÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

...a tak jako Orfeus

Řinčení doprovázely zvýšené hlasy. Sice jsem si ještě musel otírat oči po požití toho ohnivého alkoholu, ale vyběhl jsem na chodbu. Hemžila se slepci, kteří chtěli vědět, co se děje. O kus dál jsem uviděl vrátnou, jak se belhá k bráně, odkud řinčení vycházelo. Jelikož jsem byl dost vysoký, abych viděl přes hlavy lidí přede mnou, spatřil jsem muže s brunátným obličejem v čepici s černým štítkem. Mlátil do brány holí.

„Pusť mě dovnitř, babo!“ zařval. „Okamžitě mě pusť dovnitř, nebo dám rozkaz chlapům, aby začali střílet.“

Stařena uposlechla. Viděl jsem, jak se horní polovina brány nad motajícími se hlavami s třeskem rozlétla.

„Z cesty... uhněte!“

Muž v čepici si razil cestu. Slepci přede mnou museli ustupovat. Jedna žena upadla v tlačnici. Rychle jsem ji zvedl, aby ji neušlapali.

V tu chvíli jsem už byl zatlačen za dveře svého pokoje. Až teď jsem poznal, že muži, kteří si razí cestu mezi slepci, jsou policisté. Jen vzdáleně však připomínali vyfěšákové policisty, které jsem viděl při svém příjezdu do New Yorku. Toto byla individua, z nichž číselá brutalita. Uniformy měli upoceně a neforemně. Vyzbrojeni byli buď děsivě vyhlížejícími obušky, nebo brokovnicemi. A viditelně neměli náladu na nějaké láskování. Zatímco zaháněli slepce hlouběji do chodby, poprvé mě napadlo, že si přišli pro mne. Možná jim někdo z obyvatel domu práskl, že dorazila skupina cizích lidí. A policisté přišli ty záhadné vetřelce hledat.

Ohnul jsem kolena, abych měl hlavu níž než lidé kolem mne. Zároveň jsem záměrně dodal svým očím skelný pohled, abych co možno nejvíce připomínal slepého. Šmátral jsem po stěnách a ustupoval jsem směrem k salónku.

Policisté začali vykopávat dveře. Každého, kdo jim stál v cestě, krutě odstrčili stranou.

„Pořádně se rozhlídněte!“ zařval velící důstojník. „Tady je to!“

Brunátný policista došel ke dveřím pokoje, v němž jsem bydlel spolu s oběma děvčaty.

„Á,“ řekl, viditelně spokojený sám se sebou. „Tady, chlapi. Ten práskač měl pravdu.“

V tu chvíli mě napadlo zkusit si najít nějakou zadní cestu z objektu. Dokonce i okno by přišlo vhod.

Brunátný policista ustoupil a mávl na své muže, aby je popohnal dovnitř. „Dejte se do toho,“ zahřímal. „Ale dávejte si majzla. Tak ne, chlape. Opatrně s tím, opatrně. Nejdřív rozšroubujte trubky. Ne, záparu nechte být... klidně ji vylijte na podlahu.“

Ted, když policisté byli v místnosti, jsem opatrně nahlédl dovnitř.

Brunátný důstojník stál s rukama v bok a díval se, jak jeho muži rozebírají aparaturu.

„Opatrně s těma měděnými trubkami.“ Vzápětí dodal se zálibnou krutostí: „Jestli někdo z vás nějakou trubku promáčkne, já mu pak promáčknu jeho podělanou hlavu.“ Zvláštní bylo, že do jeho newyorského přízvuku byly přimíchány široké yorkshirské samohlásky. Určitě by to bylo na dlouhé vyprávění, jak se ten chlapík z Yorkshiru, evidentně ve středním věku, dostal do New Yorku. Avšak to, co dělal teď, bylo celkem jasné. Tohle nebyla žádná razie

proti nelegálním palírnám alkoholu. Důstojník si evidentně přivlastňoval destilační zařízení včetně všech lahví na místě pro vlastní potřebu.

Marni rozčílilo, že si jeden policista chce přihnout z poloprázdné láhve na stole vedle její palandy. Vyskočila, aby mu v tom zabránila. Mohutný muž s ní krátce zápasil.

„Nechte ji být!“ Rowena se namáhavě zvedla z postele, aby sestře pomohla.

Aniž k ní otočil hlavu, muž ji srazil zpátky na lůžko. Viděl jsem, jak sebou její předloktí švihlo a narazilo do sloupku postele. Její tvář se zkrivila bolestí. Marni, s výrazem zuřivosti v očích, plivla muži do obličeje.

Zanadával a zvedl láhev nad její hlavu, jako by to byla palice.

„Do prdele, ‘arry,“ rozřehotal se brunátný muž, když viděl, jak jeho kolega zápasí s Marni. „Tebe ty holky nějak rozrajovaly.“

Muž se zatvářil, jako by se chystal na Marni žalovat, ale pan Brunátný zřejmě neměl čas na legraci ani na hrátky. „Pust’ ji, ‘arry –nevíš, kde všude byla.“ Ukázal na dalšího policistu. „Teď to začněte nosit dolů do nákladáku... a dávejte na to sakra velké pozor. Nechci slyšet žádný nárazy nebo rozbíjení lahví. Chovejte se k nim, jak byste se chovali k fakanovi. ‘arry, nech ji být. Tak odnášejte ty flašky... ne, začněte těma plnejma, a opatrně, chlapče.“

Muž, který se jmenoval Harry, Marni jednoduše odstrčil. Potom se ušklíbl, popadl bedýnku s láhvemi a zamířil ke dveřím. Znovu jsem couvl a nasadil nevidomý pohled.

Vrátná zatím začala kvílet: „Neberte nám pití. Proč byste nám nemohli pár lahví nechat... nepotřebujete to všechno. Láhve nám nechte!“

„Zavři hubu,“ vyštěkl Harry, ještě rozčilený potyčkou s Marni.

Pak padlo na obyvatele domu sklíčené ticho. Zřejmě se jim to nestalo poprvé. Policejní razie. Zastrasování.

Když poslední muž odešel s poslední bednou pálenky, vrátil jsem se do pokoje. Marni uvazovala Roweně jednoduchý závěs kolem krku. Na Roweně bylo vidět, že má mučivé bolesti. Když jsem přešel přes pokoj, zvedla hlavu.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Zlomila jsem si ruku,“ řekla, jako by to byla její chyba. „Kruci, zítra nebudu schopná práce.“

„Na práci nemyslete. Musíte si tu ruku nechat ošetřit.“

„Vím tady o někom, kdo mi dá kost do pořádku... potíží je v tom, že teď nedostanu žádné poukázky.“

„Zařídím, abyste dostala jídlo,“ slíbil jsem.

„Nejde jenom o jídlo.“ Z jejího hlasu najednou zazněla neuvěřitelná únava. „Dokud nezačnu znovu pracovat, nedostanu poukázku na injekci.“

„Na injekci?“ Pak mi to došlo. „Aha.“ Vzpomněl jsem si, co mi Gabriel řekl o Torrencově politice zotročování pracovní síly heroinem. „Rozumím.“

Stáhla obličej, jak se bolest zakousla hlouběji. „S tím destilačním aparátem je to směla. S pitím by se abst’ák bez injekce snášel líp.“

Tou dobou se už většina obyvatel vrátila do svých pokojů, aby rozjímala nad svým neštěstím. Jeden starší muž si ale přišel prohlédnout Roweninou ruku. Škulb jsem sebou, když jsem viděl nepřirozený ohyb mezi zápěstím a loktem, kde kost praskla.

„Zkuste si udělat pohodlí,“ řekl jí laskavě. „Za chvíli se vrátím, musím udělat nějaké dlahy.“

„Díky.“

Zuřil jsem nad svou nemohoucností. Jak jsem tam mohl stát a dívat se, jak jí to ti barbaři udělali? Jenže co jsem mohl dělat? Bylo jich víc a měli zbraně. Já jsem neměl nic.

Marni udělala, co mohla. Uložila Rowenu na palandu a potom jí jemně vsunula pod zlomenou paži polštář.

Znovu jsem se přehrabal ve svém ruksaku. Zdálo se mi, že jsem tam předtím něco zahlédl, když jsem fasoval svou železnou zásobu jídla. Skutečně, bylo to tam – malá papírová krabice s červeným křížkem na víku.

„Davide? Davide Masene?“

Zvedl jsem hlavu a uviděl jsem, že Rowena se na mne dívá.

„Davide,“ řekla, „musíte odsud odejít.“

„Ale –“

„Poslouchejte. Není bezpečné, abyste tady zůstal.“

„Ti muži si přišli pro destilační zařízení.“

„Nehledali sice vás, ale zkuste hádat, jak dlouho potrvá, než si některý z policistů vzpomene, že zahlédl tvář, která sem nepatří?“

„Jsem přesvědčený o tom, že si mě nikdo nestačil prohlédnout.“

„Davide, prosím vás. Možná si všímali hlavně naší zázračné mašinky a toho, aby nerozbili žádnou láhev, ale některý z nich si určitě položí otázku, kde se tady vzal takový dobře živěný mladý muž. Věřte mi, oni se vrátí. A spíš dřív, než později.“ Mluvila s takovou vehemencí, že si náhodou pohnula rukou. Bolest jí zkrivila tvář. „A jestli si myslíte, že budete nějaký hrdina, když tady zůstanete, zkuste se na to podívat jinak. Jestli vás tady chytí, my všichni z toho budeme mít peklo.“

„Dobrá,“ uznal jsem. „Až se Sam Dymes vrátí, řekněte mu, co se stalo.“ Oblékl jsem si svou leteckou bundu. „Vrátím se k hydroplánům.“

„Sám je nenajdete... Marni.“ Otočila se k sestře. „Zaved’ Davida zpátky k letadlům.“

Marni přikývla a gestem mi ukázala, že půjdeme.

„Fajn. Buďte na sebe opatrná, Roweno... a vezměte si tohle.“ Podal jsem jí lékárníčku. „Je tam několik dávek morfia a injekční stříkačka. Víte... kdybyste to potřebovala.“

„Díky, Davide. Vážím si toho.“

Nevím, co mě to napadlo, ale sehnul jsem se k ní a políbil jsem ji. A pak jsem málem udělal hloupost. Málem jsem jí řekl, že se vrátím a odvezu ji a Marni odtamtud. A pořádně těm policajtům nakopu prdel. Ale věděl jsem, jako že se David jmenuje, že tenhle slib bych nemohl dodržet.

„Sbohem, Davide. A teď si pospěšte, prosím.“

Vrátná tento vývoj událostí očekávala. Bez reptání nám odemkla bránu a já jsem s Marni sešel dolů. Zanedlouho jsme byli venku. V denním světle jsem se tam vyjímal jako spadlý z Marsu, a tak mě strčila zpátky dovnitř, přitiskla si prst na rty a odběhla chodbou. Za okamžik se vrátila a pomohla mi do nepříjemně páchnoucího kabátu; nevěděl jsem, jestli je černý od špíny, nebo je to jeho původní barva. Pak odstoupila a svými průzračnými, zelenými očima zhodnotila výsledek. Zavrtáním hlavy naznačila, že to nestačí, přikrčila se k podlaze a otřela dlaně o dlaždičky. Postavila se v úzké chodbě až těsně ke mně a přejela mi těmi dlaněmi po obličeji; zvláštní pozornost věnovala čelu a nosu.

Potom si mne znovu prohlédla, spokojeně přikývla, popadla mě za loket a postrčila mě ke dveřím. Náležitě zamaskovaný, rychle jsem vyšel na ulici. Marni šla s odhodlaným výrazem vedle mne.

Absolvovali jsme opačným směrem cestu z předchozího dne. Když se podvečerní slunce sklánělo k ulici, vklouzli jsme do dvora uhelných skladů a dolů do starého tunelu, který se kdysi dávno používal pro dopravu uhlí od řeky Hudson. Znovu jsme v tajemném světle petrolejky šli jeskyní, kterou se rozléhal zvuk našich kroků.

Když jsme konečně vyšli ven, byl jsem rád, že jsem viděl tmou toho studeného, hrobového podobného místa naposledy. Moje radost však byla předčasná.

Vedle hangáru pro hydroplány totiž stála tři krabicovitá vozidla. Policisté v čepicích s černými štítky se hemžili dovnitř a ven. Dokonce jsem poznal brunátného chlapíka z Yorkshiru. Zsalutoval nadřízenému, který právě dorazil, a horlivě ho vedl do hangáru. Na let domů jsem mohl zapomenout.

Otočil jsem se k Marni, která sledovala policisty se vztekem v očích.

Dospěl jsem k rozhodnutí, které jsem měl udělat už před několika hodinami. „Marni,“ řekl jsem, „můžete mě odvést na jih – do města?“

TŘICÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Marnost

Znovu do tunelu. Marni a já jsme se museli znovu vrátit tou nevlídnou, mrtvou jeskyní. Čekal jsem, že opět vyjdeme na dvoře uhelných skladů, ale Marni mě popohnala, abych kolem rezivějících dopravníkových pásů jen prošel. Po čtvrt hodině další chůze, kdy lampa rozlévala kolem nás nezdravě žlutou kaluž světla, vylezla na něco, co vypadalo jako nástupiště. Potom došla k mohutným dřevěným dveřím. Jednu polovinu otevřela. Zrezivělé závěsy skřípavě zaprotestovaly. Ozvalo se cupitání drápků po betonu, jak se rozprchly krysy.

Na staré ceduli na stěně byl nápis: NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN - KOLUMBIJSKÁ UNIVERZITA. Marni si přiložila prst na ret, abych byl zticha, a hbitě jako kočka vyrazila do rozlehlých sklepů univerzity. Ve světle lampy jsem zahlédl kotelnu s dávno vyhaslými pecemi, z nichž se rozbíhala spleť železných trubek.

Na okamžik se zastavila a zamyslela se nad systémem tmavých chodeb, které jako by se táhly do černého nekonečna. Staré kabely visely dolů jako černé lány. Trubky topení ověšené pavučinami se táhly chodbami, než prudce změnily směr a zavrtaly se do stěn.

Ucítil jsem na rukávu ruku Marni a znovu jsme vykročili. Ušli jsme dalších asi sto metrů, když ukázala na schodiště. Následoval jsem ji nahoru. Ocitli jsme se v opuštěné budově, kde jsme měli dveře se jmenovkami dávno mrtvých profesorů. O chvíli později jsme vyšli na širokou ulici lemovanou vysokými budovami. Moje naděje, že se ocitnu na čistých chodnicích vlastního města, se okamžitě rozplynula. Ulice tady pokrývala suť stejně jako v Harlemu.

Kolem stále pospíchali lidé v hadrech, s ranci na ramenou. Holčička, které mohlo být tak devět let, namáhavě tlačila vozík, na němž byla hromada zvířecích kůží, z nichž kapala krev. Obchody a kavárny i tady ustoupily industriálnímu využití. Muži a ženy horlivě pracovali nad soustruhy, lisy a pilami.

Ucítil jsem dloubnutí do boku. Marni se na mě varovně podívala. Než vykročila, sklonila hlavu a pak zalétla pohledem do strany, aby se přesvědčila, že jsem zaujal stejný postoj.

Cedule mi prozradila, že jsme na Amsterdam Avenue, kdysi bohaté ulici, která probíhala Manhattanem ze severu na jih. Další tabule na křižovatce ukázala, že jsme došli na 114. ulici, na příští stálo 113. Klesající čísla nás informovala, že postupujeme na jih, což znamenalo, že nejsme o mnoho víc než půl hodinu chůze od 102. ulice, kde šestimetrová věžeňská zeď dělila město New York na dvě části. Dostat se ke zdi bylo snadné. Najít cestu na druhou stranu bude něco úplně jiného.

Minuli jsme obrovskou stavbu v gotickém stylu, která původně nemohla být nic jiného než katedrála. Uvnitř seděly řady slepců. Všichni velice zručně bušili do stříbrných kousků kovu. Hluk, který stovka takto bušících lidí způsobovala, byl ohromující. Když jsme měli otevřené dveře, musel jsem si zacpat uši rukama.

Všiml jsem si, že proudy lidí, kteří nesou rance nebo tlačí vozíky, jako by se sbíhali do jednoho místa. Vzpomněl jsem si, co říkala Rowena o tom, že skladiště na Paralele se 102. ulicí v noci naplňují otroci a ve dne vyprazdňují dělníci z města.

Co bylo znepokojivé, bylo zde také víc policistů. Jistě, většina jich jezdila v autech nebo v krabicovitých dodávkách s plexisklovými kulometnými věžičkami nahoře, které jsem už viděl. Ale několik se jich tam pohybovalo i pěšky. Vypadalo to, že mají na starosti dopravu. Usměřovali lidské soumary, aby po určitých trasách došli na určitá sběrná místa. Řada bosých dívek vysypávala koše pestrobarevných kolíček na prádlo do větší káry. Neuniklo mi, že dvě z dívek se podobají Kerris. Torrencovo potomstvo se dalo najít na každé ulici – alespoň mi to tak připadalo.

Přestože toto všechno vypadalo jako běžná praxe, cítil jsem, že dnes se v jejich rutině něco změnilo.

Vedle káry stály dvě ženy středního věku. Jejich oblečení a elegantní boty jasně ukazovaly, že tyto dámy v ghettu obvykle nepobývají. Mluvily spolu a přitom pozorovaly dívky s kolyčky. Šel jsem dál s hlavou skloněnou, ale začal jsem si lépe všimát, co se tam děje. Ty dvě ženy dívky hodnotily. Každou chvíli některá žena vybrala dívku, která pak byla vykázána na kraj cesty, kde už stál rostoucí počet podobně oblečených dívek. Nevybrané dívky odcházely s vyprázdněnými koši.

Letmé rozhlédnutí po ulici mi prozradilo, že tento výběr probíhá i jinde. Dvojice mužů a žen s psacími deskami procházely dílny a pozorně si prohlížely pracující. Čas od času některou dívku nebo ženu vyvolaly a nařídily jí, aby se postavila na určené místo na kraji cesty. Všiml jsem si, že Marni se zpod hřívky rusých vlasů zvědavě rozhlíží.

V první chvíli jsem si myslel, že volba dívek je nahodilá. Ale potom jsem si uvědomil, že jsou vybírána pouze postpubescentní děvčata. Ženy starší středního věku přehlíželi.

Na mysli mi vytanula dvě slova. Operace Lavina. Takže to začalo. Torrencovi zdravotníci vybírali ženy v plodném věku (i když některé byly sotva na jeho prahu). Došel jsem k závěru, že Torrencova rasa superlidí bude mít debut za devět měsíců od nynějška.

Moje myšlenky byly náhle přetrženy.

„Hej! Počkej! Ty tam! Ty zrzavá. Stůj, děvče.“ Marni poslechla. Hlavu nechala skloněnou, pohled upírala do země. Napodobil jsem její poddajný postoj. Proboha, pomyslel jsem si, stačí, aby si jedna z těch žen všimla, jak kvalitní mám boty, a je konec. Ukosem jsem se podíval po policistovi, který stál na rohu ulice s rukama v bok a brokovnicí pověšenou na zádech. Nezbyvalo mi než počkat, až se ta žena v elegantních botách vyjádří, abychom mohli jít dál.

Žena stroze vyštěkla: „Jméno a číslo?“

Marni dál upírala oči do země.

„Děvče, ptala jsem se tě na jméno a číslo.“

Začínal jsem propadat skepsi. Situace se nevyvíjela dobře.

„Děvče? Chceš být drzá? Jestli ano, máš –“

„Ona je němá,“ řekl jsem rychle. Snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejservilněji. „Jmenuje se Marni.“

„Ano?“ Žena stála bez hnutí, s perem přichystaným nad psací deskou. „A její číslo?“

„Její číslo?“ odpověděl jsem neurčitě. „Neznám –“

„Proboha, děvče, pojď sem.“ Žena hrubě popadla Marni za vlasy a zvedla jí hlavu. Když uviděla její zjizvený obličej, znechuceně ohrnula nos. „Podívejme, zohavení, že? I jazyk? Otevři ústa... ovšem. No, tvůj jazyk ani obličej potřebovat nebudeme, že?“ Žena si zaškrtila kolonku na papíru. „Teď se otoč.“ Opět hrubě chytila výstřih svetru, který měla Marni na sobě, stáhla jej dolů a obnažila jí rameno. „Stůj chvíli, děvče. Nepřečtu to, když sebou budeš pořád tak škubat.“

Uviděl jsem, že Marni má zezadu na rameni vytetovanou dlouhou řadu čísel.

Žena si opsala číslo do papíru a pokynula směrem ke skupince dívek na kraji ulice. „Běž se postavit k nim. Nehýbej se, dokud ti neřeknu jinak.“

Vykročil jsem za Marni.

„Hej,“ zavolala žena. Otočil jsem se k ní. „Tebe k ničemu nepotřebujeme, frajere. Jdi si po svých.“

Podíval jsem se, co dělá policista opodál. Zatím se nedíval tímhle směrem, ale věděl jsem, že by rychle přišel, kdyby žena začala dělat rozruch. Sklonil jsem hlavu stejně servilně jako lidé kolem mne a začal jsem pomalu odcházet ulicí dál. Přitom jsem se ohlédl po Marni, která se postavila k ostatním dívkám. Ústy jsem řekl: Čekej. Marni přikývla.

Těsně přede mnou zastavil autobus a začal nabírat dívky z jiné skupiny. Bylo vidět, že odváží skupiny dívek z celé ulice. Neměl jsem tolik času, abych mohl vymýšlet jednoznačný plán dalšího postupu.

Došel jsem na chodník a okamžitě jsem zahrnul zpátky k Marni. Pochyboval jsem, že bych se dostal na jih do města, kdybych ji ztratil.

Žena s psací deskou si právě zapisovala údaje dívky s vozíkem. Modlil jsem se, aby se nepodívala směrem ke mně.

Došel jsem ke shluku dívek, v němž stála i Marni. Autobus za mnou se dýchavičně rozjel. Jak se blížil ulicí, jeho motor zněl čím dál hlasitěji. Aniž jsem se zastavil, promluvil jsem na Marni.

„Marni. Jděte před mnou. Přirozeným krokem. Ale jestli křiknu ‚Běž!‘ – tak začněte utíkat.“

Přikývla. Šla teď několik kroků přede mnou. Znovu jsme sklopili hlavu.

„Děvče. Řekla jsem ti, že máš čekat!“

Ženin rozhořčený hlas prořezal zvuky ulice jako břitva.

Policista na rohu se otočil, aby se podíval, co se děje.

„Policisto!“ vykřikla žena! „Zastavte tu zrzavou!“

Podsaditý muž pochopil rychle. Udělal několik kroků a popadl loket Marni do své mohutné pěsti. „Zůstaneš tady, dokud nezjistím, co se děje,“ poručil jí. „A to ti radím, ani se nehni.“ Nepočkal na její souhlas. Prudkým švihnutím ji udeřil do tváře, až ztratila rovnováhu. Mezitím jsem urazil vzdálenost dělicí mne od policisty, který stále držel Marni. Otřeseně vrtěla hlavou. Uviděl jsem, že má na rtech krev.

Ve zlomku vteřiny jsem se rozhlédl po lidech okolo. Jednoho po druhém jsem vyloučil coby potenciální zdroje pomoci, dokud jsem si nevšiml staré ženy s nákladem železných tyčí. Reflexivně jsem vytáhl jednu tyč z jejího koše a vši silou jsem jí praštil policistu do hlavy.

Vůbec neměl čas zareagovat. S kašlavým zachroptěním se svalil do bláta. Marni se s výrazem omámené nedůvěry podívala dolů na zhroutěného muže.

Okamžitě jsem uslyšel křik. Žena s psací deskou dostala záchvat ječení, které bylo čím dál pronikavější.

„Honem!“ Popadl jsem Marni za ruku. „Běž!“

Pelášili jsme ulicí. Na druhé straně ulice jiný policista křičel do dveří jednoho hranatého vozu. Viděl jsem, jak se plexisklová věžička plynule otáčí, až hlaveň kulometu míří na nás.

„Rychleji!“ zařval jsem. V tom okamžiku mi kolem hlavy prosvíštělo několik dávek. Zed' vedle mě jako by najednou zasyčela, jak kulky udělaly z kusů cihel prach.

Policejní střelec mířil vysoko. Podruhé takovou chybu neudělá.

Panika proměnila ulici v rozbouřenou, vyděšenou masu lidí, kteří křičeli, prchali a vysypávali obsah svých košů. Jeden muž přede mnou se svíjel na chodníku a držel se za hlavu, kam ho zasáhla odražená kulka.

Marni se prodrala do otevřených dveří. Vrhla jsem se za ní. Ocítl jsem se v dlouhé místnosti, kde slepci vyráběli plyšové hračky. Překvapení střelbou otáčeli hlavy a pátrali po zdroji zvuku.

„Nezastavuj se,“ zavolal jsem na Marni. „Určitě tu někde je zadní východ.“

Jakmile jsme zmizeli v budově a z dohledu, bylo by logické předpokládat, že střelec přestane střílet. Neudělal to. Vypálil dávku do otevřených dveří. Jeden z výrobců hraček přepadl dozadu. V místě, kde mu stříla rozervalo oděv, mu z hrudi stoupal dým. Dělníci propadli panice, začali křičet a tlačit se předními dveřmi ven.

Kulomet zuřivě rachotil. Když jsem se ohlédl, uviděl jsem těla roztrhaná kulkami, jak padají do odpadního kanálu.

Marni byla duchapřítomnější než já. Místo hloubání o tragédii mě prudce postrčila ke dveřím v zadní části dílny.

Ted' už jsem se nezastavoval. Proběhl jsem skladištěm plným civějících hlav panenek a potom jsem málem vypadl ze dveří do zadní uličky, kudy šlo na tucet překvapených mužů a žen se svými ranci a kárami. Slyšeli křik, ale evidentně netušili, co se děje ani odkud se střelba ozývá.

Marni s rychlostí atleta běžela přede mnou. Bez ohledu na cíl, bez ohledu na výsledek, nezbyvalo mi než běžet za ní.

TŘICÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Do hlubiny

„STÁT!“

Ani nás nenapadlo něco takového udělat. Dříve než policista, který se znenadání objevil před námi, stačil namířit brokovnicí, zahrnuli jsme do další uličky.

Nebyla to dobrá volba. Uličkou se k nám totiž plahočil další obrněný nákladák. Bylo vidět, jak řidiči planou oči. Zrychlil a rozjel se přímo na nás. Marni se chystala rozběhnout od vozidla, ale já jsem na ni naléhal, aby běžela proti němu. Sázel jsem na to, že střelec ve věžičce nebude schopen sklonit hlaveň kulometu dostatečně, aby nás zasáhl, když budeme příliš blízko.

Kulomet vyštěkl a dávka svítících střel prolétla vysoko nad našimi hlavami. Z toho jsem poznal, že jsme v bezpečí – alespoň prozatím. Plahočící se nákladák bylo něco jiného. Vypadalo to, jako by se řidič rozhodl, že nás jednoduše přejede.

„Přelez plot,“ křikl jsem na Marni. Oba jsme se přes něj přehoupali ve chvíli, kdy se už nákladák hrozivě tyčil nad námi. V dalším okamžiku jsme byli za zdi v zahradě, která byla plná volně se pohybujících koz.

Ohlédl jsem se; plexisklová bublina věžičky byla výš než plot. Věžička se znovu plynule otáčela, aby si nás našla.

Marni nepotřebovala pobízet. Jako blesk přelezla zed' do sousední zahrady. Skočil jsem za ní a dopadl jsem do houštiny bramborové natě. V tomtéž okamžiku se do kamenů parapetové stříšky hladově zakously kulky. Zastavili jsme se, abychom se nadechli. Střelec využil příležitost k tomu, aby střílel do druhé strany zdi a prověřoval tloušťku cihlového zdiva. Zřejmě doufal, že těžké projektily z kulometu zed' prorazí a oba nás zabijí.

Naštěstí nějaký dávno zesnulý stavitel práci neodflinknul. Zed' vydržela, přestože kulky vyvolaly na naší straně smršť omítky. Marni se na mě podívala a já jsem přikývl. Sice jsem nic neviděl, ale slyšel jsem, jak policejní vůz couvá uličkou zpátky. Střelec určitě nahlížel přes zdi a ploty do zahrad a pátral po nás. Tentokrát jsme si však dali záležet, abychom se mu neukázali. Kryti kurníky, králíkárnami a nejrůznějšími keři, postupovali jsme z jedné zahrady do druhé. Jestli se kolem vyskytovali někteří obyvatelé činžovních bytů, neviděl jsem je. Slyšeli střelbu. Ted' zůstávali uvnitř a čekali, až se to přežene.

V polovině zadní strany domů si Marni všimla průchodu do hlavní ulice před blokem. Popadla mě za ruku a protáhla mě jím.

Ulice vypadala stejně jako všechny ostatní ulice tohoto obrovského vězeňského tábora. Lidé s ranci na zádech. Povrch kluzký blátem. Řada dílen, v nichž dělníci bez ustání dřeli naplno – řezali, tavili, osekávali dřevo, tkali hadry, vařili živočišný tuk na svíčky.

Neměl jsem ponětí, kde jsme, ale Marni, která byla znalá místních poměrů, to věděla. Rychle jsme prošli ulicí a zabočili jsme do další sítě uliček. Soumrak už začal přecházet v noc. Pouliční světla mihotavě naskočila právě ve chvíli, kdy mne Marni začala táhnout k velké, goticky vypadající vznosné budově zasazené do jedné linie s třípatrovými domy. Když jsem vešel, okamžitě jsem poznal, že je to kostel, který před mnoha lety vyhořel, takže střecha zůstávala otevřená noční obloze. V rozbitých oknech s vitrážemi dosud byly smutné zlomky andělů a svatých.

Následoval jsem Marni sutinami a vyšel jsem dveřmi v zadní části kostela. Ocítl jsem se na hřbitově, který byl přenechán prasatům, jež chrochtala a ryla v bahně. Na kraji hřbitova mě Marni zastavila a pak ukázala za zed'.

Opatrně jsem se podíval na druhou stranu. Jas reflektorů mne na okamžik oslnil. Pak jsem to uviděl. Šest metrů vysoká bariéra z betonu, zalitá jasným světlem, se táhla napravo a nalevo ode mne, kam až oko dohlédlo. Na téhle straně (na vězeňské straně) byly budovy, které jí stály nejbližší, srovnány se zemí, aby podél ní vznikl volný pruh. Ten byl ještě obehnaný ostnatým drátem. Přejel jsem pohledem po vršku zdi. Po každých sto metrech jsem viděl strážní věž. Kdybych chtěl doufat, že na nejbližších dvou věžích nikdo není, byl bych svým optimismem na úrovni bláznů. Na potvrzení té myšlenky jsem zahlédl policejní auto, které právě přijelo k jedné věži. Ze zadních dveří vystoupili dva muži a vylezli po schodech na věž. O chvíli později vyšli dva jiní muži ven – doba střídání stráží.

Díval jsem se na tu pevnostní zed' dlouho, alespoň mi to tak připadalo. Byla nějakých padesát metrů ode mne. Za ní se

nacházela zářivá světla a hmotné zajištění New Yorku. Dokonce jsem slyšel hluk dopravy. V nose mne šimrala vůně linoucí se z nějaké vybrané restaurace hned za zdí. Někde, možná jen několik ulic odsud, byla Kerris Baedekkerová.

V tu chvíli jsem pochopil pravdu. To město se všemi svými světly, hlukem, ruchem, henžením a tisíci aut byl humbuk, podvod spáchaný Torrencem. Ždímal drahocenné zdroje takovým tempem, že to město muselo v brzké době zničit. Jako bankrotář, jenž utrácí peníze, které nemá, aby udělal dojem na ostatní, si koupil loajalitu svých občanů věcmi na úrovni lesklých cetek – ať už to byla auta, barevné televizory, spousta rozhlasových stanic nebo večerní šaty podle poslední módy. Zvuky New Yorku ke mně doléhaly stále, ale ve skutečnosti jsem teď slyšel duté cinkání prázdné nádoby.

Podíval jsem se na Marni, která si prohlížela zeď s výrazem podobným bázni. „Co teď, Marni? Budeme muset znovu do podzemí, abychom se dostali na druhou stranu?“

Zavrtěla hlavou. Znovu vykročila a já jsem šel za ní. Tentokrát jsme se pohybovali rovnoběžně se zdí. Marni si však dávala pozor, abychom zůstávali ve stínu zchátralých budov. Bez pouličních zvuků zněly naše kroky nepřírozně hlasitě. Neustále jsem se ohlížel, přesvědčený o tom, že uslyším kroky, které jsou nám v patách. Ale byla to jen ozvěna našich nohou. Po chvíli městská pustina skončila. Ocítl jsem se v severní části Central Parku, který byl rozdělen betonovou zdí. Bylo to zvláštní, ale rozkládala se zde poklidná pole, na nichž rostl ječmen, brambory a řepa. Někde ve tmě bečely ovce. Než jsem došel na druhou stranu parku a znovu se ponořil do opuštěného města, začaly mě nemilosrdně bolet nohy. „Jak je to ještě daleko?“ zeptal jsem se neúnavné Marni.

Maličko mávla oběma rukama, což jsem si vyložil jako: Teď už je to kousek.

Přesto jsem stále nechápal, jakým způsobem zdoláme tu zeď. Zahlédl jsem několik bran, ale vypadalo to, že jsou pevně zavřené. Co víc, strážní věže dohlížely na každý centimetr zdi. Pokud neexistovala nějaká podzemní cesta, byl jsem nahanán.

Bylo krátce před půlnocí, když jsme z ničeho nic došli na konec zdi.

Zjistil jsem, že mám před sebou širokou řeku. Stěna jako taková končila několik metrů od břehu, ale prostřednictvím trámové uzávěry a spousty ostatního drátu překážka sahala ještě nějakých dvacet metrů dál do vody.

Cítil jsem, jak mě opouští naděje. „Jak to uděláme, Marni?“

Podívala se na mě; zelené oči jí zářily odraženým světlem reflektorů. Pak pokrčila rameny, jako by chtěla říct: Chceš říct, žeš na to ještě nepřišel sám?

„Marni, ne to ne. Myslím, že to nejde.“

Netrpělivě přikývla a napodobila plavání.

Kousl jsem se do rtu. „Bál jsem se, že to uděláš.“

Vykročila k vodě, ale zadržel jsem ji. „Ne, ještě ne. Podíváme se, jestli nenajdeme lepší způsob.“ Ukázal jsem podél řeky na opačnou stranu, než byla betonová zeď, která vypadala nepřekonatelně jako strmá skalní stěna. „Zkusme se podívat, jestli nenajdeme člun nebo něco takového,“ řekl jsem. „I barel by byl lepší než riskovat jen tak.“

Přikývla, bylo však vidět, že váhá. Ale kuráž měla, to jsem musel uznat. Klidně by skočila do vody a bariéru obeplavala. Ale mně se nechtělo. Ze svých výletů s Kerris jsem si pamatoval, že tady jsme na východním okraji ostrova Manhattan, takže tohle musela být řeka Harlem nedaleko soutoku s East River, zlověstně pojmenovaného Hell Gate. A nebylo to bezdůvodné označení pro nějaké obyčejné místo na řece. Hell Gate se bez varování mohl proměnit ve vířící mlástrům soutokových vln a vražedných proudů, které dokázaly i toho nejlepšího plavce stáhnout do náruče vodní smrti.

Navíc jsem si vzpomněl na setkání s vodními trifidy před pouhými několika dny na Kolumbově rybníku. Nechtělo se mi zjišťovat, co číhá v těchto kalných vodách.

Pátrání po člunu na břehu řeky bylo bezvýsledné.

Marni znovu ukázala plavecká tempa. Zavrtěl jsem hlavou.

Zamířili jsme zpátky do ulic. Muselo tu být něco, co bychom mohli použít. Šel jsem uličkou a nahlížel jsem do zahrad za domy a do dvorů. Zanedlouho jsem uslyšel zvuk pily. Šel jsem podle něho, až jsem narazil na dílnu. Někáký snědý muž ve světle petrolejky rozřezával desky. Za ním stála částečně smontovaná šatní skříň.

Co mě však zaujalo především, bylo půltuctu pytlů vyplněných pilinami. Dal jsem znamení Marni, aby se schovala do stínu.

Na příležitost jsem nemusel čekat dlouho. Snědý muž došel ke dveřím a zahulákal do nich: „Joe... Joe! Máš už nachystanou tu kávu?“ Truhlář poslouchal vzdálený hlas. „Co je? Říkals, že to bude deset minut. A už je to skoro půl hodiny. Já tu skříň musím dodělat, jinak nedostanu svou dávku. A když nebude to kafe, tak to nemůžu zvládnout. Hej, chlape, jsem vyprahlejší než ten prach kolem. Jestli nepřiložíš ruku k dílu, postarám se o to, abys neměl co dát do huby. Tak slyšíš mě, Joe?“ Zatímco truhlář spílal neviditelnému Joeovi, zmocnil jsem se dvou pytlů pilin. Pak jsem se vrátil k Marni. „Fajn,“ řekl jsem jí. „Můžeme se vrátit k řece.“

„Dělejte prostě to, co budu dělat já,“ řekl jsem.

Marni přikývla. Její zelené oči měly vážný výraz.

Vysypal jsem piliny z plastového pytle na břeh. Marni udělala totéž. Potom jsem si rychle svlékl oblečení a nacpal jsem je do pytle. Vytáhl jsem si z bot tkaničky a strčil jsem do pytle i boty.

Teď nebyl čas na falešnou cudnost. Přesto jsem si dal záležet, abych se Marni díval do očí, když jsem řekl: „Teď zavažte konec pytle tkaničkou. Zkontrolujte, jestli je dobře utažená... ne. Nevymačkávejte z pytle vzduch. Ať je ho tam spousta. Měl by být nafouknutý, když ho zavážete... tak, to je ono. Hotovo?“

Přikývla. Tvářila se odhodlaně.

Vstoupil jsem do vody. Byla studená jako led. Zatnul jsem zuby. Šel jsem dál a snažil jsem se nevšímat si ostrých kamínků pod nohama. Neustále jsem pátravě sledoval řeku. V tuto noční dobu vypadala obzvlášť tmavě a zlověstně –

temná propast, z níž vylézají děsivé, bezejmenné hrůzy.

Uvědomil jsem si, že další vodní trifidi by klidně mohli číhat pod hladinou. Přesto jsem nerozvážně sázel na to, že se rostliny buď nerozšířily tak daleko, nebo že dávaly přednost klidným jezerním vodám. Podle tahu, který jsem cítil kolem holých nohou, byl proud řeky Harlem rozhodně silný.

Pohlédl jsem na Marni. Její pleť ve tmě bíle svítila. Šokem z chladu se prudce nadechla a zatáhla břicho.

„Nebojte se,“ řekl jsem jí. „Nebudeme tady dlouho.“

Přikývla.

Podíval jsem se jí do tváře. Ve tmě jizva zmizela. Zato jsem si všiml jejích krásných očí. Byly absolutně důvěřivé. Zaskřípal jsem zuby a sám sobě jsem položil otázku, do jakých nových nebezpečí ji táhnu.

Něco se mi otřelo o koleno. Okamžitě jsem ztuhl. Voda byla příliš tmavá a kalná, než abych něco viděl. Ale věděl jsem, že jsem to cítil. Něco hladkého a kluzkého mi právě přejelo po holé kůži.

Čekal jsem, že každým okamžikem uvidím, jak se z vody vymršťuje žahadlo.

Stál jsem tam jako socha, ani jsem nedýchal. Srdce mi bušilo v hrudi. To, co se o mě otřelo, se už nevrátilo. Možná to byla nějaká říční rostlina nebo úhoř. Na druhé straně jsem nechtěl pobývat příliš blízko něčeho, co mohlo číhat v té nevábně vypadající břečce.

„Jdeme na to, Marni.“ Sebral jsem poslední zbytky odvahy. „Zatím neplavte. Nechte se jednoduše unášet proudem za zed'. Dejte ruku kolem pytle a nechte se jím nadnášet. Dobře?“

Přikývla a křečovitě se usmála.

„Fajn. Hezky v klidu. A držte se blízko mne. Musíme zůstat na dohled.“

Voda, která mi stoupala kolem těla, byla tak studená, že se mi rozcvakaly zuby. Slyšel jsem, jak se Marni zajikla, když se ponořila hlouběji do řeky.

Plastový pytel se mi pod rukou napjal, když převzal mou tíhu. Pytel, jehož se držela Marni, se stříbřitě leskl vedle mě. Mohl jsem jen doufat, že strážní na věži si nás nevšimnou. Několik dobře mířených výstřelů z pušky by s námi udělalo krátký proces.

Zjistil jsem, že musím pomalu pádlovat volnou rukou, abych se udržel vedle Marni. A s proudem jsem měl pravdu: rychle se nás chopil a odnášel nás ke středu řečiště. Nějakých šest metrů pod námi bylo kluzké dno řeky, hemžící se potvorami, které tam měly svůj domov. Než jsme se nadáli, unášelo nás to po proudu, kolem trámové uzávěry navazující na zed'. Spatřil jsem zářivá světla vlastního města. Po ulicích jezdila auta. Dokonce jsem viděl lidi, kteří se procházeli po říční promenádě. Noční ptáci se bavili.

Jen padesát metrů od rušného nábřeží zatím řeka tahala za naše těla, otáčela námi, hrozila, že nás převrátí a stáhne dolů.

„Chyt'te se mě za ruku,“ vyrazil jsem ze sebe. „Nedokážu se vám udržet nablízku.“

Marni zvedla ruku nad hladinu. Chytil jsem ji. Pevně jsem ji stiskl. Kývla směrem k pytli, který jsem držel.

Trochu splaskl, a když jsem se podíval dolů, uviděl jsem, že z protřezného plastu uniká proud bublinek. Přikývl jsem, otočil jsem pytel na druhou stranu a v místě, kde z trhluny unikal vzduch, jsem nabral prověřený materiál do sevřené pěsti.

„Budeme se muset dostat na břeh,“ zašeptal jsem. „Nechci, aby nás proud odtáhl na druhou stranu.“ Nedodal jsem, že na druhé straně řeky, než je Manhattan, se na březích mačkají trifidi.

Začali jsme plavat a tlačit pytle s oblečením před sebou. Něco hladkého mi znovu přejelo po holé kůži na břiše. Málem jsem vykřikl, ale s herkulovským úsilím jsem udržel ústa zavřená. Přesto jsem na zádech a ve vlasech cítil mrazení, jako by mě tam píchaly špičaté nohy nějakého hmyzu.

Plaval jsem dál a čekal jsem, že každou chvíli se mi do nohy zakousnou zuby. Neubránil jsem se ani iracionální představě, že se z hladiny přede mnou vynoří slizká ruka a popadne mě za krk.

Ale noční plavec se nevrátil. Dál jsme zápasili s proudem. Ukázal jsem na převísle keře nad řekou. „Plavte k nim,“ zašeptal jsem. „Z cesty by na nás nemělo být vidět.“

Překonat posledních několik metrů nám trvalo nekonečně dlouho. Silný proud nás strhával zpátky a já jsem pořád čekal, že mi z vody do tváře skočí nějaký neviditelný obyvatel řeky.

Marni plavala ze všech sil. Viděl jsem těsně před sebou bílý lesk jejích chodidel. Vzápětí jsem ucítil, jak mi do kolen narazilo něco ostrého. A pak znovu. Strčil jsem ruku pod vodu, abych to zahnal – a nahnatal jsem pevný kámen.

Vděčný, že mám zase půdu pod nohama, vylezl jsem z řeky za Marni, která si ždímalá z vlasů vodu. Vyčerpaně jsem si sedl vedle ní. Začal jsem zápasit s mokrou tkaničkou, když vtom do mě Marni dloubala a kývla hlavou směrem k vodě.

V šeru jsem zahlédl hladkou, zaoblenou siluetu vyčnívající nad hladinu řeky. Bylo to lesklé, černé jako pendrek. Zahlédl jsem hřbetní ploutev. Potom se ozvalo uvolnění zadržovaného dechu a nad vodou se krátce mihl bílý oblak páry.

Tady jsem měl svou obludu, svého obyvatele hlubin.

S úsměvem (a obrovskou úlevou) jsem řekl, pro sebe i Marni: „Je to jenom přístavní sviňucha.“

Ale prakticky jsem neměl čas, abych si pocit osvobození vychutnal, protože v tu chvíli z keřů prudce vyjela ruka a přidržela mi na krku ostří nebezpečně vyhlížejícího loveckého nože. Hned nato se objevily další paže, které se chopily Marni a odtáhly ji do stínů.

ČTYŘICÁTÁ KAPITOLA

Něco zlého se blíží...

Bez dlouhých okolků jsme byli taženi od břehu hlouběji do houští. Cítil jsem, jak mi nůž probodává kůži. Věděl jsem, že

každý hloupý pohyb, který udělám, by mohl být pohybem posledním.

Nějaká ruka mě chytila za bradu a zvedla mi obličej ke světlu z ulice, které pronikalo větve.

„Co uděláme s těmi dvěma hrdličkami?“ zašeptal hlas.

„Zabte je.“

„Ale –“

„A udělejte to rychle. Nožem.“ Z jiného směru se ozval třetí šeptavý hlas. „Počkejte. Obličej toho chlapa jsem už někde viděl.“

„No a?“

„Hele, to je ten chlap, kterej nás sem dovezl – ten Angličan... ehm... Masen. David Masen.“

„Víš to jistě?“

„Jasně.“

Následovala další tlumená porada. Jeden hlas zašeptal: „Počkejte tady. Hned se vrátím.“

Zdálo se mi, že to „hned“ se protáhlo na dobrou půlhodinu. Věznitelé nás zatím drželi v šachu. Zhlédl jsem, že i Marni má na krku lesknoucí se nůž. Byl jsem stále promočený a cítil jsem, jak zimou ztrácím cit.

Nakonec se v keřích ozvalo zašustění.

Hlas zašeptal: „Sacramento.“

Můj věznitel odpověděl syknutím: „Berlín.“

Do keřů se natlačili další lidé. Potom se známý, i když překvapený hlas zeptal: „Davide? Co tady proboha děláš?“

Ruka, která mi držela bradu, mě pustila. Otočil jsem se a uviděl jsem Gabriela Deedse, jak si užasle prohlíží Marni a mne. Jeho tvář se pomalu roztáhla do úsměvu. „A proč jsi nahý?“

Rychle jsem Gabrielovi vyličil, co se stalo, včetně špatné zprávy, že úřady objevily naše hydroplány. Zatímco jsem mluvil, vděčně jsem vytáhl z pytle šaty a oblékl jsem se. Marni udělala totéž.

Gabriel při zprávě o letadlech mlaskl jazykem. „Budeme muset najít nějaký jiný způsob, jak se vrátit domů. Ale jedno po druhém. Seženeme ti jiný bezpečný úkryt na dobu, než bude po všem.“

„Nic takového. Jsem teď účastník tohoto podniku. Plnoprávný a aktivní účastník. Najdu Kerris a dostanu ji odsud.“

„Jestli bude chtít odjet.“

„Poslechnu si rozhodnutí přímo od ní.“

Gabriel přikývl. „Dobrá. Ale do zítřejšího odpoledne nemůžeme dělat nic. Všechny naše oddíly leží jako myšky, dokud nepřijde hodina nula.“

„Hodina nula.“

„Pak začne ohňostroj. Vysvětlím ti to později.“

Natáhl jsem si na mokré nohy své letecké boty. „Ale jak jste se dostali přes zed?“

„Šli jsme znovu pod zem.“ Podíval se na Marni. „Ale tvoje průvodkyně o této cestě asi nevěděla.“ Na rtech mu zahrál úsměv. „Nenamočil by sis nohy... a tvoje cudnost by zůstala ušetřena.“

S těmito slovy nám pokynul, abychom šli za ním. „Dávejte pozor, kam šlapete. Ženisté tady kladli nálože, když vás uviděli, jak dovádíte v řece.“ Kývl směrem k masivní betonové budově ani ne třicet kroků od nás. „Protiletadlová pevnůstka, takže psst.“ Přitiskl si prst na rty.

Jakmile jsme vyšli z keřů, zjistil jsem, že Gabriel a ženisté mají na sobě civilní šaty, které jim umožňují splynout s obyčejnými Newyorčany. Gabriel se zastavil pohledem na rozedraných šatech Marni a tiše řekl něco jednomu ženistovi, který si vzápětí sundal svetr a podal jej Marni. Přetáhla si jej přes svůj, čímž schovala místa, kde byl prodřený a zalátaný. Vypůjčený svetr jí byl komicky dlouhý, ale alespoň v něm tolik nevypadala jako uprchlík z otrockého tábora.

Ukázalo se, že nemusíme jít daleko. Nebyli jsme ani jednu ulici daleko, když Gabriel ukázal na dveře vedle kavárny, která byla ještě jasně osvětlená. Zaklepal na dveře. Otevřely se na několik centimetrů. Když pak muže na druhé straně uspokojila Gabrielova totožnost, otevřel dveře úplně.

Za dveřmi bylo schodiště. Gabriel sešel jako první do velké sklepní místnosti. Půlku zabíraly žoky papíru. Jinde byly na plošině ze žoků provizorní lůžka. Do kouta někdo narovnal bedýnky s konzervami potravin a vodu v lahvích.

„Vezměte si večeři,“ vybídl nás Gabriel mávnutím rukou. „Bohužel jsou to pečené fazole za studena z plechovky. Ale máme spoustu jablečného koláče a smetany.“ Usmál se. „Říkal jsem si, že bychom měli nakoupit zásobu pro případ, že by se zastavil Sam Dymes.“

„Kde je?“

Gabriel pokrčil rameny. „Má svoje úkoly.“

Podíval jsem se na Marni. Stačila se vzpamatovat z nočního plavání natolik, aby spořádala k večeři hromadu studených fazolí.

Tou dobou byly tři hodiny ráno. Během další tři čtvrtě hodiny se vrátili ze svých misí další ženisté. Ihned si sundali boty a zalehli na provizorní palandy.

Gabriel podal Marni a mně deky. Pak jednoduše řekl: „Zítřka nás čeká velký den, Davide. Uděláš nejlíp, když si trochu odpočineš.“

Zcela jasně si vybavuji, že když jsem si lehal na ty boulovité matrace z papírových žoků, říkal jsem si, že určitě nedokážu usnout.

Měl jsem pocit, že sotva jsem zavřel oči, hned jsem je zase otevřel. Uviděl jsem Gabriela, který se ke mně shýbal, a sluneční paprsky proudící dovnitř matně lesklým mřížovím nad mou hlavou.

„Přinesl jsem ti trochu kávy,“ řekl Gabriel. Tvářil se vážně. „Hod' ten šálek do sebe a potom přijď ke stolu. Potřebuju ti říct pár podrobností.“

Přišel jsem za ním ke stolu. Dusot nohou na mřížce nade mnou mi prozradil, že obyvatelé Manhattanu si jdou po svých jako kterýkoli jiný den. Podíval jsem se na zeď, kde visely na hřebíku hodiny.

Vedle byl křídou napsán vzkaz pro ubytovanou jednotku: Seřídte si hodinky na tento čas. Hodiny ukazovaly krátce před desátou. Přispal jsem si. Marni, která seděla opodál a jedla z konzervy, se na mě usmála a zamávala. Bylo příjemné vidět, že dostala nové oblečení. Dlouhé rusé vlasy jí zářily, jako by si je pořádně vykartáčovala. Nebýt jizvy, která se táhla přes obličej, snadno by splynula s intelektuální smetánkou města.

Gabriel rozbalil mapu. „Tak,“ začal. „Všechno se odehraje dnes odpoledne v pět... to je začátek špičky. Ulice budou ucpané auty. Chodníky a metro budou plné dělníků mířících domů.“ Ukázal na mapu. Byl na ní charakteristický mrkvovitý tvar Manhattanu. „My jsme tady, na Upper East Side. Víme, že Christina Schofieldová a Kerris Baedekkerová jsou v Empire State Building.“

„Kerris ví, co se děje?“

„Víš, že se něco stane. Ale zatím nezná žádné podrobnosti. Torrence jí dal za úkol dělat Christině společnici, aby byla spokojená a nenudila se, než dojde na její...“ Ušklíbl se. „Operaci.“

„Včera jsem viděl, jak z ulic na sever od Paralely odvázejí děvčata. Vytužil jsem, že to je začátek.“

„A tušil jsi správně, Davide. Každá žena, která je schopná odnést dítě, má být oplodněna. Na sever od Paralely je to povinné. Tady ve městě je to postaveno jen jako vlastenecký čin... ale myslím, že každá žena, která se dobrovolně nenabídne k tomu, že přijme jedno Christinino embryo, bude vystavena velkému tlaku, aby to udělala. Teď... po fiasku posledního pokusu o odvezení Christiny ponorkou je Torrence vůči nám tajnůstkářský.“

„Takže Christinu neodvezou do nemocnice?“

„Ne. Torrence nařídil, aby řadu kanceláří pod vrškem Empire State Building přebudovali na kliniku včetně vlastního operačního sálu. Jakmile Christině vyoperují vaječníky, rozvezou je do nemocnic a porodnic, aby byly připraveny na implantační program.“

„Jak tedy pronikneme do budovy, abychom Christinu dostali ven?“

„To je dobrá otázka.“ Gabriel zaujal zamyšlenou pózu. Jeho oči vypadaly ustarané. „Velmi dobrá otázka. Víme, že to nebude jednoduché. Torrence je velice citlivý na své bezpečí. V budovách, které jsou bezprostředně okolo Empire State Building, má v trvalé záloze většinu manhattanských ozbrojených sil. Jako podporu mají tanky a obrněná vozidla. Přímě v budově pak sídlí jeho osobní stráž – Garda. Je to banda nelítostných hrdlořezů, kteří pro něho dělají špinavou práci.“

„My máme kolem šedesáti lidí. Opravdu si myslíš, že budeme schopni probíjet se do budovy, která si nezádá s pevností?“

„Ne, nemůžeme se dovnitř probít hrubou silou.“ Gabriel zaťukal na mapu silným prstem. „Sam Dymes si myslí, že máme šanci na úspěch jedině tehdy, když se nám podaří odlákat převážnou většinu Torrencových sil úplně na jih ostrova, tady, kde je TriBeCa a Dolní Manhattan. Chce použít silnou zvláštní jednotku mariňáků, ženistů a tajných agentů, kteří zaútočí na pobřežní dělostřelecké baterie, aby Torrence uvěřil, že je to předehra k velkému námořnímu výsadbku.“ Gabriel se neradostně usmál. „Věř tomu nebo ne, jednou z našich silných zbraní je manhattanská dopravní špička. Až zahájíme útok na děla dole u řeky, ulice budou ucpané auty. Torrencovy tanky a obrněné vozy budou muset projet z centrálního Manhattanu do Dolního. Není to víc než několik kilometrů, ale když budeme mít trochu štěstí – a vyvedeme jim ještě nějakou další darebnost – zabere jim to v tom provozu několik hodin.“

„Ale přesto, naši mariňáci mají naněvš kulometry. Proti tankům nebudou mít šanci.“

„Proto také mariňáci ukončí svůj diverzní útok, jakmile uvidí, že Torrencovi muži dorazili, a vrátí se pěšky zpět k Empire State Building. Jistě, a ulice v Greenwich Village jsou trochu úzké a my tam necháme několik ženistů, aby dopravu ještě víc zkomplikovali.“

Podíval jsem se na plán. Na papíře to vypadalo hezky. Ale uvědomil jsem si něco, co Gabriel řekl. „Zmínil ses, že jednou z našich tajných zbraní je dopravní špička. Která je ta další?“

„Neříkají nám Lesáci pro nic za nic,“ odvětil Gabriel. „Roky jsme využívali trifidy jako důležitou součást obrany proti Torrencovi. Teď je použijeme znovu.“

„Jak?“

„Vidíš mosty přes East River? Každý je přehrazený desetimetrovým plotem. Dali jsme tam nálož, které ty ploty přesně v pět hodin odpálí.“

Tiše jsem hvízdal.

Gabriel pokračoval: „Torrencovi lidé budou muset bojovat se spoustou zákeřných trifidů, až se přihrnou přes mosty na Manhattan. A každý Torrencův voják, kterého se nám podaří odlákat od Empire State, nám o maličko usnadní náš hlavní cíl.“

„Gabe,“ namítl jsem, „na tomto ostrově jsou desetitisíce mužů, žen a dětí. Jsou to nevinní lidé, kteří nemají s Torrencovým režimem nic společného. Budete mít na rukou jejich krev.“

Gabriel nesouhlasil. „Newyorčané mají plány pro případ ohrožení. Když se rozeznějí sirény – a ty budou kvílet po celém městě, počkej a uslyšíš je – lidé, kteří budou dál od domova, se uchýlí do tunelů metra. Když se vypne elektrina pro kolejový systém, vejdou se jich tam tisíce. Věř mi, Davide. Populace jako taková bude v bezpečí.“

Nadechl jsem se. Představa otevření cesty trifidům, aby mohli vpadnout do doposud bezpečné oblasti, se mi silně přičila. „Měl bych vědět ještě něco?“

„Jenom to, že máme v zásobě ještě několik překvapení.“

„Například?“

„Ty neznám dokonce ani já, Davide Masene.“

A skutečně, čekalo nás několik překvapení. Ale ne všechna naplánoval velice schopný Sam Dymes.

ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Hodina nula

Čas zbývající do pěti hodin odpoledne ubíhal pomalu. Mučivě pomalu. A tupé tikání hodin na stěně to nijak nezmiřovalo.

Před polednem se většina jednotky utábořená ve sklepení rozešla na svá stanoviště. Já jsem si krátil čas s Marni. Našla cestovní šachy, které tam nechal jeden ženista. Když jsme hráli třetí partii a její královna, věž a střelec znovu zatlačovali mého krále do rohu, nestěžoval jsem si, když Gabriel zahlaholil: „Tak, Davide. Je čas vypadnout.“ Kývl směrem k bedně, ze které trčelo ke stropu větší množství hlavní. „Umíš zacházet se samopalem a s granáty?“

Řekl jsem mu, že umím.

„To je dobře. Tak si vyber. Ingram je nejlehčí, takže se dobře nese, ale stará M3A1 má větší říz. Och.“ Vzpomněl si na nějaký detail. „Až to pak propukne, pokud na tebe někdo neznámý zakřičí ‚Sacramento‘, odpověz ‚Berlín‘. Jinak by se mohlo stát, že tě zastřelí.“

Byla to užitečná informace. Doufal jsem, že si na ni vzpomenu, až to budu potřebovat.

Pět hodin. Dopravní špička. Hluk dopravy venku zesílil. Po mřížce cupitalo víc nohou. Co jsem však neslyšel, byly exploze. Ani střelbu Lesáků útočících na dělostřelecké baterie na jižním cípu Manhattanu.

Gabriel Deeds mi zřejmě četl myšlenky. „Jsme moc daleko, než abychom slyšeli, jak odpálí brány na mostech. Což nám prozatím usnadní život. Připraven?“

Přikývl jsem.

Kromě Marni, Gabriela a mne k nám patřilo pět Lesáků. Všichni u sebe měli zbraně ukryté různými způsoby, buď ve velkých taškách, nebo v pouzdrech na hudební nástroje. Gabriel si nesl samopal a brašnu granátů v kytarovém pouzdře. Můj samopal našel pohodlný, ale dočasný úkryt v objemné kabele z plachtoviny.

„Fajn,“ promluvil ke všem Gabriel. „Je pět hodin. Útoky už začaly. Bude trvat přinejmenším několik minut, než se ta zpráva dostane na veřejnost. Takže až vyjdeme nahoru na ulici, rozdělte se, chodte ve dvojicích... a když říkám chodte, myslím to doopravdy. Tvařte se, jako byste se po dlouhém dni v kanceláři chtěli dostat domů.“ Postupně kývl na každého z nás. „A hodně štěstí. Chci vás všechny vidět, jak jedete domů. Tak fajn, Benjamine, vyved' nás ven.“

Zanedlouho už jsme byli na cestě. Podle plánu jsme měli dorazit k Empire State v době, kdy se útok Lesáků na budovu bude blížit svému cíli. Další naše rozkazy byly stručné a jednoduché – až znepokojivě jednoduché. Měli jsme se přeskupit a pak zamířit na sever k Paralele na 102. ulici. Odtamtud jsme měli nějakým způsobem vybojovat zpět své hydroplány pro zpáteční cestu. S rostoucím neklidem jsem si uvědomoval, že se možná budeme muset probojovávat celou cestu až k hangáru u řeky, a navíc je tu velká pravděpodobnost, že Torrencovi muži hlídající letadla mohli odstranit přívody k motorům nebo přerušit ovládací lana a tak letadla vyřadit z provozu. Kdyby se to stalo, byli by z nás opravdoví trosečníci. Co potom? Mohl jsem jen doufat, že Sam Dymes má někde ve svém dlouhém rukávu schovaný záložní plán.

Obrátil jsem svou pozornost zpátky k ulici. Byla plná aut a chodců. Vypadalo to jako kterákoli jiná dopravní špička, kterou jsem v New Yorku zažil. Ale věděl jsem, že několik kilometrů odsud propukla lítá bitva o ovládnutí dělových baterií.

Vedle mě šla Marni. Hlavu měla skloněnou a snažila se co nejvíc zamaskovat zjizvenou tvář dlouhými rusými vlasy. Jen kousek před námi si vykračoval tím svým dlouhým, bezstarostným krokem Gabriel.

„Hej, Gabel!“ zavolal jeden taxikář ze svého vozu. „Nevídel jsem tě už několik tejdnu... kde ti byl konec?“

Nervozita mi napjala břišní svaly. Po Gabrielovi bylo v New Yorku určité vyhlášeno pátrání. Kdyby ho poznal nějaký policista, střelba se mohla strhnout spíš dřív než později. Gabriel se jakoby nic sklonil k okénku taxiku. Uvolněně se usmál, prohodil s taxikářem několik slov a potom si ukázal na hodinky. Vytušil jsem, že muži vysvětluje, že spěchá. Ale v tu chvíli stejně už naskočilo na semaforu zelené světlo a kolona aut se hřmotně pohnula.

Gabriel šel dál. Ale všiml jsem si, že teď věnuje víc pozornosti lidem v autech i těm, které měl kolem sebe na chodníku. Dokonce si zvedl kytarové pouzdro k hrudi, jako by byl připraven kdykoli je otevřít.

Stáhl jsem zip na kabele trochu dolů. Když jsem se tam podíval, spatřil jsem lesk kovu. Vrátil jsem zip zpátky, aby nějaký náhodný kolemjdoucí zbraň nezahlédl. Ale v tu chvíli jsem věděl, že jsem připraven začít střílet, pokud budu muset.

Doprava se stále dunivě valila kolem nás. A stále to vypadalo jako dopravní špička typického všedního dne. Lidé seděli v restauracích nad kávou. Chlapec prodával na rohu ulice noviny. Semaforey přeskakovaly z červené na zelenou a zase zpátky. Na osvětlených tabulích na rozích ulic se střídalo známé Jdi... Stůj. Postupovali jsme s proudem chodců.

A v tom okamžiku mi blesklo hlavou: Něco se stalo. Odvolali útok. Je to všechno v hajzlu.

Gabriel přesto šel dál nějakých dvacet metrů přede mnou. Ostatní Lesáci kráčeli za mnou, sami nebo po dvojicích, a snažili se zapadnout do davu.

Napětím mi tak vyschlo v ústech, že když jsme došli na Pátou Avenue, měl jsem pocit, jako bych měl jazyk přilepený k patru. V dále nějakých čtyř set metrů jsem už jasně viděl Empire State. Mihotavý mrakodrap se v podvečerním slunci tyčil nad rušné ulice města, povznesený a na pohled klidný.

Rozhodně nic nenasydlovalo tomu, že by budova byla terčem ozbrojeného útoku. Jediné, co jsem slyšel, byla auta, vyvolávání prodávačů pečiva a hlasitá hudba, která vycházela ze dveří obchodu s oblečením. Zatím nepadl jediný výstřel.

Gabriel stále vypadal jako někdo, kdo jde domů a nemyslí na nic jiného než na vychlazené pivo. Ale právě v okamžiku, kdy jsem začal přemýšlet o tom, že přijdu k patě Empire State a zjistím, že tam všechno funguje jako obvykle, propukla

náhle vřava.

Viděl jsem Gabrielovu okamžitou reakci. Znenadání se zastavil a ostře se po mně ohlédl. Výraz v jeho tváři se mi vůbec nelíbil. Byla to směs úleku a zmatku. Spěchal jsem dál a očima jsem pátral po zdroji toho nenadálého křiku.

Pak jsem jej uviděl.

Nemělo to nic společného s tím, co se dělo či nedělo v Empire State Building. Zato se vlna lidí valila z jedné příčné ulice.

Žlutý taxík se řítíl po chodníku a troubil. Nákladák se snažil proklíčovat mezi auty, ale narazil do autobusu. Pěší přechali před něčím, co jsem zatím neviděl, ale všichni běželi a klopýtali stejným směrem. Ohromeně jsem se díval, jak se tato lidská lavina valí přes Pátou Avenue a mizí v protějších ulicích. Nedávalo to naprosto žádný smysl.

Dohonil jsem Gabriela. „Gabe, co se děje?“

„Já nevím.“

„Neslyším žádnou střelbu.“

„Já taky ne.“

„Ale před čím ti lidi utíkají?“

„Nemám ponětí. Ale ať je to cokoli, jsou k smrti vyděšení.“

Dívali jsme se, jak příčná ulice vyvrhla další zpanikařené lidi. Odhazovali tašky, aktovky a nákupy. Mnozí dokonce při svém šíleném útěku ztratili boty.

Ale před čím utíkali?

Vstoupil jsem mezi auta, která zastavilo jak množství samotných aut, tak lidé, kteří jim běželi přes cestu. Z příčné ulice se vyřítíl nákladák jako šílený a narazil do několika stojících aut na Páté Avenue. Teď byla zablokovaná celá cesta.

Postoupil jsem ještě několik kroků dál mezi auta a nahlédl jsem do dotyčné ulice. Stále z ní vybíhali další Newyorčané, někteří tak divoce, že zakopávali a padali přímo na tvář. Další padali zase přes ně, až na chodníku vznikla svíjející se masa rukou a nohou, neboť ty, kteří se snažili vstát, znovu srážel nekonečný přívál dalších lidí.

Potom jsem uviděl příčinu paniky. Krev mi ztuhla v žilách a nevěřícně jsem vytřeštil oči na to, co se právě vynořilo zpoza rohu jedné budovy. Byl to trifid, který jako by přišel z říše nočních můr, vysoký dobrých dvacet metrů. Jeho stonek sebou škubal a houpal se, tmavě zelené listy se třásly s každým krokem, kalich na vrcholku se pomalu otáčel hned na jednu, hned zase na druhou stranu. Jeho žahadlo se s rychlostí blesku vymrštilo proti chumlu spadlých lidí. Dopadalo znovu a znovu jako důtky v rukou otrokáře.

Vzduch se naplnil pronikavým křikem.

Trifid se na rohu ulice zastavil. Nespěchal. Vůbec nespěchal. Kalich se otáčel, jako by se rozhlížel po ulici. Pak, jako by se rozhodl, se dal znovu do pohybu a s každým krokem znovu a znovu zabíjel, zcela bezstarostně.

„Do prdele,“ hlesl Gabriel. Jeho tmavé oči se leskly hrůzou. „Jak se trifid mohl dostat tak hluboko do středu města? A podívej se, jak je obrovskej.“

„Říkal jsi, že ženisté mají odpálit brány na mostech.“

„Ale tím by se trifidi nedostali až do vlastního města. Mají přece trifidy čtyři, které by si s nimi měly poradit. Měly ty mrchy spálit na popel, jen co sešly z mostu. Trifidi prostě nemohli proniknout až do těchhle ulic.“

„Tomuhle se to zřejmě podařilo.“ Kývl jsem hlavou směrem k rostlině, která dál postupovala na třech mohutných, ale stále podivně pahýlovitých nohách. Ještě nikdy jsem neviděl exemplář takové velikosti. Podobně jako vodní odrůda zabijácké rostliny, na kterou jsme narazili v Kolumbově rybníku, musely i tyto varianty vyrůst někde v americkém vnitrozemí, daleko od lidských očí. Byla to další známka trifidího intelektu. Skrylo snad trifidy „nejvyšší velení“ tuto variantu jako tajnou zbraň, kterou použije, až usoudí, že lidé jsou nejzranitelnější?

Tato obluda musela být pětkrát větší než nejvyšší sesterské rostliny. A také se zdálo, že se pětkrát rychleji pohybuje. Přesla přes cestu a zmizela v postranní ulici.

„Tím se netrap,“ řekl mi Gabriel. „Protitrifidy čtyři ho brzy spálí.“

Ani to pořádně nadořekl, když se z další příčné ulice za námi vyvalila úplná masa vegetace. Napočítal jsem snad osm trifidů. Byli přinejmenším stejně vysocí jako jejich druh, který se právě odkolébál směrem k Times Square. Žahadla se vymrštila. Bylo slyšet další výkřiky. Zavládla totální panika. Motory aut řvaly, jak se řidiči snažili najít únikovou trasu, ale v situaci, kdy doprava stejně už stála, dosáhli jedině toho, že narazili do jiných aut. Mnozí spoléhali na to, že ve svých vozidlech budou v bezpečí, a s okny zavřenými na doraz se krčili uvnitř. Ale čekalo je kruté zjištění, že nejsou tak dobře chráněni, jak doufali. Ta gigantická žahadla měla takovou sílu, že dokázala jediným úderem rozbít přední sklo. Další útok našel posádku auta a během několika vteřin ji s vražednou efektivitou otrávil.

Motoristé rychle pochopili, že mohou uniknout jedině pěšky, a tak rozrazili dveře svých aut a dali se na útěk. Mnozí nebyli dost rychlí. Třicetimetrová žahadla šlehalo vzduchem se zlověstnou přesností a zasahovala obnažené tváře. Zanedlouho se na ulici svíjely desítky těl.

Ječící muži a ženy přechali jedním směrem ke zdánlivému bezpečí, ale čekal je další trifid, který se vykolébál zpoza rohu. Nezbylo jim než se rozběhnout stejnou cestou zpátky.

Rozhlédl jsem se po ulici. Úzký vchod do metra se ucpal lidmi, kteří se prodírali a probíjovávali do podzemí se zoufalou nadějí, že tam najdou bezpečí.

Právě tento tón šíleného křiku upoutal pozornost jednoho trifida. Přestal postupovat na sever. Kalich na vrcholku kmene se otočil, aby – a neměl jsem o tom nejmenší pochybnost – aby se podíval na tu masu lidí, snažící se vecpat do úzkého schodiště. Poznal, kde najde snadnou kořist, změnil směr a kolébavě se vydal ke stovce zoufalých lidí.

A tento netvor se uměl pohybovat opravdu rychle. Stonek se prudce kýval dopředu dozadu vysoko nad nákladními auty. Viděl jsem, jak se spirála žahadla stahuje, připravená udeřit.

To mi stačilo. Vytáhl jsem z kabely samopal, zamířil jsem a poslal jsem zákeřné rostlině pořádně dlouhou dávku, která

roztrhala kalich na kusy a zničila jeho žahadlo.

Gabriel mě probodl zlostným pohledem. „To jsi neměl dělat, Davide.“

„Nebudu tady jen tak stát a dívat se, jak ty obludy masakrují nevinné lidi.“

„Davide, to není náš cíl.“

„Já ti kašlu na takový cíl.“

Střelba přilákala pozornost ostatních trifidů. Začali se horlivě kolébat ulicí. Lidé se v panice valili směrem k nám. Dav strhl Marni stranou. Chytil jsem ji a odtáhl ji zpět do relativního bezpečí dveří nějakého obchodu.

„Paráda, Davide,“ řekl Gabriel. „Teď jsi sem přilákal ty velký kousky. Co teď?“

Podíval jsem se na kolébající se siluety gigantických rostlin. Bylo jasné, že všem rozstřílet vršky nestihnou.

Vrazil jsem zbraň Gabrielovi. „Podrž mi to,“ řekl jsem. Pak jsem se otočil k Marni. „Pomoz mi pustit v autech rádia. Co nejvíc... a na plné pecky!“

Podle výrazu, který nasadil, si Gabriel určitě myslel, že jsem zešlel. Ale Marni nezaváhala. Rozběhla se spolu se mnou podél kolony zablokovaných aut. Všechna byla prázdná, ale v některých řidiči nechali motor běžet. Trvalo mi jen chvíli, než jsem zapnul rádia a zesílil jejich hlasitost na maximum. Zanedlouho vřískala z otevřených dveří aut směs vážné hudby, jazzu a mluveného slova.

Marni a já jsme se propracovali zpátky ke Gabrielovi. Rádia byla puštěná tak hlasitě, že nám karoserie aut vibrovaly pod rukama.

Touto dobou už by trifidi normálně byli u nás. Ale u každého auta se zastavili a prozkoumali zdroj zvuku. Právě když jsem vlezl do kabiny jednoho nákladáku a pustil jsem rádio, bluegrassová kytarová hudba umlkla v půlce akordu. Naléhavý ženský hlas řekl: „Pozor. Pozor, prosím. Toto je zpráva pro veřejnost. Na Manhattanu byli zpozorováni trifidi. Pokud jste doma nebo v bezpečné budově, zůstaňte tam. Jestli jste v autě nebo slyšíte toto vysílání na veřejném místě, přesuňte se na sever k Paralele na 102. ulici. Brány budou otevřeny a vy se budete moci uchýlit za zeď, dokud nebezpečí nepomine. Opakuji. V zájmu vlastního bezpečí se přesuňte k Paralele na 102. ulici. Brány budou otevřeny, abyste –“

V tu chvíli se mi hlavou honilo dost jiných věcí, než abych ještě přemýšlel o dopadech, jaké to může mít, když se desetitisíce Newyorčanů nenadále ocitnou v děsivém prostředí na sever od vězeňské zdi.

„To byl chytrý tah, Davide,“ uznal zdráhavě Gabriel. „Dal jsi těm lidem šanci zachránit si krk.“ Podal mi samopal zpátky. „Ale je čas, abychom udělali to, kvůli čemu jsme sem přišli. Pojďme.“

S těmito slovy zamířil v čele našeho malého oddílu směrem k Empire State Building. Tou dobou byly už ulice prakticky bez lidí. Buď se nahrnuli do kancelářských budov, nebo se uchýlili pod zem do tunelů metra. Tam se k nim alespoň tito obludní trifidi nemohli dostat.

To se však nedalo říct o našem nechráněném postavení. Museli jsme neustále kličkovat mezi opuštěnými auty, namačkanými na sebe. Na Pátou Avenue se zatím klátil jeden trifid za druhým. A právě tehdy mi došlo, že to není žádný nahodilý vpád několika trifidů, ale koordinovaný útok. Pokud jsem mohl soudit, postupovali z východu na západ a hnali lidi před sebou. Potom nechali jednoho na rohu ulice, aby křižovatku hlídal. Pokud by to tak šlo dál, trifidi by zanedlouho dokázali zastavit veškerý pohyb nechráněných chodců. Navíc představovali takovou hmotu, že nebylo možné jednoduše je srazit autem. Na jejich likvidaci budou třeba plamenomety a buldozery.

K Empire State Building nám chybělo méně než sto metrů, když nám cestu zastoupila dívka s puškou.

„Sacramento!“ Namířila mi pušku na prsa.

„Berlín!“ vyhrkl jsem dřív, než jsem si stačil uvědomit, že jsem něco řekl.

Dívka přikývla. „Fajn. Zůstaňte tady.“ Potom se otočila ke Gabrielovi. „Mariňáci jdou právě dovnitř, pane. Chvíli je na jihu zdrželi trifidi.“

„Odkud se ty zatracené obludy vzaly, proboha?“

„Došlo ke změně plánu, pane. Kromě toho, že odpálili brány na mostech, se našim technikům podařilo otevřít tunely pod řekou.“

„Dobrý bože... to znamená, že trifidi se hrnou nahoru na povrch uvnitř města.“

„To mi zní jako zatraceně cynická taktika,“ prohlásil jsem. „Ti lidi na ulici neměli šanci. Znamená to snad, že nad tím masakrem mávneme rukou jako nad další krvavou nehodou?“

Gabrielovy oči zpřísněly. „Někteří by to nazvali čas odplaty.“

Ohlédl jsem se po Páté Avenue a uvědomil jsem si, že veškeré diskuse o morálnosti lesáckých činů budou muset počkat. Nejbližší trifid byl možná několik set metrů daleko. Co víc, zdálo se, že se zajímá konkrétně o nás. „Myslím, že není nejlepší nápad dál tady takhle postávat,“ řekl jsem.

Jestli si Gabriel chystal nějakou odpověď, zanikla v obrovské explozi.

Otočil jsem se a uviděl jsem dým valící se ze spodku Empire State. Gabriel mi věnoval neradostný pohled. „Jdou na to,“ řekl mi. Potom se rozběhl k mohutné budově, která byla Torrencovým velitelstvím a zároveň jeho imperiálním palácem.

Nedošel jsem tak daleko, abych se schovával za dveřmi nějakého krámu. Pustil jsem se za ním – a právě v tu chvíli se začalo střílet.

ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Boj

Oddíly lesáckých mariňáků se vynořily zpoza aut nebo ze dveří a vyrazily k patě obrovské budovy. Dým se zatím rozplynul natolik, abych uviděl, že dvoukřídle dveře výbuch odmrštil dovnitř. Tímto otvorem mariňáci útočili. Pálili

krátké dávky z automatických zbraní a likvidovali všechny, kteří se jim postavili na odpor.

Moje skupinka rychle vytáhla z tašek a pouzder ruční zbraně. Gabriel Deeds prudkým pohybem otevřel zámky na kytarovém pouzdře. Vytáhl svůj samopal a přes rameno si pověsil brašnu plnou granátů.

Ohlédl jsem se a spatřil jsem další obří trifidy. Pohybovali se s majestátností, která naháněla hrůzu. Jejich dvacetimetrové stonky se kolébaly s elegancí a výhrůžností obří kobry, zatímco kalichy se houpaly zprava doleva, jako by propátrávaly ulici. Žahadla s dokonalou přesností svištěla vzduchem, aby si připsala na účet další oběť. Přímě před mýma očima jeden muž neopatrně vyhlédl z otevřeného okna v druhém patře. Žahadlo si našlo jeho obličej. Přepadl a zřít se na zem. Ozvěna jeho výkřiku se ještě chvíli rozléhala ulicí.

Vypadalo to, že jsme uzavřeli pakt se samotným ďáblem. Neměl jsem však čas, abych posuzoval, zda bylo od Lesáků morální, že vypustili tyto zrůdy do manhattanských ulic. Před sebou jsem měl rozbité dřevěné dveře. Ležela na nich bezvládná, kulkami roztrhaná mrtvola nějakého mariňáka.

O několik vteřin později jsem v závěsu za Gabrielem vběhl do budovy. Marni se držela vedle mě. Nebylo to pro ni nejbezpečnější místo, ale vydat ji na milost zabijáckým rostlinám venku by také nebyla nejšťastnější volba.

V budově vládł chaos. Všude pobíhali lidé. Někteří stříleli, někteří prchali o život. V tomto omezeném prostoru zněl rachot střelby a hřmění granátů tak hlasitě, jako by mi měla prasknout lebka. Vzduch se halil modravým dýmem. Pod ním leželi mrtví nebo zranění muži a ženy.

Schoval jsem se za pohovku. Gabriel a Marni se skrčili vedle mne.

Ocitli jsme se v rozlehlém vestibulu. Byl jsem tady, když jsem s Kerris přišel navštívit Torrence. Stály tam tytéž postavy Alexandra Velikého, Julia Caesara a Hadriána, oddělené kapradinami ve velkých květináčích, které tvořily trsy zeleně.

Pochopil jsem systém útoku. Mariňáci postupovali přískoky v malých skupinkách po pěti, šesti lidech. Jedna skupinka vždy vyrazila vpřed a zajistila cíl. Další tým postoupil dopředu a zajistil další, a tak dál.

Štěkot kulometů odpovídal z trsů kapradin, za nimiž se zřejmě skrývala Torrencova ochranka. Tato skutečnost se potvrdila, když jeden mariňák hodil do vegetace granát. Exploze oškubala listy a odhalila nízkou betonovou stavbu se silnými zdmi, kulometné hnízdo. Ze štěrbin v jeho bocích chrlily hlavně pušek proudy kulek.

Mariňáci se hroutili jako kuželky. Krev se rozlévala po kobercích.

„Do prdele,“ ulevil si Gabriel. „Dávají nám na frak.“

„Co teď?“

„Postrč tu pohovku dopředu. Udržuj ji kolmo k tomu bunkru. A proboha, zůstaň dole.“

Ve třech jsme tlačili pohovku před sebou. Jako neprůstředná bariéra to bylo mezi těmi zbraněmi těžkého kalibru více než chatrné. Mohli jsme se nanejvýš modlit, aby si střelci v kulometném hnízdě v té vřavě nevšimli našeho postupu.

Když nám k hnízdu zbývalo třicet kroků, Gabriel vytáhl něco, co vypadalo jako signalizační pistole s neobvykle širokou hlavní. S cvaknutím zasunul do komory jakýsi baňatý náboj.

„Hlavy dolů.“

Vypálil granátovou pistolí do kulometného hnízda. Projektil zasáhl betonový bok, kde s pekelným řevem explodoval.

„Já jim ukážu, kruci.“ Znovu nabil, zhluboka se nadechl a vystřelil ještě jednou. Tentokrát náboj proletěl otvorem v betonu. Opatrně jsem vykoul právě včas, abych viděl, jak detonace setřásla z vnější strany bunkru bílý prach. Z úzkých štěrben se okamžitě vyvalil dým a kulomety konečně ztichly.

V tu chvíli plácla Gabriela přes rameno něčí ruka. „Dobrá trefa, Gabe.“

Otočil jsem se a uviděl jsem chmurně se usmívajícího Sama Dymese. „Jestli se nám podaří zajistit vestibul, jsme prakticky tam.“ Sam kývl hlavou ke mně. „Přidal ses k týmu?“

„Mám tady taky nějakou práci, Same.“

„Ani nevíš, jak jsem rád, že tě tady vidím, Davide. Zdá se, že budeme potřebovat každého, kdo umí střílet.“ Zajel si rukou k lokti, kde se přes košili šířila červená skvrna. „To je jenom střešina z granátu. Měl jsem se naučit házet tím krámem dál, sakra.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Jak se říká, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“

Ze schodiště před námi se vyrojily postavy v černých uniformách.

„Někdo zavolal Gardu,“ zamumlal Gabriel.

Zvedl jsem samopal a vypálil dávku na skupinu těžce ozbrojených mužů. Několik jich upadlo a skutálelo se ze schodů. Gabriel vystřelil další ze svých pistolových granátů.

V tom okamžiku jsem koutkem oka zahlédl, jak se mihlo něco zeleného. Jeden náš ženista trhaně popošel dopředu. Držel se při tom z boku za hlavu. Potom se s výkřikem, který bodal v uších, zhroutil a začal se svíjet na podlaze.

Ohlédl jsem se a zjistil jsem, že do budovy si našel cestu jeden mladý trifid. Měřil něco málo přes dva metry, ale i tak byl smrtelný. Otočil jsem se a zasypal ho krátkou dávkou. Kulky roztrhaly kalich a nechaly z něj i ze žahadla jenom cáry.

„Máme trifidy v zádech,“ vykřikl jsem. „Musíme se dostat z vestibulu pryč.“

Sam měl na tváři chmurný výraz. „Vypadá to, že jsme někde mezi ďáblem a sytým modrým mořem.“

Měl pravdu. Před námi se do vestibulu tlačili gardisté v černých uniformách. Ulice za námi jako by se zatím zmocnil nějaký začarovaný les – jestli „začarovaný“ bylo to správné slovo. V místech, kde byly ještě před chvílí betonové chodníky, holé stěny a asfaltový koberec plný zablokovaných aut, teď byla bujná vegetace jako z džungle, jak trifidi zaplavovali Manhattan.

Ukázal jsem do chodby vycházející z vestibulu. „Tam je výtah,“ křikl jsem. „Jedte jím.“

„Zatím jsme nezabezpečili vestibul.“

„Nechte Torrencovy muže a trifidy, ať si to spolu rozdají. Jdeme!“

Vyběhl jsem zpoza pohovky. Za mnou šli Gabriel, Marni a Sam. Než jsme se dostali k výtahu, přidali se k nám dva mariňáci s těžkými kulomety.

Gabriel se podezíravě zadíval na výtah. „Co když to vypnuli.“

„Znám způsob, jak to zjistit.“ Zatáhl jsem za dveře. Odsunuly se a ukázaly mi chladný mahagonový interiér. Ze zrcadel se na nás dívaly naše umouněné tváře.

„Honem, dovnitř.“

Nemohli jsme ztrácet ani okamžik. Za dveřmi, které se otevřely nedaleko, se ukázala překvapená tvář strážného. Zvedl pušku, ale naši mariňáci byli rychlejší. Zastřelili ho na místě. Z místnosti však vyrazili další muži a začali po nás střílet.

Jakmile jsme byli všichni ve výtahu, zavřel jsem dveře. Byl to jeden ze starých manuálních výtahů. Místo mačkání tlačítek, která odpovídala číslu patra, tam bylo jen kolo, které se otáčelo k nápisu Nahoru nebo Dolů. Otočil jsem jím. Výtah se zachvěl a začal důstojným tempem stoupat.

Trochu příliš důstojným. Na druhé straně prosklených dveří se objevila nezřetelná postava, která se chystala prostřelit sklo pistolí. Vypálil jsem na ni dávku, aby se jí hůř mířilo.

V další vteřině už výtah vyjel mimo nebezpečí.

Sam Dymes si držel zakrvácený loket. Slabě se usmál a kývl hlavou směrem k rozbitému zrcadlu za sebou. „Teď bude mít nějaký mizera sedm let smůlu.“

Pomalů, za doprovodu vrzání dřeva, nás ctihodný starý výtah vezl výš a výš. Když jsem se rozhlédl, zjistil jsem, že s výjimkou Samova lokte jsme všichni vyvázli bez zranění. Marni se na mě podívala. Její zelené oči byly vážné, ale odhodlané. Podal jsem jí automatickou pistoli. Zkontroloval jsem, že je odjištěná, a řekl jsem jí: „Kdybys to potřebovala, až vyjdeme ven, prostě namíř a začni střílet. Zvládneš to?“

Přikývla.

Gabriel a mariňáci využili krátké pauzy k tomu, aby si nabili zbraně. Napodobil jsem je a zacvakl jsem do samopalu nový zásobník.

Sam kývl vzhůru ke stoupající ručičce, jež ukazovala čísla pater. „Potřebujeme se dostat do devadesátého patra... ale buďte připraveni. Něco mi říká, že na nás možná bude čekat uvítací výbor.“

„Tak vyjeďme až do jednadevadesátého,“ navrhl jsem mu. „S trochou štěstí nás tam nebudou čekat. Pak můžeme o patro sejít.“

„Dobrý nápad.“ Sam ohnul zraněnou ruku a zkrivil obličej. „Ví někdo, jak se ta věc ovládá?“

Marni přikývla a přistoupila k ovládacímu kolu.

„Fajn, vystoupíme v jednadevadesátém.“ Sam vytáhl z opasku pistoli. „Ale jestli jsou Torrencovi chlapi nadržení trochu si zastřílet, může se stát, že do nás přes dveře naperou spoustu olova, až budeme projíždět. Postavte se ke stěnam výtahu... ne, dozadu ne. Sem, po obou stranách dveří.“

Pak jsme museli čekat. Ručička nade dveřmi ukazovala osmdesáté první patro... a pomalu se sunula k osmdesátému druhému.

Zvuky boje ve vestibulu už prakticky umlkly. Ve výtahu bylo kromě vrzání lan a kladek slyšet přerývaný dech mých společníků.

Byla to zvláštní mezihra. Pro nastávající bitvu neexistoval žádný plán, který bych si mohl přehrát v hlavě. Mohl jsem jen stát a čekat, co se bude dít.

„Fajn, teď se držte.“ Samův hlas byl přiškrcený napětím. „Přijíždíme do devadesátého.“

Široký blok tmy za rozpraskaným sklem vystřídal pás světla. Čekal jsem, že dveřmi výtahu proletí dávka kulek.

Nic se nestalo. Výtah kodrcavě stoupal.

V dalším patře Marni zastavila výtah. Mariňáci vystoupili jako první, zády k sobě, kulometry připravené. Pak na nás mávli že můžeme ven. Ocítl jsem se v chodbě lemované kanceláři. Zatím to vypadalo, že tam nikdo není. Tabulka nás nasměrovala ke schodům.

Mariňáci cestou vykopávali dveře, které jim připadaly podezřelé. Uvnitř se za řadou kartoték krčil půltucet úředníků.

„Nestřílejte!“ vykřikl šedovlasý muž.

„Jestli nezačnete střílet vy po nás, nebudeme střílet ani my,“ odvětil slušně Sam. „Máte nějaké zbraně?“

„Ne, pane. Jsme jenom registrační úředníci.“

„Tak registrační úředníci?“

„Ano, pane.“

„Viděli jste na tomto patře nějaké gardisty?“

„Ne, pane.“

„Říkáte mi pravdu, člověče?“ Sam si opřel hlaveň pistole o ohbí zakrvácené paže.

Šedovlasý muž zvedl ruce ještě víc a potom zalétl nervózním pohledem ke svým kolegům. „Tedy... ehm, zahlédl jsem několik gardistů ve schodišťové šachtě, jak –“

„Kolik jich bylo? A kde přesně?“

„Čtyři. Nesli kulomet na podstavci. Ehm, snášeli jej po schodišti na konci této chodby.“

„Děkujeme,“ řekl Sam s nefalšovanou zdvořilostí. „Je mi líto, jestli jsme vás a vaše kolegy vylekali.“ Než opustil kancelář, dodal: „Ještě snad, doporučil bych vám sedět za těmi skříněmi a nikam nechodit. A nedělat žádné hlouposti, jako třeba telefonovat. Je to jasné?“

„Jistě, pane. Děkujeme.“

Vrátili jsme se na chodbu. Sam prohodil několik slov s mariňáky, kteří se postavili do čela. Husím pochodem jsme se vydali ke schodišti.

Když se schodiště objevilo na dohled, mariňáci nám dali znamení, abychom zůstali trochu pozadu. Potom všichni odjistili granáty hodili je dolů na schody. Než zaburácely exploze, zaslechl jsem překvapený výkřik. Pak nastalo ticho. Mariňáci vyrazili vpřed a zasypali kulkami z kulometů nějaký cíl pod schody. Potom nám pokynuli, abychom šli za nimi.

Zahlédl jsem v mezipatře těžký kulomet shozený z podstavce. Na zemi leželo několik zakrvácených těl.

Sam se smutně usmál. „Zařídte, aby se zmínka o tom starém chlapíkovi dostala do hlášení,“ prohlásil. „Zachránil nám kůži.“

Po mramorových schodech jsme opatrně prošli karmínovou břečkou, stejně kluzkou jako motorový olej. Všichni jsme se museli pevně chytit zábradlí, abychom neuklouzli a nespádli na zadek. Nicméně zanedlouho jsme už byli v chodbě o patro níž, kde jsme využili drahý koberec k tomu, abychom si pořádně oťřeli podrážky svých bot.

Tabulka nás informovala, že jsme v devadesátém patře. I zde vládlo zlověstné ticho. Přistihl jsem se, jak se dívám oknem ven na slunce sklánějící se za Manhattan, který se zdál být klidný. Večerní paprsky se rudě zrcadlily v oknech kancelářských budov.

„Běžte dál,“ sykl jeden mariňák. „Budu vám hlídat záda.“

Postupovali jsme chodbou. Jeden mariňák šel vpředu, druhý nás jistil zezadu. Torrence se tady činil. Kanceláře byly přebudované na soběstačnou nemocnici. Zahlédl jsem vydrhnuté kachličky a mohutné stropní světlo operačního sálu.

Právě v tom okamžiku se najednou po obou stranách mé hlavy nenadále objevily svítící tečky, které se prohnaly chodbou kolem mě.

Okamžitě jsem padl na jedno koleno. Když jsem se ohlédl, uviděl jsem dva gardisty v černých uniformách, jak po nás střílejí z automatických zbraní. Mariňák, který nám kryl záda, to odskákal nejhůř. Jeho mrtvé tělo leželo v chodbě obličejem dolů. Stiskl jsem spoušť svého samopalu a pokropil jsem je několika dávkami. Projektily, které se odchýlily, vytrhaly v oblacích bílého prachu kusy sádky ze stěn.

Když jsem zamrkal, abych dostal prach z očí, uviděl jsem oba muže zhroucené na podlaze.

„Pohyb!“ zvolal mariňák vpředu a rozběhl se do chodby. My jsme ho následovali.

V dalším okamžiku vrazil do haly. Přímě před sebou jsem spatřil postavy v černých uniformách za narychlo zbudovanou barikádou z převrácených stolů, kartoték a skříní. Zvláštní však bylo, že byli na stejné straně barikády jako my, ne na druhé, jak se dalo čekat.

„Odhoďte zbraně!“ vykřikl Gabriel. „Odhoďte je.“

Někteří to neudělali. Dobře mířená rána z pistole Marni srazila jednoho muže na stůl. Oběma rukama se chytil za krk.

Já jsem střílel krátkými dávkami a kulky vytrhávaly z desek stolů kusy dřeva. Ale několik jich našlo i měkké cíle.

Postavy v černých uniformách sebou škubaly jako loutky s přestříženými nitěmi, než padly na zem. Jiní gardisté využili druhou možnost.

Začali křičet z plna hrdla, odhodili zbraně a zvedli ruce nad hlavu. Gabriel postoupil dopředu a nařídil těm, kteří přežili, aby si lehli na podlahu a natáhli ruce. Všiml jsem si, že Gabriel kulhá a na koberci po něm zůstala krvavá šlápota. Pohled na Sama Dymese mi prozradil, že ho kulka škrábla na bradě. Vousy se mu postupně zbarvily do červena. Ale jinak nevypadal, že by byl vážně zraněný. Vystoupil dopředu, aby si promluvil s mariňákem.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že mi levé ucho připadá nezvykle studené, jako by mi na ně někdo přitiskl kus ledu. S úžasem jsem zjistil, že jeho horní třetina je jednoduše pryč. Když jsem se podíval na své prsty, také ony se karmínově leskly. Sklopil jsem zrak ke své pravé paži. Byla posetá drobnými rankami a z každé z nich visela perla krve. Naštěstí jsem v ruce necítil žádnou bolest, a když jsem s ní zkusil pohnout, fungovala docela dobře.

Trvalo několik minut, než jsme přestěhovali zbylé gardisty a jejich zraněné do skladiště. Všiml jsem si v koutě telefonu a dovolil jsem si jej vyškubnout ze zdi, než jsme muže zamkli uvnitř.

Jakmile se náš nepočetný a čím dál zakrvácenější tým v hale znovu zformoval, Sam tiše řekl: „Teď nevidím jinou možnost než prostě zdolat tu barikádu.“

„Myslíš, že Kerris a Christina jsou pořád tady?“

„Podle posledních informací by tady měly být.“

Gabriel nás přejel pohledem. „Mají všichni znovu nabito?“

Přikývli jsme.

„Tak fajn,“ zašeptal Sam. „Pojďme na to.“

Rozběhli jsme se ke stěně z převráceného nábytku. Moje ruka si právě ten okamžik vybrala k tomu, aby začala bolet. Zavrčel jsem a zatnul jsem zuby. Přelezl jsem barikádu a chystal jsem se po druhé straně sklouznout dolů.

Privítal mě pohled na další hradbu převrácených stolů, které někdo natahal na konec chodby, aby vytvořily další překážku. Skvělý... prostě skvělý, blesko mi hlavou. Moje nervová soustava začala vysílat do dlouho trpícího vědomí jasné a pronikavé signály bolesti. Se samopalem v jedné ruce jsem se plahočil dopředu. V tu chvíli se nad stůl vynořila hlaveň pušky a já jsem zjistil, že se podél ní dívám do dvou zelených očí orámovaných rusými vlasy.

Zastavil jsem se na místě. „Kerris?“ zeptal jsem se nevěřícně.

Puška klesla a ukázala překvapený obličej. „David Masen? To je dost, kruci.“

ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Přestávka

Zmohl jsem se jen na to, že jsem tam stál a civěl jsem Kerris do tváře. Dokud se to nestalo, bránil jsem se věřit, že ji ještě někdy spatřím.

Usmála se. „Už jsem si začínala myslet, že se sem nedostanete.“

„Jak už to bývá, cesta byla rušná,“ dostal jsem ze sebe.

Vzápětí k nám došel Gabriel. „Měli byste to objímání dokončit jinde,“ řekl nám s unaveným úsměvem. „Každým okamžikem můžeme dostat společnost.“

Přesunuli jsme se hlouběji do chodby. U stěn leželi dva mrtví gardisté. Z bočních dveří vyběhla Christina. „Davide!

Davide!“ Vrhla se ke mně a objala mě dost prudce, aby mi to připomnělo stav mé ruky. Ale navzdory vlnám bolesti, které mi probíhaly předloktím, jsem ji radostně objal. „Rád tě zase vidím... nestalo se ti nic?“

Z Christininy tváře čiselo vzrušení. Pak prohlásila překvapivě výřečně: „Kerris jim tady vyhlásila válku! Zastřelila ty zlé lidi. Potom postavila hradbu. Pak jsme seděli a čekali na vás...“ Náhle mi vyčínila pohledem. „Jenže vám to trvalo věčnost, než jste se sem dostali, vy loudové.“

Usmál jsem se. „Teď už jsem tady.“ Pohlédl jsem na Sama. „Teď stačí vymyslet, jak to udělat, abychom se odsud všichni dostali pryč.“

Sam si zamyšleně pohládl bradu. Zatvářil se překvapeně, když uviděl na konečcích prstů krev. „Myslím, že bychom neměli nikam spěchat. Spíš čekám, že se v určitém okamžiku otevrou dveře toho výtahu. Pak z nich vyjdou buď Torrencovi muži, nebo naši. Než se to stane, měli bychom postavit k barikádě hlídku.“

Odešel si promluvit s mariňákem, který se svým kulometem zaujal místo za převráceným stolem.

Marni zatím postoupila dopředu. Kerris sebou škubla, když ji uviděla. Obě ženy se na sebe pátravě dívaly. Jako by ani nevěděla, co dělá, Kerris si přejela rukou po obličeji, po stejné linii, jakou se táhla jizva Marni. Byla to reakce člověka, který se dívá na svůj obraz v zrcadle.

„Ty jsi má sestra, že?“ zašeptala Kerris.

„Marni nemůže mluvit,“ řekl jsem a stručně jsem Kerris vylíčil, co jsem o tom věděl.

Kerris přikývla. Vypadalo to, že se z pohledu na ženu, která stála před ní, nemůže vzpamatovat. „Kdysi dávno jsem přemýšlela o tom, jestli nemám dvojče. Mám koneckonců spoustu bratrů a sester a někteří z nich byli jako dvojčata. Ale po narození nás určitě dali od sebe. Podívej se na její oči. Jsou úplně stejné jako moje... jenom ta zbědovaná tvář... ráda bych si to vyřídila s těmi sviněmi, které jí to udělaly.“

„Vypadá to, že už jsi začala.“ Pokynul jsem k mrtvým gardistům.

Kerris mi řekla, co se stalo. Byla s Christinou, když se rozezněla siréna oznamující útok. Následovalo několik zmatených telefonátů z přízemí, z nichž vyrozuměla, že dole vlastně zuří bitva. Gardisté střežící devadesáté patro Kerris řekli, že ji s Christinou převevou do jiné části Manhattanu. Kdyby k tomu došlo, Sam a jeho muži by stáli před problematickým úkolem hledat obě ženy znovu. Kerris proto usoudila, že nastal čas něco podniknout. Věděla, že Lesákům se podařilo nasadit mezi ošetřovatelský personál na patře tři agenty. Vyzbrojili se tedy z tajného úkrytu zbraní, zastřelili dva gardisty a pak se jim podařilo zabarikádovat vstup do chodby. Další gardisté pronikli do patra a postavili tam druhou barikádu. Trumf, který Kerris držela – a dobře to věděla – byl ten, že gardisté nebudou riskovat zranění Christiny a poškození drahocenných vajíček, která nosila ve vaječnicích, tím, že by si cestu dovnitř prostříleli.

Já jsem ji zase řekl, že bitvu dole ještě víc zkomplikoval vpád trifidů do ulic.

Devadesáté patro se na čas ponořilo do zlověstného ticha. Torrencovi muži do něj nevrhli a naši je neopustili. Nezvonily žádné telefony. Elektrická světla svítila bez přerušení. Krvavě rudé slunce se za okny pomalu sklánělo k obzoru. Zabývali jsme se kontrolou zbraní a obvazováním ran. Naštěstí nikdo z nás neutrpěl vážné zranění. Asi nejhuř na tom byl Gabriel. Kulka mu prolétla lýtkem. Přesto skákal po jedné noze kolem, pomáhaje si smetákem, který měl vražený pod paží, takže vypadal úplně jako Dlouhý John Silver.

Přistoupil jsem k oknu, kde stála Kerris.

„Vidíš něco?“

„Jsme moc vysoko. Odsud všechno vypadá normálně.“

Pokynula přes ostrov k místu, kde se v záři zapadajícího slunce rudozlatě leskla řeka Hudson. „Není to krása?“ Nostalgicky dodala: „Klidně by to mohl být kousek ráje. Jednou jsem byla na rybách proti proudu řeky. Bylo vidět, co zůstalo ze všech těch milionářských sídel na svazích, a člověk si mohl představit, jak to vypadalo, než se to všechno zvrtilo. Když jsem zavřela oči, viděla jsem děti, jak si hrají v bazénech, maminky a tatínci si čtou v rozkládacích lehátkách, nebo na rožni opékají prskající barbecue...“ Smutně zavrtěla hlavou. „Myslíš, že se ty časy ještě někdy vrátí?“

„V některých částech světa už jsou,“ řekl jsem. „U nás doma pořád slavíme Noc ohňů. Děláme venku velké vatry, odpalujeme rakety a pečeme brambory. Děti to mají moc rády. A dospěli taky.“ Usmál jsem se. „Ale další den ráno to vypadá, jako by se všichni dospělí probudili s kocovinou.“

„Noc ohňů? Co to je?“

„Starý pohanský zvyk.“ Cítil jsem, jak mi na tvář proniká úsměv. „Pravděpodobně to bude souviset s nějakým obřadem plodnosti. A taky pálíme na ohni figuríny člověka, který se jmenoval Guy Fawkes.“

„Vy Britové jste zajímaví lidé.“ Pobaveně svařila nos. „Když si pomyslím, že jsem udělala takovou absurdní věc a do jednoho jsem se zamilovala.“

Políbil jsem ji. „Jestli to dotáhneme jaksepatří do konce, musíš se mnou jet domů a setkat se s mou rodinou,“ řekl jsem.

Rozhlédla se po kanceláři, v níž jsme byli stovky metrů nad zemí. „Až se odsud dostaneme ven, bude mi nesmírným potěšením. A pak, abychom se podrobili těm starosvětským tradicím, se taky vezmeme, ne?“

Usmál jsem se. „Proč ne?“

A na okamžik, nádherný a zároveň absurdní, jsem měl pocit, jako bych se vznášel v bublině štěstí...

Lidé si krátili čas banálními zábavami – vařili si nové a nové hrnky kávy, hráli karty o zápalky. Možná to byla nějaká přirozená protilátka proti nejistotě, kterou jsme tam, vysoko v mrakodrapu, prožívali.

Později jsem našel Sama Dymese, jak sedí na stole a dělá si poznámky do bloku. Zvedl hlavu a všiml si, že mám ovázanou hlavu. „Tak co dělá ucho, Davide?“

„Ten kousek, který mi ještě visí na hlavě, pálí jako čert.“ Unaveně jsem se usmál. „Pokud jde o ten druhý kus, který leží někde dole na chodbě, ten nebolí vůbec.“

Sam se zasmál. „To bude nejspíš to, čemu vy Angličané říkáte černý humor. Dáš si kávu?“ Nalil vřelou tekutinu do

papírového pohárku. „Na kvalitě Torrence rozhodně nešetří.“

„Díky.“ Vzal jsem si pohárek. „Co tvoje ruka?“

Maličko zvedl paži, kterou měl v závěsu. „Dobrá, dobrá. Je to jenom škrábnutí na lokti.“ Svým typickým způsobem náhle změnil téma hovoru. „Človče, uprostřed všeho toho boje se mi stala zvláštní věc. Z ničeho nic se mi v hlavě vylihla odpověď na technický problém, který mě několik měsíců trápil. Střílím po lidech a najednou si řeknu: ‚Same Dymesi, co kdybys natáhl koleje na sever jezera a ne na jih, protože...‘ Aha, ty nemáš ponětí, o čem to propána mluvím, že?“ Jak se nadchl, začal mluvit rychleji. „Než jsem se dal na vojnu, byl jsem železniční inženýr a zase jím budu, až mi skončí služba – dá-li Bůh. A tak jsem řešil ožehavý, dokonce až mučivý problém, jak natáhnout železnici z nového přístavu na jezeře do města. Potíž je v tom, že v cestě jsou všechny ty kopce, skály a ohavné široké rokle... nemohl jsem kvůli tomu spát. To, co jsem si naplánoval, nikdy nešlo. A pak, když jsme se hnali chodbou, pušky střílely a granáty bouchaly, jako by přicházel soudný den, jsem si najednou řekl: ‚Same, proč tu trat’ nenatáhneš na sever jezera... Ušetříš kilometry kolejí a měsíce práce...‘ Přijde mi to hodně zvláštní, Davide, že mě něco takového ťuklo přímo uprostřed krvavé bitvy, co říkáš? Proto teď chci využít pár minut k tomu, abych si to zapsal, jinak to zapomenu.“

Sam mluvil ještě chvíli. Uvědomil jsem si, že tak jako jsme s Kerris spřádali snové plány do budoucna, vytáhlý železniční inženýr našel dočasnou úlevu ve své vizi nové trati.

Rozhlédl jsem se kolem. Marni a Christina k sobě ihned našly cestu. Usmívaly se a komunikovaly improvizovanou znakovou řečí, které, jak se zdálo, obě rozuměly. Mariňák se bavil s jednou laboratorní techničkou, která patřila ke skupině agentů. Kerris se stále dívala z okna. Zatím nastala noc. V okolních budovách se normálně svítilo.

Na barikádě seděl jenom Gabriel Deeds. Se zamyšleným pohledem sledoval výtahové dveře. Vedle něho stál těžký kulomet, který vzal jednomu mrtvému gardistovi. Věděl jsem, že čeká na okamžik, kdy Torrencovi muži vyrazí z výtahů. Přestože Gabriel byl stále ve střehu, výtahy zůstaly po zbytek noci zcela nečinné. Spali jsme na směny. Sam, Gabriel a já jsme se střídali na hlídce u výtahu a na chodbě, která vedla ke schodišti. Ráno jsme si udělali snídani z jídla, které ještě zbylo v kantýně. Sam zařídil, aby najíst a napít dostali také zajatci, které jsme drželi ve schodišti.

Když na mne došla řada na barikádě, Sam se přišoural s pohárkem kávy v ruce. Chvilí upíral zrak na tiché výtahy a potom si promnul bradu porostlou čerstvým strništěm. „Začínám docházet k názoru, že našim lidem se nepodařilo budovu obsadit,“ prohlásil. „Určitě by nás už kontaktovali.“

„Ale nemáme zprávy ani o Torrencových mužích.“

„To je pravda... to je naprostá pravda.“ Zamyšleně si přejel prstem po kořeni nosu. „Ale my teď máme to, co Torrence považuje za svoje největší aktivum.“

„Christinu.“

„A tebe, na to nezapomínej. Ty, Davide, jsi pro něho klíč k ostrovu Wight a k tomu vašemu stroji, který dělá z trifidí mízy benzín. Obojí má pro něho obrovskou cenu. A oba, pokud byste skončili v jeho rukou, byste mu umožnili pokračovat v budování jeho říše, dokud...“ Sam roztáhl ruce, jako by chtěl obsáhnout celou zeměkouli. „Nevím, co si myslíš ty, ale... podle mě si Torrence nestanovil meze svých ambicí.“

„Podle tebe tedy není pravděpodobné, že sem Torrence pošle své gardisty, aby to tu rozstříleli kulometry a naházeli sem granáty?“

„Zatím ne.“

„Takže nezbývá než sedět na zadku a čekat, s čím přijde?“

„Myslíš snad, že bychom měli přenést válku k němu?“

Pokrčil jsem rameny. „Jsem jenom nervózní z toho, že mu dáváme čas, aby vymyslel nějaký plán.“

„Jenže jak tady sedíme v devadesátém patře, stejně nemáme kam jít.“

„Souhlasím. Možná bychom měli zvážit, zda se nepokusit zjistit, co se děje na zemi. Je tu ostatně třetí možnost.“

„A to?“

„Že třeba prohrál i Torrence. Co když se města zmocnili trifidi?“

„Myslím, že bys mohl mít pravdu.“ Zamyslel se. „Hmm. Myslím, že se zeptám Gaba, jestli by se nechtěl po schodech projít kousek dolů – tedy pokud na to se svou nohou stačí.“

Gabriel Deeds byl nakloněn nějaké akci. Popadl kulomet.

„Žádné hrdinství, Gabe,“ řekl mu Sam. „Jen se podívej, jestli bys mohl zjistit, co se děje tam dole, a pak se co nejrychleji vrať sem. Jasně?“

„Jasně.“ Vzal si do jedné obrovské ruky několik granátů. „Ale možná cestou nakladu několik těchhle vajíček.“

Doprovodil jsem Gabriela ke schodišti. Pořád kulhal a používal smeták jako berlu, ale nehodlal se nechat zabrzdit takovou maličkovostí, jako je průstřel. Došli jsme ke schodům a on udělal první krok dolů. Rychle jsem ho v dalším sestupu zarazil a přitiskl jsem si prst na rty, protože jsem zaslechl kradmý krok.

Natáhl jsem svůj revolver. Potom jsem se trochu naklonil dopředu a zavolal jsem do schodiště: „Sacramento!“

Můj hlas se rozlehl šachtou. Následovala dlouhá pauza.

„Zavolal jsem znovu: „Sacramento!“

Pak přilétla odpověď: „Kalifornie!“

Výstřel, kterým jsem na to odpověděl, se odrážel schodišťovou šachtou dolů.

Bylo jasné, že touto cestou se Gabriel dolů nedostane. Dalších deset minut jsme spolu nosili stoly z nedaleké kanceláře a házeli je po schodech dolů. Když jsme skončili, každý, kdo bych chtěl po schodech proniknout nahoru, by musel přelézt chaotickou zmrštinou nábytku. Samozřejmě zbývalo ještě schodiště stoupající o patro výš. Všiml jsem si, že se dá úplně přehradit bránou. Bez visacího zámku jsem si vystačil s dlouhým kusem elektrické šňůry, kterým jsme bránu pevně zavázali. Třešničkou na závěr byl ruční granát přilepený k noze od stolu, jehož pojistku spojoval motouz s bránou. Kdyby se někomu podařilo bránu otevřít, čekalo by ho docela nepříjemné a velice hlučné překvapení.

Ohlásili jsme Samovi návrat.

„Tak teď to asi víme,“ konstatoval tiše. „Torrence naše lidi zřejmě porazil. Budova je pod kontrolou jeho gardistů.“ Krátce nato zazvonil telefon. Sam se na něj chvíli díval a pak poznamenal: „Řekl bych, že někdo chce vyjednávat.“

Ten někdo byl samotný Torrence. Potvrdil, že jeho muži ovládají budovu. Že trifidí invaze byla potlačena a jeho kohorty opět drží Manhattan pod krkem. Žádal, abychom se okamžitě a bezpodmínečně vzdali.

Sam Torrencovi navrhl, aby si udělal výlet ke všem čertům. Potom zavěsil.

Když Torrence zavolal znovu (představoval jsem si, jak při tom skřípe zuby), nabídl přijatelnější podmínky. Bezpečný odchod z New Yorku výměnou za Christinu Schofieldovou. Dokonce velkomyslně řekl, že mohu volně odejít také já.

Sam mu odpověděl, že o tom bude uvažovat. Potom znovu zavěsil.

„Je snad jasné, že mu nevěřím, ani co by se za nehet vešlo,“ řekl nám. „Jakmile odsud vyjdeme, udělá na nás podraz.“

„To nám nedává zrovna velký výběr,“ opáčil Gabriel. „Co uděláme?“

„Jak to vidím já, buď zůstaneme tady, chránění vědomím, že by se neodvážil riskovat zranění Christiny při totálním útoku, nebo se vzdáme. Nebo najdeme nějakou jinou cestu, jak se odsud dostat.“ S vážným výrazem v očích se postupně podíval na každého z nás. „Takže, dámy a pánové... máte nějaké nápady?“

ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

V zemi slepých jednooký králem

Sam připomněl, že je zbytečné dělat unáhlená rozhodnutí. Torrence nebude pospíchat, aby nás tady v devadesátém patře přemohl silou. I on si mohl dát na čas, dokud se naše odhodlání kousek po kousku nenahodlá. Zároveň jsme tady nemohli čekat věčně. Takže když Torrence znovu zatelefonoval, Sam začal vyjednávat. Tak to pokračovalo do pozdního odpoledne.

Krátce po šesté Kerris zvedla ruku. „Počkejte: slyší to ještě někdo?“

„To je křik,“ řekl Sam.

„Ale kdo na koho křičí?“ Gabriel došel ke dveřím výtahu, se zbraní v pohotovosti.

Přišel jsem tam za ním. Když jsem přitiskl zdravé ucho ke dveřím, uslyšel jsem, jak se šachtou rozléhá střelba. Zpočátku se ozývala nepřetržitě. Pak přešla ve sporadické jednotlivé výstřely. O chvíli později nastalo ticho.

Sam stál s hlavou nakloněnou na stranu a čekal na další zvuky. Nakonec řekl: „Co se tam dole stalo, sakra?“

Ustoupili jsme zpátky za barikádu z nábytku. Vtom jsem uslyšel bzučivý zvuk. Pátral jsem po jeho zdroji, dokud jsem nenašel dřevěnou krabičku s řadou vypínačů.

„To je domovní telefon,“ řekla Kerris. „Někdo se s námi chce spojit prostřednictvím vnitřního komunikačního systému.“

Sam se na krabičku chvíli podezíravě díval. „Proč nepoužijí telefon jako předtím?“

„Třeba telefony přestaly fungovat.“

„Fajn.“ Sam vzal dřevěnou krabičku do ruky. Byl k ní připevněn kabel, který mizel ve zdi. „Jak se to zapíná?“

„Já to udělám,“ řekla Kerris a stiskla jeden vypínač na krabičce.

Sam neřekl nic. Pouze poslouchal. Z reproduktoru se ozvalo tiché šumění. Pak opatrně řekl: „Haló?“

Z reproduktoru zazněl mužský hlas. „Sacramento.“

V Samových očích se mihl záblesk naděje. Odpověděl druhou polovinou hesla a zeptal se: „Kdo je to?“

„Seržant Gregory Campbell, lesáctví mariňáci, divize C, pane.“

„Je tam někde poručík Truscott?“

„Je mi líto, ale před chvílí byl zabit, pane. Tady dole se odehrála těžká bitva.“

„Jak vypadá situace?“

„Přeskupili jsme se s jinými složkami výsadkových sil, pane. Potom jsme asi před hodinou podnikli další útok na budovu.“

„Teď ji máte pod kontrolou, Campbelle?“

„Ano, pane, ale neudržíme ji dlouho. Jinými slovy, musíte se rychle přemístit sem do vestibulu, abychom mohli zmizet, pane. Nepřátelské tanky tady budou každou minutu.“

„Děkuji vám, Campbelle. Za chvíli jsme dole.“

Sam se na nás podíval. „Vypadá to, že jsme právě vyfasovali jízdenku odsud.“

Tady byly výtahy automatické. Gabriel stiskl přivolávací tlačítko a výtah v několika okamžicích poslušně přijel.

Když se za námi zavřely dveře před dlouhou jízdou dolů, Sam řekl: „Až vyjdeme do vestibulu, natlačte se kolem Christiny. Zbraně mějte připravené.“ Upřel oči na klesající ručičku ukazatele podlaží. „Ostatně nevíme, co tam dole najdeme, že?“

Podíval jsem se na Kerris. Věnovala mi uklidňující úsměv a ucítil jsem její ruku na svém předloktí.

To, co jsme nakonec našli, nás překvapilo. Vestibul byl prázdný. Rozhlédl jsem se a všiml jsem si černých šmouh na mramorové podlaze, které tam zůstaly po výbuchu granátů, a také rezavých stop po zaschlé krvi. Když jsem se svými druhy vyšel z výtahu, všiml jsem si, že zničený nábytek někdo odklidil. Zvláštní bylo, že navzdory zvukům boje, které jsme předtím slyšeli, nebylo vidět jediný prázdný zásobník.

Ve dveřích hlavního vstupu do budovy stál osamocený příslušník lesáckých mariňáků vyzbrojený puškou. Kolem krku měl charakteristický zelený šátek.

„Tudy, pane,“ zavolal. „Pospěšte si, prosím.“

I na tu dálku jsem si všiml, že mu obličej hoří jasně červenou barvou, a uvědomil jsem si, že se červená rozpaky – nebo hanbou.

Byli jsme v polovině cesty přes obrovskou mramorovou podlahu, když Gabriel zamumlal: „Mně se to nelíbí... něco není v pořádku.“

Udělal jsem dalších pět kroků – a pak se s osamoceným mariňákem stalo něco zvláštního. Najednou sebou škubl dozadu. Když prolétal pozpátku dveřmi, stačil přidušeně vykřiknout: „Promiňte! Nechtěl jsem –“

V okamžiku, kdy zmizel venku, jeho místo zaujal tucet postav v černých uniformách. Bez jakéhokoli povyku na nás namířily kulometry.

My jsme namířili na ně.

Pak mezi gardisty prošel muž, kterého jsem už viděl. Byl to Rory Masterfield, ten muž s ostrými rysy, s nímž jsem se setkal na parníku, který mě přivezl do New Yorku. Na sobě měl kalhoty a košili rozepnutou u krku. Zvedl ruce, aby ukázal, že není ozbrojen.

„Kerris. Požádej své přátele, aby odložili zbraně.“

„Ne.“

„Řekni jim to,“ trval na svém Masterfield. „Není důvod, abyste kvůli tomu zemřeli všichni.“

„My odsud odejdeme,“ křikla Kerris. „Řekni svým mužům, aby nám uvolnili cestu.“

„Dobře víš, že za dveře se nedostanete. Venku na ulici jsou stovky našich vojáků.“

„Vy nebudete střílet.“

„Nebudeme?“

„Ne. Protože nebudete riskovat, že zraníte Christinu. Na to si Torrence až příliš cení toho, co má.“

„Takže jsme uvázli ve slepé uličce, že?“

V okamžiku, kdy ta slova řekl, ustoupil. Potom zvedl obě ruce rovně nahoru, nad hlavu.

Vyložil jsem si to jako signál. Rozhlédl jsem se, jestli někde uvidím schované ostřelovače. Nade mnou začali elektrikáři natahovat provizorní osvětlení, aby nahradili lustry rozbité při včerejším boji.

Háček byl v tom, že z kabelů nevisely žádné žárovky. Místo toho tam byly dlouhé tenké dráty, ze kterých viselo něco, co vypadalo jako svíčky.

Sam si toho všiml také. Sundal z opasku granát. Já jsem zvedl ústí své zbraně. Pohled na modročernou hlavěň namířenou na gardisty ve dveřích byl tím posledním, co mi na nějaký čas jasně utkvělo v paměti.

Hned vzápětí jsem totiž měl pocit, jako by se mi na hlavu zřítíla celá budova.

První další vjem, který mi dával nějaký smysl, byla vzpomínka na to, jak jsem zvedl hlavu a uviděl jsem ten strop ověšený dráty. To, co viselo z drátů jako nějaké zvláštní ovoce, byly tyčinky dynamitu.

Vlastní detonaci jsem neslyšel. (Nebo alespoň si nepamatuji, že bych ji slyšel – zřejmě jeden z důsledků otřesu mozku.) Ale její účinky jsem pocítil. Když jsem otevřel oči, neviděl jsem nic než rozmazané vojenské boty, které pospíchají kolem mé hlavy. V tu chvíli jsem pořád ještě neslyšel nic. Dokonce jsem měl pocit, jako bych měl v uších nacpanou vatu. Co jsem však cítil jasně, bylo bodání špendlíků a jehliček v obličej.

Chvilí mi úplně stačilo ležet na podlaze, protože svět kolem mě se rozhoupal, až se mi z toho zatočila hlava. Sice jsem dospěl k závěru, že vzpřímený postoj pro mne není, ale něčí ruce mne popadly za oblečení, aby mne nevybíravě postavily. Zamrkal jsem a mé rozmazané vidění se zlepšilo. Napravo ode mě stál Gabriel Deeds. Z nosu mu tekla krev a jedno oko měl zakryté obrovským otokem.

Podíval jsem se doleva. Kerris tam stála, s tváří bílou jako papír. Pak se mi z ničeho nic vrátil sluch. Doprovázelo to zvonění, které vycházelo, jak jsem tušil, někde z nitra mé hlavy, explozí uvržené v chaos. Za mnou byl Sam Dymes, s obličejem zčernalým následky výbuchu. A byl tam i zbytek našeho otřeseného týmu: Christina, Marni, mariňák a dva tajní agenti.

Zato všude kolem nás se rojily desítky vysoce rozrušených gardistů. Zahlédl jsem Roryho Masterfielda, jak se na mě dívá s výrazem, který se nedal popsat jinak než jako samolibý.

Palčivá bolest kolem mých očí zesílila, až jsem sebou škubl. Usoudil jsem, že jelikož jsem o něco vyšší než průměr, platím daň za to, že jsem byl explozi blíž. Popáleniny o sobě dávaly bodavě znát.

Gardisté mi chytli ruce a prohledali mě, jestli u sebe nemám ještě nějakou zbraň, kterou bych mohl schovat do rukávu nebo boty. Zanedlouho byli hotovi. Pak jeden z nich zakřičel zpátky ke vchodu: „Vězni zajištěni.“

Řada černých uniforem se přede mnou rozevřela.

Dopředu postoupila vysoká postava. A já jsem zjistil, že se znovu dívám do té odhodlané tváře s jedním okem zeleným a jedním žlutým. Torrence vypadal, že je se sebou spokojený. Zblízka si prohlédl mou tvář, jako bych byl nějaká vytoužená starožitnost. „Ano,“ řekl nakonec. „Skutečně se pozoruhodně podobáte svému otci, Masene.“ Usmál se na mě. „Už brzy se budu moci Billu Masenovi odvděčit za tohle.“ Ukázal na své žlutkové oko. „Věřte mi, vrátím mu to i s úroky. A jak se daří vaší matce, Joselle Playtonové?“

Držel jsem ústa pevně zavřená.

„Nebo si teď nechává říkat Josella Masenová?“ Znovu se usmál a potom se naklonil tak blízko ke mně, že mi žlutá bulva visela přímo před očima. „Těším se na večírek při příležitosti našeho shledání. Hmm, když na to přijde, Josella nebude zase tak stará, ne? Jistě, bude už příliš stará na to, aby měla děti přirozeně. Ale určitě by mohla odnést Christinino potomstvo, ne?“

Torrence na odpověď nepočkal. Místo toho si prohlédl zbytek kořisti. A znovu se zatvářil, jako by sám se sebou byl náramně spokojený. Měl k tomu všechny důvody. S pomocí zajatého mariňáka nás vylákal dolů. Jeho muži geniálním způsobem rozvěsili dynamitové tyčinky po stropě a použili výbušninu tak, aby místo smrtících střepin vytvořila silnou tlakovou vlnu, která oběti omráčí. Hrozilo nebezpečí, že utrpíme vážnější zranění na hlavě, ale Torrence vsadil na to, že vaječníkům hluboko v Christinině břiše se nic nestane a že jeho chirurgové by jí je mohli urychleně vyoperovat, pokud by to bylo třeba. Ale otec vždycky otevřeně přiznával, že Torrence má dobré organizační schopnosti, byť je využívá

vyloženě brutálním způsobem. Co víc, Torrence musel zmobilizovat své protitřídí čtyři, aby pracovaly i přes noc. Oknem jsem viděl, jak obrněné buldozery odklízají kdysi děsivé dvacetimetrové rostliny spálené na popel něčím, co musela být nefalšovaná ohnivá bouře z masově nasazených plamenometů. V situaci, kdy byl Manhattan zbaven vetřelců – lidských i třídích – se město vrátilo do železného sevření tohoto muže.

Torrence se zastavil, aby si prohlédl obě své dcery. Nejdřív se zadíval na Marni a zvláštní pozornost věnoval její jizvě. Potom se znovu obrátil ke Kerris. „Víš,“ začal, „já myslím, že opravdu budete dvojčata. Teď samozřejmě nevypadáte identicky.“ Promluvil přes rameno. „Masterfielde.“

„Pane?“

„Chci, abyste zařídil, že Kerris Baedekkerová se bude znovu podobat své sestře. Potom může odjet do Mateřského centra.“

„Ano, pane.“ Rory Masterfield mluvil s neskrývanou horlivostí. „A ostatní, pane?“

„David Masen je důležitý pro mé strategické plány týkající se ostrova Wight. Pokud jde o ty další...“ Přezíravě mávl rukou. „Myslím, že je čeká dlouhá a nepříjemná kariéra v uhelných dolech. Samozřejmě bez vyhlídek na postup. Ale teď je podle mě podstatné –“

Marni se s němým výkřikem vytrhla muži, který ji držel. Vrhla se k Torrencovi a sekla mu po tváři prsty nataženými jako drápy. Torrence couvl. Ale až poté, co jsem uviděl na jedné lici červené škrábance.

Dříve než se Marni stačila prsty dostat k jeho zdravému oku, popadli ji gardisté a odtáhli ji zpátky. Rozběsněná Marni obrátila svou pozornost na ně.

Torrence jediným pohybem vytáhl zpod saka pistoli a vystřelil.

Marni si přitiskla dlaň na hrudní kost. Pak se její tvář zkrivila bolestí a ona se svezla na podlahu. Zůstala na ní ležet obličejem dolů. Nehybná.

Zaťal jsem pěsti a zvažil jsem, jakou mám naději, že se mi podaří dát tomu muži jednu pořádnou ránu do obličeje.

Torrence se však rozhodl, že nebude víc riskovat. „Dejte jim pouta.“ Vztekla si sáhl na poškrábanou tvář a potom upřel zlostný pohled na tělo Marni. „To hoďte do spalovny,“ přikázal. Pistoli si nechal v ruce.

Gardisté mi začali na zápěstí zaklapovat ocelová pouta, když jsem zvenku zaslechl nějaký rozruch. V první chvíli jsem skutečně doufal, že znamená návrat třídů. Ale toto nebyl poplašený křik. Spíš silící hukot hlasů, které sice byly poměrně klidné, ale něčeho se dožadovaly.

Torrence obrátil lité zelené oko směrem k hlavnímu vstupu. Sledoval jsem jeho pohled. Ve dveřích stála řada příslušníků civilní stráže vyzbrojených puškami. Viděl jsem, jak po sobě nervózně pokukují. Pak jeden po druhém ustoupili.

Vestibulem proběhla vlna hlasů. Teď už jsem byl opravdu zvědavý a zvedl jsem hlavu, abych viděl přes gardisty přede mnou. Dokonce ani gardisté nevěnovali pozornost nasazování pout zajatcům.

Civilní stráž se zatím rozestoupila ještě víc a já jsem spatřil, do jisté míry nevěřicně, jak vestibulem pochoduje podivné seskupení lidí. Uvědomil jsem si, že jsou to slepci. Pohybovali se sebevědomě a pronikavě klepali bílými holemi o mramorovou podlahu. A bylo jich tolik, že v klapotu holí zanikly všechny ostatní zvuky.

„Co to má znamenat?“ zeptal se nanejvýš podrážděně Torrence. „Vyžehňte ty lidi odsud.“

Ale slepci postupovali dál a to, co zpočátku vypadalo jako desítky, byly ve skutečnosti stovky. Byla to úžasná směs. Svě zastoupení tam měly všechny barvy lidstva. Někteří byli oblečení elegantně, jiní měli na sobě hadry. Evidentně přišli jak ze svobodného Manhattanu, tak z otrockého tábora na severu.

Torrencův výraz osciloval mezi hněvem a zmatkem.

V popředí tohoto zvláštního procesí šla nevidomá žena kolem sedmdesáti let s dlouhými bílými vlasy; vidomá dívka vedle ní ji vedla.

Torrence se najednou začal smát. Podíval se na mě a potom na Sama Dymese. „Já vím, co to je, Dymesi!“ Ukázal svou pistolí zpátky na slepce a řekl: „Tohle je tvoje tajná zbraň.“ Rozesmál se ještě hlasitěji. „Na nic lepšího se nezmůžeš?“

„Já... já o tom nic nevím.“ Samův hlas byl sotva šepot.

„Á, takže ty se k té absurdní pantomimě nechceš znát? Konečně zdravý rozum!“ Nato se Torrence otočil a zařval na slepé muže a ženy: „Poslouchejte mě! Vy nevíte, že staré pořekadlo pořád platí?“ Ukázal na své zelené oko. „Že v zemi slepých je jednooký králem!“

„Generále Fieldingu,“ začala stará žena klidným hlasem.

„Ach, jdi pryč, slepá stařeno. A tu chátu si vezmi s sebou.“

„My neodejdeme, generále Fieldingu. Nebo bychom vám měli říkat vaším pravým jménem... Torrence, že?“

Torrence opustil humor. „Masterfielde, nechte to tady vyklidit, a jestli do pěti minut nebudou venku, dejte rozkaz, aby do nich začali střílet.“

Gardisté zvedli zbraně.

Žena promluvila jasným hlasem. Ale ne k Torrencovi. Místo toho zvolala: „Stephene? Stephene? Jsi tam?“

To byl signál všem slepcům. S klidnou důstojností začali všichni volat jasným hlasem:

„Elizabeth? Elizabeth?“

„Anthony?“

„Hansi, jsi tam, Hansi?“

„Joe? Slyšíš mě, chlapče?“

„Colleen?“

„Rose?“

„Aarone, jsi tam, synu?“

„Theo...“

„Michaeli, to jsem já, tvůj otec...“

Zotročení slepci a svobodní slepci volali své syny a dcery.

„Colleen?“

„Benjamine, to je tvoje matka.“

„Slyšíš mě, synu?“

„Thomasi...“

Torrence už neovládl vztek a vyštěkl na své muže: „Vyžeňte ty lidi ven třeba pěstmi, jestli budete muset... pokud se nepohnou, vypalte do nich kulku. Postřílejte je jako psy!“

Rozhlédl jsem se po gardistech. Kdyby dveřmi dunivě projela celá eskadra tanků, nemohli by vypadat ohromeněji.

Všude se tváře ozbrojených mužů zardívaly; začali se dívat jeden po druhém, co udělají jejich kamarádi.

Nedělali nic.

Slepí na ně dál volali.

„Joe, poslouvej mě. Zahod' tu bouchačku, chlapče.“

„Colleen, dej pryč tu zbraň.“

„Benjamine...“

Přejížděl jsem pohledem od jednoho gardisty k druhému. Jak se v nich začaly probouzet silné emoce, jejich zaryté tváře se proměnily.

Najednou jeden důstojník odhodil svou pistoli na podlahu, kde hlasitě zarachotila.

Jasně hlasy slepců po celou tu dobu nepřestávaly volat své syny a dcery.

„Zvedni tu pistoli!“ obořil se Torrence na gardistu. „Zvedni ji, nebo tě postavím před vojenský soud!“

Muž zavrtěl hlavou a sklopil pohled k podlaze. Vzápětí odhodil na zem pušku a po ní samopal.

„Nařizuji ti zvednout ty zbraně.“

Na podlahu spadla další zbraň a po ní další a další. Zanedlouho vestibulem znělo rachocení kovu o mramor. Podíval jsem se na civilní stráž u dveří. Následovala příkladu a odkládala své pistole a pušky. Stejně rychle jako zvuky vestibul zaplnily, také utichly.

Stará žena pak znovu promluvila. „Je konec, Torrenci. Tvoji spoluvládci byli uvězněni. Budou postaveni před náležitý soud. Stejně jako ty.“

„Cože? Vy... vy kreatury mě chcete soudit? To nikdy... nikdy.“ Zvedl pistoli a zamířil ženě do tváře.

Někdy se říká, že náhody ve skutečnosti neexistují. Že se naše činy řídí našimi neuvědomělými touhami.

Měl jsem železku jen na jedné ruce, neboť příchod slepců nasazování pout přerušil. Z pravého zápěstí mi tak visel metr řetězu. A na konci toho hrozivého řetězu byl těžký ocelový náramek.

Dřív, než Torrence stačil vystřelit, jsem řetězem vši silou mávl. Měl jsem v úmyslu zasáhnout ruku, která držela pistoli. Ale švihl jsem řetězem příliš vysoko. Torrence v tu chvíli uslyšel zvuk blížícího se řetězu a pootočil se.

Okov ho zasáhl z boku do obličeje. Až příliš jasně jsem viděl škodu, kterou napáchal otevřený ocelový náramek, když se zaryl do jeho jediného zdravého oka.

Když ho pak zdravotníci odváděli, budovou se stále rozléhal Torrencův řev a nadávky, zoufalé a zuřivé projevy jeho neartikulovaného, ale hlučného vzteku.

Otočil jsem se ke Kerris, která klečela vedle Marni a držela ji za zakrvácenou ruku. Na tváři se jí leskly slzy. Přistoupil jsem k ní. Myslím, že jsem byl jediný, kdo se v tom okamžiku hýbal. Přestože ve vestibulu bylo snad pět set lidí, všichni nehybně stáli. Jako by tam stále nějak vládl Torrencův duch, přestože on sám byl zostuzený a sesazený.

Byl to sice strašlivý tyran, ale jeho zhoubný vliv nakonec pomínul a zmizel. Gardisté vyhledali své slepé otce a matky. Podle emocí, které se jim zračily ve tvářích, vojáci neviděli své rodiče dlouho, velice dlouho.

Možná právě v tom okamžiku se Torrencovo zakletí definitivně zlomilo. Znovu spojené rodiny začaly v malých skupinkách odcházet.

Brzy odejdeme i my. Ale ještě ne. Bylo třeba postarat se o Marni. Se vši úctou, jak si to zasloužila.

ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Svět potom

Bylo jasné říjnové ráno, když trup hydroplánu políbil hladinu dokonalého moře. Přiškrtil jsem klapky a motory, které nás poháněly při patnáctihodinovém letu na východ přes Atlantik, zmlkly. Zelené pahorky ostrova Wight byly stejné, jak jsem si je pamatoval. Při pobřeží se držela mlha a zjemňovala siluety shanklinských domů. Zanedlouho motorový člun připevnil k předku letadla lano a potom je odtáhl k molu, kam se na nás přišel podívat docela slušný dav.

Byla to dlouhá cesta a na Manhattanu bylo třeba udělat ještě hodně práce. Ale považoval jsem za správné, aby se moji rodiče setkali s ženou, která nosila jejich první vnouče.

Vystoupili jsme za jáсотu a frenetického potlesku. Nic takového jsem předtím neviděl. Kam se poděla obvyklá britská zdrženlivost? Musel jsem se usmát, když Gabriela Deedse obklopily desítky vesničanů, kteří si s ním chtěli potřást rukou. Indián Ryder Chee vypadal v davu impozantně a zároveň nepatřičně. Ale i jeho obvykle vážný výraz podlehl úsměvu, když se k němu přihnuli ostrované, aby ho přivítali. Christina se vesele smála, odpovídala davu máváním a tleskala. Oči se jí třpytily vzrušením.

Bylo to všechno chaotické, místy snad dokonce bouřlivé. Ale najednou jsem stál tváří v tvář svému otci. Jeho tvrdá tvář se roztáhla do úsměvu. „Vychutnej si ten okamžik, synu,“ řekl mi a položil mi ruce na ramena. „Dostává se ti přivítání pro hrdinu – a ty si je v každém směru zasloužíš.“

Najednou nešlo souvisle mluvit. Na to bylo příliš mnoho objímání, potřásání rukama a polibků. Můj starý kolega a

kamarád, pilot Mitch Mitchel, dokázal dostat ruku přes mačkájící se lidi a ukázat tak v plné kráse celou svou paži, pro kterou si vysloužil přezdívku ‚Opičák‘. Energicky mi prohrábl vlasy a zvolal: „U Bílé labutě, zítra večer v osm. Pivo jde na mě!“

Postupně jsme se dostali do města, kde na nás čekala auta. Můj otec Bill Masen, hrdina předchozí éry, se v průběhu posledních několika týdnů dověděl z rádiových zpráv, co se mnou bylo, ale nemohl se dočkat, až se dozví víc. „A ty tvrdíš, že ta dívka, kterou jsi našel, Christina Schofieldová, je skutečně imunní vůči trifidnímu jedu?“

„Stejně jako Ryder Chee a jeho kmen. Mohou chodit mezi trifidy stejně, jako když se my jdeme projít do sadu.“

„Vzkazoval jsi mi rádiem, že máš pro mě další překvapení.“

Usmál jsem se. „Ano, mám.“

Otec se zazubil. „No tak, Davide, co je to? Přece nebudeš svého starého otce napínat, ne?“

„Bohužel ještě chvíli budu. Je to něco, co ti opravdu potřebuju ukázat.“

„V tom případě hořím zvědavostí. Sedni si do toho prvního auta.“ Otec se obrátil ke Kerris, která šla ruku v ruce s matkou. „Kerris, drahoušku, vy jeďte s Davidem. My pojedeme za vámi.“

A tak kolona aut vyrazila ze Shanklinu do venkovského hotelu, kde jsme se měli ubytovat. Cestou jsem přemýšlel o odhalení, které si pro otce schovávám, a zajímalo mě, jak zareaguje.

Díval jsem se, jak za oknem ubíhá známá krajina. Bylo skutečně příjemné být doma. Přesto jsem nemohl nevzpomínat na posledních několik měsíců, počínaje tím, co zpočátku vypadalo jako nešťastná mise na osvobození Christiny. Teprve když odvezli oslepeného Torrence, jsem si pořádně uvědomil, co se stalo. Vybavil jsem si, že když se ulicemi kolébali trifidi, slyšel jsem rádiové vysílání, které nabádalo Newyorčany, aby hledali bezpečí na severu. Už jsem chápal, proč byli součástí lesácké mise také rozhlasoví a televizní technici. V den útoku ovládli rozhlasové a televizní stanice a odvysílali varovná hlášení, v nichž vyzvali obyvatelstvo, aby přehlo na sever od Paralely na 102. ulici. Bylo důležitým prvkem celkového Dymosova plánu vystavit svobodné Newyorčany hrůzně realitě táborů nucených prací. Plán vyšel dokonale. Přival lidí, kteří podlehl panice a vydali se na sever, byl takový, že Torrencovi žalárnici museli otevřít brány. (Nepochybně je k tomu také pomohl přesvědčit pochod těch zruďných trifidů manhattanskými ulicemi.) V důsledku toho se desetitisíce uprchlíků z jižního Manhattanu znenadání ocitly v ghettech na severu. Tam se začali zděšeně a užasle rozhlížet kolem sebe. A tak se stalo, že Torrencovo tajemství vyšlo na světlo. To, co následovalo, byl spontánní pochod slepců, otroků i svobodných k Empire State Building.

Tehdy Torrencův diktátorský režim padl. Otrocké tábory byly osvobozeny. Rodiny se znovu shledaly. Jistě, ten přechod měl své problémy a nezdary, ale i tak se od té doby podařil zjevný pokrok.

V hotelu jsme poobědvali. Zazněly rodinné historky. Otec se bavil s Ryderem Cheem, jako by se znali desítky let.

Potom jsem řekl otci: „Ryder Chee by na tobě chtěl udělat malý test, spolu s ostatními lidmi v této místnosti. Souhlasí všichni?“

Každého okamžitě ovládla zvědavost.

„Byli byste všichni tak laskaví a vyhrnuli si rukávy?“ zeptal jsem se. Všichni uposlechli.

Otec povytáhl obočí. „To je to poslední překvapení, které jsi na mě chtěl vytáhnout?“

S úsměvem jsem přikývl. „Ano.“ Také jsem si vyhrnul rukáv. „Ryder Chee ten test dokončil teprve minulý týden. Ještě jej musíme vylepšit, aby bylo možné rychle a přesně otestovat všechny lidi na ostrově. Ale podařilo se mu přijít té věci na kloub.“

„Teď se ti opravdu podařilo probudit mou zvědavost,“ prohlásil otec. „Na co jsme konkrétně testování?“

Ryder Chee přešel od jednoho k druhému. Christina mu nesla podnos, kde leželo na sterilizovaném papíru asi tisíc jehel. Ryder Chee vzal jehlu a namočil hrot do narůžovělého roztoku ve skleněné ampulce. Potom velice metodicky všechny obešel a každého píchl do předloktí. Jehlu zahodil, vzal si další a zopakoval postup na dalším kandidátovi.

Díval jsem se na to maličké bodnutí na kůži. Chee mi řekl, že nebudu muset čekat dlouho. A měl pravdu. Bodnutí začalo svědit a pak pálit. Na ruce se mi objevila jediná jasně červená skvrna.

Otec se nedočkavě podíval na svou paži. Potom zavrtěl hlavou, skoro jako by byl zklamaný, že na jeho kůži se červená skvrna neobjevila. Ryder Chee si jeho ruku pozorně prohlédl. „Necítíte nic, Bille Masone?“

„Vůbec nic.“ Otec se tvářil nechápavě.

Ryder Chee spokojeně přikývl. Potom se zeptal: „Je v Anglii ještě mnoho trifidů, Bille Masene?“

„To bych řekl, že je. Celý ostrov je jimi zamořený. Proč?“

„Protože kdybyste chtěl,“ řekl otci Chee, „mohl byste si tam udělat výlet. A chodit mezi trifidy.“

Otec se zatvářil ohromeně. „Chcete říct, že podle toho testu jsem imunní?“

„Píchl jsem vás do kůže jehlou namočenou do slabého roztoku jedu té rostliny. Nenastala žádná reakce. Proto vám trifidi nemohou ublížit. Ale totéž nemohu říct o vašem synovi. Jemu trifidi ublížit mohou.“

„Ale jak je to možné?“ zeptal se užasle otec. „Před třiceti lety mě jeden trifid nálem oslepil. Měl jsem pocit, jako bych měl obličej v ohni.“

„A od toho dne jste trifidy jedl a pracoval s nimi. Byl jste vystaven jejich jedu v tak malých dávkách, že pro vás byly neškodné. Postupem let to vaše tělo stimulovalo k tomu, aby si vybudovalo přirozenou imunitu, tak jako se zařikávači hadů stanou imunními vůči hadímu jedu.“ Zkontroloval paže ostatním lidem v místnosti. „Čtvrtina lidí nezareagovala na test odmítavě. Odhaduji, že tento vzorek bude reprezentativní pro místní populaci jako celek. Mnoho tisíc vašich lidí bude imunních. Klidně mohou začít dobývat zpět svou starou vlast.“

Otec seděl u stolu a vrtěl hlavou. Potrvá mu nějakou chvíli, než pochopí pravdu. Celá léta usilovně pracoval na tom, aby našel nějaký vědecký způsob, jímž by se dala neutralizovat síla trifidů. A zatímco se pachtil v laboratoři, jeho tělo udělalo přesně to – aniž by o tom věděl.

Ten obraz mi zůstane v paměti navždycky. Otec sedí vedle Christiny a s výrazem nepopsatelné úcty se dívá na své

čisté předloktí. Vidí v něm klíč k novému světu.

Od té doby uplynulo už více než šest měsíců. Přestože je dnes poslední březnový den, tady na Manhattanu jsme stále v sevření nejkrutější zimy, jakou jsem kdy zažil. Vánice se prohánějí městem a dělají ze světa za mým oknem ve stém patře bílý malström. Normálně bych měl dokonalý výhled na sochu Svobody, ústí, kde Hudson odevzdává své vody Atlantiku, a ostrůvek, na němž oslepený Torrence stále řve vzteky ve svém vězení pro jednoho.

Zatímco roztroušené pozůstatky lidstva následovaly své prastaré instinkty a válčily spolu, širší vesmír běžel dál podle věčných zákonů, které řídí jeho nebeský mechanismus. V době, kdy jsme bojovali o ovládnutí Manhattanu, mrak mezihvězdného prachu, který byl, jak teď už víme, odpovědný za velkou tmou, jež zahalila Zemi, dál plul sluneční soustavou. Čas od času vytvořil hustý závoj mezi naší planetou a sluncem a proměnil dny v nejčernější noc. Během letních měsíců opět zhoustl. Srpnové mrazy nás připravily o úrodu. V září leželo deset centimetrů sněhu jak na ostrově Wight, tak v nejjihnějších amerických státech.

Do října prachové mračno zmizelo, nepochybně pokračovalo ve své nehluché pouti kosmem. Škoda, kterou napáchalo, nám však zůstala. Jistě, byly i radosti – včetně narození našeho syna Williama a Rowenina zlepšujícího se zdraví – ale museli jsme a stále se musíme rvát také s hořkou realitou. Boj za získání dostatečného množství potravin je nekonečný. Newyorčané se po osvobození táborů otrocké práce museli smířit s drastickým zásahem do své životní úrovně. S bezuzdnou spotřebou je pro nejbližší předvídatelnou budoucnost konec – a možná navždy. Trifidi jsou teď ještě agresivnější než kdy dřív. Mutují rychleji a vytvářejí novější, vražednější odrůdy. Obyvatelé ostrova Wight, Manhattanu a komunit, které jsem poznal jako Lesáky, se teď alespoň spojili a bojují s hladem a trifidí hrozbou společně.

Když jsem před několika hodinami seděl u svého stolu, zatímco skučící vítr vrhal na sklo sníh a v sousedním pokoji spal William, dosáhl jsem v tomto líčení svých zážitků okamžiku, kdy je běžné napsat jedno obyčejné slovo: Konec. Chtěl jsem pak najít Kerrisa a dát si s ním kávu, než se vrátíme do našeho bytu. Ale jako v mnoha oblastech života, ať už je řeč o civilizacích nebo jednotlivcích, prostě není možné prohlásit: „Dospěli jsme na konec,“ jako by za tím bodem všechno přestalo existovat.

Pochopil jsem to ani ne před půl hodinou, když do mé kanceláře vpadl Sam Dymes se slovy: „Hele, nerad tě takhle přepadám, Davide, ale podívej se na tohle...“ Ukázal mi zprávu z Výzkumného ústavu bezdrátové komunikace, v níž stálo, že zachytili nějaké nevysvětlitelné – a nedešifrovatelné – rádiové signály, které jsou nesmírně silné. V době, kdy píšu tato slova, pořád vidím Sama, jak rozrušeně chodí sem a tam a opakuje podrobnosti Kerrisa: že vysílání má původ na druhé straně planety; že vedle něho nejlepší naše vysílače vypadají asi jako plechový megafon; že už chystá vyslání expedice, která by měla najít zdroj tohoto záhadného vysílání...

Vidíte? Nikdy není konec. Ještě před malou chvílí jsem měl představu o tom, že v dalších měsících budu v této kanceláři pracovat na letových harmonogramech našich aerolinek, připravovat rozpočet letecké pošty a dělat spoustu jiných důležitých, ale jednotvárných úkonů.

Ale teď se znovu vidím v pilotním křesle letadla. Zlaté slunce se leskne na křídlech, motory předou melodií, která je sladší než med. A na obzoru leží nové krajiny, které volají po objevení.

Proto tady, na poslední stránce, v hloubi duše vím, že se vzepřu konvenci. Nemohu totiž s žádnou jistotou napsat „Konec“.

Zato mohu napsat – a napíšu – na prahu nového světa a nových dobrodružství – s naprostou jistotou:

Toto je začátek...